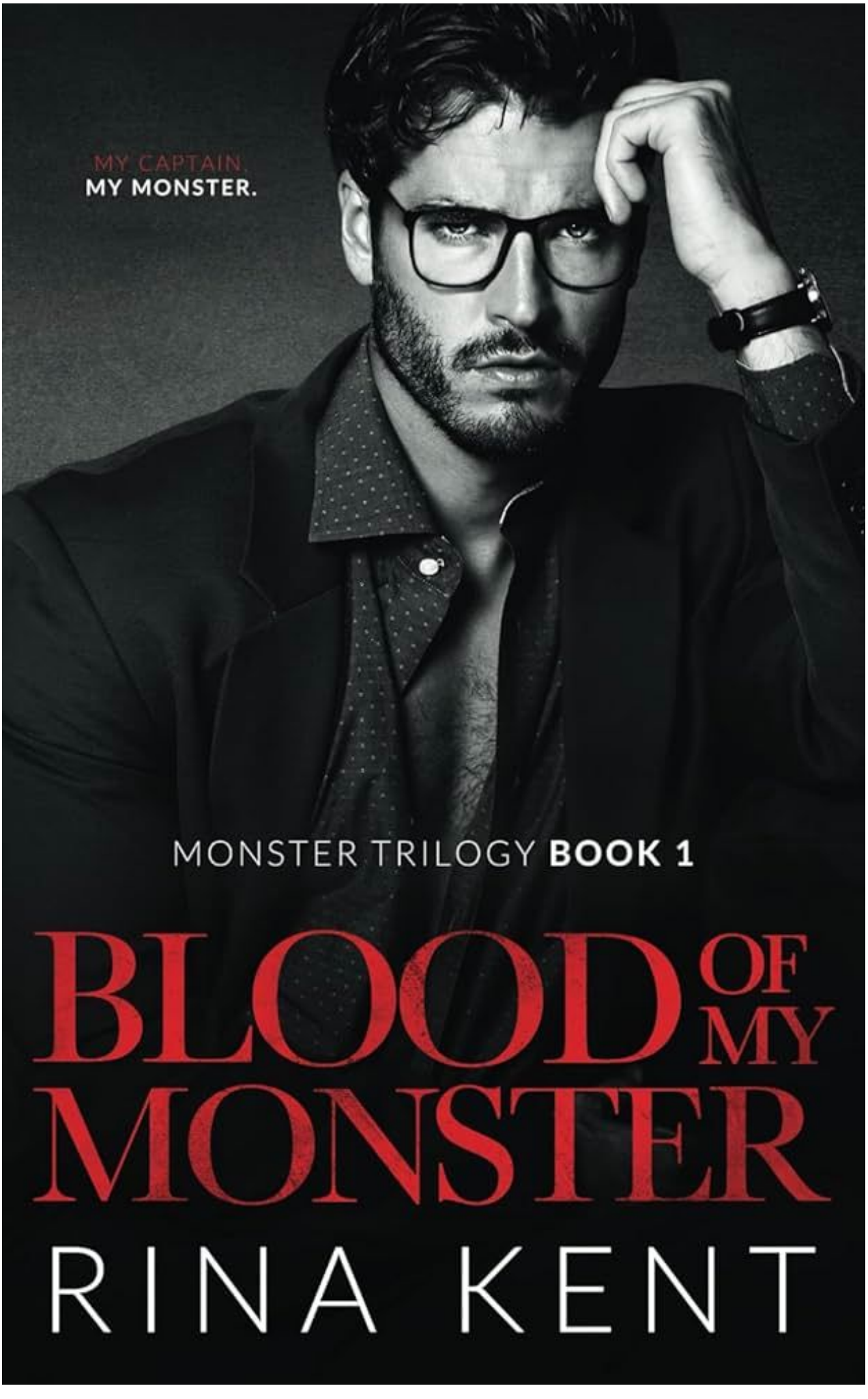

MY CAPTAIN.
MY MONSTER.
MONSTER TRILOGY BOOK 1
BLOOD OF MY MONSTER
RINA KENT

CANAVARIMIN KANI

CANAVAR ÜÇLEMESİ

KİTAP 1

OceanofPDF.com

RINA KENT

OceanofPDF.com

Canavarımın Kanı Copyright © 2023 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır. bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

Rina Kent Kitapları

Okuma Sırası

OceanofPDF.com

Canavarlardan etkilenen her kıza

OceanofPDF.com

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

Canavarımın Kanı bir üçlemenin birinci kitabıdır ve tek başına

DEĞİLDİR. Canavar Üçlemesi:

#1 Canavarımın Kanı
#2 Canavarımın
Yalanları #3
Canavarımın Kalbi

Rina Kent hakkında daha fazla bilgi için www.rinakent.com adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

BLURB

Ben intikam peşindeyim. O ise dünyayı
yönetmek için. Kirill ve ben gece ve gündüz
kadar farklıyız.
Aynı karede ya da evrende olmamalıydık. Ama en garip
koşullar altında karşılaştık.
O benim ordudaki amirim ve beni katliamla tanıştıracak adam.
Cazibesi ve dış görünüşündeki mükemmellik beni
cezbetmemeliydi. Sis perdesinin arkasında manipülatif, duygusuz
bir canavar gizleniyordu.
Ve o canavar, neden erkek gibi davrandığım da dahil olmak üzere tüm sırlarımı öğrenebilir.
Beni geri dönüşü olmayan bir noktaya da çekebilir.

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

Blood in The Water - Joanna Jones, The Dame Find
You - The Phantoms
The Darker The Weather // The Better The Man - Missio
Villain - Halflives
Darkside - Oshins & Hael
Love You More - LIynks
Born For This - The Score
Gone Away - Five Finger Death Punch
Unsteady - X Ambassadors
Karanlık Şeyler - ADONA
Beni Bağla - Galleaux
Muhafızı - Aether Diyarı
Hayvanları - Mimarlar
Özel Gözler - Lenachka
Güzel Suç - Tamer

Çalma listesinin tamamını Spotify'da bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com

1

OceanofPDF.com

SASHA

Burada olmak istememiştim.

Ya da belki de doğru ifade şudur: Burada olmamalıyım.

Hiçbir zaman iyi hizmet vermemiş olan bu kuruluşa gizlice girdim.
ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak.

İronik bir şekilde, burası benim için en güvenli yer ve yıllardır yanımda taşıdığım metaforik saatli bombanın ötesinde hayatta kalabildiğim tek ortam.

Kaslarım ağrıyor ve her hareketimde inliyorum. Halsizim, enerjim yok ve ağır asker botları üzerimde ağırlık yapıyor. İleriye doğru attığım her adım bir mücadele, aldığım her nefes cızırtılı ve boğuk.

Kulaklarımda bir uğultu yankılanıyor ve kesik kesik nefes almak için tuvaletlerin dışındaki duvara yaslanıyorum.

Acımasız, gri renkli koridorun parlak floresan ışıkları altında ellerimi kaldırıyorum. Parlaklık, kesiklerime korkunç bir görsellik katarak daha kırmızı görünmelerini sağlıyor.

Kanın görüntüsü beni korkunç anılara geri götürüyor. Bir havuz.
Silah sesleri. Çığlıklar.

Kafamın içinde cızırdıyorlar, alçalıyorlar, sonra cırtlak bir vızıltı kulaklarımı doldurana kadar düzensiz bir ritimle yükseliyorlar. Ellerim titriyor ve bedenim o kadar hareketsiz kalıyor ki bir heykelle karıştırılabilirim.

Bitti artık.

Nefes al.

Nefes almalısın.

Bu mantrayı kaç kez tekrarladığımın bir önemi yok. Beynim çoktan onun ve benim geçmişte yaşamamız gerektiğine, kurtaramadığımız cesetler ve geride bıraktığımız ruhlar arasında ezilmemiz gerektiğine karar verdi.

"Burada kim varmış?"

Rusça konuşan ayırt edici ses beni gerçeküstü deneyimimden silkeliyor. Doğruluyorum ve kararsız ellerimin iki yanıma düşmesine izin veriyorum.

Koridor tekrar odak noktasına geliyor, sarımsı lekeler ve askeri bir kurum yerine hapishaneye ait olan karanlık duvarlar. Doğal olmayan parlak ışıklar görüntüyü göz kamaştırıcı, hatta rahatsız edici hale getiriyor.

Gözlerim az önce konuşan kişiye kayıyor. Matvey. Birliğimdeki bir asker arkadaşım ve ciddi anlamda zehirli davranışlar sergileyen bir baş belası.

Şansa bakın ki, yanında dört asker daha var ve her iki yanında durmuş, açık bir tiksinti ve aşağılayıcı bir umursamazlıkla beni izliyorlar.

Hepsi benim iki katım büyüklüğünde, kaba yüz hatları ve sert bakışları var. Üzerlerinde tişörtler ve kargo pantolonları var ki muhtemelen hala üzerimde olan savaş kıyafetlerinden çok daha rahatlar.

On sekiz ay önce orduya katıldığımdan beri alışkanlıkla yaptığım bir şey olan duşa girebilmek için onların duşu bitirmesini bekliyordum.

Korku faktörüne rağmen omuzlarımı arkamdaki duvara çarpana kadar dikleştiriyorum. Bir irkilmeyi bastırıyorum ve Matvey'in tam yüzüne bakıyorum. Küçük gruplarının liderinin o olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

"Zayıf Aleksander değil mi bu?" diye alay ediyor kaba ve sinir bozucu sesiyle. Dört arkadaşı kıs kıs gülüyor, sanki en komik şakaymış gibi birbirlerinin omuzlarına vuruyorlar.

İlk aklıma gelen Matvey'in taşaklarına diz çökmek ve diğerlerine kanlı bir cinayet çığlığı atmak oldu. Ama ne yazık ki bu kendi ölüm belgemi imzalamaktan farksız olurdu. Şu anki gücümle kendimi ancak bir tanesine karşı savunabilirim. Beş kişi tamamen aşırıya kaçar ve hastanelik olmama ya da düzgünce bir tabuta tıkılmama neden olur.

Ayrıca, tamamen farklı geçmişlerden geliyoruz. Buradaki çoğu erkeğin ya zorlu hayatları ya da ağır koşulları var ve sadece sürdürülebilir gelir olduğu için orduya katıldılar. Hatta bazıları bunun için gerçek yaşlarını bile taklit ediyor. Burada olmasalardı muhtemelen çetelerde olurlardı.

Başımı dik tutarak Matvey'i geçmeye ve 'erkek' taklidi sesimle konuşmaya çalışıyorum. "İzninizle."

"İzninizle," diye alay ediyor Matvey ve iri cüssesiyle yolumu kesiyor. "Ne kadar asil ve terbiyeli bir çocuk. Acaba bacaklarının arasında hiç taşak var mı?"

Diğerleri kahkahayı basıyor. Sakin kalmaya çalışıyorum ama ensemde alevlenen ve kulaklarıma yayılan sıcaklığı kontrol edemiyorum.

"Bırak geçeyim Matvey," diyorum net bir ses tonuyla, ona ters ters bakarak ve yerimde durarak.

"Oh, bu adam çok korkutucu. *Bırakın geçeyim. Bırakın geçeyim*." Gıcırtılı sesi boğazımın düğümlenmesine ve midemde safranın yükselmesine neden oluyor. "Kendi iyiliğin için fazla gerginsin, Aleksander. Biraz rahatla, olur mu?"

Omzumu tutuyor ve ben kaskatı kesiliyorum. Uçuş modum, her şeyimi kaybettiğim gün olduğu gibi uzuvlarımın arasında dolaşıyor.

"Siktir. Sadece kız gibi görünmüyorsun, aynı zamanda öyle hissediyorsun." Omzumu okşuyor ve tenimiz kıyafetlerle ayrılmış olsa da baskın olan kaçma ihtiyacı güçleniyor.

"Kampta zayıf küçük bir şey olmana şaşmamalı." Matvey'nin eli, fiziksel üstünlüğe sahip olduğunu ve isterse zarar verebileceğini kanıtlamak istercesine sıkılır. "Ordunun zayıflar için olmadığını sana söyleyen oldu mu?"

"Ben zayıf biri değilim," diye aptal suratına homurdanıyorum ve taşaklarına diz çökme dürtüsüne direniyorum.

Diğerleri kıs kıs gülüyor, arka plandan alay ediyorlar, ama ben Matvey'den başka bir yere bakamıyorum. Dudaklarında manyakça bir sırıtış yayılıyor, yüz hatlarını rahatsız edici bir şekilde geriyor.

"Kulağa zayıf birinin söyleyeceği bir şey gibi geliyor."

"Belki de topların durumunu kontrol etmeliyiz, değil mi Matvey?" diyor fedailerinden biri.

Durumun tehlikeli doğası ani bir sel gibi üzerime çöküyor. Omzumu Matvey'in elinden kurtarmak için kendimi ileri atıyorum, ama beni duvara öyle kolay itiyor ki, gözlerimden yaşlar aktığını hissedebiliyorum.

Ben zayıf biriyim.

Ne kadar uzun süre fiziksel aktivitelerde köle gibi çalıştığımın ya da kaslarımı geliştirmeye çalıştığımın bir önemi yok. Gerçek şu ki, ben bu adamların gücüne sahip değilim. Sadece erkek değiller, aynı zamanda benden daha uzun süredir ordudalar.

"Ağlıyor musun oğlum?" Matvey beni sallıyor. "Gelip seni alması için anneni çağırayım mı? Pardon, senin annen yok, değil mi? Ya da bir baban. Zavallı Aleksander erkek olmaya çalışıyor-"

Omuzlarından tutup dizimi kaldırarak hayalarına öyle sert vuruyorum ki, ne diyeceğini şaşırıyor.

Ve görünüşe göre ifadeler, çünkü yüzü bir süreliğine boş bir halde yakalanır. Diğerleri de donup kalıyor, muhtemelen az önce olanlara inanamıyorlar.

Omzumdaki tutuşu gevşiyor ve ben de bu şansı kullanarak kendimi kurtarıyorum ve o acı içinde inleyip dururken topallayan kolunun altından kayıyorum.

"Seni... seni... seni öldüreceğim!" diye bağırıyor arkamdan ama ben çoktan çıkışa doğru koşmaya başladım. Yüzbaşıyı ya da başka askerleri bulursam güvende olacağım.

Kendime not: Bir daha asla Matvey ve çetesiyle yalnız kalma. Asla.

Kaslarım yorgunluktan çığlık atıyor ve botlar kaçışımı zorlaştırıyor ama yine de koşmayı bırakmıyorum.

O zamanlar olduğu gibi, hayatta kalmamın ne kadar hızlı ve uzağa koştuğuma bağlı olduğunu biliyorum.

Tam çıkışa yaklaşmışken, ensemden sıkıca tutularak çekiliyorum, geriye savruluyorum ve eski bir kilim gibi yere atılıyorum.

Gümbürtü kemiklerime kadar sıçrıyor ve inliyorum, sonra kolumda ağrıyan bir noktayı tutuyorum. Lanet olsun. Ya burkulmuş ya da kırılmış.

Üzerime bir gölge düştüğünde buna odaklanacak zamanım olmadı. Yavaşça başımı kaldırdığımda çok kızgın bir Matvey'in üzerimde gezindiğini görüyorum, adamları da arkasından yaklaşıyor.

"Gerçekten sıçtın batırdın, küçük pislik." Bana doğru uzandı ve ben kaçamadan ceketimi vahşice kavrayarak beni kaldırdı.

Malzeme üstten yırtılıyor, neredeyse göğüs bandajım ortaya çıkıyor ve ceketimi yerinde tutmak için ne bulabilirsem tutarken tırnaklarımı eline geçiriyorum.

İlk defa, tişörtümün üzerine savaş kıyafetlerimi giydiğim için mutluyum ve bu nedenle, onu yırtsa bile tamamen çıplak olmayacağım.

Ama bu göğüs bandajlarımın sorgulanmasına neden olur.

Avuç içi boynuma dolanıyor ve nefes almamı kesecek kadar baskı uyguluyor. Hırıldıyorum ama ciğerlerime çok az hava giriyor ya da hiç girmiyor.

Diğer askerler alay eder, güler ve kıs kıs gülerken bacaklarım havada sallanıyor. Matvey sırtımı duvara yasladı ve pantolonuma uzandı. "Şu minicik topları görelim."

Çırpınıyorum, tırmalıyorum ve çığlık atıyorum ama dudaklarımdan sadece unutulmaz bir ses çıkıyor.

Matvey'in fedailerinden her biri bir uzvu tutup arkamdaki duvara yapıştırarak hareket etmemi engelliyor.

Matvey yüzümdeki dehşet ifadesini görünce sırıtıyor, sonra tüm dikkatini pantolonuma vermek için yavaşça boynumu bırakıyor.

Lütfen, kes şunu, dilimin ucunda, ama bunu söylersem, bunu daha da ileri götüreceklerine hiç şüphe yok. Yalvarışlarım onları cezbedecek ve gerçekten zayıf olduğumu kanıtlamak isteyecekler.

"Siktir git," diye hırlıyorum, sesim boğulurken ve son umutlarım da kuruyup ölmeye başlarken bile.

Matvey'in yanıtı geniş bir sırıtış olur. "Ama muhtemelen götten almayı seven sensin, oğlancı."

Alay ediyorum, bağnaz bir pislik olduğu için gözlerini oymak istiyorum, hayır, buna ihtiyacım var.

Matvey burada yanlış olan zehirli erkekliğin her bir parçası. Bir erkeğin maço olması ve duygularını göstermemesi gerektiğine inanıyor, aksi takdirde insan altı olarak etiketleniyor. Onun aptal ve bilgisiz mantığına göre, eşcinsel olmak da bir zayıflıktır. Buraya geldiğimden beri o ve arkadaşları bana böyle diyor.

Ben ne bir erkeğim ne de eşcinselim ama yine de Matvey'in bu ayrımcılığa maruz bıraktığı herkes adına üzüntü duyuyorum.

Erkeklerin dünyasında kadın olmak da bir o kadar kötü.

Saçımı kesip orduya erkek olarak katılmamın bir nedeni de buydu. Amcam, cinsiyetimi gizli tutmak ve bu kuruma entegre olmama yardımcı olmak için fizik muayene memuruna ve diğer birkaç yetkiliye rüşvet vererek bana yardımcı oldu.

Eğer cinsiyetim ortaya çıkarsa, öldürülürüm. Bu kadar basit.

Şimdi, eğer Matvey, onca insan arasından, bu bilgiyi keşfederse, sıçtım demektir.

Kendimi kurtarmak için son bir umutsuz girişimle tüm bedenimi ileri itiyorum ama bu sadece uzuvlarımdaki tutuşlarını sıkılaştırmalarına neden oluyor.

Matvey pantolonumun kemerini çözüyor ve terin tenimi kapladığını hissedebiliyorum. Hiperventilasyon başlıyor, yavaş ama emin adımlarla içimdeki atılganlığı yutuyor.

Yirmi yıllık hayatımda ikinci kez kendimi bu kadar çaresiz, parçalanmış ve çıkış yolu yokmuş gibi hissettim.

İlki ailemin çoğunu kaybettiğim ve hayatımı kurtarmak için kaçmak zorunda kaldığım zamandı.

Güncel olaylar zinciri gözümün önünde canlanıyor. Matvey kadın olduğumu öğrenecek, o ve adamları bana saldıracak, sonra da ya beni kaptana ihbar edecekler ya da sırrımı saklamam karşılığında cinsel iyilik talep edecekler.

Şantaj ya da benim için en güvenli yerden atılmak. Askeri kuruma yalan söylediğim için hapse bile atılabilirim.

"Sen itaatkâr küçük bir pisliksin, değil mi? Eminim itaatkârsındır." Matvey imalı bir şekilde dudaklarını yalar.

"Kırık sikin aksini kanıtlar." Ona ters ters baktım. "Sanırım bu seni itaatkâr biri yapıyor, orospu çocuğu."

Hissetmeden önce duyuyorum. Yumruğu yüzüme çarpıyor ve yüzüm yanlara doğru uçuyor. Kan duvara sıçrıyor, dudaklarım iki kat büyüyor ve burnum anında tıkanıyor.

Yine de bir manyak gibi gülüyorum. Ses o kadar güçlü ve asi ki hepsi durup beni izliyor. "Çok maço ve büyük ama aynı zamanda çok küçük. Belki de *aletini* görmeliyiz, Matvey."

"Seni lanet olası-" Yumruğunu tekrar kaldırıyor ve ben de gözlerinin içine bakıyorum.

Onunla bilerek alay ediyor ve kışkırtıyorum. Beni öldüresiye dövmekle meşgulse, olmayan taşaklarımı görmek aklındaki son şey olacaktır.

"Burada neler oluyor?"

Gürleyen, emredici sesle birlikte tüm hareketler durur. Sanki yeni gelen kişi bize doğru adım atarken dünya bir anlığına durmuş gibi görünüyor.

Tetikte olma halim yavaşça azalıyor ama sonra onu görünce tekrar yükseliyor.

Uzun boylu ve kaslı, ama etrafımdaki askerler gibi göze batacak kadar kaslı değil. Çevik bir casusa ya da Özel Kuvvetler mensubuna uygun bir fiziksel profile sahip. Aslında, siyah uzun kollu gömleğine ve kargo pantolonuna bakılırsa, muhtemelen özel harekâtçı.

Kendi kampları var ama bu dönemde özel ortak eğitim için bizim misafirimiz oluyorlar.

Bakışlarım yüzüne kayıyor ve yüz hatları beni çarpıyor. Karanlık, keskin ve en önemlisi boş. Sanki kendisini sadece fiziksel dünyaya yansıtan, var olmayan bir varlığa bakıyor gibiyim.

Temiz, mistik bir şekilde yakışıklı. Beni en çok etkileyen şey, dış görünüşünün içinde gizlenen hiçbir şeyi açığa çıkarmaması.

En kötüsü de tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor olması. Onun varlığı, çözülmemiş duyguların ve dokunulmamış anıların ardına gizlenmiş bir karşılaşma gibi hissettiriyor.

Onu daha önce nerede gördüm?

Askerler beni bırakırken yerçekimi beni aşağı çekiyor ve hatta Matvey denen pislik, hepsi sıraya girip selam vermeden önce sanki en iyi arkadaşmışız gibi omzumdan tutuyor. "Yüzbaşı."

O bir kaptan mı? Ayrıca, nasıl oluyor da bu aletler onu tanıyor da ben tanımıyorum?

Siyah çizmeleri tam önümüzde duruyor ve bana bakıyor. Kıpırdamadan duruyorum ve kendimi acemi gibi hissederek selam veriyorum.

Kendine gel, ben. Askeri kurallar söz konusu olduğunda genelde en disiplinli olan benimdir.

Kaptan bize paralel olarak yürüyor ve çoğu üst rütbelinin selamdan sonra yaptığı olağan 'rahat' ifadesini kullanmıyor. Böylece hepimiz aynı pozisyonda kalıyoruz, önümüze bakıyoruz ve o kadar kaskatı kesiliyoruz ki eklemlerimdeki ağrıyı hissediyorum.

Bunun patlamış dudağım ve tıkanmış burnumla da ilgisi olabilir.

Yüzbaşının hareketleri telaşsızdır. Aksine, her askerin önünde durup yüzünü incelerken metodik bir ritim izliyor.

Aynı muameleyi görme sırası bana gelmeden önce yanımdakinin sertleştiğini hissediyorum. Uzaklara bakmaya devam ediyorum ama o başını eğiyor ve açık mavi gözleri benimkilere çarpıyor. Buz gibiler ve bir kutup kurdununkini andıracak kadar açık renkliler.

Sadece bakması sinir bozucu değil, aynı zamanda incelemeleri altında titrediğimi de hissediyorum.

Ne oluyor be?

Sersemliğimden sıyrılıp önüme bakmaya çalışıyorum. Anahtar kelime *denemek*. Bu kadar yakınımdayken varlığını görmezden gelmek imkansız; her nefes alışımda onu içime çekmek zorunda kalıyorum.

Taze ve temiz kokuyor ki bu eğitim kampında nadir görülen bir durumdur.

"İkinci ve son kez soruyorum. Burada ne oldu?" Kontrollü kelimeleri tenimin üzerinde süzülüyor ve içindeki emir göğsümde zıplıyor. Onun Rusçası bu adamlarınkinden ve ordudaki herhangi birinden farklı.

Herkes günlük konuşma tarzında konuşuyor ama onun sözleri daha yüksek, neredeyse benim yetiştirilme tarzıma benziyor.

Dudaklarım titriyor, içimdekileri dökmek istiyorum ama Matvey bir adım öne çıkıyor. "Sadece kendi aramızda şakalaşıyorduk efendim."

Şaka yapıyormuş, kıçımın kenarı.

Selam duruşumu bozmak zorundayım çünkü kaptan alanıma daha fazla giriyor ve bu da benim hemen doğru pozisyona geri dönmemi sağlıyor.

Tanrım.

Gözümün önünde olduğunu unutmuşum.

Hayır, unutmadım. Bunu yapmak imkansız olurdu. Daha çok, Matvey'in cüretkarlığı beni şaşırttı.

"Şaka yapmak burnun ve dudakların kanamasını da kapsıyor mu asker?" Matvey'e soruyor ama hâlâ bana bakıyor.

"Bazen, evet, efendim," diye cevap verir Matvey kendinden emin bir şekilde, tıpkı bir serseri gibi.

"Pekâlâ." Kaptan sonunda geri çekiliyor, ama ben daha doğru dürüst nefes alamadan yumruğunu savurup Matvey'in suratına öyle sert bir yumruk indiriyor ki, Matvey gücün etkisiyle geri çekiliyor.

Matvey'in burnundan kan akıp yere damlarken salonda toplu bir nefes alma sesi yankılanır.

Yüzbaşı elini indirir ve kayıtsızca yanında asılı bırakır. "O zaman seninle şakalaşıyorum diyelim asker. Ayrıca beşinizi de itaatsizlikten dolayı amirinize rapor edeceğim ki bu kurumun bu tür oyunlara müsamaha göstermediğini size öğretsin."

Sonra arkasını dönüyor ve dikkatimi çeken uzun, düzgün adımlarla oradan ayrılıyor.

Matvey burnunu tutup küfreder ve diğerleri kanamayı durdurmaya çalışarak ona yaltaklanır.

Öfkelerinin sonuçlarına katlanmayı ve onlar tarafından tekrar tuzağa düşürülmeyi beklemiyorum. Bu yüzden, durumu fazla düşünmeme izin vermeden kaptanı takip ediyorum.

Belki, sadece belki, sonunda bana nasıl zayıf olmayacağımı öğretecek birini buldum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Her ne kadar pratik bir insan olduğuma inanmak istesem de

Oyunculuk yaparken, olası sonuçları, koşulları veya insanların tepkilerini dikkate almadan, tamamen içgüdüsel olarak hareket ettiğim zamanlar oluyor.

Bu da o zamanlardan biri.

Botların verdiği acıyı, kanla tıkanmış burnumun ve şişmiş dudaklarımın neden olduğu genel rahatsızlığı tamamen görmezden geldiğim için adımlarım daha hafif.

Gizemli kaptanın geniş adımlarına yetişmek için koşmaya başlıyorum.

Hani bazı insanlar belli bir sebepten dolayı karşınıza çıkar ya? Sanırım, hayır, onun bu nedenle burada olduğundan eminim.

O bir fenomenden başka bir şey değil, hayatta bir kez olacağına emin olduğum bir olay ve eğer bu şansı değerlendirmezsem, bana başka bir şans verilmeyecek.

Geri çekilen sırtı gittikçe uzaklaşıyor, titreyen floresan ışıklarıyla iç karartıcı koridorda kayboluyor.

Bir amaç uğruna nasıl yürüdüğünü fark etmeden edemiyorum. Hayır, yürümüyor. Kesinlikle adım atıyor, görevde olmasa bile bir kaptan gibi görünüyor.

Tam köşeyi dönmek üzereyken, aklım onu ve şansımı kaçırma ihtimaline karşı aşırı hızlanıyor.

"Kaptan!" Tüm gücümle sesleniyorum.

Beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermiyor ve bir an için onu kaybettiğimi düşünüyorum. Tüm gücüm yeterli değildi.

Sonra hızlı bir hareketle arkasını dönüyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum. Daha önce olduğundan daha uzakta, ama şimdi onu daha net görüyorum ve delici bakışlarının içine çekilmekten başka seçeneğim yok.

Vahşi gözlerinin acımasız sertliği beni yerime mıhlıyor. O zaman anladım.

İnsan silahına benziyor.

Hem son derece etkili hem de soğukkanlı olduğunu tahmin etmek için onu iş başında görmeme gerek yok.

Daha önce beni kurtardı diye bu adam hakkında yanlış düşüncelere kapılmamalıyım. Üst düzey biri olduğunu düşünürsek, benim durumumdaki herhangi biri için de aynısını yapardı.

Bu bir görev. Ne daha azı ne de daha fazlası.

Bakışlarını boyum boyunca kaydırıyor, gözleri keskin bir onaylamama hissiyle inceliyor.

"Üstlerine selam vermemek gibi bir alışkanlığın mı var, asker?" Yine o keskin, derin sesi.

İçindeki ince otorite ve ses tonundaki alçaltıcı kenar beni transa geçirdi.

Mükemmel kalın bir kaşını kaldırıyor, ben de doğrulup selam veriyorum. "Efendim, hayır, efendim."

Aramızda uzun bir sessizlik oluyor, arkasını dönüp bu sefer beni takip etmekten men edeceğini düşünüyorum ama sesi yine sessizliğe karışıyor. "Adın ne asker?"

"Er Lipovsky,

efendim." "Tam adın."

İçimden bir ürperti geçiyor. Beni rapor etmek için adımı falan soruyor olabilir, ama "Er Aleksander Abramovic Lipovsky, efendim" diye cevap verirken şüphelerimi bir kenara bırakıyorum.

Uzatılmış bir sessizlik anı daha. Geçen birkaç saniye bana saatler gibi geliyor. Her ne kadar kendimi tutmaya çalışsam da omurgamdan aşağı süzülen tere engel olamıyorum.

Bana doğru ilerlerken ağır botların sesi havada yankılanıyor ve kulaklarımı işgal ediyor. Bir kol boyu önümde durduğunda nefes almakta zorlanıyorum.

Sessizlik her zaman bu kadar dayanılmaz mıydı, yoksa sadece kaptanın etrafında mı böyleydi?

O otoriter sesiyle konuşmasına hazır değilim. Daha önce bana yakın olması da önemli değil. Varlığında alışılması imkânsız bir yoğunluk var.

"Neden beni takip ediyorsun, Er Lipovsky?"

"Ben..."

"Ne değildin?" Ses tonunda bir şeyler değişiyor. Belli belirsiz de olsa, her zamanki emrinin tırmanışını hissedebiliyorum ve omurgam sarsılıyor.

Güç figürlerinin önünde sinmiş değilim. Doğrudan üstlerime karşı hiç böyle davranmadım ya da hissetmedim. Ancak bu kaptan, daha önce karşılaşmadığım yeni bir kategoriye giriyor.

"Değildim *efendim,*" diyorum her zamanki 'erkek' sesimden daha alçak bir tonda ve başını yana eğip beni o kadar yakından inceleyince duraklıyorum.

"O zaman neden benimle aynı yerde olduğunuzu açıklamak ister misiniz?"

Sabrını kaybediyor. Bunu sesinden net bir şekilde duyabiliyorken yüzünde görmeme gerek yok.

Eğer bu şansı kullanmazsam, bu an onun hafızasında sadece meçhul bir karşılaşma olarak kalacak.

"Yalan söyledim, efendim."

"Yalan mı söyledin?" Sesinde bir eğlence notası var. Hayır, tam olarak eğlence değil, ama 'şimdi mi yaptın' gibi bir şey.

"Evet, sizi takip ettim ama sadece size bir şey sorabilmek için efendim."

"Bana bir şey soracak durumda değilsin."

"Biliyorum ve beni geri çevirirseniz anlarım ama bu adımı atmadığım için pişman olmaktansa reddedilmeyi tercih ederim efendim."

"Hangisi?"

Onu takip ettiğimden beri ilk kez bilerek gözleriyle karşılaşıyorum. Bana bakan yoğun bakışlar mecazi anlamda ayaklarımı yerden kesti ve neredeyse görevimden sapacaktım.

Neredeyse.

Ancak, düzenli aralıklarla nefes almak için zaman ayırıyorum ve kendimi burada neyin tehlikede olduğunu hatırlamaya zorluyorum. Bu sadece benimle ilgili değil.

Burada ailemin geri kalanı tehlikede.

Zayıflar, saklanıyorlar ve benden başka onları koruyacak kimse yok.

"Lütfen beni eğitin, efendim." Net ve kararlı bir sesle konuşuyorum.

"Seni eğitmek mi?" diye tekrarlıyor. Ses tonu sakin olsa da, yüzeyin altında korkutucu bir şey var ve bu, dolaylı olarak, kendi sözlerimden şüphe etmeme neden oluyor.

Yine de soğukkanlılığımı korumayı başardım. "Evet, efendim." "Neden?"

Ne ifadesi ne de tavrı değişiyor, ama bu göründüğü kadar iyi olmayabilir. Özellikle de benimle hedefim arasında dimdik duran sağlam bir duvardan farksız göründüğü için.

Sorusu mantıklı olsa da cevabını bulmak o kadar kolay değil. Yalakalıktan hoşlanan bir tip olduğundan şüpheliyim, bu yüzden güçlü olduğunu düşündüğüm için olduğunu söylersem, saçmalık diyecektir. Onu iş üstünde hiç görmediğim gibi, adını bile bilmiyorum.

Özel operasyonlarda yer almak ve potansiyel olarak aile üyelerime yardımcı olacak bir güce sahip olmak istediğim için desem, bu onları satmaktan farklı olmaz.

Bu yüzden derin bir nefes aldım ve en doğrudan yolu seçtim. "Çünkü zayıf biri olmak istemiyorum efendim."

"Zayıf biri olmak istemiyorsun. İlginç." Genellikle bu son kelimeye bir merak notası eşlik ederdi. Kaptan'da öyle değil. Bunun yerine, karanlık kenarlar ve kasvetli bir eğlence ile kaplanmış.

En iyi ihtimalle garip bir kombinasyon.

"Bunun senin vahşileşmiş burnun ve ağzınla bir ilgisi var mı?" Çenesini yüzümün genel yönüne doğru uzatıyor.

Nedense bu, görünüşüm ve daha önceki sahnede görmüş olması gereken zayıflığım konusunda beni utandırıyor. Keşke bir çukur kazabilsem ve kendimi içine gömebilsem, sadece aşağılanmayı gizlemek için.

Ama yine de, bu sadece benimle ilgili değil. Bu yüzden

yavaşça başımı sallıyorum. "Bir sesin var, onu kullan,

Lipovsky."

Bu adam bir diktatör mü? Geri adım atmak için çok geç değil,

değil mi? İnceleyen bakışları altında, "Evet, efendim."

diyorum.

"Meslektaşlarınız tarafından köşeye sıkıştırıldınız, dövüldünüz ve biraz sarsıldınız, bu yüzden yardım istemeye karar verdiniz. Gördüğüm kadarıyla burası için uygun değilsin. Eşyalarını toplayıp gidersen herkes için daha iyi olur."

İlk başta şaşkınlık içimi kaplıyor ama sonra yerini şiddetli bir öfke duygusuna bırakıyor.

"Kusura bakmayın ama hayatım ya da koşullarım hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz ve bu nedenle benden gitmemi isteyemezsiniz *efendim.*"

Efendim kelimesini telaffuz edişimi kaçırmıyor ve bana öyle sert bakıyor ki, ateş alıp cehennem çukurlarında yanacağımı düşünüyorum.

"Hayır, yapamam. Ancak yapabileceğim şey, istifa edeceğin gün için koşulların oluşmasını beklemek."

"Burada olmak için yeterince güçlüyüm."

Karnıma uzanıyor, tam geri adım atacakken botuyla baldırıma vuruyor. O kadar güçlü değil ama keskin ve hızlı. Bacaklarım altımdan çekiliyor ve yere düşüyorum, son anda elimle kendimi yakalıyorum.

Tekrar yukarı baktığımda bana bakıyordu. "Daha doğru düzgün bir vücut dengen bile yok, bir de güçten mi bahsediyorsun? Vazgeç, asker."

Aşağılanmışlık derimin altına işliyor ve acı ironinin tadı ağzımda patlıyor. Böyle bir durumla ilk kez karşılaşmıyorum.

Vazgeç, Sasha.

Herkes bana bunu söylüyordu ve söylemeye de devam ediyor. Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak zayıfım. Gelgitlere karşı ne kadar mücadele edersem o kadar dibe batıyorum. Ama bu mantığı takip etseydim, bu durumun üstesinden gelecek gücü asla bulamaz ve elimden alınan kontrolü yeniden kazanamazdım.

Kaptan dönmeye başlıyor, sanki sinir bozucu bir sinekmişim gibi beni varlığından siliyor.

"Hayır," diyorum, kelimenin bizi çevreleyen duvarlardan sekmesine neden olacak kadar sert bir sesle.

Kaptanın bana gününü göstermeye karar verdiği anı görüyorum. Tekrar. Yolunda durdu ve bana baktı.

Etkileyici fiziği ve kaslarındaki her bir çıkıntı beni bir kez daha şaşırtıyor. O zaman fark ediyorum ki, o şimdiye kadar tanıştığım ölüm makinesine en yakın insan.

Kollarını kavuşturup bana bakıyor. Ama şimdi farklı.

Küçümseme yok ve bu iyi bir şey olması gerekirken, değil. Onun yerine, sakatlayıcı bir meydan okuma hissi var.

Bana daha önce vazgeçmemi söylemiş olabilir, ama şimdi beni buna zorlamaya hazır görünüyor.

"Hayır mı?" diye tekrarlıyor yavaşça, telaşsızca ve bunun bir gözdağı taktiği olduğundan eminim.

Bu adam her şeyin kendi istediği gibi yapılmasına alışkın ve en ufak bir isyan belirtisi muhtemelen onun kitaplarında cezalandırılabilir.

"Hayır efendim," diyorum ve yemin ederim gözlerinden bir gölge geçiyor, yakalayamayacak ya da düzgün inceleyemeyecek kadar kısa.

"Basit bir manevradan sonra ayakta kalamadığın için dizlerinin üzerindesin ve bana hayır deme cüretini mi gösteriyorsun?"

Bu bir soru, ama retorik gibi geliyor. Kelimelere, tüylerimi diken diken edecek kadar küçümseme katılmış.

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama omzuma hafifçe dokunarak beni geri itiyor. Bu pozisyonda o kadar yakın ki tıraş losyonunun, duş jelinin ya da temiz kokan her neyse onun kokusunu alıyorum.

"Sana kalkman için izin verdim mi?"

"Hayır, efendim." Yutkunuyorum ve ses çevredeki sessizlikte yankılanıyor.

Yine de, hiçbir çıkış yolu olmadan olduğum yerde donmuş gibi hissetsem bile, onun korkutucu buz gibi gözlerine bakıyorum.

Evet, gözleri korkutucu ama ordudan atılırsam başıma geleceklerden daha korkutucu bir şey yok.

Ve en önemlisi, diğer herkesin kaderi.

"Şu anda güce sahip olmayabilirim ama onu istiyorum." İçimden taşan duyguları kontrol edemeyerek sert bir tonda konuşuyorum. "Bunun için çok çalışacağım. Bana bir şans verirseniz sahip olduğunuz en disiplinli asker olacağım."

"Sana bir şans vereyim." Bu sefer bir soru değil. Sadece gerçeklerin tekrarı. "Senden daha yetenekli askerler var. Neden seni seçeyim ki?"

"Bunun cevabını bilmiyorum efendim, ama asla pes etmeyeceğimi biliyorum."

Kaşlarını kaldırıyor ve bana yine anlam veremediğim o tuhaf şekilde bakıyor.

"Önce kendini kanıtla," diyor kolaylıkla, sanki yöntem belliymiş gibi.

"Bunu nasıl yapacağım?" diye sorarken yüzümden şaşkınlık okunuyor olmalı.

"İşte bu kısmı kendin çözmen gerekiyor." Geri itti ve bana sert bir bakış daha attı. "Bakalım sende bir erkeğin yerini alacak yürek var mı, Lipovsky?"

Sonra da dönüp gidiyor.

Son sözlerini duyunca kaşlarım çatıldı. Başka bir adamın yerini söylemedi. Bir adamın yeri dedi.

Neden bu şekilde ifade ettiğini merak ediyorum.

Her neyse, her şeyimi elimden alan katliamdan sonra nihayet hayatımın kontrolünü yeniden ele geçirme şansına sahip olduğum için bu önemli değil.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Askeriyenin sert yüzeyinde otururken eski terler tenimi kaplıyor. Yatak.

Sağır edici bir sessizlik etrafımı sarıyor ve ayaklarım yerde hiç ses çıkarmadan ayağa fırlıyorum.

Kabustan gelen görüntüler görüşümü kızartıyor ve bilinçaltımın karanlık köşelerinde ağır çekimde oynuyor.

Hayatımdan çıkardığım herkes ve her şey yavaş yavaş varlığıma geri dönüyor. Şahsen değil ama hayaletler ve gölgeler olarak.

Derimin üzerinde sürünen kesiklere ve izlere bakıyorum, buraya gelmeden önce neler olduğunu sürekli hatırlatıyorlar.

Her şeyden kaçma sebebim.

Geri dönüp her şeye hükmetmek gibi berbat bir ihtiyaç duymamın nedeni de bu. Her bir parçasını.

Eğer ben lider olursam kimse beni kontrol edemez. Kimse beni reddedemez ya da bir şey yapmamı emredemez. Aslında, tam tersi olur.

Ama bu ne burada ne de şimdilik geçerli.

Üzerime bir pantolon ve tişört geçirip odadan çıktım ve boş eğitim kampına girdim. Askerlere gece dışarı çıkma izni verilmişti, bu yüzden hepsi sarhoş olmak ve fırsat varken biraz amcık bulmak için siktirip gittiler. Genellikle özenti gölgeler gibi beni takip eden kendi adamlarım da dahil.

Çok daha iyi. Boş karanlık bana koşmam ve kendimi fiziksel sınırlarıma kadar zorlamam için gereken alanı sağlıyor. Yeniden şarj olmanın ve önceki kabustaki kanlı olayları silmenin kesin bir yolu.

Ya da daha çok bir anı gibi.

Gökyüzünün ortasındaki parlak ay ışığına rağmen hava buz gibi. Soğuk hava her geçen dakika iliklerime kadar işliyor ama ben her zaman dondurucu havada teselli bulmuşumdur.

Zorlu doğa koşullarıyla ilgili bir şey, onlarla kaynaşmamı ve kendimi ekosistemin bir parçası olarak görmemi sağlıyor.

Ben yoluma çıkan her şeyi ezip geçmekten çekinmeyen bir yıkım varlığıyım.

Seçeneklerim sınırsız ve yaptığım her şey doğal afet olarak etiketlenecek.

Bu şekilde olmayı ben seçmedim, ama oldu ve ben bununla savaşmak yerine onu kucakladım. Tamamen.

Hiç sorgulamadan.

Ya öyle olacaktı ya da daha büyük ve tehlikeli bir oyunda ikincil hasar olacaktım.

Yolun diğer ucundan bir inleme sesi geliyor ve duruyorum.

Yine çok tanıdık bir sesle alçak bir "Ugh" olarak geliyor.

Gürültü yapmadan, gizlice takip ediyorum. Gece benim kamuflajım, sessizlik ise örtüm oluyor.

Sesin kaynağına ulaştığımda karanlık bir figürün toprağa karşı şınav çektiğini görüyorum.

Sadece, her şey karanlık değil.

Tişörtün içinden görünen kolları gecenin karanlığında bembeyaz ve yüzü efordan kıpkırmızı.

Hareketleri şaşırmış, koordinasyonsuz ve uzuvları kontrolsüz bir şekilde titriyor.

"109, 110, 111, 112..." Fısıldanan her sayıyla birlikte daha da zayıflıyor; ritmi, nefes alış verişi ve sabırsızlığı çalkantılı bir enerji yığınına dönüşene kadar artıyor.

Bir sütuna yaslanıyorum, bacaklarım ve kollarım çapraz. "Her şeyi yanlış yapıyorsun."

Lipovsky bana bakmak için başını kaldırıyor, sonra tökezleyip yana doğru düşüyor, zayıf kasları sonunda onu terk ediyor.

Bir an için, sanki yoluna fırlatılmış çarpık bir kurtuluş biçimiymişim gibi yerdeki pozisyonundan beni izliyor.

Bunu bir hafta önce, var olmayan yetenekleriyle onu takımıma almamı istediğinde-yalvardığında da yaptı.

Bu cesur bir hareketti. Ve selam bile vermeden bana baktığı düşünülürse, küstah küçük bir piç kurusu.

Bu adam ya ölmek istiyor ya da daha önce onu ikna etmeye çalıştığım gibi orduda olmamalı.

Bakışlarımdan dolayı olabilir ya da çok düşük bir ihtimal olsa da küstahlığının farkına varmış olabilir çünkü sonunda büyük bir güçlükle ayağa kalkıp selam veriyor. "Kaptan."

Hiç de hoş olmayan kargo pantolonu ve önü ve arkası terden sırılsıklam olmuş büyük boy tişörtüyle en iyi ihtimalle kaba görünüyor.

"Kendinizi kanıtlama yönteminiz buysa, vazgeçseniz iyi olur. Adamlarım 200'ü gözlerini kırpmadan sabit bir ritimle yaparlar. Uzuvlar titremiyor, inlemek, sızlanmak ya da amatör gibi görünmek yok."

Lipovsky'nin gözleri irileşir, bir an için telaşlanmış gibi görünür, sonra ifadesini düzeltmeyi hatırlar. "Önceki rekoruma kıyasla gelişiyorum ve başarılarımı sadece kendimle kıyaslıyorum efendim."

Gülsem mi yoksa kafasına vursam mı bilemedim.

Özel harekâtta geçirdiğim yıllar boyunca pek çok tiple tanıştım ama üstlerine bile cevap verme gibi sinir bozucu bir alışkanlığı olan tek kişi oydu.

"Bu asla gelişemeyeceğinizi söylemenin aptalca bir yolu. Geçmişteki sen bir başarı ölçütü değildir ve sadece kendini kıyaslarsan, sen farkına bile varmadan dünya senin yanından geçip gider." Doğruluyorum. "Yere yat, asker."

Gözleri bir süre beni inceliyor, muhtemelen duyduklarının doğru olup olmadığını merak ediyor.

"On. Yerde. Yerde," diye tekrarlıyorum. "Yaptığın şeye devam et."

İtiraz etmek üzere. Toprak ve ormanın tuhaf bir karışımı olan derin ela gözlerinde bunu görebiliyorum. Ve burada dondurucu kış olduğu için, alışılmadık geleneklerle alternatif bir zamanda farklı bir evrende sıkışıp kalmış gibiler.

Dilinin ucuna bir protesto geliyor ama kendini koruma zihniyetiyle şınav çekmek için kendini yavaşça yere bırakıyor.

"Bir," diye sayıyorum ve aşağı iniyor.

"İki." "Kaç tane yapmam gerekiyor?"

"Ben saymayı bırakana kadar. Üç."

Aynı duruşunu koruyor ama sırtında hafif bir eğim var. "Dört. Beş.

Altı."

"Efendim,

konuşabilir

miyim?" "Zaten

konuşuyorsunuz."

Yere dik dik bakıyor. Bunu görüyorum çünkü iki taraflı bir pozisyondayım, onu ve en başta orduya kabul edilmemesi gereken ince, kemikli vücudunun tamamını izleyebiliyorum.

"Limitim 120, efendim ve ben onu çoktan bitirdim. Altı gündür günde on tane ekliyorum, bu yüzden daha fazla devam edemem." Her kelimede geriliyor ve kıçı yukarı kıvrılıyor.

Botumu sırtına geçirip düz durması için aşağı doğru itiyorum. "Ekibime katılma arzun, daha fazlasını yapıp yapamayacağın konusunda belirleyici faktör olmalı. Yedi."

Kendini daha da alçaltmadan önce sadece birkaç saniye ağır nefes alıyor, yarı inliyor ve homurdanıyor.

Daha hızlı sayıyorum ve botlarımı sırtında tutuyorum, sonra şapşallaşmaya başladığında kıçına vuruyorum.

Bu sefer yüzü daha da kızarıyor ve sırf kafasını karıştırmak için onu orada tutmaya karar veriyorum. Ancak, sırtını hafifçe kaldıracak ve dikkatimi ona çekecek kadar akıllı.

Çizmelerimi omurgasına geçirdiğimde, bir daha kıçını kaldırmıyor. Bir kere bile.

Yine de çökmenin eşiğinde.

Güzel. Belli ki kendini hiç uzuvlarını hissetmeyecek kadar fiziksel yorgunluğa itmemiş ve ben de tam olarak bu yüzden bunu yapıyorum.

Sınırların sadece zihninde icat edildiğini ve sadece kendi kendine yaptığı bir kafes görevi görebileceğini fark etmesi gerekir.

Şimdi yirmi sekiz yaşındayım, bu yüzden bunu anlayabiliyorum, ama uzun zaman önce, ondan daha gençken ve babamın oyunlarıyla uğraşmak zorunda kaldığımda, ben de bu çocuk kadar habersizdim.

"Efendim, artık dayanamıyorum." Sesi ve uzuvları titriyor.

"Otuz beş."

"Efendim..."

"Otuz altı."

"Ben-"

"Otuz yedi."

"Yapamam..." Sesi boğuluyor ve birdenbire gevşeyerek yere yığılıyor.

Az önce bayıldı mı?

Terli yüzüne bir kez dokunuyorum, sonra duruyorum. O gün, askerlerin onu köşeye sıkıştırdığını gördüğümde, yanlı sözler duydum. Şöyle şeyler:

O çok kız

gibi. Zayıf

biri.

Bahse girerim kıçına
alıyordur. Oğlancı.

Normalde böyle bir sahneden uzaklaşırdım ve onu kurtardığımdan beri bu pisliğin ne kadar ısrarcı olduğunu göz önünde bulundurursak, muhtemelen onu kendi haline bırakmalıydım.

Ama ben yapmadım.

Nedenini merak ediyorum. Muhtemelen yüzündeki çaresizlikle ve ne kadar acımasız olursa olsun dayak yemeye niyetli olmasıyla ilgiliydi.

Şimdi yine o askerlerin sözlerini düşünüyorum. Daha spesifik olarak, kız kısmını.

Teni çok yumuşak, parmaklarımın altında neredeyse tereyağı gibi ve bu... berbat bir şey.

Kadınsı kısmından dolayı değil, onun k a d a r narin birinin orduya katılmaya kararlı olması gerçeğinden dolayı. Orası benim gibi vahşi ve dışlanmışlar için bir yer.

Sadece öldürmeyi bilen ve bunu özgürce ve haklı bir gerekçeyle yapmak için ruhsata ihtiyaç duyan insanlar.

Burası yetimler, yoksullar ve genellikle geri dönecek bir yeri olmayan erkekler için bir yuvadır. Toplumu koruyanlar, toplum tarafından reddedilenlerin ta kendileridir.

Lipovsky'nin kadın olduğundan yüzde doksan dokuz eminim. Ona erkek olarak hitap etmeye devam etmemin tek nedeni, dışarıda göstermeyi seçtiği cinsiyetin bu olması. Aslında, göze çarpmamak için çok çaba sarf ediyor.

Hırıltılı solumaya başlıyor, nefes alış verişi düzensiz bir ritme dönüşüyor. Onu gömleğinden tutup sırt üstü yatacak şekilde çeviriyorum.

Botlarım belinin iki yanında duruyor ve parlak ay ışığı altında yüzünü görünce bir kez daha duraklıyorum. Narin, nazik yüz hatları, küçük burun ve ağız, yumuşak yüz kıvrımları.

İşaretleri gören tek kişi gerçekten ben miyim?

Tam onu bırakmak üzereydim ki göğsünde, büyük boy tişörtünün hemen altında gergin bir şey hissettim. Başının yere düşmesine izin verdim ve ona doğru uzandım.

Daha küçük bir el bileğimi kavrıyor ve beni olduğum yerde durduruyor. Lipovsky'nin gözleri karanlıkta parlıyor, vahşi ve yaralı bir hayvanı andırıyor. Her an hırlamaya ve tıslamaya başlayacağından neredeyse eminim.

Güçsüz bir kedi yavrusu gibi.

Başını bir kez sallıyor, uyarmak için mi yoksa boyun eğmek için mi, emin değilim. Bu küçük pislik bana dokunmaya cüret ediyor.

Bileğimi elinden çekip ayağa kalkıyorum ama pozisyonumu değiştirmeden ona dik dik bakıyorum. "Bayıldığını biliyor musun, bilmiyor musun, günışığım?"

Boynunda kırmızı bir renk beliriyor. Yok artık. Soluk tenine sıçrıyor ve kulaklarını tamamen kaplayana kadar yayılıyor.

Yüzü mü kızarıyor?

"Size daha fazla dayanamayacağımı söyledim, efendim," diye sanki bu bir tür amatör eğitimmiş ve istediği zaman bırakabilirmiş gibi anons ediyor.

"Bir daha söyle." Sesim soğuk, neredeyse ölümcül bir hal aldı, hiçbir serinlik belirtisi yoktu.

Yüzündeki kırmızılıklar kayboluyor ve yorgun bakışlarıyla bakışlarımı karşılıyor.

"Dilini kedi mi yuttu?"

Dudaklarını büzüyor ama konuşmamak ve kaçınılmaz olarak disiplin cezası almamak için kendine yeterince hakim oluyor.

"Bu antrenmanı her gün yapmaya devam edeceksiniz ve ayrıca bir kas geliştirme rutini ekleyeceksiniz. Her gece. Her sabah. Eğer herhangi birini kaçırdığını öğrenirsem, orduya veda edebilirsin, çünkü yapabilirim ve yaparım

-"Seni taburcu edeceğim, asker."

Yüz hatlarını saf bir panik ifadesi kaplıyor ve sesi biraz zayıf, hatta endişeli çıkıyor. "Ben...gidemem."

"Neden olmasın?"

"Yapamam. Dışarısı benim için güvenli değil."

"Eğer bu seviyede kalırsanız, burası sizin için de güvenli değil."

Ayağa kalkar, çaresizlik onu bir aura gibi kaplar. "Lütfen efendim, beni taburcu ettirmeyin."

"Yalvarmak oldukça anlamsız. Bu yüzden boş şeylerle uğraşmak yerine, size söyleneni yapmaya ne dersiniz?"

Yaklaşıyor ve gözleri gümüş ışığın altında parlarken botlarımın iplerini avucunun içine alıyor.

Bunun çaresizlik mi, son çare mi yoksa ikisi arasında bir şey mi olduğundan emin değilim. "Efendim, ben-"

"Kaptan."

Sessizliğin içinde yeni bir varlık belirirken Lipovsky'nin sözleri boğazında düğümleniyor. Kim olduğunu anlamak için arkama bakmama gerek yok.

"Bir kelime," diye ısrar ediyor sert sesiyle.

Uzun zamandır birlikte olduğum, çocukluğumuzdan beri korumam olan ve benim için hayatını bir tepside sunabilecek adamı görebilmek için başımı eğiyorum.

Viktor.

Bir dev gibi yapılı, ihtiyacından fazla kası var ve hem daha önce hem de orduda benim sağ kolum oldu.

Söylemeye gerek yok, sırf ben askere gittim diye o da askere yazıldı. Aslında, birliğimdeki adamların çoğu Viktor ile aynı ve benzer düzeyde çileden çıkarıcı derecede ısrarcı bir sadakate sahipler.

Can sıkıcı davranışlarının bir parçası da atmosferi okumadan araya girmeleridir. Canlı örnek, Viktor'un Lipovsky'nin itiraf etmek üzere olduğu şeyi nasıl kestiğidir.

Yere geri kayar ve sonra ayakta durur ve Viktor'u tuhaf bir şekilde izler. Sanki onu daha önce görmüş gibi.

Birinin yüzünde rahatsızlık gözlemlenebiliyorsa, Lipovsky'ninki bunu dalga dalga yayıyor.

Manzara izlemeye değer, ancak Viktor'un onunla ilgilenmesi ya da daha kötüsü onu bir tür bok listesine koyması için yeterli değil.

"Sana söylediklerimi unutma," dedikten sonra a r k a m ı dönüp korumama doğru ilerliyorum.

Viktor, erin yanına gitmeden önce ona son bir kez bakar.
Ben.

"Kimdi o?" diye soruyor şüphe ve kuşku dolu bir ses tonuyla.
eşanlamlılar sözlüğündeki diğer eşanlamlıları.

Güvensiz olmak onun hem en güçlü hem de en zayıf noktasıdır.

"Endişelenmen gereken kimse yok." Ona bir bakış attım. "Kampta ne yapıyorsun? İçiyor olman ya da diğerlerinin çok fazla içmediğinden emin olman gerekmiyor mu?"

"Çok geç. Aptallar boşa gitti."

"Hiç şaşırmadım. Senin diktatörlük saltanatından kurtulmayı kutluyorlar Vitök."

"Bunun sizin için tersine çevrilmemesi gerektiğinden emin misiniz, Kaptan?"

Önüne bakıyor, bu ifadeyi söyledikten sonra dünyada umursadığı bir şey yokmuş gibi.

"Yaşamaktan yorulmuş olmalısın." Her zamanki kasvetli tonumla konuşuyorum ama bu Viktor'u zerre kadar etkilemiyor.

"Yaşamaktan bahsetmişken." Önüme geçip durdu ve beni de aynısını yapmaya zorladı. "Baban derhal Amerika'ya dönmeni talep ediyor. Görünüşe göre işler pek iyi gitmiyor."

"Ne zaman oldular ki?"

"Bunun bir emir olduğunu
söyledi."

Çenem sıkıştı.

Sözde evimi ve babamı hatırlamak her zaman ağzıma acı bir tat getiriyor.

O kan çukuruna geri dönmek için çok erken.

Burada kan olmadığından değil, ama burada benim şartlarımla ve benim yöntemlerimle.

"Dur tahmin edeyim, onu yine görmezden geleceksin," diyor Viktor, kaşları çekilmiş ve bakışlarından o her zamanki hesaplama geçiyor.

"Doğru tahmin ettin. Sırtınızı sıvazlayın." "Kirill, hayır.

Bu işin peşini bırakmayacaktır."

"Bana burada bir bok

yapamaz." "Ama-"

"Bu tartışma bitmiştir Viktor." Yanından geçip gidiyorum. "Birinin başı belaya girmeden adamları geri getirelim."

Önemli olan tek insanlar onlar. Diğerleri, ailem de dahil, önemli değil.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Haftalarımız bir bulanıklık içinde geçiyor.

İlk başta, ritim dayanılmaz derecede yorucuydu ve beni fiziksel yeteneklerimin sınırına kadar sürükledi. Neredeyse kusuyordum ve birçok kez bayılmıştım. Bırakmayı düşündüm ama askeri kurumdan ayrılmam söz konusu değildi.

Amcamın da ısrar ettiği gibi, eğer buradan çıkarsam, bulunup öldürülmem an meselesi olacak. Daha da kötüsü, başladıkları katliamı bitirebilmeleri için onları ailemin geri kalanına bile götürebilirim.

İşin iyi tarafı, dayanıklılığım zamanla arttı ve çökme ihtiyacı hissetmeden saatlerce gidebiliyorum.

Kaptan beni yakalayıp bu mücadeleye başladığında, asla bu kadar ileri gidemeyeceğimi düşünmüştüm ama bana söylediği gibi, bu sadece bir akıl oyunu; kuralları öğrendiğimde her şey daha kolay olacak.

Kirill Morozov. Bu kaptanın adı.

Bunu, kas gücümü artırmak için kendime fiziksel işkence yaparak geçirdiğim süre boyunca öğrendim.

Çok sayıda bacak, kol ve karın çalışmasıyla tırmanılması gereken dik bir tepe oldu. Beni güçlendirmek gibi bir niyeti yok çünkü gözlemlerine göre benim en büyük avantajım hızım ve 'iyi' bir nişancılığım.

Yine de beni sınırlarımın ötesine itmek için her türlü niyeti var.

Uzun zaman önce, güçlü ve kararlı bir kız olduğum için kendimle gurur duyardım. Babamla, amcalarımla, erkek kardeşimle ve kuzenlerimle güreşirdim. Koşmak, tahta kılıçlarla dövüşmek ve ağaçlara tırmanmak günlük olaylardı.

Yırtık ve kirli elbiselerim, kirli yüzüm ve dağınık saçlarımla eve her gittiğimde zavallı anneme kalp krizi geçirtiyordum. Beni yıkayıp yeniden giydirirken bana en uzun nasihatleri verirdi.

O zamanlar aynaya bakar ve nasıl göründüğümü severdim. Dantelli elbiselerime ve güneşi yansıtan uzun sarı saçlarıma bayılırdım. Saç tellerimle oynar ve kuzenlerimin üzerinde bir prenses gibi saltanat sürerdim.

Erkek Fatma aktivitelerime rağmen, annemin beni bu kadar güzel göstermesini seviyordum. Kardeşim ve kuzenlerim ne zaman yaramaz bir maceraya atılsalar onlara katılmadan edemezdim.

Eğer beni şu anda antrenman yaparken görselerdi, "Yapabileceğinin en iyisi bu mu Sashenka?" diye alay ederlerdi.

Metal çubuktan aşağı atlayıp yerde dururken omuzlarım çöküyor. Ellerimi yumruk yaparak ayaklarıma bakmaya devam ediyorum. Artık bana sataşmak ya da Sashenka demek için burada olmadıklarını hatırlamak kalbimi boğucu bir duman bulutuyla dolduruyor.

Ağlama dürtüsüne direnerek göğsüme dokunuyorum.

Ne kadar çok dokunursam, o kadar klostrofobik oluyor. Korkunç görüntüler bilinçaltıma gizlice giriyor.

Neredeyse kuzenlerimin bedenlerinin ağırlığının benimkini kapladığını hissedebiliyorum. Havada yankılanan *pat, pat, pat* seslerini. Korku dolu çığlıkları, keskin metalik kan kokusunu ve sonunda nasıl ağırlaştıklarını.

O kadar ağırdılar ki beni ezdiler. Nefes alamıyordum, konuşamıyordum. Yapamadım-

Bir çift büyük bot önümde durdu ve dikkatimi dağıttığı için şükrederek doğruldum.

Bu anıların beni neden eskisinden daha çok etkilediğini bilmiyorum. Bir süredir uykudaydılar ama son zamanlarda büyük bir şiddetle geri geldiler.

"Sabah toplantısı vakti geldi," diye anons ediyor yeni gelen huysuz ve sevimsiz bir sesle.

O Teğmen Viktor. Yüzbaşı Kirill'in sağ kolu. Ya da daha çok ısrarcı bir gölge gibi. Kaptan ne zaman gelişimimi gözlemlemek için burada olmasa, Viktor ortaya çıkıyor ve göründüğü kadar misafirperver davranmıyor.

Kaptanın arkadaşlığını tercih ederim. Hayır, arkadaşlığı değil. Arkadaşım olmak için burada değil. Seçmek zorunda olsaydım, onun varlığını, gözetimini ve detaylara gösterdiği özeni seçerdim.

Bazen sanki benim gelişimimi, zayıf ve güçlü yönlerimi benden daha iyi biliyormuş gibi hissediyorum.

Viktor sebepsiz yere sert davranıyor ve o geceki ilk karşılaşmamızdan beri benden hoşlandığını sanmıyorum.

Kaptanın neden burada olmadığını sormak yerine "Evet efendim," diyorum.

Viktor bana ters ters bakar, sorduğum için bile kendimi ayakkabısının altındaki topraktan daha aşağı hissettirir ve sonunda beni kovar ya da görmezden gelirdi.

Koridorda yürümeye başlıyor ve ben de arkasından gidiyorum. Botlar artık ağır değil ve kaslarımdaki yorgunluğa rağmen bana ağırlık yapmıyorlar. Bunun nedeni resmi antrenmanlara ek olarak sabah ve gece antrenmanlarına da alışmış olmam.

Normalde üstlerim bunu yapmama izin vermezdi ama sanırım Kaptan Kirill bu yönetmeliği aşmanın bir yolunu bulmuş çünkü bu maraton gibi tempoya başladığımdan beri kimse beni rahatsız etmedi.

İçeri adım atmadan önce Viktor'un salona girmesini bekliyorum. Bir tepsi yemek alıp, ne yazık ki Matvey ve çetesinin tarafında kalan tek boş yere oturuyorum.

Beş çift göz bana dik dik bakıyor ama toplum içinde yapabileceklerinin sınırı bu. O zamandan sonra, Kaptan Kirill onları bizim kaptan tarafından cezalandırdı. Matvey'in eline fırsat geçerse başladığı işi bitireceğinden ve incinen gururunun intikamını alacağından hiç şüphem yok. Bu yüzden o zamanki gibi bir pozisyona düşmekten kaçındığımdan emin oldum.

Daha güçlüyüm ama beşini birden yenecek kadar değil. Matvey'i bile tek başına yenmek zor olurdu.

Tatsız yiyeceklerle karnımı doyuruyorum. Eskiden bu adamlardan çok daha az yerdim ama şimdi ben de onlar gibi bir canavarım. İyi tarafından bakarsak, bu dayanıklılığımı arttırdığım anlamına geliyor.

Hepsi sayesinde...

Özel operasyon masasını görebilmek için başımı eğiyorum. Viktor masanın başında oturuyor ve onun kasvetli yapısına rağmen diğer adamlardan genel bir neşe yayılıyor. Hepsi siyah giyinmiş, bu yüzden yeşil üniformalarımıza karşı göze çarpıyorlar.

Bazı yüzler Viktor'unki kadar sert, bazıları genç, diğerleri ise misafirperver, ciddi ve sadık görünüyor.

Onlar hakkında çok şey duydum. Bu adamların çoğu Kirill'i Birleşik Devletler'den takip etti. Ruslar ve çoğu Rus doğumlu, ancak yüzbaşının kendisi de dahil olmak üzere birçoğu Amerikan doğumlu. Hâlâ Rus vatandaşlığına sahipler ve istedikleri takdirde Rus ordusunda görev yapma hakkına sahipler.

Geri kalanları, saflarına katılmaya layık olduğunu düşündüğü profesyonel eğitimli piyadelerden topladı.

İçlerinden biri, muhtemelen benim yaşlarımda daha genç bir çocuk, yüksek sesle gülüyor ve Matvey dilini tıklıyor, sonra fısıldıyor, "Kendilerini bir şey sanan bir avuç kendini beğenmiş."

Gözlerimi ona dikiyorum ama nazikçe yemeğime odaklanmayı tercih ediyorum. "Gerçek Rus bile değiller," diye katılıyor bir numaralı serseri.

"Bazı Amerikanlaşmış orospu çocuklarının Özel Kuvvetlere layık olduğunu nasıl düşünüyorlar, aklım almıyor" diyor iki numaralı katil, yemeğini boğazına tıkamadan önce.

Güzel. Umarım ölür.

"Hiç bunun, ne bileyim, yetenek gibi bir şey olabileceğini düşündün mü?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Ayrıca, dili kusursuzca konuşurken nasıl senden daha az Rus o l u y o r l a r ?"

"Kapa çeneni, Lipovsky," diye hırlıyor Matvey bana. "Kaptan tarafından bir kez kurtarıldın ve birden din mi değiştirdin?"

Homurdanıyorum ama bir şey söylemiyorum. Özel harekâtçılara duyduğu kıskançlık belli oluyor ve fedailer de dâhil olmak üzere herkes bunu görebiliyor.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, oğlancı?" Sesi sertleşiyor ve öfkem alevleniyor.

Yine de kontrolümü yeniden kazanarak, "Yok bir şey. Düşünüyordum da belki de bu husumet özel operasyonlara başvurup üst üste iki kez reddedilmenden kaynaklanıyordur."

"Seni lanet olası-" Bana doğru uzanıyor, ama ben eğiliyor ve tüm dikkatimi yemeğe vermişim gibi davranıyorum.

Fedailerinden biri onu tekrar aşağı indiriyor ve nasıl izlendiğimizle ilgili bir şeyler fısıldıyor.

Matvey her an patlayacakmış gibi koyu bir kırmızıya bürünürken ona tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Yakında kamplarına dönecekler," diyor üç numaralı haydut, konuyu değiştirmeye çalışarak. "İyi kurtulduk."

Vücudum

hareketsiz kalıyor.

Gidiyorlar mı?

Masaya bir göz atıyorum ve sanki onlara bakacağımı biliyormuş gibi Viktor bakışlarımı davetkâr olmayan bakışlarıyla karşılıyor.

Ne o ne de kaptan bana ayrılacaklarını söylemedi.

Göğsümde garip bir his sıkışıyor ve ona dokunmak istiyorum ama bunu herkesin içinde yapmıyorum. Kaşığımı masaya koyuyorum, aniden iştahım kaçıyor.

Bu tempoya tek başıma devam edemeyeceğimden değil. Zamanla Matvey'e meydan okuyacak ve onu yenecek kadar güçlü olabilirim.

Ama kaptan etrafta olmadığında bir şeyler değişiyor.

Evet, sert, affetmeyen ve gizemli bir şekilde dengemi bozan biri, ama tüm bunlar beni gücümü artırmaya nasıl ittiğinin yanında sönük kalıyor.

Ailemden başka hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde zamanını ve öğretme becerilerini bana yatırdı.

Ve şimdi o gidiyor, ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Keşke o siyah masada olabilseydim. Kaptanları olduğu için çok şanslılar. Bizimki bireysel olarak bizi sikine takmıyor. Tek umursadığı kolektif sonuçlar. Ne zaman geriye düşsem, bana sanki başının belasıymışım gibi bakıyor.

Konuşmalar kesiliyor ve herkes ayağa kalkıp selam veriyor. Bizim ve özel harekâtçı yüzbaşıların binbaşı ve korgenerali takip ederek içeri girmesiyle ben de aynı şeyi yapıyorum.

Kirill'e çekilmekten kendimi alamıyorum. Grubun en uzunu o. Ayrıca gözden kaçırılması imkansız bir mistik havası var.

Diğer yüksek rütbelilerin gerisinde kalsa da kararlı adımları mesafeyi tüketiyor. Ama nedense buradaki en otoriter figür gibi hissediyor.

En komutanı da.

"Rahat," diyor kaptanımız, hepsi kürsüye çıkıp tüm salonu izlemeye başladığında.

Ellerin toplu olarak indirilmesi odada yankılanır ve ardından sağır edici bir sessizlik gelir.

"Hepinizin bildiği gibi, özel operasyonlar birimi ortak eğitim için bizimle birlikteydi, ancak şu anda bu sona erdi," diye yarı sıkıntılı bir tonda anons ediyor kaptanımız. "Bilinen bilgi, birliğin iki gün içinde kampımızdan ayrılacağıdır. Ancak kamuoyunun bilmediği bir şey var ki o da Yüzbaşı Morozov'un bir keşif görevi için burada olduğudur. Her birinizi yakından izledi, dosyalarınızı, kalıplarınızı, güçlü ve zayıf yönlerinizi ve zihinsel yeteneklerinizi inceledi. Birliğiyle gidecek en iyi beş askeri seçti. Eğer adınızı söylerse, öne çıkın." Yan tarafına bir bakış attı. "Yüzbaşı."

Sanki bir pipetten nefes alıyormuşum gibi hissediyorum. Kalbim, onun öne doğru attığı her adımla senkronize bir şekilde sert ve hızlı atıyor.

Eğer özel operasyonların bir parçası olarak seçilirsem, temel askeri kurumlardan daha iyi bir güvenliğe sahip olacağım. Üst düzey yetkililere yakın olmak, ailemin katledilmesiyle ilgili bilgi edinmek için kesin bir yol.

Belki amcam ve ben bunun arkasındaki kişileri bulabilirsek, intikamımızı daha çabuk alabilir ve yeni bir hayata başlayabiliriz.

Belki, sadece belki, bu hayatta sonsuza kadar sıkışıp kalmayacağız.

Yüzbaşı Kirill ilk ismi söylüyor, birliğimizin en iyisi olan iri bir adam. Göğüs göğüse çarpışmada o kadar iyidir ki Matvey bile ona yaklaşmaz.

Seçimi anlıyorum ama omuzlarımın hafifçe çökmesine engel olamıyorum.

İkinci isim çağrılır. Üçüncü ve dördüncü takip eder. Hepsi de kendi birimlerinin en iyi üyeleridir.

Benim olmayan her isimle kalbim ayaklarıma kapanıyor. Ama umudumu kaybetmiyorum. Yüzbaşı Kirill zaten beni birliğine katmayı düşünmüyor olsaydı bana bu kadar özel ilgi göstermezdi.

Eminim bana gösterdiği ilgiyi seçtiklerine göstermemiştir.

Tabii o yapmadıysa? Belki de bu yüzden Viktor'u bazen gönderiyordu. Belki de zamanını bu adamlar gibi daha iyi adaylar için kullanmayı tercih ediyordu.

Yüzbaşı Kirill'in gözleri bana dikilmeden önce duygusuz bir şekilde kalabalığı inceliyor. Bir saniye ya da çok kısa bir süre ama nefesimi kesmeye yetiyor.

Sonra askerlere tekrar hitap eder. "Vasily Korosov."

Söz konusu adam bir adım öne çıkıyor ve kalbim yavaş, acı dolu bir ölümle büzüşüp ölüyor.

"Teşekkür ederim, Kaptan..." Korgeneral dizginleri ele almak üzere, ama ben kendimi tamamen kaybettim.

Başaramadım.

Tekrar.

Ne kadar ileri gidersem gideyim, başarılı olamadım. Tek yaptığım kaybetmek, kimseyi koruyamıyorum. Kendimi bile.

Bu kayıp beni beklediğimden daha fazla etkiledi, çünkü gerçekten daha önce hiç olmadığı kadar çok çalıştım. Fiziksel, zihinsel ve duygusal sınırlarımı zorladım. Kendimi o kadar zorladım ki kramplar girmeye başladı.

Geçen hafta izin günümüzde göğüs bandajlarımı çıkardım ve bu konuda bir doktora göründüm.

Bunun sebebinin vücudumdaki testosteron seviyesinin çok yüksek olması ve hormonal döngümü bozması olduğunu söyledi. Bana iğneden hapa geçmemin daha iyi olabileceğini söyledi, ancak bu adet dönemimin geri gelmesi anlamına gelecekti, ben de reddettim.

Yine de alıştığım hızda devam ettim ve zihnimin benim için tasarladığı zihinsel kafesin ötesine geçtim.

O ikiyüzlü Kirill, atış becerilerimin doğal bir yetenek olduğunu bile söyledi. Fiziksel tablomdaki iyileşmeyi gördüğünde de başını salladı.

Tüm bu güvencelere rağmen, hala onun biriminde bir yerim yok.

Onu boğmak istiyorum.

Öylece çekip gidebilirdi. Neden bana umut verdi ve sonra devam etmemeyi seçti?

"Bir şey daha var," diyor Yüzbaşı Kirill, diğer üst rütbelileri şaşırtarak. "Sadece beş kişi seçtiğimi biliyorum ama buraya geldiğimden beri en çok gelişme gösteren ve özel operasyon ekibine katılmak için doğru zihniyete sahip olduğunu kanıtlayan bir üye daha var. Aleksander Lipovsky, bir adım öne çık."

İlk gördüğüm şey Matvey'in sudan çıkmış balığı andıran ağzı açık ifadesi oluyor.

Gördüğüm bir sonraki şey görüşümdeki bulanıklık, ama muazzam minnettarlık ve zafer gözyaşlarımı tutuyorum.

Bunu nasıl başardığımı bilmiyorum ama öne doğru bir adım atıp selam veriyorum. Ellerim titremediği ve hüngür hüngür ağlamaya başlamadığım için şükrediyorum.

Yüzbaşı Kirill bakışlarımı karşılıyor ama buz gibi gözlerinin ardında onay yok. O gerçekten de kalbi yerine taş olan soğuk bir adam.

Korgeneral bizi tebrik ediyor falan filan ama ben yüzbaşıya bakmaktan kendimi alamıyorum.

Yeni kaptanım.

Sert ve affetmeyen biri olduğunu biliyorum. İnsanları kendi bedenlerinde rahatsız etme eğilimi olduğunu biliyorum.

Karanlık işlerle uğraşan bir aileden geldiği söyleniyor. Orduya katılması bile gizemle örtülü ve olağandışı koşullar kokuyor.

Ama gücümü geliştirmeme yardımcı olduğu sürece tüm bunları unutmaya hazırım.

Gelecekte beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yok ama kesin olan bir şey var.

Ailemi katledenlerin kanını dökebilecek kadar güçlü olacağım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

"Özel operasyona mı girdin?"

Başımı sallıyorum, birkaç çakıl taşını tekmeliyorum, sonra yavaşça, neredeyse utanarak, Albert Amca'ya bakmak için başımı kaldırıyorum.

Rahmetli babamdan daha yaşlıdır, gür kaşları, yuvarlak bir yüzü, büyük bir burnu ve sivri kulakları vardır. Kuzenlerim ve ben cahil gençlik yıllarımızda ona şişman elf derdik.

Albert Amca sadece güldü ve hatta babamla diğer amcamdan bizi azarlamamalarını istedi.

Ailenin arabulucusu, hesap tutucusu ve üçüncü uçucu amcam ile asabi babam arasındaki köprüyü koruyan barıştı.

Şimdi, ailemizin kalan diğer iki üyesini korumak için sadece o ve ben varız. Ve umarım bir gün kardeşimi bulabiliriz.

Küçük eller yüzüme uzanıyor, havayı yakalıyor. "Sasha... Sasha..."

En küçük kuzenim Mike'ı amcamın pençelerinden kurtarıyorum. Dört yaşında ve Albert Amca'nın çocuklarından hayatta kalan tek kişi. Aslında, hayatta kalan tek kuzenim o.

Mike, katliam sırasında annesi tarafından dolaba saklanacak kadar şanslıydı. Bu fedakarlığın bedeli onun hayatıydı,

Ama en azından o, bütün o kana tanık olmamış. O sırada sadece birkaç aylık olduğu için onu da hatırlamıyor.

Onun ışık saçan gözlerinde parlayan masumiyeti korumak için hayatımı verirdim. Güzel ve saf olan her şeye tercüman oluyorlar. Ona her baktığımda, büyük kardeşlerinin ve benim hafife aldığımız kahkahalarımızı, maceralarımızı ve yaramazlıklarımızı hatırlıyorum.

Onları yaklaşık dört yıl önce kaybedene kadar ne kadar ayrıcalıklı olduğumuzu fark etmemiştim.

Mike'ın sarı saçları uzamış, kırlaşmış ve neredeyse küçük yüzünü yutacak hale gelmişti. "Saçını kestirmen gerek, Mishka."

Kıkırdıyor ve sonra yanağımı okşuyor. "Dostum, Sasha."

"Öyle miyim?" Erkeksi sesimi kullanıyorum ve bana daha sıkı sarılırken kıkırdamaya başlıyor.

"Öylesin!"

"Küçük ayım artık o kadar büyüdü ki, sesimin neye benzediğini
bile söyleyebiliyor." "Evet! Babushka büyük bir çocuk olacağımı
ve sana yardım edeceğimi söylüyor."

"Yapacak mısın?"

Dört yaşındaki bir çocuk için çok büyük bir tavırla gözlerini deviriyor. "Tabii ki! Bunu tek başına yapamazsın, Sasha. Sen Süpermen değilsin."

"Peki ya sen?"

"Olacağım. Ayrıca Babushka'nın her gece ağlamasını da engelleyeceğim."

Kalbim sıkışıyor ve Albert Amca'nın tepkisini ölçmek için başımı kaldırıyorum. Buluşmak için sözleştiğimiz eski, terk edilmiş deponun duvarına yaslanmıştı.

Buraya gelmem otostopla birkaç saatimi aldı ama Saint Petersburg'un kalbinden kimsenin beni takip edemeyeceği ya da yerimi tespit edemeyeceği kadar uzakta bulunuyor.

İletişimimiz amcamın kullandığı şifreli telefon ve benim kullandığım kullan-at telefon üzerinden gerçekleşiyor. Onunki gibi bir tane alabilirdim, ama

Orduda el konulma ihtimali riske atmak istediğimden çok daha yüksek.

Buz gibi acımasız kış havası duvarlardaki çatlaklardan içeri süzülürken, küçük kulübenin havasında kasvetli bir sessizlik hüküm sürüyor. Güçlü rüzgâr şiddetli bir senfoni içinde esiyor ve ıslık çalıyor.

Dört yıl önce ailemizi, sosyal konumumuzu ve işimizi kaybettik. Saklanmak zorunda kaldık ve sürekli olarak Rusya'nın bir köşesinden diğerine taşındık. İki yıl önce, düşmanlarımız tarafından gönderilen paralı askerler tarafından bulunduk ve hala hayatta olduğumu duyduklarında, Amca olmasaydı neredeyse beni öldürmeyi başaracaklardı.

Babam ailenin reisi olduğu için hayatta kalan tek varis benim. Bağlantılarını toplayabilecek ve işimizi sıfırdan yeniden kurabilecek tek kişi. Amcam ve Babushka hala hayatta olduğumu öğrenirlerse tehlikeli olacağını söylediler, bu yüzden sahte bir ölüm düzenlediler ve o zamandan beri bir erkek olarak yaşamak zorunda kaldım. Sahte bir isim ve geçmişle.

Bu olaydan birkaç ay sonra, vur emrini kimin verdiğini bulmak için orduya katıldım.

Amcamın orada hala bazı bağlantıları var ve o da ağımızı yeniden kurmaya çalışıyor ama soyadımız Rusya'da kara listeye alınmışken bu çok zor.

"Babushka hakkında söylenenler doğru mu?" Amcama sordum.

Küçümseyen bir el kaldırır. "Şu anda bunun bir önemi yok. Seviyenizi yükseltmiş olmanız önemli."

"Rütbem ne kadar yükselirse o kadar iyi olacağını söylememiş miydin?"

Duvarı güçlükle itip babamın ağabeyime yaptığı gibi omzumu sıkarken ciddiyetle başını sallıyor. Bu anı midemi bulandırıyor ve nefes alışım derinleşip sertleşiyor.

"Seninle gurur duyuyorum, Sasha." Albert Amca'nın sesi göğüs kafesimin boşluğunda çınlıyor. "Sende bir savaşçı ruhu olduğunu biliyordum."

"Ailemiz için her şeyi yaparım." Ve her kelimesinde ciddiydim. Her şeyimizi elimizden alan bir önceki saldırıyı durdurmak için çok genç ve zayıftım.

Bu sefer farklı olacak.

Bu kez başka bir şeyi başarma şansım var.

"Biliyorum." Beni bırakmadan önce omzumu bir kez daha okşuyor. "Bana dikkatli olacağına ve cinsiyetini ya da kimliğini açıklamayacağına söz ver. Sadece başka biri olduğunda güvendesin, Sasha."

Başımı salladım.

"Gerçek cinsiyetinizi ortaya çıkarmaya eğilimli biriyle yakınlaşmayın."

Başka bir baş sallama.

"Kendini yalnız hissettiğini biliyorum ama eğer arkadaş edinirsen ve onlar senin gerçekte kim olduğunu anlarlarsa, hiçbirimiz güvende olmayız. Ben kolayca ortadan kaybolabilirim ama büyükannen ve Mike varken olmaz. Beni yavaşlatırlar ve sonunda tehlikede oluruz."

"Böyle bir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Son birkaç yılın stresi, gözden düştüğümüzden beri, yüz hatlarını kaplıyor. Durup gözlerinin köşelerindeki çizgilere bakıyorum ve her şey olup bittiğinden beri on yıl ya da daha fazla yaşlanmış gibi göründüğünü fark ediyorum.

Askere gittiğimden beri, takip edilmemek için ziyaret etmekten kaçındım. Amcam ise ailevi meseleler -Babushka'nın sağlığı ve öfkesi, Mike'ın ihtiyaçları ve geçimi ve onları iyi saklamak ve gözetmek için alması gereken diğer tüm önlemler- yüzünden zincirlenmiş durumda.

O olmasaydı ne yapardım, hiçbir fikrim yok.

Mike'ın paltomun fermuarıyla oynamasına izin vererek daha da eğilip fısıldıyorum: "Anton hakkında bir şey öğrendin mi?"

Başını sallamadan önce yüz hatlarını bir hüzün kaplıyor. "Özür dilerim, Sasha."

Kalbim sıkışıyor ama gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Onu bulacağımıza eminim. Belki ülkeyi ya da kıtayı terk etmiştir. Ya da belki de arandığımızı bildiği için saklanıyordur."

"En kötüsünü de hesaba katmanızı öneririm."

Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır. Cesedini bulamadık, bu da bir yerlerde hayatta olduğu anlamına geliyor. Bunu biliyorum."

Kardeşim beni terk etmezdi. Ölmüş olsaydı cesedini bulurduk ama bulamadık. Eminim kaçmıştır ve Albert Amca ve benim gibi intikam almak için zamanını bekliyordur.

Belki de ağır yaralanmıştır ve tıbbi bakıma ihtiyacı vardır. Sebep ne olursa olsun, Anton'un dışarıda bir yerde olduğuna eminim. Bir yerlerde.

Benden beş yaş büyük, yani şu anda yirmi beş yaşında. Muhtemelen dördümüz gibi hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Bazen bizi nasıl terk etmiş olabileceğini düşünüp içim acıyor. Neredeyse dört yıl oldu ve amcamın birinci sınıf bağlantıları onun izini bulamadı.

Anton sakatlansa bile iyileşmesi yıllar almazdı, değil mi?

Mike'ın boş konuşmaları ve neşeli sesleri dışında, depoyu bir başka kasvetli sessizlik bulutu kaplıyor

Saçlarını okşuyorum, açgözlülükle onun parlak enerjisinden besleniyorum. Bir zamanlar benim de onun gibi kaygısız, neşeli ve arka planda kaynayan felaketten tamamen habersiz olduğuma inanmak zor. O zamanlar sanki sonsuza dek önceymiş gibi geliyor.

Albert Amca, "Artık özel harekâtta olduğun için bu toplantıları sınırlandırmamız gerekecek," diyor.

Parmaklarım Mike'ın saçlarında durdu ve babası tavrımdaki değişikliği fark etmiş olmalı ki, "Güvenli değil," diye detaylandırdı.

"Ama en azından seni ve Mike'ı arada bir görebilirim, değil mi?"

"Hayır, Sasha. Sözde ölmüş aile üyelerinizle buluşmak için üsten ayrılmanız sadece dikkat çekmenize neden olur. Bu ihtiyacımız olan son şey."

Çenem titriyor ve aniden gelen ağlama isteğinden nefret ediyorum. Dört yıldır etimin altında zonklayan yara, içimi kemiriyor ve içimi parçalıyor.

yüzey.

Sanki yeniden o kanın ortasındaymışım gibi. Ailemden geriye kalanları kaybediyorum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Belki birkaç ayda bir?" O kadar zayıf bir sesle deniyorum ki duyduğuna şaşırıyorum.

Amcam yine başını sallıyor. "Sen Özel Kuvvetler'deyken olmaz. Onların daha katı kuralları ve daha güçlü istihbaratları var. Hâlâ adli tabibe rüşvet verip sana bazı ayrıcalıklar tanıyabildiğimiz için mutluyum ama geri kalan her şey yaklaşmamamız gereken karanlık sular."

"O zaman sizi ne zaman görebilirim?"

"Bir yıl ya da birkaç yıl. Ordu içinde vur emrini veren kişiyi bulup bulamayacağınıza bağlı."

Göğsümdeki ağrı büyüyor ve şişiyor. "O bir komutandı, değil mi? Birkaç kez terfi etmediğim sürece ona yaklaşmam mümkün değil. Bu da yıllar, hatta on yıllar alır."

"Bu zaman buna değmez mi?"

"Mesele zaman değil, mesele seni bir daha göremememek." "Yapılacak küçük bir fedakarlık."

"...Babuşka ailemden uzaklaşacağımı biliyor mu?"

"Bunu o önerdi."

"Ah." Ayaklarım titriyor ve ayakta kalabilmek için her şeyimi ortaya koymam gerekiyor. Hiçbir zaman büyükannemin en sevdiği torunu olmadım ama o beni sever. Kendi katı, biraz da ataerkil tarzıyla.

Erkekleri tercih ettiği bir sır değil. Kızlar bir sorumluluktur - ailelerine felaket ve onursuzluk getirebilecek bir araçtır - tıpkı yabancılaşmış teyzemin kaçtığında yaptığı gibi.

Babushka'nın, hepsi ölen dört erkek kuzenim tarafından kurtarıldığım için benden hoşlanmadığını hep hissetmişimdir. Gözlerinden anladığım kadarıyla, keşke takas etseydik diyor.

yerler. Ama Albert Amca'yla bu konuyu konuştuğumda, çok fazla düşündüğümü söyledi.

Ancak, o uzman bir çatışma önleyicidir. Tabii ki onunla benim aramda bir köprü kurmaya çalışacaktı. Babam ve üçüncü amcamla yaptığı gibi.

"Sen hala bizden birisin. Dünya seni farklı bir isim, cinsiyet ve görünümle tanısa bile, ben seni her zaman Sashenka'm olarak hatırlayacağım."

"Amca..."

"Adını yüksek sesle söyle, böylece asla unutmazsın."

Dudaklarım titriyor. O kadar uzun zaman oldu ki dilimde yabancı bir his var. "Aleksandra Ivanova."

"Sasha...Sasha..." Mike kollarımda şarkı söylüyor ve ben gülümsüyorum.

Albert Amca onu götürmeye çalıştığında, sinir krizi geçirir ve gitmeyi reddeder. Hatta babasıyla konuşmadığını bile açıklar.

Alnından öpüyorum ve altın yelesi saçlarını düzeltiyorum. "Tekrar görüşeceğiz, Mishka."

"Ama ne zaman?"

"Yaşlanıp güçlendiğinde ve Süpermen olduğunda."

"Tamam!" Sırıtıyor, gözlerinden sevimli bir masumiyet damlıyor.

Yakın gelecekte onun büyüdüğüne şahit olamayacağım ya da sevimli kahkahalarını duyamayacağım düşüncesi beni ağır bir çaresizlikle dolduruyor.

Bu sefer fazla itiraz etmeden babasının kollarına gidiyor ve yanağını öpüp sonunda bırakmadan önce ceketini biraz fazla uzun süre tutuyorum.

Albert Amca, "Eğer acil bir şey varsa, bana her zamanki kodu gönderin" diyor. Ben.

"Acil bir şey olursa bana nasıl ulaşacaksın?
yan?"

"Sana ulaşacak kadar arkadaşım var. Merak etme."

Kendisinin ve Mike'ın kapüşonlarını çekip dondurucu havaya çıktıklarında istifa etmiş bir nefes bırakıyorum. Kuzenim el sallamaya devam ediyor ve

Beni görebildiği sürece bana öpücükler atıyor.

Uzaklarda gözden kayboldukları anda yere kayıyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum ve sonunda gözyaşlarımı serbest bırakıyorum.

AMCAM VE KUZENIMLE VEDALAŞTIKTAN SONRA, IÇIMDE SAKATLAYICI BIR

Yalnızlık beni ele geçiriyor. O kadar kötüleşiyor ki nefes almakta ya da düşünmekte zorlanıyorum.

Sorgulanmamak için hemen üsse geri dönmüyorum. Şu anda sınırdayım ve baskı altında çok kolay kırılabilirim.

Genelde izin günümde kas güçlendirici egzersizler yapardım ama bugün biraz ara verdim ve amcamla Mike'ı göreceğim için çok heyecanlıydım. Rütbem yükseldiğinden beri kendimi daha da başarılı hissediyorum.

Bu promosyonun bir lütuftan çok bir lanet olduğu ortaya çıktı.

Özel Kuvvetlere katılalı bir hafta oldu ve önceki birliğimden daha yoğun olsa da kendimi zorlamayı ve zihinsel kafesimi yavaş yavaş kaldırmayı öğrendim.

Belli bir hızda rahatladığım anda, Kaptan Kirill bunu tamamen alaşağı ediyor. Sadece bu da değil, aynı zamanda Viktor'u da sorumlu amir olarak atadı ve o da metanetli, eğilmez bir kayadan başka bir şey değil.

Diğer askerler ona ve yöntemlerine alışkın, bu yüzden uyum sağlaması gereken tek kişi benim. Yeni katılanlar bile benden daha iyi uyum sağladı.

Dalgın dalgın, birkaç saat boyunca karlı sokaklarda dolaşıyorum. Soğuk gözyaşlarımı donduruyor ama ben yine de yürüyorum, yürüyorum. Ayaklarım bir dükkânın önündeki güzel bir dantel elbisenin önünde duruveriyor. Krem rengi elbiseye zarif bir hava katıyor ve danteller güzel bir kadınsı dokunuş katıyor.

Kalbim kabarıyor. Bir daha elbise giyeceğim bir gün olacak mı?

İçimden başımı sallıyorum. Şansım olsa bile, artık bir elbisenin içinde nasıl hareket edeceğimi bilir miyim?

Bir tane giymeyeli yıllar oldu.

İstemeye istemeye dükkândan uzaklaşıyorum ve insan sürüsünün içinde kayboluyorum. Sakinleşip duygularımı daha iyi kontrol edebildiğimde üsse geri dönüyorum.

Sırtım dik ve adımlarım geniş bir şekilde yürüyorum. Bu bana garip bir şekilde şu anki durumumda çok ihtiyacım olan güveni veriyor.

Yatakhaneye adımımı attığım anda önümde büyük botlar beliriyor. Başımı kaldırmadan kime ait olduklarını anlıyorum ve selam vermeden önce biraz daha doğruluyorum.

"Nereye gidiyordun, Lipovsky?" Viktor'un hırçın sesi sessizlikte daha da yükseliyor.

"Gezintiye çıktım." Teknik olarak çıktım, yani yalan

değil. "Gezinti eğitimden daha mı önemli asker?"

"Hayır, ama bugün izin

günüm." "Az önce ne dedin

sen?"

Omurgam sarsılıyor ve belki de çuvalladığımı ve bu şekilde cevap vermemem gerektiğini fark ediyorum. Yalan söylediğimden değil, izin günlerimde eğitim için hazır olmam beklenmemeli ama Viktor gibi katı biri bunu anlayamaz. Kendine has görüşleri ve fikirleri var ve yerinden oynatılamaz bir dağ gibi.

Bazı yönlerden bana Babushka'yı hatırlatıyor.

"Acemiyi rahat bırak Viktor." Sahibi yanımda durmadan önce arkamdan farklı bir ses geliyor.

Yeni gelen kişi birimin başka bir üyesi. Benden birkaç yaş büyük görünüyor, duvar gibi yapılı ve köşeli ama tuhaf bir şekilde davetkâr yüz hatları var.

"Sen." Viktor onu işaret eder. "Sen karışma, Maksim."

"Yapamam. Zavallı adama zorbalık ediyorsun." Maksim omzumdan tuttu ve beni arka tarafa sürükledi.

Viktor'dan yayılan ölümcül enerjiyi hissettiğimde bile direnmiyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Dışarı çıkarken fısıldıyorum. Anında burnum akmaya başlıyor ve soğuk iğneler cildime nüfuz ediyor.

İçeride sıcak bir ortamda kalmayı tercih ederdim ama Maksim'in bu isteğimi duyacağından şüpheliyim. Bir tür macera için ayaklarınızı yerden kesen bir tipe benziyor.

"Boş ver! Bunu bilmiyorsun ama Viktor zaman zaman tırmanman ya da üzerinden atlaman gereken bir dağ gibi, özellikle de izin günü gibi bir bahanemiz olduğunda baş belası olmaktan çıkıyor... Tanrım, kendini çok küçük hissediyorsun çaylak."

Kaskatı kesiliyorum ama sonra kendimi tekrar gevşemeye zorluyorum. "Benim adım Aleksander."

"Ben Maksim. Geçtiğimiz hafta kaskatı ve yalnız olduğunu fark ettim ve biz bu birimde böyle şeyler yapmayız." Çenesini öne eğiyor. "Biraz eğlenmeye ne dersin?"

Bir futbol sahasının önünde duruyoruz.

Askerler on bir oyuncudan oluşan iki takıma ayrılır. Konsantrasyon ve küçümseme yüzlerinde sanki savaş alanındaymış gibi parlıyor.

Tam bir savaş yaşanıyor. Sadece birbirleriyle mücadele etmek ve birbirlerine vurmakla kalmıyorlar, aynı zamanda suni çim üzerinde birbirlerinin üzerine basıyorlar.

Maksim, acımasız oyunu hiç umursamadan atağın ortasına dalar ve topu çalar. Sonra da birkaç kızgın oyuncunun elinden kibarca sıyrılır.

"Sen ve sen. Dışarı." İki askeri işaret ediyor. "Lipovsky ve ben yerimize geçeceğiz."

Adım geçtiğinde neredeyse herkesin dikkati bana dönüyor. Bu adamlardan Matvey ve serserilerinden gördüğüm kadar pislik görmüyor olabilirim ama onlar da bana ısınmış değiller. Beni uzakta tutuyorlar ve yemek masasında benimle neredeyse hiç konuşmuyorlar.

Aslında, Maksim benimle konuşan ilk kişi.

"Sorun değil," diyorum, nahoş enerjinin farkında olarak. "İzleyebilirim."

"Saçmalık." Maksim hala topu elinde tutarken, beni yarı boğucu bir şekilde sürükleyerek almaya geliyor, bu biraz havamı kesiyor, ama erkeklerin genellikle birbirlerini sert bir şekilde ele aldıklarını öğrendim.

Teoride, sürüklenmeyle savaşabilirim ama gerçekte yapamam. Ve belki, sadece belki, istemiyorum.

Annemin karşı çıkmasına rağmen büyürken kuzenlerim ve erkek kardeşimle sürekli futbol oynardık. Kalbimde özel bir yeri olan oyunlardan biridir.

"Topu geri ver, orospu çocuğu!" diye bağırıyor uzaktan biri. "Bu Yuri,"

diyor Maksim bana. "Bu birimdeki gerçek orospu çocuğu.

Onun yanında uyuma Aleksander, yoksa yavaş yavaş ölürsün. Ölmek üzere olan bir domuz gibi horluyor."

Bazı askerler güler ve her birine ters ters bakan Yuri'yi işaret eder.

"Hazır mısınız, sürtükler?" Maksim sahanın ortasında duruyor, sonra - burada sürpriz yok- topu orta yerine bizim takıma doğru atıyor. Görünüşe göre bu şeyde diziliş yok. Defansta mı, orta sahada mı yoksa hücumda mı oynamam gerektiğinden emin değilim. Görünüşe göre, herkes aynı anda.

Yirmi iki askerin hepsi top neredeyse oradadır.

Ne kadar vuruş olursa olsun, fauller sayılmaz. Kartlar mı? Bunu unutun. Adil oyun? Hayatta olmaz. Aslında, hakem takımları kızdırıyor ve gol atamadıkları için onlara isimler takıyor.

Kaos olduğunu söylemek hafif kalır.

Bu, normal tip yerine savaş futbolu olarak etiketlenmelidir.

Yine de topu diğer takımın daha agresif oyuncularına kaptırmaya devam ediyoruz. Ayrıca daha hantallar, bu da top için onlarla mücadele etmeyi bırakın, onlara bakmayı bile sinir bozucu hale getiriyor.

Amaçsız saldırılarımızdan birinde geride duruyorum ve Maksim'e de aynısını yapmasını söylüyorum. Ellerini kaldırıp bağırıyor: "Ama bütün eğlenceyi kaçırıyoruz!"

"Güven bana," diyorum, gözümü toptan ayırmadan. "Ben sağ kanatta olacağım, sen de solda. Top kimdeyse diğeri ileri koşacak, anladın mı?"

"Pekala, tamam. Bu plan için aksiyonu kaçırmaya değse iyi olur."

"Öyle olacak," diyorum güvenle.

Beklendiği gibi, diğer takımdan bir oyuncu topa sahip oldu ve bize doğru koşmaya başladı.

Doğal olarak herkes sürü gibi onu takip eder. Maksim topa sahip olanı gafil avlar ve topu çalar.

"Lipovsky!" diye bağırıyor ama ben zaten kaleye doğru koşuyorum. Topu attığında, yakalamak için oradayım.

Diğer takım korkutucu bir hızla bana doğru koşuyor. En iyi atışı yapmak için beklemiyorum ve bunun yerine körlemesine gidiyorum.

Birkaç ceset bana çarptı ve ayaklarım yerden kesilmek üzereydi, ama sonra kesilmedi.

Bana saldıranlar takım arkadaşlarım ve beni tutuyorlar, avazları çıktığı k a d a r tezahürat yapıyorlar.

Sayı yaptım.

Vay anasını. *Sayı* yaptım.

Maksim beni omuzlarımdan sarsıyor, sonra da kafama kilitliyor. "Buraya uyum sağlayacağını biliyordum, Aleksander."

Albert Amca ve Mike'a veda ettiğimden beri ilk kez gülümsüyorum.

"Bana Sasha diyebilirsin," diyorum ona.

"Bana Maks de." Beni omzumdan tuttu ve diğerlerine baktı. "Takıma bir golcü kazandırmak için fedakârlıkları kabul ediyorum."

Bu açıklama hakkında ona bok atıyorlar ve o da onlara sadece isimler takıyor, sonra hepsi birbirlerine saygısızlık ediyor.

Bazı askerler sırtıma tokat atıyor, diğerleri gemiye hoş geldin diyor ve hatta diğer takımın üyeleri beni başparmaklarıyla onaylıyor.

Bu onlarla buzları kırdığım anlamına mı
geliyor? Sonunda buraya ait miyim?

Bakışlarım buz gibi bir bakışla çarpıştığında gülümsemem bozuluyor. Bazen, sanki Kuzey Buz Denizi'nin bir parçasına bakıyor gibiyim.

Kaptan Kirill.

Geçtiğimiz hafta boyunca varlığımı çoğunlukla görmezden geldi. Emirleri uzaktan verirken bireysel eğitimimi denetleyen kişi Viktor'du.

Bir an için maçı izlediğini düşünüyorum ama kollarını kavuşturmuş, bakışları üzerime düşüyor.

Korkutucu bir şekilde.

Kalbim neredeyse göğüs kafesimden dışarı fırlayacak. Sanırım bende bir sorun var. Yoksa neden derimi soyuyormuş ve sırlarımı tek tek ortaya döküyormuş gibi hissedeyim ki?

Ve bazı nedenlerden dolayı, bunu yapabileceğini düşünüyorum.

O zaman durumun gerçekliği yüzüme çarptı. Yüzbaşı Kirill beni güçlü kılan şey olabilir ama aynı zamanda tehlikeli de.

Kartlarımı göğsüme yakın tutmazsam beni canlı canlı yutacak türden bir tehlike.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

İstihbarat çavuşumun gönderdiği raporları okudum ve her ilgiyle izledim.

Birliğimin en başarılı olmasının nedeni en iyi adamlara sahip olmam değil - her ne kadar onları kıyaslanamaz olarak görsem de. Güç ya da silahtan da kaynaklanmıyor.

Şimdiye kadar elde ettiğimiz tüm başarılar sadece stratejiye dayanıyor. Bizi bir adım önde tutacak doğru planı tasarlamadığım sürece sayılar, hücum ve tehlike seviyesi hiçbir şey ifade etmez.

Babamın Amerika'dan ayrılmamı istememesinin nedenlerinden biri de buydu. Ailem çocukluğumdan beri benim planlarıma çok bağlıydı. Babamın yaptığı her şey benim taktiklerimden ilham alıyor ya da talimat veriyordu.

Söylemeye gerek yok, birkaç yıl önce orduya gittiğimden ve altın yumurtlayan tavuğunu elinden aldığımdan beri acı hissediyor.

Viktor, açık talimatlarıma rağmen bana evdeki durum hakkında raporlar vermeyi seviyor. Bahanesi ise bilgi güçtür ve Viktor'un casuslarına göre sik kafalı ağabeyim, babam emekli olduktan sonra kendisini ailenin reisi olarak taçlandırdıktan sonra bu güce sinsice el koyuyor.

Tabii ki bu süreç annemin yardımıyla gerçekleşiyor. Ya da daha doğrusu Yulia'nın. Evet, o beni doğuran kadın, sadece

Sanki spermi bağışlayan babammış gibi, ama ikisi de kimsenin ebeveyni olmamalıydı.

Ama konudan sapıyorum. Sadece birazcık.

Odak noktam tekrar önümdeki istihbarat raporuna döndü ve raporu bir kez daha okudum.

Yarınki görev mükemmel olmak zorunda. Hiçbir başarısızlığı ya da kaybı kabul etmeyeceğim.

Aslında planım o kadar kurşun geçirmez ki adamlarım ve ben bize verilen sürenin yarısında tamamlayabileceğiz.

Tek yapmamız gereken dağların yanındaki isyancı yuvasının yakınına inmek. İki takıma ayrılıp onları her iki taraftan da temizlemek. Keskin nişancılarım yarım kalan işleri halledecek ve sonra her şey tarih olacak.

Hangi açıdan bakarsam bakayım, görev o kadar kolay ki aşağılayıcı. Ancak bir şeylerin ters gitme olasılığını da küçümsemiyorum.

Kapı açılmadan önce kapı çalınıyor ve Viktor eşikte bir duvar gibi beliriyor. Onu hayatım boyunca tanıdım, ama bu onun suratsız, metanetli ve bakması kesinlikle sıkıcı bir adam olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

"Hazırlar," diye duyurdu.

"Rollerini paylaştırdınız mı?"

Başını sallar.

"Pekâlâ." Sandalyemi itiyorum ve istihbarat raporunu yakıyorum. Zaten ezbere biliyordum, bu yüzden fiziksel bir kopyaya gerek yoktu.

Viktor ve ben koridorda sessizce ilerliyoruz. Söyleyecek bir şeyleri olduğunu anlayabiliyorum -her zaman olduğu gibi on yıllardır başımın belası rolünü oynuyor- ama neyse ki bu gece düşüncelerini kendine saklamayı tercih ediyor.

Söyleyeceği her şeyin eve dönmek, gücü geri almak ve kardeşimle anneme hadlerini bildirmekle ilgili olacağından yüzde milyon emin olduğum için bu çok daha iyi.

Ancak Viktor'un bilmediği şey, her şeyin kendi zamanında gerçekleşmesi gerektiğidir.

Adamlarım uzun bir eğitim gününden sonra akşam yemeği yiyorlar. Onlara yapacak o kadar çok şey verdim ki, yemek yiyemeyecek ya da düzgün oturamayacak kadar yorgun olurlarsa şaşırmam. Ama yine de yarın hata yapamam.

İzleyeceğimiz yolu ezbere öğrenmek zorundaydılar. Eğer biri hata yaparsa, sadece kendi hayatını değil, takım arkadaşlarının hayatını da riske atmış olur.

Bu gece onlara biraz izin vermeye hazırım-

Girişte duruyorum.

Her görevden önce beklediğim kasvetli, biraz dikkatli atmosfer yerine, salonda tam tersi bir hava esiyor.

Kaplar etrafa saçılmış, içecekler her yere dökülmüş ve köşede bir çeşit yemek yeme yarışması devam ediyor. Kahkahalar, küfürler ve boş sataşmalar mekânı ağzına kadar dolduruyor.

Ama en önemlisi, rahat bir ruh hali.

Maksim ve Rulan, düşmanımın başına gelmesini istemeyeceğim o berbat sesleriyle şarkı söylüyorlar. Sonra insan hakları ihlalinin ortasında, daha yumuşak bir ses kayıyor.

Gözlerim adamlarımın arasındaki zayıf, çelimsiz askere takılıyor, bu Lipovsky'den başkası değil.

Tabii ki.

Tüm bunların ortasında olmasına neden şaşırmadım?

Diğerleri el çırparak, bağırarak ya da bardaklarını masaya vurarak şarkıya ritim tutuyor. Yuri, Lipovsky'nin daha hoş olan sesini gölgeledikleri için Maksim ve Rulan'a çenelerini kapatmaları için bağırıyor, onlar da daha yüksek sesle şarkı söylüyorlar.

Dikkatim Lipovsky'nin üzerinde.

Onu birime getirmek iyi çalışılmış bir karar değildi. Evet, gelişme gösterdi ve ondaki potansiyeli görebiliyordum ama buna değmeyecek kadar çok iş yaptı.

Kaslarını ne kadar güçlendirirse güçlendirsin, yine de fiziksel olarak en zayıf olan o. Aynı zamanda en çok bakış atan ve kaçan da o.

teknikler.

Bir aydır birliğimin bir parçası ve bir o kadar süredir de benimle yalnız kalmaktan kibarca kaçınıyor.

Her zaman bir grup içinde kalmak ve Maksim'in aptalca maskaralıklarına ve Yuri'nin fiziksel rutinine katılmak gibi ince şeyler.

Aylar sonra ilk kez B Takımının futbol maçını kazanmasına yardım ettiği günden beri hepsi onun tarafına geçti. Zahmetsizce grubun içine karıştı ve birliğe alıştı. Sadece bir asker olarak değil, aynı zamanda bir topluluğun gerçek bir üyesi olarak da.

Bir sağlık görevlimiz olmasına rağmen, yaralananların yaralarını bizzat kendisi temizliyor ve hatta küçük bir tıbbi kiti de hazır bulunduruyor. Şerefsizler aslında sağlık görevlisi yerine onu tercih ediyor çünkü görünüşe göre daha nazik.

Asker olduklarında nezaketi ne sikime önemsiyorlar?

Söylemeye gerek yok, o kötü bir etki. Onu önceki birliğinde çürümeye bıraksaydım, adamlarımdaki bu sinir bozucu değişimden kaçınabilirdim.

"Onu piyadelere geri göndermek için çok mu geç?" Viktor düşüncelerimi fısıldıyor.

Ya da benim düşüncelerim olduğunu düşündüğü şeyleri.

Lipovsky'yi oyuna almak, hiç düşünmeden tekrarlayacağım bir kaos anıydı. Evet, sinir bozucu küçük bir pislik ama disiplinli ve takımla iyi oynuyor. Ayrıca mükemmel bir keskin nişancı, sadece sahada biraz eksik.

Ne düşmanca ne de bireyci. Bonus puan, iş arkadaşlarının iyiliğini gerçekten önemsiyor.

Yuri onunla arkadaş olduğu an, Lipovsky'nin ne kadar etkili olabileceğini öğrendim. Maksim herkesi tanır ve tüm orduyla arkadaştır.

Yuri ise Maksim'in yanında ve şimdi de yeni gelenle birlikte olduğu zamanlar dışında kendini hiç rahat hissetmemiştir. Birkaç yıl önce yaşanan bir olaydan sonra

önce, onarım ameliyatı olmak zorunda kaldı ve daha da içine kapandı. Ta ki Maksim onu bu bunalımdan kurtarmayı üstlenene kadar. Farkında olmadan, Lipovsky de bu konuda yardımcı oluyordu.

Ve Yuri benim cephaneliğimde etkili bir stratejist. Yani ne zaman keyfi yerinde olsa, ondan en iyi sonuçları alacağıma güvenebilirim.

Viktor'a "İşe yarıyor," dedim.

Bana Şeytan'ın meyvesi ve asi bir fahişeymişim gibi bakıyor, yüzünü kaplayan tiksinti haritasını gizleme zahmetine girmiyor. "Diğerlerinin yaptığı aktiviteleri yapmak için iki kat daha fazla zaman harcayan lanet olası bir zayıf."

"Şimdi bir nokta beş. İki katı değil."

"Hâlâ gereğinden fazla."

"Sen bir dağ olarak doğmadın Viktor. Gelişmek zaman alır."

Gözlerini kısar. "Daha iyi bilmesem, o sümüklü herifi savunduğunu söylerdim."

"Hem de nasıl. Ama birinin şeytanın avukatlığını yapması gerekiyor."

Gerçek şu ki, olay örgüsü ve stratejilerdeki değişiklikten ne kadar hoşlanmasam da, o etrafımdayken birimi tercih ediyorum, ki bu kabullenmem biraz zaman alan garip bir itiraf.

Ben öne çıkıyorum, Viktor da beni takip ediyor. Bizi gören askerler doğrulurken ve selam verirken tüm gürültü kesiliyor.

Viktor onlara 'rahat' işareti yapıyor, onlar da hemen itaat ediyorlar. Bakışlarım hâlâ Maksim ve Rulan'ın arasında duran Lipovsky'ye takılıyor, yüzü kıpkırmızı ve o kadar yumuşak ki orduda olması suç sayılmalı.

Yine dikkatin dağılıyor.

Gözlerimin diğer adamlarımda gezinmesine izin verdim. "Hepinizin bildiği gibi, yarın görev için yola çıkıyoruz. Viktor rolleri çoktan paylaştırdı ve gideceğimiz yolu uykunuzda bile fark edebileceğiniz kadar çok kez çalıştık. Bu geceden itibaren her şeyi unutmanızı istiyorum,

isimleriniz dahil, ve sadece planı hatırlayın. Her zamanki gibi hepinizin tek parça halinde dönmesini istiyorum. Eğer ölürseniz, sizi öldürürüm."

Bazıları kıs kıs gülüyor, diğerleri kahkahalarını gizleyerek başlarını sallıyor ama Viktor'un sert bir bakışı onları tekrar ciddi bir havaya sokmaya yetiyor.

O bir pislik. Buna hiç şüphe yok. Yararlı bir pislik ama yine de bir pislik.

"Yarın sabah planı tekrar gözden geçireceğiz," diye devam ediyorum. "Gidebilirsiniz."

Tekrar selam veriyorlar ve ben de gitmek için dönüyorum. Viktor geride kalıyor, muhtemelen eğlenmeye cüret ettikleri için yaşlı bir cadı gibi başlarının etini yiyecek.

Koridordayken yalnız olmadığımı fark ediyorum. Arkama bakmadan kim olduğunu da anlayabiliyorum. Birimimde sadece bir kişi gizlemeye çalışmadan hafif adımlar atıyor.

"Ne istiyorsun, Lipovsky?" Arkamı döndüğümde soruyorum.

Aniden durur ve kalın bir şekilde yutkunur. Gömleğinin üst kısmı buruşmuş, açık teninin altından görünen kıl kadar ince damarları ortaya çıkmıştı.

Hazırlıksız yakalandığı her halinden belli olan Lipovsky ayağa kalkıyor, etrafını inceliyor ve nihayet bana bakmadan önce derin derin nefes alıyor.

"Bütün gün bekleyemem," diyorum o hiçbir şey söylemeden heykel gibi durduğunda.

"Sen... Viktor bana destek rolünü verdi."

"Yani?"

"Neden ön saflarda olamıyorum?"

"Çünkü çok dengesizsin ve hassas bir noktada sana güvenemem."

"Keskin nişancılıkta ilk beşe girerim."

"Saha içi deneyiminiz olmadığında bunun hiçbir anlamı yok."

Gözleri, ilk seferinde onu hem fark etmeme hem de ayakkabılarımın altında ezmek istememe neden olan o çileden çıkarıcı meydan okumayla parlıyor. "Bana vermezseniz bu deneyimi nasıl elde edebilirim... efendim?"

O küçük pislik, protokole uygun davranma cüretini gösteriyor. Onu yok etmek ve kendi isteğiyle ayrılmasını sağlayacak kadar ruhunu kırmak çok kolay olurdu.

Ama bu ne gerekli ne de eğlenceli.

Bir adım öne çıktım. "Eğer bir soruya cevap verirsen sana bir şans verebilirim."

Doğruldu ve merakla renkli gözleri parlak bir yeşile dönüştü. "Evet, efendim."

"Neden benden kaçıyorsun?"

Omuzları öyle hızlı kamburlaşıyor ki, başka bir durumda komik olurdu. "Ben...yapmadım."

"İyi geceler, asker."

"Hayır, bekle." Göğsü neredeyse benimkine çarpacak şekilde önüme atlıyor.

Ona bakıyorum ve teninin yumuşak tonlarının kokusunu alabiliyorum. Lanet olası küçük kız.

"Yolumu mu kesiyorsun, Lipovsky?"

Geri sıçrıyor, göğsü kabarıyor. "Hayır, efendim. Ben sadece... dürüst olabilir miyim?" "Ne zaman olmadın ki?"

Gözleri bir, iki saniye benimkilerle buluştuktan sonra aşağı doğru kayıyor ve mırıldanıyor: "Beni rahatsız ediyorsun, işte bu yüzden."

Şuna bakar mısın?

Onu boğazından tutup en yakın duvara fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ama yine de, kafamda canlandırdığım tüm senaryolar hoş karşılanmıyor, özellikle de benim gözetimim altında olması gereken biriyle.

Ben de onu geçtim.

"Sana cevap verdim. Bana bir şans verecek misin?"

"Hayır."

"Ama sen dedin ki-"

"Bunu düşünebilirim. Bunu yaptım ve vazgeçtim." Koridorda gözden kayboluyorum ve küstah askerin arkamdan dik dik baktığını görüyorum.

Güzel. Çünkü ileride onu daha da rahatsız edeceğim.

Kendi derisinden nefret edeceği ve yoluma çıktığına pişman olacağı noktaya kadar.

GÖREV GÜNÜ HERKES YÜKSEK ALARMDADIR.

Ancak, bir hatanın olmasını bekliyormuş gibi hissettiren boğucu bir tür değil.

Ekibim odaklanmış durumda ve kafalarını oyunda tutacak düzeyde bir eğitime sahipler.

Bu iş ne kadar çabuk biterse, biz de o kadar çabuk gideceğiz.

Tam ofisimden çıkmak üzereydim ki kapıdan biri içeri daldı. Kafasını ezmeyi ve cesedini yeni yatağım olarak kullanmayı düşünürken, söz konusu adam ortaya çıkıyor.

Yuvarlak göbeği varlığıyla ondan önce gelir ve adamın kendisinden daha fazla karaktere sahiptir. En azından göbeği istikrarlı, ki bu onun için söylenemez.

Kendinden emin bir kendini beğenmişlik havası boncuk gibi yüz hatlarının her birini kaplıyor. Koyu renk gözleri saf kötülükle parlıyor. Burnu düz, yüksek ve onu bir tanrı kadar kibirli gösteriyor.

Adamdan bana miras kalan tek fiziksel özellik bu. Çoğunlukla anneme çekmişim - ki o ve ben bu konuda ortak bir umursamazlığı paylaşıyoruz.

Viktor onun arkasındaki eşikte belirir, yüzünde nadir görülen bir özür dileme ifadesi vardır.

Roman Morozov ile aynı kıtayı, evreni ya da zaman dilimini paylaşmamamız gerektiğini en iyi o biliyor. Aslına bakarsanız, onu o gün görmek

Görevim kuzgunları, kargaları ve yılanları kafatasımdan yerken hayal etmekten farklı değil.

Batıl inançlarım bile yok.

Buraya nasıl geldiğini sormaya gerek yok. Babam, bazı politikacıları cebine, bazı askeri liderleri de hizmetine sokabilecek türden bir güce sahip.

Kızdığı tek şey, henüz beni taburcu ettirecek kadar gücü olmaması.

Viktor'a bakıyorum ve o da başını sallayıp dışarı çıkıyor.

Babamın kokuşmuş yüzüne bakmak istemediğimden ve ortadan kaybolması için dua etme seçeneğim olmadığından, silahlarımı kontrol etmekle meşgul oluyorum.

Tüfeğimi yavaşça söküyorum, bu işi yaparken acele etmiyorum. "Bu tatsız ziyareti neye borçluyum?"

Muhtemelen karnını buraya taşımak için sarf ettiği efordan dolayı, "Sen her zaman küstah küçük bir pisliktin," diye bağırıyor.

"En iyisinden öğrendim sayılır."

Ona bakmıyorum ama enseme vuran bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyorum. Gerçek yüzünü göstermek için kesinlikle zaman kaybetmiyor.

Ayakta durma savaşını kaybettiği belli olan bu adam, ağırlığını sandalyemin üzerine atıyor. Masanın üzerinde tünediğim yerin tam karşısına.

Yüzü boynuna göre çok büyük, elleri çok şişman, damarları patlamak üzere ve Rusya'nın kışı bile onu kurtaramamışken aşırı terliyor.

"Seni bir yıldır görmedim ve böyle mi karşılanıyorum?" Sözlerini o kendinden daha kutsal ses tonuyla vurguluyor. Beni 'cezalandırmaya' karar verdiğinde kullandığı ton.

Bana yolu öğret.

Onun uygun varisi olmayı öğrenmemi sağla.

"Beni bir yıldır görmedin ama hâlâ nasıl bir karşılama töreni beklediğini merak ediyorum." Başımı kaldırıyorum. "Benim bilmediğim bir kraliyet unvanı mı kazandın?"

"Seni lanet olası-" Elini masadan kaldırıyor. Bu, yaşlı sikiğin kurtulmakta zorlandığı bir alışkanlık.

O ele bakıyorum, bana vurması için cesaretlendiriyorum.

Sadece dokun bana, Roman. Sana meydan okuyorum.

Onu gözlerinin ortasından vuracağımı çok iyi bildiği için silahı geri indiriyor.

Bana son vurduğunda da aynı şeyi söylemiştim, on beş yaşındayken. Bir daha yaparsa onu öldüreceğimi, cesedini keseceğimi ve güneş görmeyen bir yere gömeceğimi söyledim.

Bunu ciddiye alıyor. Bu ve ben ondan çok daha güçlüyüm. Onunu birden alt edebilirim.

Roman Morozov bir zamanlar tanıdığım en güçlü adamdı. Şimdi ise eski halinin gölgesinden başka bir şey değil. Vücudu bütün bir hastaneyi utandıracak kadar hastalıkla delik deşik olmuş şişman, yaşlı bir adamın palyaçosu.

Doksanlı yılların B filmlerinden çalınmış gibi görünen çirkin gri kravatını düzeltiyor. "Telefonlarıma ya da mektuplarıma cevap vermiyorsun. Neden?"

"Sana nedenini söyledim." Dergiyi yerine tıklıyorum. "Aslında sana nedenini dört yıl önce ayrıldığımda söylemiştim."

"Bu saçmalığı kabul etmeyeceğim. En büyük oğlum olarak, imparatorluğu miras almak ve Morozov ailesine liderlik etmek senin görevin."

"Bu büyük bir onur," diyorum elimden geldiğince alaycı bir tavırla. "Ama ben pas geçmek zorundayım. Bırak Konstantin yapsın."

"Konstantin, bırakın ailemi, bir Japon balığının güvenliği için bile güvenmeyeceğim pervasız bir orospu çocuğudur."

"Onu sen yarattın; onunla sen ilgilen. Benim sorunum değil, benim konuşmam değil."

"Kirill." İki elini masaya vurur ve boyunun hizasına kadar yükselir. Bu hareketin bir çeşit gözdağı olması gerekiyor ama daha çok ölmek üzere olan bir adamın yardım için son yalvarışına benziyor.

"Evet?"

"Sen gittiğinden beri Bratva'da durum değişti. Pozisyonum artık güvenli değil ve hatta yerime yeni birinin geçebileceğine dair ipuçları var."

"Bilgi için teşekkürler. Verecek bir sik bulduğumda arayacağım."

Yüz hatlarının üzerine koyu bir gölge düşüyor ve bu gölge çürümüş bir çaresizlik duygusuyla karışıyor.

Uzun zaman önce, ben onun dünyasını siyaha boyadığımda ve o da benimkine aynısını yaptığında, onu böyle görmek için sol topumu verirdim.

Umutsuz, çaresiz ve sırf ona ve imparatorluğuna hizmetlerimle fayda sağlayayım diye sevgili gururunu ayaklarımın dibine dökmenin eşiğinde.

Şimdi ise zavallı olduğunu bilmekten başka bir şey getirmiyor.

"Bu lanet çılgınlığı bırakıp eve dönmen için ne yapmalıyım?"

"Senin bir şey yapmanın zamanı çoktan geçti. Ve sen, sevgili babacığım, artık hayatımda söz sahibi değilsin."

"Ya da belki sen öyle düşünüyorsun."

Gözlerinin içine bakıyorum, aklıma girmesine izin vermiyorum. Bunu bir ömür boyu yeterince yaptı. Tehdidi geçerli olsa bile, artık bu güce sahip olmasına izin vermeyeceğim.

"Bitirdin mi? Çünkü eğer bitirdiysen..." Başparmağımla arkamı gösteriyorum. "Kapı tam şurada."

"Son bir şans. Kendi isteğinle geri dönecek misin?"

"Elbette. Cenazen için beni ara."

Yüzü kırmızının derin bir tonuna bürünüyor ama benim ifadem ve tavrım değişmiyor.

Babam öne doğru eğildi ve hırladı. "Buna pişman olacaksın. Bu aptallığa tahammül edebilirdim ama sabrımın da bir sınırı var Kirill. Savaş alanında adamlara liderlik etmek, başkalarının savaşlarında savaşmak ve ödül olarak hiçbir şey almamak için uygun değilsin. Sen benim varisimsin ve her zaman Morozov İmparatorluğu'nu yönetmek ve büyütmek için yaratılmıştın. İstediğin kadar savaş ama sen her zaman benim oğlum olacaksın. Her zaman *benim* gibi olacaksın."

Üst dudağım bir hırıltıyla kalkıyor ve neredeyse onu tekrar kafamın içine aldığımı fark ediyorum. Bu hayatta olmaması gereken bir küfür.

"Evde görüşürüz, evlat." Omzumu okşuyor, sonra da kapıdan çıkmadan önce sıkıyor.

En yakın nesneyi kapıyorum ama duvara çarpmadan önce kendimi durduruyorum.

Bana ulaşamayacak.

Özgürlüğümü çoktan kazandım ve hiçbir şey onu elimden alamayacak.

Hiçbir şey.

"Her şey yolunda mı?" Viktor babam gittikten sonra soruyor.

Tüfeği omzumun üzerinden fırlatıyorum. "Öyle olacak. Hadi şu işi bitirelim."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Nefes alamıyorum.

Ayaklarım hareket etmeyi reddediyor ve kalbim çok yoğun bir ritimle gümbürdüyor,

Göğüs kafesimden kopup ayaklarımın dibine dökülmediğine şaşırıyorum.

Adamın yüzüne baktıkça görünmez eller boğazımı daha sert pençeliyor.

Deneseydim bile kaçırmazdım. Ama yapamadım. Yuvarlak yüzü, kalın yapısı ve yarı kel kafası sanki onu dün görmüşüm gibi hafızama kazındı.

Katliamdan birkaç gün önce bizim evdeydi. Kardeşim ve kuzenlerim bilmiyorlardı, çünkü ofis alanına girmeleri yasaktı, ama annem onlara içecek getirirken gizlice yanlarına gittim.

Duvarın dibine saklandım ve babamla amcalarım hararetli bir şekilde konuşurken aynı adamın sandalyede soğukkanlılıkla oturduğunu gördüm.

Yüzünü asla unutamamamın nedeni, tüm konuşma boyunca gösterdiği psikopatça ilgisizlikti. Annem kapıyı hızla kapatıp beni kovaladığı için pek bir şey duymadım ama Albert Amca'nın yalvaran bir ses tonuyla "Sadece bir şans daha..." diye sorduğunu duydum.

Böyle bir adamın Albert Amca'nın istediği şansı vermeyeceğini düşündüğümü hatırlıyorum ve haklıydım. Bu işe ne kadar bulaştığına dair hiçbir fikrim yok.

Ailemin yok edilmesinde parmağı olduğunu biliyorum ama bu olayda bir rolü olduğundan da eminim.

Büyük bir tane.

Kan gölüne dönüşmeden sadece birkaç gün önce evimize gelmiş olması tesadüf değil.

Onu burada, Özel Kuvvetler kampında, onca yer arasında, onca zaman içinde görmem de tesadüf değil. Sivillerin askeri eğitim kurumlarına girmesine izin verilmez, bu yüzden üst düzey yetkililerle bir bağlantısı olmalı. Muhtemelen kader onu yoluma çıkararak ailemin intikamını almam için bana bir şans veriyor.

Gözlerimi kırmızı bir sis kaplıyor ve kaslarım harekete geçiyor. En başta neden burada dolaştığımı unutuyorum. Fiziksel varlığım zihinsel varlığımdan yavaşça ayrılıyor, ta ki derimin yüzeyinin altında sadece tek bir düşünce atana kadar.

Öldürün.

Ateş et.

İntikam.

Adam uyuşuk bir şekilde hareket ediyor, muhtemelen iri yapısı nedeniyle bir kaplumbağa hızıyla yürüyor. Onaylamayan bir bakış yüz hatlarını kaplıyor ve yüzünü maviye çeviriyor. O gün babama ve amcalarıma baktığı soğukkanlılıktan eser yok.

O zamanlar bile yüzüne yumruk atmak istememe neden olan aristokrat kibir yok.

Kan dolaşımımı ve nefes alışımı normale döndürmeye çalışarak etrafımı inceliyorum. Aslında, o kadar düşükler ki, varlığımı kamufle etme kategorisine giriyorum. Özel operasyonlara katıldığımdan beri öğrendiğim bir teknik.

Adamın çıktığı kapının yanında duran Viktor içeri girer ve uygun bir şekilde gözden kaybolur.

Geçen sefer bir muhafız ordusu tarafından takip edildiğine göre, eminim dışarıda onu bekliyorlardır. Bu adamdan kurtulmak için sadece bu şansım var.

Adımlarım duyulmuyor ve peşinden ilerlerken hareketlerim akıcı hale geliyor. Boynunun arkasında parlayan teri algılayabilecek kadar yaklaştığımda, eğilip botumda sakladığım bıçağı alıyorum.

Yaklaştıkça nefesimi daha çok bastırıyor, kendimi zihinsel olarak saldırıya hazırlıyorum.

Ama onu bıçaklamak üzereyken, koridorun karşı ucundan bir gölge beliriyor.

Bir saniye içinde bir duvarın arkasına atlıyorum ve vücudumu duvara yapıştırıyorum.

Gölge onun muhafızları. Bir değil, üç tane. İri yarı, uzun boylu ve yüzlerinin her yerinde acımasız ifadeler var. Onu öldürmüş olsaydım, şu anda paramparça olurdum.

Nefes alışım hızlanıyor, ağır ve düzensiz geliyor. Ulaşamayacağım bir yere götürülüşüne bakarken bir damla gözyaşı kapağıma yapışıyor.

Güç eksikliğinden daha kötü bir hayal kırıklığı yoktur.

Daha güçlü olsaydım, o üç muhafız beni etkilemezdi ve sonunda ailemin intikamını almaya başlardım.

Ancak daha güçlü değilim ve bu nedenle 'neredeyse' ve 'yapabilirdim' diye düşünme pozisyonunda sıkışıp kalacağım.

"Buyurun."

Bıçağı pantolonumun kemerine saklayıp gözlerimi silerken arkamdan bir beden bana çarpıyor ve bir kolunu omzuma doluyor.

Maksim'in yüzünde her zamanki neşeli pırıltı var ama bugün herkesin taşıdığı genel bir temkinlilik de var. "Neden buradasın, Sasha?"

Ağzım kuruyor ama cevap gelmiyor. Ne halt etmeye buraya geldim ki...?

O adamı görünce kafam bomboş kaldı ve adamların 'görev' dediği şeyin bir parçası olmak yerine neden burada tek başıma dolaştığımı unuttum.

Ritüel', yani meditasyon yapmak ve silahlarına tapınmak.

Maksim koridora bakıyor, sonra gözlerini bana dikiyor.

Beni 'kanatları altına aldığından' beri alıştığım çocuksu bir çekiciliği ve rahat bir duruşu var.

Ancak şimdi şüpheli görünüyor. "Kaptanı görmeye mi geldiniz?"

Oh. Şimdi hatırladım.

"Evet, kaptan! Bana bir şans vermesi için ondan bir kez daha rica etmek istedim."

Kaptan Kirill ile yüz yüze gelmeye karar verdiğimde hayatımdan birkaç yıl kaybettiğime yemin edebilirim. Son karşılaşmamızdan bu yana, onunla yalnız kalmak bir yana, gözlerinin içine bakmaya bile korkar oldum.

Viktor'a benimle gelmesi için rüşvet vermeye hazırdım, her ne kadar arkadaşlığı o kadar keyifli olmasa da. Yine de kaptanınkinden daha az korkutucu.

Ama sonra geçmişten gelen adamı gördüm ve tüm planlarım altüst oldu.

"Eğer Kaptan'ın beni öldüreceğini düşünüyorsan ya çok safsın ya da çok aptalsın.

karar verdikten sonra fikrini değiştirir." Maksim saçımı karıştırıyor. "Yine de öğreneceksin."

"Onu doğduğundan beri tanıdığını mı söyledin?"

"Evet, babam babası için çalışıyor." Sırıtıyor. "Ama kendi iyiliğim için fazla sevimliydim, bu yüzden aile bir bakıma üzerime titriyordu. Kaptan hariç herkes yani."

"Neden?"

Beni serbest bırakıyor, sonra da kaptanın her zamanki ifadesinin mükemmel bir taklidi olarak ters ters bakıyor. "Tam olarak böyle görünerek ve Bay Dünyadan Nefret Ediyorum olarak doğdu ve Viktor'u yakınımda tutacağım, böylece dünyadan biraz daha nefret edebiliriz."

Gülümsüyorum. "Her zaman bu kadar kötü müydü?"

"Şaka yapıyorum." Ellerini indiriyor. "Viktor bir mutasyon geçirdi ve aslında çok daha kötü bir hale geldi."

Şakayla karışık omzuna vurdum. "Sen bir pisliksin."

"Ben komik bir pisliğim. Arada fark var." İfadesi ağırlaşıyor. "Tüm ciddiyetimle söylüyorum, Kaptan babasının katı yetiştirme tarzının bir ürünü. Hani bazı canavarlar doğar, bazıları ise yaratılır derler ya? O tam ikisinin arasında kalıyor."

"Nasıl katı bir yetiştirme?"

"Endişelenmene gerek yok." Sorumu kibarca duymazdan geliyor ve koridorun aşağısını işaret ediyor. "Viktor duymadan ve cezalandırılmamız için yaratıcı yöntemler bulmadan önce buradan gidelim."

"Ama ben hiçbir şey söylemedim."

"Dinlediniz ve güldünüz. Bu da sayılır."

Bir yanım onunla yüzleşmek zorunda olmadığım için memnun olsa da, kaptanı ikna etmekten vazgeçerek peşinden gidiyorum.

"Hey, Maks?"

"Öyle mi?"

"Geçen gün çoğunuzun birlikte büyüdüğünü söylemiştiniz," diyerek önceki konuya geri dönüyorum. "Bu, herkesin buraya kaptanın emriyle geldiği anlamına mı geliyor?"

"Herkes değil, yaklaşık yüzde yetmişi. Ve bir emir yoktu. Patron, Yüzbaşı Kirill, aileden ayrılıp askere gitmeye karar verdi, çoğumuz da onu takip ettik."

"Öylece mi?"

"Aynen böyle." Maksim omzunu kaldırır. "Bazıları bunu aksiyon için yapıyor ama çoğumuz sadece ona sadık. Viktor'un metanetli sadakati kadar olmasa da Rusya'ya gelenler onu ailenin diğer üyelerine tercih ediyor. Ayrıca, bu arada deneyim kazanmaktan zarar gelmez."

Kelimeleri büyük bir yakınlık ve kesin bir kararlılıkla söylüyor. Nedense kaptanı kıskanıyorum. Acaba ne yaptı da

Sırf ayrıcalıklı hayatını bırakıp askere gitmeye karar verdiği için onu ölüm çukurlarına kadar körü körüne takip edeceklerdi.

"Aileden kimse onun buraya gelme tercihini onaylamıyor," diye devam ediyor Maksim. "Daha doğrusu eski patron onaylamıyor. Yılda bir ya da birkaç kez gelip bizzat onu geri çekmeye çalışıyor."

"Eski patron mu?"

"Kaptan'ın babası. Az önce onu giderken gördün. O yaşlı, yuvarlak adam mı?"

Dudaklarım aralandı ve onun bir adım gerisine düştüm. "Bu... kaptanın babası mı?"

"Elbette öyle. Adı Roman Morozov. Sen ortadan kaybolduğunda hepimiz ona saygılarımızı sunduk çünkü o bizim patronumuzun babası. Her zaman New York'a geri dönmemiz gerektiği konusunda söylenip durur, biz de dalgın dalgın başımızı sallasak da bir şey demek istemeyiz. Kaptan nereye giderse biz de oraya gideriz."

Elim titriyor ve durumumu ele vermemesi için çaba sarf etmem gerekiyor.

Ailemin ölümünde kesinlikle rolü olan kişi kaptanın babasıdır.

Neden babası olmak zorundaydı ki?

Ama en önemlisi, şimdi bu bilgiyle ne yapmam gerekiyor?

GÖREVIN BAŞLANGICINDA HERKES YÜKSEK ALARMDADIR.

Ben yedek olduğum için, kaptanın bize emrettiği yerde, onun yakınında kalıyorum. Hepimiz birliğe yeni katılanlarız ve bazıları benden daha fazla savaş deneyimine sahip olsa da, onların da yedekte tutulduğu gerçeği beni teselli ediyor.

Bugünkü görevimiz yasadışı silahların depolandığı bir depoya sızmak, teröristleri yakalamak veya öldürmek ve ardından bulgularımızı

üs.

Stratejik olarak kar kubbesinin altındaki bir mağarada bulunan deponun yakınına indik. Haftalardır tekrarladığımız eğitime göre, depoya başarılı bir şekilde sürünerek ulaştık.

Yüzbaşı yumruğunu kaldırıyor ve hepimizi büyük ağaçların arkasında durduruyor. Keskin nişancılara yerlerini almalarını işaret ediyor. Üç asker, temiz bir atış için önceden onaylanmış yerleri bulmak üzere sürünerek uzaklaşıyor.

Geri kalanlar Rulan liderliğindeki A Takımı, Viktor liderliğindeki B Takımı ve kaptanın liderliğindeki aptal yedekler olarak bilinen C Takımı olarak ayrılmıştır.

Yüzbaşı Kirill ağaçları kamuflaj olarak kullanarak ayakta durmamızı işaret ediyor.

Görev haritasına göre, Rulan ve ekibi çoktan çıkmış olmalıydı. Bu tür karşılaşmaları gereğinden fazla geciktirmek akıllıca değil, değişken doğaları göz önüne alındığında.

Ancak kaptan son beş dakikadır deponun zar zor görülebilen pencerelerine bakıyor, kıpırdamadan, bir kas duvarı gibi duruyor.

Kaskını takmış ve bana arkasını dönmüş durumda, bu yüzden yüz ifadesini göremiyorum ama bacaklarından sırtına doğru yayılan sertliği görebiliyorum.

Başka bir zaman olsaydı muhtemelen ondaki değişikliklere uyum sağlardım ama babasının kimliğini öğrendikten sonra artık kaptanın yanında nasıl davranacağımdan emin değilim.

Maksim aralarının bozuk olduğunu söylediği için onu babasına ulaşmak için kullanamam. Ama aynı zamanda, onun o adamın bir ürünü olduğunu da unutamam.

Belki de kaptan hakkındaki ilk endişelerim doğruydu. O kötü haber ve tehlikeli.

Rulan öne doğru ilerlediğinde ona olan hiper odağımı kesiyor. "İçeri girmek için izin istiyorum, Kaptan?"

"Henüz değil." Karda görünmez bir iğne arar gibi önce yukarı, sonra aşağı bakıyor.

"Bir sorun mu var?" Viktor o kadar alçak sesle fısıldıyor ki, arkada olsaydım onu duyamazdım.

"Bir terslik var." Kirill başını yana eğdi. "Etrafta kimse yok." "Az ö n c e kar yağıyordu. Muhtemelen saklanıyorlar," diyor Rulan.

Kirill başını bir kez sallar.

"Fırtına ve kar bu insanları korkutmaz. Binanın güvenliğini sağlamak ve davetsiz misafirlere dikkat etmek için devriyeleri vardır. Tabii... geleceğimizi bilmiyorlarsa."

"Bu imkânsız," diye araya girer Viktor. "Bu görevden sadece üssün haberi var. İstihbaratımızda bu şüpheyi haklı çıkaracak hiçbir sızıntı yok."

"Evet, Kaptan. Bu görev için o kadar sıkı çalıştık ki gözlerimiz kapalı bile yapabiliriz," diyor Rulan ve diğerleri de başlarıyla onaylıyorlar.

Ekibin üzerine ağır bir sessizlik çöküyor. Kaptan'ın kararını beklerken kimse konuşmuyor.

İkna olmuş görünmüyor. Aksine, binayı eskisinden daha sert bir şekilde inceliyor.

Ama bu operasyonun lideri olduğu için bir karar vermek zorunda.

Eldivenli parmaklarını tüfeğinde metodik ve kontrollü bir ritimle aşağı yukarı kaydırıyor. Yaptığı her şeyden otoriterlik fışkırıyor. Kontrolü putlaştıran adamlarla tanışacak kadar uzun süredir ordudayım, ancak kimse orada olmadığında kısa sürede eski hallerine geri dönüyorlar.

Kirill değil.

Bu onun kim olduğunun bir parçası. Özünden ayrılamayan bir kişilik özelliği.

Net bir sesle "Sadece A Takımı ilerleyecek. B Takımı yedek olacak."

Viktor ona bir bakış atar, muhtemelen tüm eğlencenin dışında bırakıldığını hissetmektedir.

"Aynı anda gidersek daha hızlı olur," diyor B Takımından biri, Maksim'den başkası değil, takım kaptanının ona attığı ters bakışı umursamadan.

"Sadece A Takımı," diye tekrarlıyor Kaptan. "Ve Rulan, içgüdülerini takip etmeni istiyorum. Eğer yanlış bir şey varsa, işaretimi bekleme. Toplanma noktasına geri çekil, anladın mı?"

"Emredersiniz efendim." Selam verir, ardından ekip üyelerine kendisini takip etmelerini işaret eder.

Viktor ve adamları yakındaki ağaçların arasından kayarak mevzilerine ulaşırlar. İstihbarat sayesinde yerlerini zaten bildiğimiz mayınlardan herhangi birini tetiklemekten kaçınmak için stratejik olarak sürünerek uzaklaşıyorlar.

Kolay görünüyor, ancak fark edilmeden hepsinden kaçınmak çok fazla konsantrasyon ve hafıza gerektiriyor.

"Siz üçünüz." Yüzbaşı yanımdakilere işaret etti. "Diğer keskin nişancıların arkasına geçin. Şüpheli bir hareket olursa, öldürmek için ateş edin."

"Emredersiniz efendim." Onlar da dağıldılar, böylece sadece ben ve kaptan kaldık.

Ona yaklaşıyorum, elim tüfeğimin üzerinde sıkılaşıyor. "Peki ya ben, Yüzbaşı?"

"Kıpırdamadan dur." Benimle konuşuyor ama dikkati Rulan ve diğerlerinin kaybolduğu yerde.

"Belki de herkese bir iyilik yapıp beni üste bırakmalıydın," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Kaptan korkutucu bir yavaşlıkla bana bakıyor. Miğferinin altından sadece gözleri görünüyor ve bariz bir onaylamazlıkla kısılmışlar.

"Bana cevap mı veriyorsun, asker?"

"Hayır, efendim." Dilimi tıkırdatmamak için kendimi zor tutuyorum. "Belli ki memnuniyetsizlikleriniz var. Onları dile getirin."

"Bu üç adam benden daha düşük puan alıyor. Neden onlar yedek oluyor da ben hiçbir şey yapmıyorum?"

"Çünkü ben öyle dedim. Başka bir nedene ihtiyacın var mı?"

Sanırım ona ters ters baktım. Hayır, eminim ama hemen kendimi tutuyorum ve başımı eğiyorum.

Diktatör pislik.

Öne doğru adım atıyor, hiç çekinmeden benim alanıma giriyor. Kendime bir 'erkek' olduğumu ve erkeklerin sinmediğini hatırlatmak zorundayım, özellikle de bir asker olarak ciddiye alınmak istiyorlarsa.

Kendime kaptanın sadece gözümü korkutmaya çalıştığını hatırlatmak zorundayım, ama moral konuşması kalbimin ritmini yavaşlatmak için hiçbir şey yapmıyor.

Neden beni bu şekilde etkiliyor?

Her nefes alışımda onu içime çekiyor olmamın bir faydası yok. Benimkini gölgede bırakan varlığını ya da bana kendimi dev gibi hissettiren boyunu görmezden gelmek imkansız.

Onun yanında nefes almak, pipetle hava emmekten farksız. Ve bu normal değil.

"Başını kaldır, Lipovsky. Bana az önce baktığın gibi tekrar bakmanı istiyorum."

Sesinde bir düşüş var, sanki normal konuşma tonundan daha derin ve alçak hale gelmiş gibi.

Ve şimdi, ona bakmaktan düpedüz korkuyorum. Maksim bana Kaptan'ın her zaman bir joker olduğunu söyledi.

Morozovlar gibi bir aileyi sırf ölüm oyunu oynamak için terk etmek için belli bir kalibrede bir adam olmak gerekir.

Kaptan Kirill'in nasıl bir adam olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlıyorum ve kesinlikle onun bok listesinde olmak istemiyorum.

Şimdi olmaz. Hiçbir zaman olmaz.

Ama beni eylemden men ederek mantıksız davranıyor, bu yüzden kafamı kaldırdığımda ters ters bakıyorum.

Gözleri buz gibi soğuk, ama yüzeyin altında kaynayan bir ateş var. İnce ve gizli ama tam orada.

Kaptan elini bana doğru uzatıyor, avuç içi açık ve omurgamda bir tehlike hissi karıncalanıyor.

Sanki saldırının eşiğindeki bir aslanın pençesiyle karşı karşıyayım. İlk aklıma gelen kaçmak oluyor.

Ama ben bunu yapamadan havada büyük bir *patlama sesi yankılanıyor.*

OceanofPDF.com

8

OceanofPDF.com

SASHA

Bir an için kımıldamadım.

Zaman duruyor ve çevrem sinir bozucu bir sessizlik denizine gömülüyor.

Sonra her şey yıkılıyor. İnsanlık dışı güçte bir şey omzumu kavrıyor, beni ileri itiyor ve aşağı itiyor. Dizlerim karla kaplı toprağa çarpıyor ve ardından göğsüm ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

İlk başta, sanırım patlama o kadar büyüktü ki beni havaya uçurdu ve şu anda ölüyorum. Tüm hedeflerim, umutlarım ve küçük kız hayallerim gözlerimin önünden geçmeye başlıyor.

Ancak soğuk iliklerime kadar işliyor ve dilimde tadını alıyorum. Vahşi kavrama hala başımın arkasında, beni karın içine itiyor ve bir santim bile hareket etmemi yasaklıyor.

Patlamadan arta kalan şok dalgası kulaklarımda uğulduyor. Etrafımı seçmem imkansız ama silah seslerini ve bozuk bir "Hadi, hadi, hadi!" sesini duyabiliyorum.

Başımı kaldırmaya çalışıyorum ve sıkı tutuş yavaşça gevşiyor ama kaybolmuyor.

"Yerde kal." Sert komut kulaklarımdaki çarpık gürültünün üzerinde yükseliyor.

Kaptan olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Kendine özgü bir sesi ve varlığı var ki hata yapmak imkansız.

Tutuşunun gevşemesi durumu bir an için görmemi sağlıyor. İkimiz de bomba sesinin geldiği deponun karşısındaki bir ağacın arkasına sıkışmış durumdayız.

Korkunç görüntü gözümün önüne geldiğinde

dudaklarım aralanıyor. Depo yanıyor.

Havaya uçmuş binadan ve kandan kopan parçalar ve dallar karın beyazlığını lekeliyor. Bazı parçalar karın içine batıyor, diğerleri ise etraflarında bir su birikintisi oluşturuyor.

Ama beni iliklerime kadar ürperten manzara bu değil. Her yere dağılmış insan uzuvları. Kar tarlasını dekor gibi dolduruyorlar.

Bu kıyafetler bizim. O adamlar

benim birliğimden.

Kulaklarımda tiz bir panik sesi çınlıyor. Kan ve delik deşik ceset görüntüleri kafamı işgal ediyor.

Çığlıklar. Feryatlar. Gözyaşları.

Pop.

Pop.

Pop-

Tıpkı o zamanki gibi çaresizim ve o kadar kırılmışım ki, bırakın birini kurtarmayı, kanamayı bile durduramıyorum.

Onlar öldü.

Ben değilim.

Onlar

"Nefes al, Lipovsky." Otoriter ses kulağıma o kadar yakın geliyor ki irkiliyorum. "Nefes al, Aleksander."

Emrinde sert bir sertlik var ve aşağı baktığımda parmaklarımın tüfeğin tetiğine dolandığını ve omuzlarımın kontrol edemeyeceğim kadar titrediğini görüyorum.

"Bana bak." Yine o ses. Ses tonunda nazik bir şey yok, iyi görünme çabası bile yok, ama belki de ihtiyacım olan şey tam olarak budur, çünkü başım yavaşça yana dönüyor.

Kaptanın mavi gözlerinin buz gibi derinliklerine hazırlıksız yakalandığımda kaotik nefes alış verişim düzleşiyor. Onlara bakmak Kuzey Kutbu'nda kapana kısılmış olmaktan farksız.

"İşte böyle. Nefes al." Sesi daha da alçalıyor ve neredeyse hoş karşılıyor ama yine de emrediyor. "Kendine gelmeni istiyorum, yoksa öleceksin. Beni duyuyor musun?"

Yavaş ama emin adımlarla nefesimin kontrolünü yeniden kazanıyorum. Titreme duruyor ve başımı sertçe sallıyorum.

"Sesini kullan, asker."

"Evet, efendim."

"A Takımı vuruldu ve B Takımı destek olarak gitti, bu yüzden onları korumamız gerekecek. Ateş edebilir misin?"

Adrenalin uzuvlarıma hücum ediyor ve içgüdüsel olarak tüfeğimi daha sıkı tutuyorum. "Emredersiniz efendim."

"Eğer zihinsel kapasiteniz yoksa, bu işe karışmayın. Kararsızlığınla adamlarımın hayatını tehlikeye atmana izin vermeyeceğim."

"O adamlar benim arkadaşlarım." Çenemi kaldırıyorum. "Onları buradan canlı çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Başını sallayıp yakındaki ağaçlardan birini işaret etmeden önce kısa bir duraksama oluyor. "Oraya git."

"Neden önceden belirlenmiş noktalardan biri değil?"

"Bunlar açığa çıktı. Tüm keskin nişancılarımızı kaybettik." Sanki ikinci ailem olarak görmeye başladığım insanların çoğunun öldüğünü az önce açıklamamış gibi, duygularını belli etmeden söylüyor bunu.

İçimden hafif bir titreme geçiyor, ama dağılıp büyümeden önce kısa bir süre gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve ağaca doğru sürünüyorum.

Bunu daha sonra düşüneceğim. Şimdilik, bir görevdeyim.

Kendimi bu zihniyete ittiğim an, kafam boşalıyor. Yavaş yavaş hareketlerim içgüdüsel, robotik ve bir amaca yönelik hale geliyor.

Sürekli gelen silah seslerine ya da etrafımızda patlayan mayınlara aldırış bile etmiyorum.

Boom.

Boom.

Boom.

Boom.

Hızlı bir hareketle tüfeğimi sırtımda bırakıyorum ve rekor bir sürede ağaca tırmanıyorum. İlk sağlam dalda durmak yerine, depoyu en iyi şekilde görene ve bir dalın üzerinde dengede durana kadar devam ediyorum.

Dezavantajı ise bu dalın o kadar güçlü olmaması. Ama yine de, erkek meslektaşlarım kadar ağır değilim, bu yüzden onlar muhtemelen bunu kırıp düşecekken, ben düşmeyeceğim.

Yüzükoyun yatıyorum, tüfeğimi yerleştiriyorum ve merceklerime bakıyorum. İlk yaptığım şey tüm sahneyi incelemek.

Ağzım tükürükle doluyor ve vücudum, çoğu askerlerimizden oluşan parçalanmış cesetleri görünce titriyor. Maksim'in ya da Yuri'nin cesedini görme ihtimali beni felç edici bir korkuya sürüklüyor. Hatta Viktor'unkini bile. O soğukkanlı huysuza bir şekilde alışmıştım ve onun kaybının en çok Kaptan'ı etkileyeceğini biliyordum.

Kulağıma statik sesler geliyor ve bir an için başka bir bomba olduğunu düşünerek irkiliyorum. Ama sonra, belirgin bir komut geliyor, "Odaklan, Lipovsky."

"Evet, efendim." Derin nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Onları açtığımda, doğaüstü bir sakinlikle doluyorum.

Bizden biriyle çatışan bir isyancıyı nişan alıp vururken emir beklemiyorum ya da iki kez düşünmüyorum. Atış kafasına isabet etti ve ölü gibi yere düştü.

Asker bir an için yukarı bakar. Yüzbaşı gibi, B Takımı da keskin nişancılarımızı kaybettiğimizi anlamış ve bu nedenle kimsenin arkalarında olmadığını düşünmüş olmalı.

Kaptan ve ben artık biliyoruz.

Asker bir kulübenin arkasında kaybolurken kendi kendime, "Hayatta kalsan iyi olur," diyorum.

O gider gitmez, bombanın atıklarının yarı gizlediği başka bir isyancıya nişan alıyorum ve kalbine temiz bir atışla onu indiriyorum.

Adrenalin seviyem yükseliyor.

Tıkla.

Amaç.

Ateş

et.

Onları birbiri ardına yatırdıkça ritim doğal bir hal alıyor. "Saat on bir,"

diyor Kaptan'ın sesi kulağımda. "Sen sağa dön. Ben de

Sola dön."

"Anlaşıldı."

Bana emrettiği yöne doğru ilerliyorum ve yerde yatan yaklaşık beş isyancıyı görünce duraklıyorum. Kafalarından vurulmuşlardı.

Kahretsin. Görünüşe göre Kaptan'ın atış yeteneklerini hafife almışım. Onun sadece stratejist olduğunu sanırdım. Onun da önemli bir operasyonel güç olduğunu bilmiyordum.

Sağdaki iki kişiyi vuruyorum, sonra sadece birini öldürdüğümü ve diğerini omzundan vurduğumu fark edince duraklıyorum. Yaralı kolunu tutarak kaçıyor. Hareketlerini takip edip nişan alıyorum.

Kaptan kulağıma "Yapma!" diye emrediyor ama ben atışı çoktan yapmıştım.

Ve yine ıskaladım. *Lanet olsun.*

İsyancı, yıkılmış deponun kaosunun ardında kaybolur. "Beni neden

durdurdun...?" Hayal kırıklığıyla soruyorum.

"Pozisyonunu terk et. Hemen!" diye bağırıyor ve ben kaymadan önce karşı tepenin zirvesinde tamamen siyah giyinmiş birinin görüntüsünü yakalıyorum. Atış zaten kırılgan olan dala isabet ediyor ve dal kırılarak beni de beraberinde aşağıya çekiyor.

Tüfeği boynuma doladım ve başka bir dala tutundum. Ama keskin nişancı ona da nişan alıyor. Hedefinden kaçmak için yaptığım çılgınca hareketler sırasında, tüfeğimin kayışıyla kendimi boğuyorum. Beynime çok az oksijen ulaştığı ve göğüs bandajları ciğerlerimi sıkıştırdığı için kaçma girişimlerim yavaşlıyor.

Kahretsin.

Boynumdaki askıyı gevşetip aşağı inmeye devam ediyorum.

Ayaklarım yere değdiği anda, nefes nefese ağacın arkasına saklanıyorum. Boynumdaki askıyı çıkarmaya başladım-

"Kıpırdamadan dur."

Kaptanın kasvetli sesi beni yerimde sabit tutuyor, ellerim iki yanımda ve kalbim kulaklarımda duyabileceğim kadar yüksek atıyor.

Onu görebilmek için etrafıma bakınıyorum ama yakındaki ağaçların hiçbirinde yok. Yine de beni görecek kadar yakın olmalı.

"Her hareketini izliyor. Eğer net bir atış yaparsa, işini bitirir."

"Konumum nasıl açığa çıktı?"

"Nerede olduğunuzu bulmak için yaptığınız atışları bir parametre olarak kullandı. Keskin nişancılarımızı muhtemelen o öldürdü."

"Siktir."

"Siktir, gerçekten, Lipovsky. Hayatın tehlikede. Hareket edersen ölürsün. Orada kalırsan sen de ölürsün, çünkü muhtemelen piyadeleri sana doğru göndermiştir."

Kayışın boynumu kaşındırdığını hissederek yutkunuyorum. Tamamen savaş teçhizatıyla kaplı olmama rağmen, buz beynimi sertleştiriyor.

"Ne yapmalıyım?" Mırıldanıyorum. "Bunun için gitmeli miyim?"

"Eğer ölme havasındaysan, tabii ki Lipovsky, devam et."

Gözlerimi kısıyorum. Az önceki alay mıydı? Onu aramak için başımı yana çeviriyorum. Ağacın gövdesine isabet eden bir kurşun burnumu bir santimle ıskaladı.

Vay anasını. Bu göt herifin benimle bir derdi var.

"Sana kıpırdamadan durmanı söylemiştim." Kaptanın emri neredeyse kulak zarımı delecekti. Kulaklarıma masaj yapma dürtüsüne direniyorum çünkü bu kesinlikle koluma mal olacaktı.

Ama hareketsiz kalamam. Öyle yaparsam, pusuya düşürülüp öldürülürüm. Keskin nişancının gönderdiği kişi tarafından değilse bile, uzaktan bir atışla. Bu noktada kolay hedefim.

"Beni dikkatle dinle, Lipovsky. Onun dikkatini dağıtmak için sana ihtiyacım olacak."

"Nasıl...?"

"Seni tehlikeye atmayacak herhangi bir şekilde. Ama seni bir kez daha v u r m a s ı için ona ihtiyacım var."

"Uh... bunu tehlikeye girmeden nasıl başarabilirim?" "Bir sopa ya da tüfek at."

"Hayatta olmaz. Silahımı kaybetmenin hayatımı kaybetmekten hiçbir farkı yok."

"Bu senin aşağılık kompleksinin konuşması ve ses tonuna dikkat et. Şimdi, beşe kadar sayarken bir şeyler düşün, dört..."

"Bekle!" Bu kadar hızlı düşünemiyorum. "Üç, iki..."

Kah
retsi
n.
Kah
retsi
n.

"Bir."

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Şehit olmak için değil ama diğer keskin nişancının bir sopa ya da tüfekle bile kandırılamayacak kadar zeki olduğunu düşündüğüm için ileri atılıyorum.

Muhtemelen beni görmeden nişan almayacaktır. Bu yüzden bu yoldan gitmekten başka çarem yok.

Derimin altındaki yanığı hissetmeden önce silah sesini ve sırtımdaki gümbürtüyü duyuyorum.

Omzumda bir acı patlıyor ve yerçekimi beni aşağı çekiyor, ama gücümün geri kalanını kendimi ağacın gövdesine doğru itmek için kullanmayı başarıyorum.

Hatta bacaklarımı ve kollarımı kıvırıyorum, böylece tamamen gizleniyorum ve artık onun görüş alanında değilim.

Ama bunu yaparken taze yarayı ağaca sürtüyorum. Boğazımdan bir çığlık yükseliyor ama bastırmak için dudağımı ısırıyorum.

"Lipovsky, seni lanet olası-"

"Onu yakaladınız mı, Kaptan?" Uykulu bir sesle soruyorum, kesinlikle onun sözünü kesiyorum ve bu başka zaman olsa başımı derde sokardı ama bu özel bir durum. "Bana o pisliği yakaladığını söyle..."

Nefes alışım yavaşlıyor, nabzım da öyle, ama vücudum yana doğru eğilmeye başladığında, başımı zorla sallıyorum ve güvenli pozisyonda kalıyorum.

"Elbette yaptım, ama o yalnız değil."

"Üzgünüm Kaptan. Diğerlerinin dikkatini dağıtabileceğimi sanmıyorum."

"Yok artık." Sesinde karanlık bir tonlama var. "Ne kadar yaralısın?"

"Sırtımın üst kısmından, omzumdan vuruldum sanırım ama idare edilebilir."

"Sanki öyle. Kendinde bile değilsin."

"Ha... Sanırım bu, güçlü görünme çabalarımın başarısız olduğu anlamına geliyor..." "Sakın bilincini kaybetme, Lipovsky. Bu bir emirdir."

"Sen... bana daha önce Aleksander dedin..." Gözlerim doldu. "Bunu daha çok sevdim..." *sahte soyadından daha çok.*

Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum, ama bir nedenden dolayı zorunlu görünüyordu.

En azından Aleksander gerçek adımın erkek versiyonu, Sasha ise her ikisinin de küçültülmüş hali.

"Lipovsky!"

Aleksandra. Benim adım Aleksandra, lanet olsun.

Ama başım yana kayarken bunu söyleyecek gücü kendimde bulamıyorum. Etrafımda savaş senfonisini sürdüren bazı silah sesleri duyuluyor.

Gözlerimi açamasam bile tüfeğimi kaldırmaya çalışıyorum. Sanırım bu içgüdü. Ne olursa olsun hayatta kalma ihtiyacı.

Ama parmaklarım zar zor hareket ediyor.

Güçlü kollar beni sarmadan önce ne kadar zaman geçtiğini ya da hiç geçip geçmediğini bilmiyorum.

Büyük ve kafes gibi hissediyorum ama beni hapsetmek yerine tutuyorlar.

Ve sonra k a b u s l a r l a ninnilerin garip bir karışımından oluşan sesi kulağımda çınlıyor. "Seninle ne yapacağım ben?"

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Siktiğimin herifi.

Kutsal olmayan her şeye yemin ederim ki, eğer yaşıyorsa onu geberteceğim.

Sümüklü piç kurusuna ulaşmak için ayırmam gerekenden daha fazla zaman harcadım. Önce, ona karşı kişisel bir kini varmış gibi görünen keskin nişancıyı ortadan kaldırmam gerekiyordu - muhtemelen arkadaşlarından birini öldürdüğü için falan.

Lipovsky'ye nişan alma şekli saf bir intikam eylemiydi. Bedelini ödediğine karar verene kadar durmayacaktı.

Sonra, o bir tür Uyuyan Güzel gibi ağacın altında uyuklarken canına kasteden üç isyancıyı öldürmek zorunda kaldım.

Gerçek şu ki, Lipovsky ya düpedüz aptallık ya da görkemli bir cesaret duygusu nedeniyle yaralandı. Hangisi olduğunu bilemiyorum ama konuyu dağıtıyorum. Sadece birazcık.

O herifi ölüme terk etmeliydim, umurumda değil, ama yine de kendini ifşa etti çünkü keskin nişancıyı tam gözlerinin ortasından vurmamın en emin yolunun bu olduğunu biliyordu.

Çömelerek kaskını ve kar maskesini çıkarıyorum. Terli kahverengi saçları alnına yapışmış. Belli ki boyalı, çünkü bazen boya işleri arasında uzun zaman geçiriyor ve açık renk kökleri uzamaya başlıyor.

Ağaca çıktığından beri onu boğan tüfeğin askısı, boğazının solgun derisinde kırmızı çizgiler oluşturmuş.

Çekmeye başladım ama dirençle karşılaştım.

Gözleri kapalı ve dudakları mavi, ki bu kötüye işaret, ama küçük pislik parmaklarını silahının üzerinde sıkıyor.

Silahımı kaybetmek hayatımı kaybetmekten farklı değil.

Tüfeği elinden çekip aldım ve omzuma taktım. Sonra onu mekanik bir şekilde kendime doğru çekiyorum. Bir kez daha herifin yumuşaklığına vuruluyorum, özellikle de sert davranmadığı ve olduğundan daha sert görünmek için tüm hareketleri yapmadığı zamanlarda.

Yarayı bulmak için fazla aramama gerek kalmadı. Çirkin delik büyük değil ama tüm sırtını kanla ıslatıyor. Kanamaya ve koruyucu yeleğin hemen yanında, etin üzerinde çıkışı olmayan deliğe bakılırsa kurşun bir atardamara isabet etmiş olmalı.

Hayati organlara yakın değil ama mavi dudaklar iyiye işaret

değil. Onu hemen buradan çıkarmalıyız.

Tam onu kaldıracakken enseme bir karıncalanma hissi saplanıyor ve aniden arkamı dönmeden önce tüfeğimi kapıyorum.

Görünürde kimse yok ama etrafta gizlendiklerini hissediyorum. Yerimden kıpırdamadan duruyorum, sonra yavaşça Lipovsky'ye odaklanıyorum.

Saldırdıkları anda, onlar için hazırım. İlkini kalbinden vuruyorum ama diğerine döndüğümde çoktan üzerime atlıyor ve kafamın yan tarafına yumruk atıyor.

Kulaklarım çınlıyor ama bıçağımı kapıp gözüne saplıyorum. Uluyor, geri sıçramaya çalışıyor ama artık çok geç.

Onu Lipovsky'nin tüfeğiyle vurdum ve yere düştü.

Orospu çocuğu. Kaskıma rağmen kulağım hala çınlıyor.

Kulaklığıma tıklıyorum. "Alfa Bir'den Kurt Bir'e. Bir adamımız vuruldu, tamam."

Hiçbir şey gelmiyor, parazit bile.

Lanet olsun.

Kulağımdan çıkarıyorum ve eminim ki buruşmuş.

Ben de taşınabilir cihazıma geçtim. "Alfa Bir'den Kurt Bir'e, bir adamımız vuruldu. Tekrar ediyorum, bir adamımız vuruldu. Tamam."

Bu sefer parazit var ama cevap yok. Operasyonun nasıl ters gittiğini görünce, iletişimimiz bozulmuş olsa şaşırmazdım.

Daha önce Viktor'la zar zor küçük bir bilgi alışverişi yapabildim. En azından o hayatta. Diğer herkes için bunu söyleyemem.

Keskin nişancılarımızı ve sıhhiyecimizi kaybettik.

Helikopter henüz gelmedi ve silah sesleri de gelmiyor. Ekibimin geri kalanının nereye gittiğini bilmiyorum ve burada daha fazla kalmayı göze alamam, yoksa bu küçük pislik ölmüş sayılır.

"Alfa Bir'den üsse. Adamı güvenli bir yere götürüyorum, tamam." Sonra tekrar tıklıyorum. "Kurt Bir, ekibini sağ salim geri getirsen iyi olur, tamam."

Eğer Viktor da Rulan gibi adamlarını kaybederse-

Bu fikri hemen aklımdan çıkarıyorum ve Lipovsky'yi sırtımda taşımaya başlıyorum. O kadar hafif ki, onu taşımak çok kolay. Ama bilinci yerinde olmadığı için yana doğru yatmaya başlıyor, ben de ellerini boynuma b a ğ l a m a k için tüfeğinin askısını kullanıyorum.

Yarasına baskı uyguladığımda inliyor.

Şaka yapmıyorum, gerçekten inliyor. Ses de yumuşak, sanki...

Gözlerimi onun bilinçsiz yüzüne dikiyorum, ama bırakıyorum.

Yolun açık olduğundan emin olduktan sonra, ağaçları kamuflaj olarak kullanıyorum ve teslim alma yerine yaklaşıyorum. Helikopterin bizi alma vakti yaklaştığı için diğerlerini orada bulmayı umuyorum ama kimseden bir iz yok.

Ağaçların arasında saklanırken saatimi tekrar kontrol ediyorum.

Yaklaşan bir helikopterin sesi kulaklarıma ulaşıyor ama ben yine de yerimden ayrılmıyorum. Tüm bu operasyonda şüpheli bir şeyler var ve Viktor benden daha şüpheci olduğu için o da pikaba güvenmeyecektir.

Helikopter yavaşça alçalıyor, sanki pilotun kendisi de görevin binaya yaydığı kasveti hissediyormuş gibi.

Ona doğru gitmiyorum, önce kara çarpmasını bekliyorum. Sonra tam yere değecek kadar yaklaştığında bom.

Lipovsky'yi yere atıyorum ve ateş helikopteri ve içindekileri yerken onu vücudumla koruyorum.

Sikeyim. Siktir!

Bazı parçalar sırtıma ve bacağıma isabet etti. İlki yeleğime saplanıyor ama ikincisi etimi kesiyor.

İnliyorum ama beklemiyorum. Yaram küçük ve sorunsuz yürüyebiliyorum.

Lipovsky'yi neredeyse sürüklüyorum, sonra sırtımda taşıyorum ve karlı ormanın uzunluğunu koşuyorum.

Viktor kendisi ve diğerleri için bir çıkış yolu bulacaktır. Bu onun en iyi yaptığı şey ve adamlarımın geri kalanını sağ salim getireceğine güveniyorum.

Ne olursa olsun, bu hepimiz için bir hayatta kalma oyunu. Ekibimi güvenli bir yere kendim götürmeyi tercih etsem de koşullar buna izin vermiyor.

Takımı kurtarmak için arkamda bir adam bırakmam gerekecekti ve bu benim tarzım değil.

Yirmi dakika koştuktan sonra, durup olası bir plan hakkında düşünmek için operasyon alanından yeterince uzaklaştım.

Ulaşım aracımın olmadığı, defalarca denememe rağmen dahili telefonun hâlâ çalışmadığı ve en yakın hastanenin sekiz saatlik kesintisiz bir yolculuktan daha az olmadığı düşünüldüğünde seçeneklerim çok az. Lipovsky o kadar uzun süre dayanamaz. Bilincinin kapalı olduğu süreye ek olarak şu yirmi dakika bile çok uzun.

Ateşi yükseliyor, dudakları mavileşiyor ve yakında acil bakıma ihtiyacı var.

Bölgede yaptığımız ilk keşifte, isyancıların erzak depolamak için kullandıkları deponun yakınında birkaç köy bulduk. Onları ilk etapta bu şekilde bulmayı başardık.

Arabayla otuz dakika, bir buçuk saatlik yürüyüşe eşittir. Ya da bir saatlik koşu. Fazladan ağırlık taşıdığımı ve yoğun karda ilerlediğimi düşünürsek, daha fazla olabilir.

Bir saat onun için çok uzun ama başka seçeneğim yok. Ya öyle olacak ya da onu ölüme terk edeceğim.

Onu yere yatırdım ve önce kendi yeleğimi, sonra da onunkini çıkarıp kara gömdüm. En güvenli seçim değil ama en akıllıca olanı. Eğer daha hafif olursak, daha hızlı koşabilirim.

Bir köyün izlerini görmem tam bir saat üç dakika sürdü. Görevimi sabote eden kişi tarafından izlenmemek için Lipovsky'nin ve benim GPS'imi kapatmak zorunda kaldım.

Şimdi, en zor kısım, yaralı bir askeri taşırken yaşlı insanlarla dolu biraz huzurlu bir köye girmek.

Geçmemize asla izin vermezler ya da bize yardım etmezler. Köy halkı genel olarak askeri güçlere, özellikle de kendilerinden yardım talep edenlere karşı temkinlidir.

Ben de kaskımı ve kar maskemi çıkarıp Lipovsky'yi kenar mahalledeki bir ağacın altına yerleştiriyorum. Hava buz gibi ama teni dokunulamayacak kadar sıcak. Ter onu kaplıyor ve dudakları soluk maviye dönmüş.

"Hemen döneceğim." Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve anlamsız bir şeyler mırıldanıyor.

Tüfeğini elinde bırakıyorum, şaşırtıcı bir şekilde elini sıkıca kavrıyor, ancak bu zayıf bir tutuş.

Sonra silahımı kara gömdüm.

Sabahın erken saatleri olduğu için etrafta fazla insan yok. Ancak, muhtemelen dikkat çekeceğim. Miğferimden ve silahımdan kurtulmama rağmen hala bir asker gibi görünüyorum.

Sonunda geniş bir bahçesi ve içinde giysilerin asılı olduğu bir barakası olan bir ev seçmeden önce birkaç evin etrafında gizlice dolaşıyorum.

Etrafımı inceledikten sonra duvarın üzerinden atlayıp kulübeye gizlice giriyorum. İki parça kıyafet çalıyorum ve hatta bir çift kürklü kışlık giysi buluyorum.

Botlar.

Hepsini büyük boy paltomun içine sarıyorum, sırtıma takıyorum ve ön kapı açılır açılmaz evden çıkıyorum.

Küçük bir çığlık duyuldu ama ben çoktan oradan çıkmıştım.

Bunların karşılığını bir gün ödeyeceğim, bayan.

Lipovsky'yi bıraktığım yere geri dönüyorum.

Ağacın altına kıvrılmış, yüzü bembeyaz ve tüfeği elinde.

Bu çok kötü. Şu anda fiziksel sınırlarında.

Kısa sürede giysilerimi çıkarıp karın üzerine serdim, ardından çaldığım pantolon ve hırkayı, ayrıca paltoyu giydim.

İşim bittikten sonra Lipovsky'yi yatırıyorum. Yine inliyor, sesi daha zayıf ve zar zor duyuluyor.

Tereddüt ediyorum ama sadece bir saniyeliğine, *gömleğini* yırtıp solgun tenini soğuğa maruz bırakmadan önce.

Tahmin ettiğim gibi, göğsü bir bandajla bağlı ve bir kadın figürüne sahip.

Şimdi, neden erkek ismi kullandığını ya da orduya katılmak için neden bu kadar zahmete girdiğini bilmiyorum, ama bunun için cinsel kimliğini feda edecek kadar önemli olduğunu biliyorum.

Ya da belki erkek olmak istiyordur, ki zayıf olmaktan ne kadar nefret ettiği düşünüldüğünde bu mantıklı.

Her halükarda, kendisine erkek olarak hitap edilmesinden daha memnun ama şu anda gerçekten de dişi olması gerekiyor. Bu köylülerin yardım etmesinin tek yolu onlara sıradan insanlar gibi yaklaşmamız.

Bandajları çıkarıyorum, göğüsleri serbest kaldığında duruyorum. Ne büyük ne de küçükler. Tutunmak için doğru boyuttalar-

Odaklan.

Elbiseyi ona giydiriyorum, sonra yarasının olduğu yerde bir delik açıyorum ve kanla ıslatıyorum. Görünüşünden memnun kaldıktan sonra pantolonunu çıkarıyorum,

Paltoyla örtün ve botları ayağına geçirin. Bir numara büyükler ama iş görürler. Bana aldığım kıyafetlere uyduğu için benimkiler kalacak.

İşim bittiğinde durup ona bakıyorum. Sadece bir kıyafet değişikliğinin görünüşünde bu kadar fark yaratabilmesi çok garip.

Tüfeği de dahil olmak üzere eşyalarımızı kara gömdükten sonra onu gelin gibi taşıyıp köye doğru yola çıkıyorum.

Hafif, kollarımda zar zor fark ediliyor. Başı göğsüme yaslanıyor ve boynumda gevşek, kanlı bir kolu var.

"Lipovsky," diye sesleniyorum bilincini açık tutmaya çalışarak. "Aleksandra..." diye fısıldıyor, sesi alçak ve kırılgan. Demek gerçek adı buymuş.

Aleksandra.

Erkek ismi seçme konusundaki çabasızlığın beni hayal kırıklığına uğrattığını söylemeliyim.

Sebze dolu bir arabayı iten bir adam beni görünce durdu, yaşlı yüzü şaşkınlıkla buruştu.

"Nedir bu... neler oluyor?" Zar zor anladığım çok bölgesel bir lehçeyle konuşuyor.

"Karım..." Sesimi yumuşatıyorum ve keder katıyorum, rolümü mükemmel bir şekilde oynuyorum. "Bir asker tarafından vuruldu. Lütfen bize yardım edin."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Etrafıma kan damlıyor.

Sessizlikte, ses korkunç bir kreşendoya yükselir.

Karanlık, görüş alanımın görebildiği kadar genişliyor. Sis yoğunlaşıyor ve kesintisiz bir hareketle süzülüyor, kanla karışıyor ve altımdan ve üstümden akıyor.

Yanağıma sıcak bir sıvı damlası düşüyor, ardından bir tane daha, bir tane daha...

Göğsümde genişleyen klostrofobik hisse rağmen başımı temkinli bir şekilde kaldırıyorum.

Bu durumda yanlış giden bir şeyler var ama bu beni neler olup bittiğini anlamaya çalışmaktan alıkoymuyor.

Dumanlı karanlığın ortasında, gözleri şişmiş, dilleri acayip bir şekilde ağızlarından dışarı sarkmış ve giysileri kanla ıslanmış cesetler gökyüzünden sarkıyor.

Yaşlanmış, saçlarım ağarmış ve ölüm döşeğinde olsam bile her birinin yüzünü tanıyabilirdim.

Benim ailem.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve umutsuzca uzanıp cesetlerini kurtarmaya çalışarak ayağa fırlıyorum ama güçlü bir rüzgâr beni durduruyor.

"Sen a başarısızlık, Aleksandra!" Aleksandra'nın patlayan ses geliyor sanki hepsi aynı anda konuşuyormuş gibi.

"Bir başarısızlık."

"Beladan başka bir şey değil."

"Bağışlanmamalıydınız." "Neden siz yaşıyorsunuz da biz yaşamıyoruz?"

Karışıyorlar, eziliyorlar ve korkunç çığlıklardan oluşan bir su birikintisine dönüşüyorlar. Kanları gömleğimi ıslatıyor ve derime, göz kapaklarıma ve ağzıma yapışıyor. Her yerime.

Metalik tadı yutuyorum, neredeyse tüm o kan ve bağırışlar içinde boğuluyordum.

Ellerimi kulaklarıma götürdüm ve çığlık attım.

Gözlerim hızla açılıyor ve eski bir tavanla çarpışıyor. Oradan hiçbir ceset sarkmıyor ve kan beni ıslatmıyor.

Dikkatim dağınık ve başım ağrıyla zonkluyor ama etrafıma odaklanıyorum. Küçük bir odada bir yataktayım. Odunla doldurulmuş eski bir şömine mekâna eski, rahat bir hava veriyor.

Ben burada ne yapıyorum?

Yaptığım son şey için beynimi zorluyorum, ama hala parmağımı koyamıyorum o.

Bir görevdeydik ve- Kahretsin.

Görev!

Öne doğru hamle yapıyorum ve omzumun üst kısmında acı patlıyor. Kutsal Lanet olsun.

Tam cızırdayan yanıktan öleceğimi düşünürken kapı açılıyor. Yatak başlığına yaslanıyorum, duyularım alarma geçiyor ve baldır bıçağıma uzanıyorum. Yalnız, çizme giymiyorum ve... göğüslerim az önce hareketlerimle birlikte zıpladı mı?

Aşağı bakıyorum ve...bu da ne...? Spagetti askılı ve göğüslerimin yarısını ortaya çıkaran derin V yakalı pamuklu bir gecelik giymişim. İşte

Göğüs bandajımdan iz yok.

Lütfen bana bunun kabusumun devamı olduğunu söyle.

"Sonunda uyandın."

Hoş bir kadın sesiyle irkiliyorum ve üzerimi örtmek için battaniyeyi kaldırıyorum. Güler yüzlü, beyaz saçlarını topuz yapmış yaşlı bir kadın bana doğru yaklaşıyor.

Üzerinde mavi damarların göründüğü ince, kırışık elleriyle bir tepsi tutuyor.

Gözlerim onun her hareketini takip ederken aynı zamanda kaçmak için kullanabileceğim bir silah olup olmadığını araştırıyor.

Sakin yaklaşımını sürdürürken benim hiperfarkındalık modumdan habersiz görünüyor. "Benim adım Nadia ve sizinle ilgilenen hemşireyim."

Kelimelerini kalın bir aksan kaplıyor - daha kırsal ve şehir aksanından farklı bir şey. Babam ve amcalarımın yazları bizi ziyarete götürdükleri köylüler gibi konuşuyor.

Nadia yatağımın yanında duruyor, tepsisini komodinin üzerine koyuyor ve direnme çabalarımı hiç umursamıyor. Sağlam kolumu çarşafın altından kolayca çıkarıyor ve tansiyon aletini ona bağlıyor. Sonra koltuk altıma bir termometre soktu.

Yüz ifadesi, huysuz bir çocukla uğraşan sabırlı bir anne gibi tüm çile boyunca nazik kalıyor. "Köylüler sizi zamanında evimize getirdiği için şanslısınız. Kocam ve ben emekli doktor ve hemşireyiz ama siz kapımızda belirince bu durum çok uzun sürmedi."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, huzurlarını bozduğum için suçluluk hissediyorum.

Nadia özür dileme çabamı görmezden geliyor ve manşonu çıkarıyor. "Kan basıncı normal, iyi. Üzgün olmak yerine iyileşmeye odaklan. Yara izleri genç hanımlara pek yakışmıyor." Koltuk altımdan termometreyi alıyor ve etkili bir sakinlikle ona bakıyor. "Sen

hala normalden biraz daha sıcak. Sana bir doz daha antibiyotik enjekte edeceğim."

"Bunu yapmasak olmaz mı? Eminim birazdan düzelecektir."

Gözlerini kısar. "Kapımıza ulaştığında ölmek üzereydin. Kocam ve ben seni kurtarmak için onca zahmete girmedik ki şimdi komplikasyonların olsun. Ayrıca, silahla vurulmuşken cidden bir iğneden korkuyor musun?"

Omuzlarım kamburlaşıyor. Bu üstesinden gelmeye çalıştığım mantıksız bir korku ama bir türlü geçmiyor. Ve evet, kurşun yarasını iğneye tercih ederim.

Ben ona ne söyleyeceğimi düşünürken, Nadia iğneyi çoktan hazırlamıştı.

"Bekle, bekle!" Yatağa geri kayıyorum ve üst omzumda ağrı patladığında irkiliyorum. "Hiç hap yok mu?"

"Enjeksiyonlar daha hızlı ve daha etkilidir." Şeffaf bir sıvıyla parlayan iğneyi yüksekte tutuyor. "Bundan sonra size bir ağrı kesici vereceğim."

"Ben gerçekten iyiyim. İkisine birden ihtiyacım yok." Koluma dokunuyor ve çekiyor.

Hareket sert bile değil ama acıdan çığlık atıyorum.

"Ne diyordun?" Kaşlarını kaldırması dışında ses tonu ve yüzü aynı kalıyor.

Kapı çarparak açılıyor ve tanıdık buz mavisi gözlerle karşılaştığımda acı arka plana düşüyor.

Kaptan Kirill.

Üzerinde rahat bir pantolon, siyah asker botları ve karla kaplı ağır bir palto var. Yüzünün tamamını ortaya çıkaran şapkasını çıkarıyor ve... gözlük takıyor.

Kalbim göğüs kafesimin arkasında gümbür gümbür atarken, onun bu alışılmadık görüntüsü

içinde.

Muhteşem görünüyor, tüm kasları ve yıkıcı enerjisi düzgünce arkasına saklanmış.

gündelik kıyafetler. Gözlükler ona zeki bir insan görünümü veriyor.

Bazı tehlikeli eğilimler saklayan ya da saklamayan bir muhasebeci. Nadia yeni geleni inceledikten sonra, "Demek geri döndün," diyor. "Senin Görünüşe göre karım iğnelerden korkuyor, o yüzden dikişleri açılmadan önce onu yerinde tutmama yardım etmeye ne dersin?"

İçeri doğru yürümeye başladı ve ben konuşamayacak ya da düşünemeyecek kadar sersemlemiştim, bu yüzden şaşkın şaşkın bakmaya devam ettim.

"İstediğim şeyi aldın mı?" Nadia ona sorar.

Yüzbaşı Kirill ceketini açıp ona bir torba ilaç verir, ardından giysiyi çıkarıp ateşin karşısındaki sandalyeye atar.

Üzerinde siyah düğmeli bir bluz ve kazak var, ancak bu giysiden damlayan yoğunluğu dizginleyemiyor.

"İyi, iyi. Fırtına yüzünden öleceğini sanmıştım." Nadia başını sallar. "Şimdi buraya gel."

Kulaklarıma ya da gözlerime inanamıyorum çünkü kaptan gerçekten de onun talimatlarına uyuyor ve kendisine emir verilmesine izin veriyor.

Kafamı kurcalayan bir şey var ve ne kadar düşünürsem düşüneyim n e o l d u ğ u n u bulamıyorum.

Bana yaklaştığında, bir tanrıdan daha büyük ve aynı derecede ölümcül göründüğünde, donmuş halimin arkasındaki neden bana geri dönüyor.

Nadia az önce bana *karısı* mı dedi?

Bir tür yanlış anlaşılma olmalı, çünkü bu da ne?

Yatağın üzerinde yanıma o t u r u p kolunu belime doladığında düşüncelerim kaybolup gidiyor.

Elinin ağırlığı kalçama yerleşiyor, büyük ve heybetli ve nefesimi etkili bir şekilde çalıyor.

Parmakları kumaşın üzerinde yayılıyor ve tenimiz gecelikle ayrılmış olsa da, bana çıplak dokunuyor da olabilir. Bana hiç bu şekilde dokunmamıştı ve bunun yeniliği beni şaşırtıyor.

"Kaptan..."

Gözlerim onun sert bakışlarındaki uyarıyla çarpışınca sözümü yarıda kesiyorum. Gözlerindeki yoğunluk omzumdaki acıyla yarışıyor.

"Sadece bir iğne." Sesi sert kış koşullarında sıcaklık taşıyor. Derin ve sert, ama alıştığım kadar otoriter değil. Tanrım. Bu bir sahtekâr falan mı?

"Ben de ona bunu söylüyordum," diyor Nadia yanımdan, ama ben ona dikkat edemeyecek kadar kaptanın yüzüne odaklanmış durumdayım.

Boştaki eli yanağımı öyle nazikçe ve sevgiyle okşuyor ki eriyeceğimi sanıyorum. "Bunu yapabilirsin, Solnyshko."

Hayır

.

Hayır

.

Rüya görüyor olmalıyım, yoksa... yoksa... Kaptan Kirill az önce bana güneşim dedi. Sadece sevgililer arasında kullanılan bir sevgi sözcüğü.

Çenemi okşadığında çenem yere çarpmak üzere, ayrık dudaklarımı ustaca kapatıyor.

Hareketi hızlı ve basitti ama göğsümde bir savaşı kışkırtmış da olabilirdi. Bana dokunduğu yer karıncalanıyor ve ısınıyor, acıdan çok daha farklı bir şey yüzünden nefes nefese kalıyorum.

Bir iğne dikkatimi Nadia'nın başarılı bir şekilde iğneyi batırdığı koluma çeviriyor. Bu manzara boğazımı bulantıyla dolduruyor.

"Bana bak, Solnyshko."

Hipnotize olmuş gibi başımı ona doğru çeviriyorum. Nedense buz gibi gözleri artık o kadar vahşi değil ama yine de tehlikeli. Doğasını siyah çerçeveli gözlüklerin arkasına başarıyla gizlemiş ama beni kandıracak kadar değil.

"Her şey yoluna girecek," diyor içimi ürperten o sahte yumuşaklıkla.

Bu da ne? Kaptana bakıp da onu kaptanım olarak düşünmemeyi nasıl başarabilirim?

Bacaklarımın arasındaki boşluk ısınıyor ve karıncalanıyor. Onu itip bir yerlere saklanmak isteyecek kadar rahatsız edici.

"İşimiz bitti." Nadia anı bölüyor ve hipnotize edici gözleriyle temasımı keserken bir kez göz kırpıyorum.

Nadia ağrı kesicilerimi ve bir bardak suyu uzatıyor. "Bunlar ağrını dindirir. Yorgunsan uyu. Kocam birazdan sizi görmek için burada olacak." "Teşekkür ederim Nadia, sadece bunun için değil, bizi kabul ettiğin için de.

Gidecek hiçbir yerimiz yoktu," diyor kaptan o tuhaf ses tonuyla. Sesi, karşı konulması imkânsız, etkileyici bir beyefendi gibi çıkıyor.

"En azından biriniz terbiyeli," diyor yüz ifadesini değiştirmeden.

"Teşekkür ederim," diye geveledim.

"Karımın kusuruna bakmayın." Kaptan belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Genelde böyle değildir ama silah sesi dünyamızı alt üst etti."

"Anlıyorum." Bakışları bana yönelmeden önce yumuşuyor. "Böylesine sadık bir kocanız olduğu için şanslısınız genç bayan. Kar fırtınası sırasında başka birini o kadar uzağa taşıyacak pek kimse yoktur."

Dudaklarım yine aralandı çünkü o kelimeleri söylediler.

Tekrar. Karım. Koca.

Ne haltlar dönüyor burada? Acaba kaptanın kocam olduğu alternatif bir gerçeklikte mi uyandım?

Nadia, "Yemek bir saat içinde hazır olacak," diye anons ettikten sonra odadan çıkar.

Kapı kapandığı anda, enerjideki değişimi ve birinin beni yoğun bir şekilde incelediğini hissediyorum.

Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi ona bakmaya cesaret edemiyorum. Kolunu hâlâ belime dolamış olması da pek yardımcı olmuyor.

İşaret parmağıyla çenemi kaldırıyor ve öne doğru eğiliyor, böylece o cezalandırıcı gözlere hapsolmaktan başka seçeneğim kalmıyor.

Dudaklarım onunkilerden bir nefes ötede ve ağzının içine bakmaktan kendimi alamıyorum. Bir çizgi halinde kenetlenmiş, alt dudağı üsttekinden daha dolgun ve güçlü çenesi sabit.

Eğer biraz daha yaklaşırsa, bizi ayıran o küçük boşluk yok olacak ve ben o dudakların tadına bakacağım.

Bu da ne...

Hayır.

"Ne yapıyorsunuz, Kaptan?" O kadar alçak sesle fısıldıyorum ki beni duymazsa şaşırmayacağım ve bir an için duymadığını düşünüyorum.

Ya da keşke yapmasa.

Tam o sırada baş ve işaret parmakları çenemi sıkarak beni irkiltiyor.

"Ben de bunu sormak istiyorum, Lipovsky. Ne halt ettiğini sanıyordun? orada ne yapıyordunuz? Sana kendini tehlikeye atmamanı söyledim mi söylemedim mi?"

"Başka seçeneğim yoktu. Bir sopaya ya da tüfeğe kanmayacak kadar akıllıydı. Bana bile tuzak gibi geldi."

"Bu lanet-" Kendini kesiyor ve sakin bir şekilde nefes alıyor. "Doğrudan emirlere karşı geldin ve bunun için cezalandırılacaksın."

"Hadi ama! Adamı buldum..."

İnceleyen gözlerini bana diktiğinde sözümü yarıda kesiyorum. Tanrım. Ona bakmaya devam edip bir tür yaralanmaya maruz kalmamak imkansız.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Bilerek vurulmak istediğimden değil. Acıtıyor, biliyorsun."

Uzun bir nefes veriyor ve bunun hayal kırıklığı mı yoksa teslimiyet mi olduğundan emin değilim, ama çenemi ve belimi serbest bıraktığını düşünürsek, ikincisini seçerdim.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürürken dokunuşunun kaybı beni açıklanamaz bir şekilde boş bırakıyor. Devasa yapısına rağmen hareketleri hafif ve duyulmaz. İlk bakışta, gecenin bir yarısı pusuya yatmış, üzerine atlayacağı avını bekleyen dev bir kediden farksız.

Nedense kendimi o av gibi hissediyorum.

Perdeleri açtığında, beyaz bir sis beni kör ediyor.

Dışarıda cayır cayır yanan karın ötesinde bir şey göremiyorum.

Bir an için bu küçük oda, dış dünyaya karşı bir sığınak gibi hissettiriyor.

Yaralı omzum daha az gergin ve ağrı zonklayıcı bir sızıya dönüşüyor. Battaniyeyi tutup göğsüme kadar çekiyorum, kalbim yüksek sesle atıyor.

Sırtının d a l g a l a n a n kaslarına bakarken kulaklarım bile yanıyormuş gibi hissediyorum.

"Kaptan..."

"Bana Kirill de. Yaşlı çift, sözde kocanıza Kaptan diye hitap etmenizi tuhaf bulacaktır. Onlar çok eski kafalı ve açık etiketlere ihtiyaç duyuyorlar."

Konuşmaya çalışıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor, bu yüzden önce derin bir nefes alıyorum. "Sen... Neden beni bir kadın gibi giydirdin?"

"Erkek görünümünde olsaydın onları kandıramazdık. Şimdi bile asker diye bağırıyorsun." Bana bakıyor ve ben yutkunuyorum. "Eğer erkek olmayı tercih ediyorsan, buradan çıkana kadar beklemen gerekecek."

"Bunu neden yaptığımı sormayacak

mısın?" "Bu beni ilgilendirmez."

"Ama bu askeri kurallara aykırı."

"Doğru. Bu." Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Umurumda değil. İnsanların olmak istedikleri kişi olmalarına izin verilmeli, yani erkek olmayı tercih ediyorsan, erkek ol."

"Kadın olmak istemediğimden değil, olamadığımdan. I..."

"Bana kendini açıklamak zorunda değilsin Aleksander."

"Ben Aleksandra." Bu sözleri söylerken yüzüm ve boynum ısınıyor.

Kendimi tanıtacağımı hiç düşünmemiştim, hem de Kaptan Kirill'e.

Kirill.

Ona böyle seslenmemi söyledi. Sadece Kirill.

Küçük bir seğirme dudaklarını kaldırıyor. Tam olarak bir gülümseme değil ama ona yakın bir şey. "Biliyorum."

"Öyle mi?"

"Bunu neredeyse baygınken söylemiştin. Adım Aleksandra, Aleksander değil."

"Oh." Alt dudağımı ısırıyorum ve onun dikkati de bu hareketi takip ederek ateşimi yavaşça yükseltiyor.

Dudağımı bir sarsıntıyla bırakıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Kadın olduğumu o zaman mı öğrendin?"

"Hayır."

"O zaman... ne zaman yaptın?"

"Seni eski takım arkadaşların tarafından saldırıya uğrarken ilk gördüğümde." "Ne?"

"Ne?" diye tekrarlıyor inanılmaz bir soğukkanlılıkla.

"Sen... başından beri biliyor muydun?"

"Yapmamam mı gerekiyordu?"

"Hayır. Ve cidden, sanki bu önemsiz bir meseleymiş gibi konuşmayı keser misin?" Arkasını döndü ve kollarını kavuşturarak bana baktı.

"Seni dinliyorum."

Yüzüne konuşmak şöyle dursun, gözlerinin içine uzun süre bakmak bile zor geliyor ama anormal tepkimi kontrol etmeyi başarıyorum. "Ben... kendime rağmen bir erkek gibi görünmek zorundayım, bu yüzden... uh, lütfen bunu bir sır olarak saklayabilir misin?"

"Dediğim gibi, bu beni ilgilendirmez."

Göğsümden ağır bir yük kalkıyor ama bu rahatlama kısa sürüyor. Sertleşmeye, erkek gibi konuşmaya ve davranmaya çalıştığım tüm zamanlar yüzüme çarptı.

Kaptan beni gülünç bulmuş olmalı. Yine de mırıldandım, "Teşekkür ederim."

Sanki şükredecek bir şey yokmuş gibi omzunu kaldırıyor. Ama benim için var. Bolca.

"Buradan ne zaman ayrılabiliriz?" diye sordum.

"Yakın gelecekte değil." Başparmağıyla arkasını işaret ediyor. "Birkaç gün sürecek bir kar fırtınası var. Bu havada kasabaya gitmek bile tehlikeli."

"Peki ya üs? Temas kurabildiniz mi?"

"Olumsuz. Fırtına nedeniyle telefon çekmiyor. Ayrılmak için bir fırsat bulana kadar dışarıdaki çiftin karı koca hikâyemize inanması gerekiyor. Buralarda askerlere güvenmiyorlar ve Nadia bana neden yüzüklerimiz olmadığını sordu bile."

"Ona ne söyledin?"

"Soyulduk ve sonra mücadele edip kaçmaya çalışırken üzerimize ateş açıldı. Neyse ki yakalanmaktan kurtulacak kadar uzaklaşabildik."

"Kırsal bir aksanımız olmadığını anlamış olmalılar. Neden şehirden bu kadar uzakta olduğumuzu sordular mı?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Söylediler. Onlara doğa aşıkları o l d u ğ u m u z u ve ikinci yıldönümümüzü kutladığımızı söyledim."

Yanaklarımdaki sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Bu iyi bir oyunculuk." Yüzümü işaret ediyor. "Sana evcil hayvan ismi verdiğimde dehşete düşmüş gibi görünmen değildi."

Kahretsin.

"Sadece... Ben buna alışık değilim."

Bana doğru yürüyor, kararlı adımları aradaki mesafeyi kısa sürede kapatıyor. Önümde durduğunda nefes almayı kesiyorum, bu kadar yakın olması beni tamamen ş a ş ı r t ı y o r.

Kirill işaret parmağıyla çenemi kaldırıyor ve alçak bir ses tonuyla, "O zaman buna alış, Solnyshko," diyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Sıkışıp kalmaktan daha sinir bozucu bir şey yoktur.

Sakin kalmaya yönelik beyhude çabalarıma rağmen arka planda sinir katsayım artıyor.

Dün yaşlı çiftin evine vardığımızdan beri Viktor'a ulaşmaya çalışıyor ve başaramıyordum. Şüphe çekmemek için, belki üsse geri dönmüştür diye düşünerek onu köyün ankesörlü telefonundan aramak zorunda kaldım ama cevap gelmedi.

O ve ben bu köyü görevden önce bölgede yaptığımız ilk keşif sırasında öğrendik. Ona işler kötüye giderse buranın acil durum sığınağımız olacağını söyledim.

Henüz buraya gelmemiş olması onun yapacağı bir şey değil. Kar fırtınası olsa bile.

Onun bir yaban domuzundan daha güçlü olduğuna ve tek başına bütün bir orduyu yenebileceğine dair kesin bir inancım var. Ama sonra onun sadece bir insan olduğunu hatırlatan sinir bozucu bir şey var.

Birinin adamlarımı yok etmek amacıyla bizi hedef aldığından bahsetmiyorum bile.

Olaylara hangi açıdan bakarsam bakayım, bir tuzak olduğunu haykırıyor ve bunun nedenini bulduğumdan yüzde doksan eminim.

Bu bir yana, eğer Viktor Rulan'ın kaderiyle karşılaşırsa-

"Kaptan."

Başımı okumam gereken kitaptan kaldırıyorum ama sayfalarında sadece savaş alanının bir tekrarını görüyorum.

Lipovsky-Aleksandra yataktaki pozisyonundan bana bakıyor. Birkaç saat önce çenesinden tutup ona evcil hayvan ismiyle seslendiğimden beri alışılmadık bir şekilde sessiz.

Yanakları saniyeler içinde ilginç bir şekilde yumuşak pembe bir tonla kızardı. Sırf bu tepki için bile bu hareketi tekrarlamak istememe neden olan bir gerçek.

Ama

yapmayaca

ğım.

Şimdilik.

Nicholas, Nadia'nın kocası ve onun hayatını kurtaran ve benim küçük bacak yaralanmamı tedavi eden doktor, daha önce onu kontrol etmeye geldi ve düzgün bir şekilde iyileştiğini, ancak kendini zorlayamadığını söyledi.

Bu kadar çok kan kaybettikten sonra hayatta kalmayı başarması bir mucize. Yüzüne de yavaş yavaş renk gelmeye başladı.

Dirseğimi kolçağa dayıyorum ve çenemi yumruğuma yaslıyorum. "Ben Kirill."

O alışılmadık allık yine boynuna ve yanaklarına doğru süzülüyor. Kısa kahverengi saçlarına rağmen çoğu kadından daha kadınsı görünüyor.

Geceliğinin askısı yaralanmamış omzundan kayıyor ve koluna yerleşiyor. Bu küçük hareket, koyu pembe meme uçlarıyla kaplı çıplak göğüslerinin kremsi tenini okşuyor. Biliyorum çünkü dün kıyafetlerini değiştirirken onları gördüm.

Silmeye yönelik beyhude çabalarıma rağmen hafızama kazınan bir manzara.

Sosyal olarak kabul edilebilir olandan daha uzun süre bakıyor olmalıyım çünkü Aleksandra boğazını temizliyor. Yine de neye aşırı odaklandığımdan habersiz görünüyor. Ya çok saf ya da bu oyunda çok iyi.

"Sana ilk adınla hitap etmek benim için zor." Sesi daha yumuşak, ama erkek gibi davranmasını kolaylaştıran o boğuk tınıya sahip.

"O zaman buna alışmalısın. Söyle. Kirill. Çok basit bir isim." "K-Kirill."

Dudaklarım bu kekeleme karşısında seğiriyor, omurgasızlıkla suçlanamayacak biri için şaşırtıcı derecede sevimli buluyorum.

"Tekrar söyle ama bu sefer daha doğal söyle. Bu benimle iki yıldır evli olan bir eşin sesine benzemiyor."

Dudaklarını büzüyor, belli ki aklıma gelen senaryodan rahatsız olmuş, muhtemelen bu yüzden her fırsatta ondan karım diye bahsediyorum.

Bu bok eğlenceli mi? Kesinlikle.

Sessiz kaldığında "Devam et," diye dürtüyorum.

"Kirill," diyor gereğinden fazla güç kullanarak.

"Tekrar. Doğal olarak."

"Kirill," diye mırıldanıyor yumuşak bir ses tonuyla, göğsümde titreşiyor, sonra doğrudan sikime vuruyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Belki de Nadia ve kocasının iç organlarımda bir hasar olup olmadığına bakması gerekiyordur. Ya da belki Aleksandra'nın yan memesine ön sıradan bakmayı bırakmalıyım.

Sanki başından beri bu klasik kitabı okuyormuşum gibi bir sayfa çeviriyorum. "Flört etme."

"Bana bunu daha doğal yapmamı söyleyen sendin." Kollarını kavuşturuyor ve muhtemelen yarasındaki acıyı tetiklediğinde yüzünü buruşturuyor. "Kararını ver."

"Kampta olsaydık, bunun için cezalandırılırdın."

"Ama değiliz."

"Dikkat et."

"Bir kocanın karısıyla bu tonda konuşmayacağından eminim."

"İstiyorum."

"Sen... evli misin?"

"Evliyim."

Dudakları aralanıyor ve ellerini yavaşça iki yanına bırakıyor. Havadaki ruh halinin dramatik değişimini neredeyse tadabiliyorum. İlginç.

"Sana, hatırladın mı?" Konuştuğum aynı rahat tavırla ekliyorum.

Bir tür rahatlama hissettiğime neredeyse eminim ama ayağa kalkmaya başladığında bu rahatlama kayboluyor. "Muhtemelen gidip Nadia'ya bir konuda yardım etmeliyim."

Ayağa kalkmaya çalışırken tökezliyor ve ben birkaç adımda ona ulaşıp arkasından destek oluyorum, bir elim kolunda, diğeri bileğini kavrıyor.

Aleksandra beni itmeye başladı. "Kendi başıma ayakta durabilirim." "Doğru düzgün nefes alacak gücün bile yok."

"Ben iyiyim." Elimden kurtulmaya çalışıyor ama ben onu daha sıkı kavrıyorum.

"İnatçılığı bırak."

Vücudu hâlâ kaskatı ama artık karşı koymuyor. Biraz sakinleşince onu bırakıyorum ve Nadia'nın yatağın ayakucuna koyduğu kadife bornoza uzanıyorum.

Yavaşça yaralı tarafına doğru çekiyorum, inliyor ama hemen sesini kesiyor. Zayıflık göstermekten her şeyden çok nefret ettiğini anlamaya başlıyorum. Muhtemelen bu yüzden az önce yardım etmemi istemedi.

Nadia onu buraya kadar taĢıdığımı söylediğinde dehĢetle bakmasının nedeni de buydu. Ya da belki de bana birkaç kez kocam demesiyle ilgisi vardı.

"Şimdi, diğer elini koy."

İstemeye istemeye razı olur. "Bunu kendi başıma yapabilirim." "Biliyorum."

"O zaman neden yardım etmekte ısrar ediyorsun?"

Son yirmi dakikadır benimle inceden inceye dalga geçen geceliğin askısını yukarı çekiyorum.

T ü y l e r i diken diken olur ve hareketsiz kalır. Hatta bir saniyeliğine nefes almayı bile bırakıyor.

Aklıma şeytani bir düşünce geliyor. Acaba elim *masumca* göğsüne dokunursa titreyecek m i ?

Yüzünü sadece yandan görebiliyorum ama elim teninde gezindikçe nefesini daha uzun süre tutuyor.

Hızlıca düşündükten sonra elimi çektim.

Onunla oynamak eğlenceli olsa da, nefesini tutma şekli komplikasyonlara neden olabilir.

Cübbenin kemerini kapıp beline bağlarken göğsü sert bir ritimle yavaşça inip kalkıyor.

"Bir şeye mi kızdın, Sasha?"

Etrafında dönüyor ve şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Neden bana öyle diyorsun?"

"Birimdeki herkes öyle yapıyor. Sanırım gerçek adınızla daha fazla ilişki kurma y o l u n u z bu, değil mi?"

"Kullanabileceğini hiç
söylemedim."

"Kullanamayacağımı hiç
söylemedim."

Sanki bok listesinde bir sonraki benmişim gibi gözlerini kısıyor, ki ona verdiğim onca kırbaç darbesini düşünürsek bu sürpriz olmazdı.

Sasha, tahmin etmediğim bir durumla karşılaştığımda hareketlerimin öngörülemez hale geldiğini bilecek kadar uzun süredir benimle birlikte değil.

"İfadenizi kontrol etmek isteyebilirsiniz. Ev sahiplerimiz zaten sizden şüpheleniyor ve bizi fırtınanın ortasında kapı dışarı etmelerini istemeyiz, değil mi?"

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama hemen vazgeçip ağzını kapatıyor.

Yavaşça kapıya doğru yürüdüğünde yolunu kesiyorum. Kurnazca geri itiyor, ama hareketi okullaştırmadan önce omuzlarındaki hafif sarsıntıyı görebiliyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor dikkatli bir ses tonuyla.

"Şimdi, doğal olmanı istiyorum. Sarsılmak ya da rahatsızmış gibi davranmak yok. En sevdiğiniz evli çifti hatırlayın ve onlar gibi davranın."

Bir an duraksıyor, sonra bir kez başını sallıyor.

"Ciddiyim, Sasha. Eğer buradan atılırsak, ben fırtınayı tek başıma atlatabilirim ama sen hayatta kalamazsın."

"Anladım. Doğal."

Bunu yüksek sesle söylemesi bile iyiye işaret değil ama onun hakkında güvendiğim bir şey varsa o da hayatta kalmak için gösterdiği güçlü kararlılıktır.

Benim buraya gelmem için geçen sürede başkası olsa savaşı kaybederdi.

O yapmadı.

Ateşe rağmen, içindeki her şeyle hayata tutundu.

Odadan yan yana çıkıyoruz ve güçlü görünmeye çalışsa da Sasha yavaş yürüyor.

Destek için onu dirseğinden tutuyorum ve kıpırdanmaya başlıyor, ama başımı sallıyorum.

Mücadelesi azalıyor ama göz temasını kesiyor. Sanki benden kaçıyormuş gibi.

Vay, vay, vay.

Oturma odasına vardığımızda Sasha durup etrafımızı inceliyor.

Alan küçük ama karakterli. Vintage yeşil bir kanepe ve uyumlu sandalyeler bir daire oluşturuyor. Cam sehpanın ortasında küçük beyaz çiçekleri olan bir bitki oturuyor. Ayrıca koyu yeşil antika bir çaydanlık ve iki fincan var.

Çift belli ki yeşili seviyor, çünkü halılarında ve duvar kağıtlarında da yeşil var. Şöminenin üzerinde yanan şömine örtüsü bile

Dün Nicholas için kestiğim odunların üzerinde yeşil giysili Rus bebekler oturuyor.

Doktor Nicholas bizi görünce eski bir dizinin tekrarını izlemekten vazgeçti.

Nadia'dan daha yaşlı ve kırışık bir yüzü var ama yaşına göre şaşırtıcı derecede düzgün bir duruşu var. Babam gibi kilolu değil, hırıltılı nefes alıyor ve birkaç adım yürüdükten sonra morarıyor.

"Daha iyi hissediyor musun, çocuğum?" diye sorar Sasha'ya.

Başını sallarken yüz ifadesi yumuşuyor. "Evet. Bir kez daha çok teşekkür ederim. Bir gün size borcumu ödeyeceğimden emin olabilirsiniz."

Küçümseyen bir el kaldırır. "İnandığım bir söz var. İyilik yapmak ve bunu unutmakla ilgili."

"Hâlâ minnettarız Doktor," diyorum.

"Bu Nicholas, sana söylüyorum. Gel, gel, ateşin yanına otur."

"Nadia'nın yardıma ihtiyacı var mı diye bakmaya gidiyorum." Sasha yürümeye başlar ama söz konusu kadın mutfak kapısında belirir.

"Saçmalık. Yardıma ihtiyacım yok. Peki yatak dışında ne yapıyorsun?" Sasha'ya sert bir anne ifadesiyle bakıyor.

"Hareket edebilirim." Sasha benden uzaklaşıyor ve küçük bir dönüş yapıyor. "Bütün gün yatakta kalmak yerine dolaşmak iyi geliyor, değil mi?"

"Kendini zorlarsan olmaz."

Sasha onu tamamen görmezden gelir ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle mutfağa doğru adım atar.

Belli ki bu kız korku nedir bilmiyor, ya da belki de korkuyu içinden söküp atmış.

Kadın olmak istemediğimden değil, olamadığımdan. Söylediği sözler bunlardı ve bu durumun beni ilgilendirmediğini çoktan kategorize etmiş olsam da kendimi bunu düşünürken buldum.

Başlangıçta, erkek olmak istediği için kılık değiştirme zahmetine katlandığını düşündüm, bu yüzden onun isteklerine saygı duydum ve hatta ona erkek olarak hitap ettim. Anlaşılan o ki

Çünkü kadın olmak tehlikelidir. Doğal bir kadınsı havası var, yani bu çok uzun zamandır erkek gibi davranmadığı anlamına mı geliyor?

Ayrıca, her ne kadar saklamaya çalışsa da, kelimeleri kullanırken çok havalı ve eğitimli bir tarzı var. Biliyorum çünkü Yulia'nın konuşma tarzına benziyor ve bir şekilde benim Rusçamı da etkiledi. Özel öğretmenler ve Rus toplumunda yüksek bir mevkii de dahil olmak üzere belirli bir şekilde yetiştirilmedikçe kimse böyle konuşmaz.

Yansıtmaya çalıştığı erkeksi imaja rağmen hareketlerinde bir incelik de var. Bu, hem korunaklı hem de dünyaya dair hiçbir şey öğrenmemiş birinin naif yumuşaklığıyla karışıyor. Bazen Maksim sıradan şeyler hakkında gevezelik ettiğinde, sanki ilk kez duyuyormuş gibi büyük bir merakla dinliyor.

Orduya katılmadan ve cinsiyet değiştirmeden önce prenses olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Onun gibi birinin ordunun en alt kademesine nasıl düştüğü bir muamma.

"Merak etmeyin. Nadia onunla ilgilenecektir."

Nicholas'ın sesi, iki kadın içeride kaybolduktan çok sonra bile mutfağın girişine bakmaya devam ettiğimi fark etmemi sağlıyor.

İçimden başımı sallıyorum ve karşısındaki koltuğa oturuyorum. Bana bir fincan çay koyuyor, teşekkür ediyorum ve pek sevmesem de bir yudum alıyorum.

"O güçlü bir genç bayan." Nicholas'ın sesi, sesi zaten kısık olan televizyonun üzerinden yükseliyor. Karısının aksine, sakin bir tonda, yatıştırıcı ve konuksever bir şekilde konuşuyor.

"Güçlü mü?" Ben soruyorum.

"Evet. Artık tehlikeyi atlattı ama onu ilk gördüğümde geceyi atlatamayacağını düşünmüştüm."

Aslında ben de öyle düşünmüştüm. Hâlâ biraz solgun ama geldiğimizde sahip olduğu solgun ten ve mavi dudaklarla kıyaslanamaz bile.

"Hayata böyle tutunmak için çok fazla irade gerekir." Nicholas fincanının kenarını parmaklıyor. "Bunun nedeni güçlü bir aşk ya da güçlü bir nefret olabilir."

"Neden ikisinden biri olduğunu düşünüyorsun?"

"Bir sezgi." Gülümsüyor. "Sanırım devam etmesini sağlayan şey aşk kısmı."

Hayır. Kesinlikle nefret.

Onunla tanıştığım ilk günden beri Sasha savaşıyor ve güçlü olmaya çalışıyor ve bunun tek nedeni, kadın versiyonu için tehlike oluşturan her kim olursa olsun onunla savaşmak için bu güce ihtiyaç duyması.

Biraz zamanımı aldı ama Sasha yapbozunun parçalarını yerine oturtmaya başladım.

"Böyle bir sevginin öznesi olduğun için şanslısın evlat," diyor Nicholas. "Benden duymuş ol, böyle bir şeyle karşılaşmak bir lütuftur ve eğer onu korumazsan, gerekirse hayatını kullanarak, ömrünün sonuna kadar pişmanlık duyabilirsin."

Kibarca gülümseyip başımla onaylıyorum. Sonra bana karısını ve onu bir keresinde nasıl neredeyse kaybettiğini, nasıl kaçtıklarını, bir oğullarını kaybettiklerini, diğerini evlendirdiklerini ve üçüncüsünü yurtdışına gönderdiklerini anlatmaya devam ediyor.

Kafamı cehennemden gelen operasyonla ilgili şüphelerden uzak tutan ilginç bir hikâye.

Otuz sekiz saat oldu.

Viktor hala iletişime geçmedi.

Fırtına yüzünden olabilir. Öyle olmalı.

Nadia masayı hazırlamamızı söyleyince Nicholas'ın konuşması yarıda kesilir. Sasha yardım e t m e y e çalışır, ancak sert hemşire elini tam anlamıyla tokatlar, bu yüzden hareketsiz kalır.

Ayrıca dikişlerinin yeniden yapılmasının rahatsız edici olacağını da açıkça bildirir.

Akşam yemeği için oturduk ve çok fazla bir şey beklemememe rağmen

Nadia aslında yıllardır yemediğim geleneksel yemeklerle her şeyi yaptı.

Annem hiç yemek yapmazdı, en azından benim için. Ve beni büyüten kadın Rus değil.

Nicholas yemeğe dalmadan önce küçük bir dua ederken Sasha yemeğe bakıyor. Nadia ona belirli yemekleri yemesini, besin değeri ve tuz miktarıyla ilgili bir şeyler söylüyor.

Sasha bir kaşık çorbayı yavaşça dudaklarına götürür. Yemeğin tadına baktığı anda yanağından bir damla gözyaşı süzülür.

Eğildim ve fısıldadım, "Sorun ne?"

O zaman ağladığını fark ediyor ve koluyla gözlerini siliyor. "Yok bir şey... sadece... bu bana evi ve annemin yemeklerini hatırlatıyor."

"Beğendin mi?" Nadia daha yumuşak bir tonda sorar.

"Bayıldım. Bu duyguyu yeniden yaşamama izin verdiğin için teşekkür ederim." Sasha çorbasını içiyor, sanki nefes almak istermiş gibi arada bir duruyor.

Elimi sırtına koyup okşuyorum ama hiçbir tepki göstermiyor. Ya role kendini kaptırmış ya da yemeğe o kadar dalmış ki fark edemiyor.

Gecenin geri kalanı ev havasında geçer ve Nadia ne zaman hareket etmeye ya da kendini zorlamaya çalışsa Sasha'yı azarlar.

Nicholas ona bir kez daha bakıyor ve hepimiz birbirimize iyi geceler dilemeden önce Nadia ona ağrı kesici veriyor.

Odaya ulaşır ulaşmaz, Sasha yatağın üzerinde yatıyor, belli ki bitkin düşmüş. Ancak inatçı bir varlık olduğu için durumunu yaşlı çiftten saklamak için elinden geleni yapıyor.

Bitişikteki banyoya gidip elimi yüzümü yıkıyorum, sonra da Nicholas'tan ödünç aldığım eski okuma gözlüklerini miyop olduğum bahanesiyle çıkarıyorum. İşin aslı, gözlükler beni daha az tehditkâr gösteriyor, bu yüzden görev dışındayken hep takıyorum.

Odaya döndüğümde Sasha'yı sırtüstü yatarken buluyorum, bornozu yanında dağılmış ve gözleri kapalı.

Görünüşe göre savaşı bırakmış ve uykuya dalmış. Yatağa oturdum ve yorganı tuttuğu yerden çekmeye başladım.

Sıkıca kavradığı gözlerinin parlak rengi benimkilerle buluşuyor. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Uyuyacağım." "Yerde

falan uyuman gerekmiyor mu?"

"Yatak varken bunu neden yapayım ki?" Yorganı zorla geri çekip uzanıyorum, avucumu başımın altına koyuyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum.

"O zaman..." Yatağın kenarına doğru ilerledi. "Ben yerde yatacağım."

Gözlerimi açmadan yan dönüyorum ve kolumu onun ortasına atıyorum. "Öyle bir şey yapmayacaksın. Yer soğuk ve rahatsız."

Vücudu benimkinin altında kıpırdamadan duruyor ama bu dikkatli bir davranış. Yaralı hayvanların stres altındayken sergiledikleri gibi bir davranış.

"Kirill..."

"Evet?" Adımı söylediğini duyunca göğsümde oluşan sıkışmayı hissetmiyormuş gibi yaparak kayıtsızca soruyorum.

"Nadia beni buraya getirmek için uzun bir yolculuk yapmış gibi göründüğünü söyledi. Onca karın ortasında ve düşman arkanızdayken çok zor olmuş olmalı. Ölmüş sayılırdım, neden beni geride bırakmadın?"

Gözlerimi açtığımda onun erimiş gözleriyle karşılaşıyorum. Artık kahverengiden çok yeşiller, parlak, masum ve... kırılabilirler. "Hâlâ nefes alıyordun."

"Ama tepkisizdim ve kanamam vardı-"

"Hâlâ nefes aldığın sürece seni geride bırakmazdım.

Ben böyle çalışmıyorum."

"Benim yüzümden tehlikede olsan bile mi?"

"O zaman bile."

Yutkunuyor, boğazındaki narin damarlar aşağı yukarı sallanıyor. "Teşekkür ederim. Sanırım sana sahip olduğumu bildiğim için hayatta kaldım."

Yüzü yine o parlak masumiyetle parlıyor. Bu sadece bir minnettarlık göstergesi değil, çok *daha fazlası*.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Uğuldayan rüzgârın sesi etrafımda yankılanıyor ama soğuk hissediyorum.

Aslında, sıcak.

O kadar sıcak ki, yüzümü yastığa gömüyorum ve beni karşılayan kucak karşısında usulca inliyorum. Bir anda, sanki hayatımın daha mutlu zamanlarına geri dönmüşüm gibi hissediyorum.

Annemin beni kucaklayıp uyuttuğu, babamın alnımdan öptüğü ve Anton'un bebekliğimle dalga geçtiği zamanlar.

Kaderin benim için hazırladığı kasvetli gerçeklikten bihaber, kanıksadığım zamanlar.

Bu yüzden yastığın sıcaklığına daha da gömülüyorum, derin derin içime çekiyorum ve her ayrıntıyı hafızama kazıyorum.

Sonra başımın üzerinde sert bir şey fark edince duraklıyorum. Aslında, sert yüzey tüm vücuduma yapışmış durumda. Bir yastığın çelik gibi hissettirmemesi gerekir.

Yavaşça gözlerimi açıyorum. Durumu anladığım anda dudaklarımdan sözsüz bir nefes dökülüyor.

Meğer yastık yastık değilmiş ve ben aslında Kirill'in kollarında kozalanmışım.

Uyuyan yüzüne bir göz atmak için çenemi yukarı eğiyorum. Çenesinin sert hatları sabahın erken saatlerinde pencereden süzülen ışıkla gölgeleniyor.

Dışarıda fırtına hâlâ devam ediyor ama hava karanlık değil, ya da herkesin beklediği kadar karanlık değil.

Kirpikleri oldukça kalın, kaşları da öyle. Beni onlara dokunmaya iten inkar edilemez bir dürtü var, sadece nasıl hissettiklerini görmek için.

Elimi kaldırdığımda, kolunu ortama doğru sıkıyor. Dün gece üzerime attığı kolun aynısı ve pozisyonunu bir santim bile değiştirmedi. Ona doğru dönen ve neredeyse ona sarılan bendim.

Elim yüzünün yanında duraklıyor. Ne yapıyorum ben?

Kirill benim kaptanım ve hayırseverim. Hayatımı kurtardı çünkü söylediği gibi, adamlarından hiçbirini geride bırakacak biri değil. Sadece bu da değil, aynı zamanda kimliğimi gizli tutmayı kabul etti ve başka bir cinsiyete bürünmemin gerçek nedenini araştırmadı.

Minnettarlığımdan dolayı mı ona hayranlık duyuyorum? Yüzüne bile bakamıyorum ya da ondan uzaklaşmaya çalışamıyorum.

Hayır. Bu gerçekten minnettarlık değil, daha çok o etrafımdayken hissettiğim tedirginlik duygusunun yoğun bir versiyonu gibi. Ama şimdi buna tehlikeli bir dürtü eşlik ediyor. Belki de bu pozisyonda biraz daha kalmak kötü bir fikir değildir.

Ona dokunmadan, parmaklarımı kaşlarının, burnunun düz çizgisinin, elmacık kemiklerinin dış hatlarının ve sert çene çizgisinde oluşan koyu gölgenin üzerinde gezdirirken elim havada asılı kalıyor.

Ağzına ulaştığımda işaret parmağım duraklıyor. Bu dudaklar benimkilere o kadar yakındı ki doğru düzgün nefes alamıyordum.

Bu his tekrar geri geldi ve kendimi daralmış, sıcak ve anormal derecede rahatsız hissediyorum. Omzumdaki donuk ağrı bile zonkluyor ve

sokar.

Yer değiştiriyorum ve yanlışlıkla ya da aslında değil, ona yaklaşıyorum, ama sonra sarsılarak duruyorum.

Sert ve büyük bir şey karnımın alt kısmına saplanıyor. İlk başta aramızda bir nesne olduğunu düşünüyorum, bu yüzden karnımı aşağı yukarı hareket ettiriyorum, ancak 'nesne' boyut olarak büyüyor.

Vay anasını.

Bu onun aleti.

Dik ve *kocaman*.

Kulaklarım ısınıyor ve havada asılı duran parmaklarım titriyor. Aleti tarafından dürtüldüğüm şu anda aklımdaki son şey yüzünün izini sürmek.

Bu son derece uygunsuz ve sahip olabileceğimiz herhangi bir profesyonel ilişkiyi mahvetme potansiyeline sahip. Hayır, en iyisi değildi ve farklılıklarımız vardı ama her zaman 'düzgün'dü. Gergin ama doğru.

Onun yanındayken çoğu zaman rahatsız ve temkinli olmamın bir faydası olmadı.

Ama bu... bu... tamamen farklı bir canavar.

Yapılacak en doğru şey, o uyanmadan önce yatağı terk etmek ve ikimizi de bu gariplikten kurtarmak olacaktır.

En azından beynim bana böyle söylüyor. Ama dinliyor muyum? Pek değil.

Erkek anatomisinin şu anki görüntüsü beni daha çok büyülüyor ve ilgilendiriyor. Bunun doğal olduğunu ve hiçbir şekilde benim varlığımdan kaynaklanmadığını biliyorum, ama hareket ettiğimde daha da sertleşti, belki de sonuçta bir etkim oldu?

Emin olmak için daha da yaklaşıyorum, karnımı hafifçe aşağı yukarı ovuşturuyorum. Bir kez daha, siki bana karşı kalınlaşıyor.

Durmuyoru

m.

Duramam.

Ne kadar büyüyebileceğini merak edip duruyorum ve tenimdeki kıpırtı beni ödüllendiriyor.

Evet, giyinik durumdayız ama şu anda öyle hissetmiyoruz.

Karnım çırpınıyor ve bacaklarımın arasından ani bir zevk fışkırıyor. Çıkacak sesi engellemek için bir elimi ağzıma götürmek zorunda kalıyorum.

"Ne yaptığının farkında olsan iyi edersin yoksa yemin ederim..."

Duruyorum, nefesim kesiliyor ve tüm tenimi soğuk bir ter kaplıyor.

Buz mavisi gözler benimkilerle çarpışıyor ve gidecek ya da saklanacak hiçbir yerim yok. Tek yapabildiğim burada hareketsiz kalmak ve kalbimin her atışının göğüs kafesime çarptığını hissetmek.

Daha önce korktuğum senaryo, beklediğimden daha büyük bir etkiyle çöküyor.

Kitle imha silahı sanılabilecek gözleriyle beni sabitlerken ne nefes alabiliyorum ne de düşünebiliyorum.

"Demek uyandın." Uykulu sesinin boğuk tınısı havada taşınıyor ve aramıza sıkışıyor.

Büyük eli kalçamda esniyor ve teninin içime o kadar derin battığını hissedebiliyorum ki istesem de kurtulamıyorum.

"Ben de seni uykunda hareket ediyor sanıyordum." Sesinde hafif bir eğlence var ve eğer bu kadar mahcup olmasaydım, doğası gereği sadistçe geldiğine yemin edebilirdim.

"Ben... Ben öyleydim." Dişlerimin arasından yalan söylüyorum ve sesim hiç de inandırıcı gelmiyor.

"Öyle mi? Bunu bilerek yaptığından neredeyse eminim."

Yanaklarım ısınıyor ve başımı eğmeye başlıyorum. Bir anda işaret ve orta parmağıyla çenemi kaldırıyor.

Bu kez, cezalandırıcı bakışlarının soğuk derinliklerinden kaçışım yok. O zaman tedirginliğimin sebebinin her zaman bu gözler olduğunu anlıyorum.

Gösterdiklerinden daha fazlasını saklarlar. Gizlidirler, zalimdirler ve zerre kadar empati ya da merhamet göstermezler.

Ondan kaçmaya çalışmak bir yana, ne düşündüğünü veya ne planladığını bilmek bile imkansız.

"Bunu bilerek mi yapıyordun, Sasha?" Sözlerinin altındaki keskinlik beni nefessiz bırakıyor. Sanki beni tam olarak hangi köşeye sürüklediğini biliyor ve şimdi nakavt etmek için geliyor.

Bana ne zaman Sasha dese içimde bir sarsıntı oluyor. Bu yeni ve ne zaman söylese kulağa samimi geliyor.

"Hayır." Sesim ancak fısıltı gibi, ama sakin ve derli toplu; az önceki gerginlikten eser yok, sanki sözlerime gerçekten inanıyormuşum gibi.

"Emin misin?"

Sesindeki ısrara tepki olarak kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Vereceği tepkiyi görmekten başka bir sebep olmadan niyetimi açıklamaya çok yaklaştım. Aramızdaki duvarı yıkarsam bununla başa çıkamayacağımı bildiğim için duruyorum.

Her şey omuzlarımdayken Kirill'in ağına takılıp kalmayı göze alamam.

Dikkatimin dağılmasını göze

alamam. O yüzden başımı

sallıyorum.

Bunu yaptığım an, sanki bir büyüyü kaldırmışım gibi oluyor.

Kirill çenemi bırakıyor ve elini belimden kaldırıyor. "Pekâlâ" derken yüzünün kapandığını görebiliyorum.

Yatağın diğer tarafına doğru yuvarlanıyor ve hızlı bir hareketle ayağa kalkıyor. Yüzünü görmeye çalışıyorum ama katı, yaklaşılmaz kaptan olarak kendini tamamen kapatmış.

Kapının çalınmasıyla irkildim, ardından Nadia'nın sesi geldi, "Uyanık mısın?"

"Evet, bir dakika." Tökezleyerek yataktan çıkmaya başladım.

"Acele etmenize gerek yok. Hazır olduğunuzda kahvaltı ve aşı için dışarı çıkın."

"Yapacağım, teşekkürler!"

Nadia'nın sesi ve varlığı kaybolunca Kirill de kayboldu. Ben onunla konuşurken banyoda ortadan kayboldu.

Ayaklarım peşinden gitmek ve havayı temizlemeye çalışmak için kaşınıyor ama ne anlamı var ki?

Böylesi daha iyi.

Ben doğru olanı yaptım.

En azından öyle umuyorum.

Nadia'nın benim için sandalyenin üzerine bıraktığı elbiseyi ve taytı giydikten sonra koridorun sonundaki misafir banyosunda yüzümü yıkıyorum. Omzumdaki ağrı nedeniyle ara sıra durmak zorunda kaldığım için gereğinden fazla zamanımı alıyor.

Kendimi yeterince şık bulduğumda, yaşlı çiftle buluşmaya gidiyorum.

Dün gece olduğu gibi, Nadia yardım etmeme izin vermiyor ve bunun yerine bana ilaç veriyor. İğneyi de tabii ki. Çilenin bitmesini beklerken neredeyse ağlayacaktım.

Nicholas masayı hazırlamasına yardım etmeme gönülsüzce izin verirken, "Çok hızlı geliştin," diyor.

Nadia tost getirirken, "Genç ve güçlü," diye yanıtlıyor.

"Bence vasiyet her şeydir." Amcamın yapacağı gibi bana gülümsüyor. "Kesinlikle güçlü bir iradeniz var, genç bayan. Sahip olduğun her şeyle onu koru."

"Babam bana hayatta kalmamı söyledi. Ben hayatta olduğum sürece diğer her şey düzeltilebilir," diyorum ve gözlerime dolan yaşlara direniyorum.

"Bunlar akıllıca sözler," diyor Nicholas.

Keşke hayatta kalacak kadar akıllı olsaydı.

"Oh, buradasın. Kahvaltı için oturalım." Nadia Kirill'i yanımdaki koltuğa oturtuyor ve nedense nefesimi bir an fazla tutuyorum.

Üzerinde siyah bir pantolon ve göğüs kaslarını ve pazularını şekillendiren açık mavi bir düğme var. Ve yine onu olduğundan daha uysal gösteren o gözlükleri takıyor.

Yemek için Nadia'ya teşekkür eder ve Nicholas'a kendi yaptığı sandalye için iltifat eder.

Ama bana bakmıyor ya da bana hitap etmiyor. Bir kez bile. Bu konuda da incelikli. Bana ters ters bakmıyor ya da farklı davranmıyor.

Belki de hayal görüyorum. Sonuçta, bu sadece onun kendisi olması. Son birkaç aydır tanıdığım Kirill'le aynı kişi.

Bu çile sırasında onda bir değişiklik sezmiş olabilirim, ama bu sadece benim onun insani yönünü görmeye çalışmam olabilir.

Ve başarısız.

"BUNU NASIL KULLANACAĞINI BILIYOR MUSUN KI?"

Nadia'nın sesiyle başımı kaldırıyorum. Mutfakta onun deneyimsiz çırağı gibi davranıyordum ve o da bana izin veriyordu.

Sert görünümüne ve acımasız iğnelerine rağmen, Nadia doğal bir bakıcı yeteneğine sahip nazik bir kadındır, bu da onu en iyi hemşire tipi yapar.

Bıçağı yere bıraktım ve garip bir şekilde gülümsedim. Nasıl kullanılacağını biliyorum ama sadece savaşta, mutfakta değil.

Canlı yeşil bir önlük giymiş olan Nadia başını sallar ve görevi devralır.

Altı gündür yaşlı çiftin yanında kalıyoruz. Fırtına dün gece sona erdi ve bugün Nicholas ve Kirill stok yapmak için yerel markete gittiler.

Ben de dışarı çıkmak istedim ama özel hemşirem bunun ancak onun cesedi üzerinde olabileceğini söyledi.

Omzumdaki ağrı dramatik bir şekilde azaldı ve artık omzumu rahatça hareket ettirebiliyorum, ancak çok hızlı yaparsam donuk bir ağrı oluyor.

Nadia bana bir bakış fırlatıyor. "Genelde yemek yapmazsın, değil mi?"

Başka bir bıçak alıyorum ve onun yaptığını taklit etmek için patatesi soyuyorum. "Pek sayılmaz."

"O zaman kocanı nasıl besliyorsun?"

Kirill ve benim oynadığımız rolleri her hatırladığımda olduğu gibi göğsüm sarsılıyor. Bu sahte evliliğe alışmanın imkânsız olduğunun farkına vardım. Bazen, aslında bir çift olmadığımızı ağzımdan kaçırmak istiyorum.

Ama yine de, benim için yaptıkları onca şeyden sonra duygularını incitmek istemiyorum. Kirill'in de bahsettiği gibi, onlar belirli değerlere sahip gelenekçiler ve 'evli' olmadığımız takdirde bizi kabullenmekte zorlanabilirler.

"İdare ediyoruz işte," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"Bu olmaz." Havuçları mükemmel kareler halinde doğruyor ve bana bakıyor. "Açlığını bastırmak için her şeyi değil, sağlıklı yiyecekler yemelisin."

"Ama ben yemek yapmayı

bilmiyorum." "Öğren o zaman. O

kadar da zor değil." *Söylemesi*

yapmaktan kolay.

Mutfak bana hiçbir zaman çekici gelmedi ve bunun nedeni özellikle ailem tarafından şımartılmış olmam ya da vahşi bir erkek fatma olmam değil.

Yine de öğrenmek istiyorum, böylece sadece ordu yemeğiyle hayatta

kalmayı bırakabilirim. "Bana... öğretir misin?" Küçük bir sesle

soruyorum.

Nadia neredeyse ışınlanıyor. "Elbette! Bunca zamandır ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?"

Ben de gülümsüyorum, o da iç geçiriyor, gözlerini nostaljik bir bakış kaplıyor. "Uzun zaman önce ben de iyi yemek yapmayı bilmiyordum ama Nicholas çok sabırlıydı. Bana nasıl yapılacağını bile öğretti. Evin en büyüğü oydu ve anne babasını küçük yaşta kaybettiği için, küçük

çocuklarının yemek yapmasını sağlamak zorundaydı.

Kardeşleri beslendi ve onlara bakıldı. Gençlik yıllarında bir yandan okurken bir yandan da birçok işte çalıştı."

"Vay canına, çok zor olmalı."

"Öyleydi." Doğramayı bırakmıyor ama bakışları daha parlak ve anımsatıcı hale geliyor. "Onu her zaman izlerdim. Küçük bir kız olduğumdan beri. Benden on yaş büyük ama beş yaşındayken sonunda birlikte olacağımızı biliyordum. Tabii ki onu rahatsız ettim ve başlangıçta benimle ilgilenmedi ama üniversiteye gidip döndükten sonra ayrılmaz bir ikili olduk."

"Bu çok güzel." Muhtemelen bir araya gelmelerinin üzerinden onlarca yıl geçmiştir ama gözlerindeki parıltı hâlâ çok güçlüdür.

Destansı bir aşk hikâyesi olduğunu düşününce içimde bir şeyler kıpırdıyor. Sanırım bu tür bir bağlantı hayatta bir kez olur. Sonsuza dek gitmeden önce onu yakalamak için sadece bir şansımız var.

"Kocanızla nasıl tanıştınız?"

Nabzım tekrar yükseliyor ve patatesin kabuğunu dikkatlice soyarken ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "O... beni kurtardı."

"Nasıl yani?"

"Tenha bir yerde etrafım birkaç adamla çevriliydi ve o da tesadüfen yanımdan geçti. Empatiden yoksun olduğu için müdahale etmesine gerek yoktu ama etti. Onları etkili bir şekilde durdurmayı başarmakla kalmadı, aynı zamanda onları cezalandırdı."

Bu olay çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyor ama olaylar ve ayrıntılar zihnimde çok net.

Nadia'ya yalan söylemek zorunda olmadığım için içime bir rahatlık çöküyor. En azından bu konuda.

Bilerek mırıldanıyor. "Sorumluluk sahibi bir tipe benziyor." "Öyle."

"Bunları bulmak çok zor. Yapabiliyorken onun kıymetini bilin." Duraklıyor ve yüzü tekrar aydınlanıyor. "Oh, işte buradalar."

Mutfak penceresinden Nicholas ve Kirill'in ellerinde market poşetleriyle ön kapıdan içeri girdiklerini görüyorum.

Nadia elini önlüğüne siler ve kocasını karşılamaya gider. Kirill market poşetlerini evin içine getirir, ancak kısa süre sonra mutfak penceresine bakan ön bahçede yeniden ortaya çıkar.

Ağır kışlık paltosu sağlam yapısını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Bazen sert yüz hatları ve istenmeyen aurasıyla bir canavardan farksız görünüyor.

Diğer zamanlarda, gözlükleri taktığında, sofistike bir beyefendi gibi görünüyor.

En azından dışarıdan bakınca.

Kulübeye gidiyor, sonra bir balta ve birkaç büyük odun parçasıyla geri dönüyor. Sonra onları bölmeye devam ediyor.

Fırtına sona ermesine rağmen hava hâlâ soğuk ve kar yağmaya devam ediyor. Ancak Kirill bunu umursamıyor gibi görünüyor çünkü paltosunu çıkardı ve sadece yün hırkasını giydi.

Dikkatimi çeken keskin, hassas hareketlerle odunları kesmeye devam ediyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum.

Utanmadan kendimi onun ereksiyonuna sürttüğüm sabahtan beri aramız eskisi gibi olmadı.

Evet, Nadia ne zaman korku iğnesini çıkarsa elimi tutuyor ama artık yatakta uyumuyor.

Aslında pek uyuduğunu sanmıyorum, uyursa da sandalyede uyuyor ve gecenin çoğunu Nicholas'ın verdiği bir kitabı okuyarak geçiriyor.

Sadece gerekli olduğunda fiziksel temasta bulunmaya özen gösteriyor. Ve nedense bu durum beni sebepsiz yere sinirlendiriyor.

Bıçağı doğrama tahtasının üzerine koyuyorum ve parmaklarımı birbirine sürtüyorum. Eğer düzgün nefes almak istiyorsam, bu durumla ilgili bir şeyler yapmalıyım.

Bir süre düşündükten sonra bir fincan çay dolduruyorum, ceketimi giyiyorum ve ön kapıya yöneliyorum. Nadia ve Nicholas'ın yatak odalarından gelen uzaktan gelen seslerine gülümsüyorum. Yeterince kıyafet giymediği ve sağlığına dikkat etmesi gerektiği konusunda Nicholas'ın başının etini yiyor.

Eşiği geçtiğimde gülümsemem kayboluyor ve bunun dondurucu soğuktan çok dışarıdaki adamla ilgisi var.

Kirill'in yanındayken gözeneklerim korkuyla doluyor, bu tanıdık bir duygu.

"Biraz çay getirdim." Sesim şaşırtıcı derecede sıcak ve sakin.

Başını görevinden kaldırıyor ve ben bir kez daha onun kışı ve tüm karları utandıran dondurucu gözlerine hapsoluyorum.

Cezalandırıcı bakışları beni tepeden tırnağa inceliyor ve kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ne?" Öncekinden daha az emin bir tonda söylüyorum.

"Yaranıza yük bindirmeden rahatça hareket edebiliyorsunuz, değil mi?"

Başımı salladım.

Baltayı bırakır ve paltosunu giyer. "Benimle gel."

"Nereye?"

"Özel bir yerde, bizi duyamayacakları bir yerde."

Oh.

Çay bardağıyla ne yapacağımı bilemediğim için onu doğrama tahtasının üzerine koyup peşinden gidiyorum. Kirill'in adımları mesafeyi kısa sürede tüketiyor ve ona yetişebilmek için koşmak zorunda kalıyorum.

Köyü çevreleyen küçük ormanda dolaşırken dev bir ağacın altında duruyor, ağaca yaslanıyor, kollarını ve bileklerini kavuşturuyor.

Bir süre öylece kalıyor, hiçbir şey söylemiyor ve sorma isteğime direniyorum, ama Kirill'in hiçbir şeye zorlanacak bir tip olmadığını öğrenmeye başladım.

"Geri dönüyoruz," diye duyurdu sonunda.

"Diğerlerinden haber aldınız mı?"

"Sadece Viktor, evet. Şu anda üste ve bu gece bizi almaya gelecek."

"Tanrı'ya şükür o iyi. Peki ya Maksim? Yuri? Diğerleri?"

"Hiçbir fikrim yok. Aramayı sonlandırmak zorunda kaldım

çünkü Nicholas beni buldu." "Oh, tamam."

Yine de ters giden bir şeyler var. Daha önce pek dikkat etmemiştim ama Nicholas'la pazardan döndüğünden beri Kirill'in yüzündeki ifade sertleşiyor.

"Artık gitmemiz gerekiyor," diye devam

ediyor. "Bu gece olduğunu

sanıyordum?"

"Teslim alma bu akşam ama çiftin evinden hemen ayrılmamız gerekiyor. Bugün pazarda izlendiğime dair içimde bir his vardı ve Viktor da konumumuzun tehlikeye girmiş olabileceğini doğruladı."

"Tamam, vedalaşıp gideceğiz."

Başını iki yana sallar. "Bunun için zamanımız yok. Etraflarında daha fazla oyalanırsak hayatlarını tehlikeye atmış oluruz."

"Hiçbir şey söylemeden öylece gidemeyiz."

"Gideceğiz. Bu bir emirdir."

Kaslarım geriliyor, ama Kirill kayıtsız bir canavar gibi sadece dönüp birkaç adım atıyor, sonra da karı kazmaya başlıyor.

Uzaktan izliyorum, kanım kaynıyor, sadece olayların dönüşüne değil, ona da. Bizi kabul eden ve karşılığında hiçbir şey istemeyen insanlara veda bile etmeden gitmeyi nasıl düşünebilirdi?

Kısa süre sonra, su geçirmez sırt çantasına sardığı silahlarımızı ve savaş teçhizatımızı aldı. Benimkileri yanıma atıyor ve ben de alıyorum.

"Giyin."

Parmaklarım malzemenin etrafında sıkılıyor ve yüzüne yumruk atmak istiyorum ama yapamıyorum. Birincisi, Kirill duygusal patlamalardan hiç hoşlanmaz, bu yüzden geri teper.

İki, bir ağacın arkasında kayboldu.

Paltoyu çıkarıp şaşırtıcı derecede kuru giysilerimi giymeye başlarken hareketlerim sarsıntılı ve çılgınca. Çünkü onları saklamak konusunda zekiydi. Kirill her zaman ileriyi düşünür, asla tereddüt etmez veya asıl yolundan kestirmeden gitmez.

Bandajları göğsüme sararken bir yandan öfke kusuyor, bir yandan da neredeyse donarak ölüyordum ki bu hiç de eğlenceli bir kombinasyon değil.

Her sarışta kendimi yeniden içime hapsediyormuşum gibi hissediyorum. Sadece birkaç gün oldu ama hem kadın olmaya hem de kadın gibi hissetmeye kolayca alıştım.

'Erkek' görünümüme geri dönmek ağzımın arkasında tuhaf bir tat bırakıyor. Bu kadar uzun süre böyle yaşamama rağmen. Kadınlığa geri dönebilecek miyim?

"Bitirdin mi?"

Kirill görüş alanıma girdiğinde içimi bir ürperti kaplıyor. Gözlükleri ve biraz evcilleşmiş görüntüsü gitmiş. Şimdi çelik gibi sinirleri olan acımasız kaptan haline geri döndü.

"Neredeyse." Savaş botlarımı bağlamaya odaklanmak için

başımı eğiyorum. Omuzum açıyla geriliyor ve irkiliyorum.

Kirill ayakta durabilmem için omuzlarımı kaldırıyor. "Ben

yaparım." "Gerek yok-"

"Daha yola çıkmadan dikişlerini sökersen, yükü çeken ben olurum. Kıpırdama."

Ona küfürler savurmamak için alt dudağımı ısırıyorum. Sanki bir pislik gibi konuşmayı kendine görev edinmiş gibi. Yine de muhtemelen doğal geliyor.

Rekor bir sürede ve etkili bir şekilde bağcıkları bağlamayı bitirir ve tam boyuna yükselir.

"Geri dönüyorum," diye anons ediyorum.

"Sen *nesin*?" Ses tonundaki kızgınlığı fark etmedim.

"Nadia ve Nicholas'a veda etmem gerekiyor."

"'Bu bir emirdir'in neresini anlamadın asker? Geri dönmüyoruz ve bu son sözümüz."

"Onları görmeyeceğim. Zaten bu haldeyken göremem ama en azından bir teşekkür notu bırakabilirim." Başımı dik tutarak yaklaşıyorum. "Sadece bana yardım etmekle kalmadılar, aynı zamanda sana da yardım ettiler ve ölümcül bir fırtınadan sana sıcaklık ve sığınak sundular. Yardımseverlerinize minnettarlığınızı gösteremezseniz askerlerinizi nasıl koruyacaksınız?"

Kirill elini kaldırır. "Seni küçük-"

Gözlerimi kapatıyorum, küstahlığım için bana yumruk

atmasını bekliyorum. Bekliyorum ve bekliyorum.

Ve bekle.

Ama etki gelmiyor.

Onları tekrar açtığımda, boğazımı kesip açmak ister gibi bana bakıyor, ama elleri iki yanında.

"Beş dakika sonra gidiyoruz."

"Tamam!" Zıplıyorum, gülümsüyorum ama onun tamamen ilgisizliğiyle karşılaşınca gülümsemem kısa sürede kayboluyor.

Lanet zorba.

Tüfeğimi alıp evin olduğu yöne d o ğ r u koşarken nota karalayacağım kelimeleri düşünüyorum.

Her şey için teşekkür ederim (iğneler hariç). Şansım olursa, yemek pişirme dersleri için tekrar geleceğim ve-

Arka bahçeye vardığımda ayaklarım durdu. Sessizlik.

Uzun, zorlayıcı bir sessizlik. Odun kesmek yok. Nadia'nın sesi yok.

Ürkütücü bir sessizlik. Yanlış
bir şeyler var.
"Yere yatın!" Biri bize doğru ateş açarken Kirill bağırıyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

İçgüdülerim beni hiç yanıltmadı.

Bu yüzden buradan siktir olup gitmeye karar verdiğimde bunu keyfi olarak yapmıyordum. Bu acil bir durum - kaçmak bir zorunluluk, bir seçenek değil.

Ancak, Sasha mantığı dinlemedi ve eski çifte geri dönmekte ısrar etti. Bu karar bizi doğrudan bu pisliğin ortasına attı.

Gaz maskeli üç silahlı adam ateş açıyor, sonra biz eve yaklaşır yaklaşmaz dağılıyorlar.

İşin kritik kısmı, evin içinden gelmiş olmaları.

Ancak işin en kötü yanı, gaz maskesi takıyor olmaları, bu da bir tür kimyasal silahın işin içinde olduğu anlamına geliyor.

Bağırmamla birlikte Sasha bir ağacın arkasında yere çöküyor, ama gözleri kaymış ve tüfeğini tutuşu dengesiz.

Az önce düşündüğüm her şeyi kendi zihninde tartıyor ve mümkün olan en kötü senaryoyu üretiyor olmalı.

İki yaşlı insanın, ateşli silahlara sahip teröristlerle karşılaştıklarında hiçbir şansları yoktur.

Daha önce Nicholas ile marketteyken gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğimde, bu tam olarak en çok korktuğum olayların dönüşüydü. Hemen geziyi kestim

ve eve geri dönmemiz için ısrar etti, ama belki de bu da doğru bir karar değildi.

"Lipovsky," diye sesleniyorum otoriter bir tonla, ama bu onun dikkatini zar zor çekiyor.

"Sasha!"

Sarsılıyor, gözleri bana dönerken büyüyor.

Arkasında duruyorum ve onun kaotik tepkisini not alıyorum. "Orada mısın?" Bir kez başını salladı. "Nadia ve Nicholas, onlar... onlar..."

"Onları bulabilmek için bu adamlardan kurtulmalıyız. İçeri girebilmem için beni korumana ihtiyacım olacak. Bunu yapabilir misin?"

"Evet, efendim."

"Kafanın oyunda olmasına ihtiyacım var, asker."

Somut bir kararlılıkla başını sallamadan önce çenesi yavaşça, belli belirsiz kalkıyor. "Efendim, evet, efendim."

O ağacın gövdesine yaslanıyor, ben de duvarı kamuflaj olarak kullanarak evin etrafından dolaşıyorum. Bu şartlar altında beni koruyacağı konusunda ona güvenmemeliydim ama güveniyorum.

Çünkü Sasha'yla ilgili bir şey var. En iyi baskı altında çalışır ve yaşlı çift için endişelense de hayatlarına mal olacak bir hata yapmayacaktır.

Elbette, ben eve doğru ilerlerken, adamlardan birini indiriyor.

Hareketlerim kolay, kendinden emin ve bir gram bile tereddüt etmeden. Mükemmel bir nişancıdır ve yanlış hesaplamalara izin vermez. En azından konu bu olduğunda.

Girişe ulaştığımda, siyahlar içindeki bir adamı oracıkta öldürdüm. Yine de bir şey beni rahatsız ediyor. Diğerinin yerini tespit edemiyorum. Sasha'nın hareketsizliğini düşünürsek, muhtemelen o da bulamıyor.

Yine de duvarı siper olarak kullanmaya ve eve doğru ilerlemeye devam ediyorum. İçeri adımımı attığım anda nefesimi tutuyorum. Beş dakika dayanabilirim,

Nadia ve Nicholas'ı bulmak için yeterince uzun olmalı.

Hareketlerim, gazdan buğulanmış yeşil oturma odasının ortasında durma noktasına geliyor.

İki ceset yerde birbirinin üzerinde uyuyor, altlarında bir kan gölü oluşuyor.

Yanlarına koşup nabızlarını kontrol ediyorum. Saniyeler geçtikçe, durumun kesinliği kafama bir orospu çocuğu gibi çarpıyor.

Son anlarında bile el ele tutuşuyor ve birbirlerine yaslanıyorlar.

Nadia'nın gözleri irislerden daha beyaz görünecek şekilde arkaya kaymış. Kocasının gözleri ise hiçbir şeye bakmıyor, bir saat önce tanık olduğum hayattan tamamen yoksun.

Gözlerini kapatıyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor. İlahi bir varlığa ve iyiliğe inanıyorlardı, umarım o varlık şimdi onlarla ilgileniyordur.

Arkamdan bir hışırtı geliyor ve ardından tekinsiz bir fısıltı geliyor: "Hayır..."

Döndüğümde Sasha'nın eşikte durduğunu görüyorum, bir gaz maskesi takmış ve elinde muhtemelen kurbanlarımızdan çıkardığı başka bir maske var.

Tam arkasında bir gölge beliriyor ve hiç tereddüt etmeden tüfeğimi kaldırıp onu iki kaşının arasından vuruyorum.

Arkasına bakmıyor, az önce onu neredeyse öldüren dikkatsizliğini düşünmüyor bile.

Bunun yerine, içeri koşar ve tüm kanın ortasında yere düşer, kıyafetlerinin kanla ıslanmış olmasını umursamaz.

"Nadia... Nicholas... uyan..." Sesi titriyor ve hemşirenin bileğini tutarken elleri de titriyor. "Hayır... Hayır..."

Elindeki boş maskeyi çekip yüzüme takıyorum, sonra da cömert bir nefes ç e k i y o r u m . "Onlar öldü. Gitmemiz gerek."

Başını bana doğru kaldırıyor ve tüfeğini bana doğrultmak üzere olduğuna yemin edebilirim. "Bu k a d a r mı? Öldüler ve gitmemiz mi gerekiyor? Ne?

Ne tür duygusuz bir canavarsın sen? Bu insanlar mecbur olmadıkları halde hayatlarımızı kurtardılar ve şimdi bu yüzden öldüler. Onlar öldü, Kirill!"

"Hareket etmezsen sen de ölürsün ve tüm çabaları boşa gider. Ayağa kalk. *Şimdi*."

"Hayır." Başını sallıyor, sesi daha önce hiç duymadığım bir kırılganlıkla dolu.

Bu zayıflıktan çok, zayıflığa karşı bir öfke ve kendini yok etme duygusuyla karışık.

"Onlar...onlar bizim yüzümüzden bu haldeler. O adamlar bizim için buradalar, onlar için değil ve biz... biz..."

Onu sağlam kolundan tutup öyle hızlı ve sert bir şekilde kendime çekiyorum ki sersemleyip sessizliğe gömülüyor. Göğsüme çarpıyor ve ben de iyi bir önlem için onu sarsıyorum. "Beni dinle ve iyi dinle, Sasha. Eğer hemen gitmezsek pusuya düşebiliriz. Bu görevde kaç adam olduğunu ya da destekleri olup olmadığını bilemeyiz. Kimsenin ölümüne sebep olmadan bu kasabayı terk etmeliyiz. Ya beni takip edersin ya da seni bayıltıp zorla götürürüm."

Maskenin cam dürbününden, gözlerine yapışan yaşları ve yüzeye çıkan kızgın öfkeyi görebiliyorum.

Ama onu beklemiyorum. Ona bir şans daha vermiyorum ve kesinlikle ona acımıyorum.

Onu iterek bırakıyorum ve gitmek için arkamı dönüyorum. Önce kalmayı seçtiğini düşünüyorum ama arkama dönüp baktığımda yaşlı çiftin bedenlerinin üzerine bir battaniye örtüyor ve ellerini dua eder gibi birbirine kenetliyor.

Evden çıktığım anda maskemi çıkarıp yere atıyorum. İşte o zaman Sasha bana yetişti.

Omuzları çökmüş ve tüfeği göğsünün etrafında gevşek bir şekilde asılı, cansız, sanki amacını yitirmiş gibi.

Robot gibi maskesini çıkarıyor, solgun bir yüz, kırmızı gözler ve yanaklarından aşağı süzülen gözyaşı izleri görünüyor.

Ona elimi uzatmaya başladım ama yarıda bıraktım. İnsanları nasıl teselli edeceğimi bilmediğim gibi, bilseydim bile bu durumda hiçbir işe yaramazdı.

Sasha bir asker ve bizi daha derin bir pisliğe bulaştırmadan önce rolünü oynaması gerekiyor.

Önceliğimiz, tekrar pusuya düşürülmeden önce buradan siktir olup gitmek.

Sözümü sakınmadan arkamı dönüyorum ve dikkatli ama stratejik bir şekilde ormana doğru geri çekilmeye başlıyorum. Sasha arkamdan geliyor, hareketleri robotik ama odaklanmış. Bocalamıyor ya da tökezlemiyor ama çevresine de yeterince dikkat etmiyor.

Köyden yeterince uzaklaştığımızda ben koşuya başlıyorum, o da beni takip ediyor. Yaralanmasından dolayı herhangi bir rahatsızlık hissetmesini önlemek için sabit bir hız tutuyorum.

Viktor'un ailesine ait olan dağlardaki bir kulübede buluşma noktasına varana kadar iki saat boyunca koşmaya devam ediyoruz. Buluşmayı askeri güvenli evlerden birinde ayarlayabilirdik, ancak görev sırasında planlanan kurulumdan sonra kuruma olan inancımı tamamen kaybettim.

Bunun bir tuzak olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok ve bu bana birlikte büyüdüğüm erkeklere mal oldu. Benim korumam altında olması gereken adamlara.

Saksının altındaki anahtarı bulup eski kapıyı iterek açarken nefesimi kontrol ediyorum.

"Viktor bizi almaya gelene kadar birkaç saat burada kalacağız."

Sasha başını sallar ve içeri doğru adım atar, hareketleri mekaniktir. Yüz ifadesi gerçeklikten kopuk görünüyor.

Eski mobilyalar ve yırtık pırtık kilimlerle döşenmiş salaş kulübenin ortasında bir an için öylece durur.

İki.

On.

Otuz.

Aslında, omuzları titremeden ve tüfeğini iki eliyle tutmadan önce tam bir dakika boyunca hareket etmiyor.

Sonra aniden arkasını dönüp kapıya doğru gitmeye başladı.

Önüne geçip durmasını sağlıyorum. İşte o zaman yüzüne yakından bakabiliyorum. Dudakları soğuktan maviye dönmüş olsa da sert ve kırmızı renkte.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Toparlanmış, tamamen bağımsız bir tonda soruyorum.

"Nadia ve Nicholas'ı gömmek için geri döneceğim ve eğer pusuya düşürülürsem, o şerefsizlerin her birini öldüreceğim. Kanlarını dökeceğim ve kalplerini kıracağım."

"Hayır, yapmayacaksın."

Fiziksel olarak öne doğru sarsılıyor. Kuşkusuz güçlü, muhtemelen adrenalinden ve kaşlarını çatan ıstıraptan dolayı. Ama beni itecek kadar güçlü değil.

Bu taktik işe yaramadığında, tüfeğini bana vurmak için kullanıyor, ama ben kolayca ucundan tutup elinden alıyorum ve yakındaki kanepeye fırlatıyorum.

O da canını hiçe sayarak hayatta kalmaya çalışan biri gibi tüfeğime saldırdı. Omzumdan çıkarıp bir sandalyenin üzerine atıyorum.

Bu onu durdurur mu? Tabii ki durdurmaz.

Kazanamayacağını çok iyi bildiği halde benimle göğüs göğüse çarpışmaya giriyor.

Darbeleri acımasız, aşağılama dolu ve tek bir göreve odaklanmış durumda - beni kapıya kadar geçirmeye.

Kaval kemiğine tekme atıyorum ve ahşap zeminde dizlerinin üzerine düşüyor, ama yumruklarıyla yüzünü koruyarak hemen ayağa fırlıyor.

Bu yüzden tekrar yapıyorum, bu sefer daha sert yapıyorum, böylece gümbürtü etrafımızdaki havada yankılanıyor. Ona gerçekten vurursam, dikişlerini kesinlikle yeniden açacağım, bu yüzden muhtemelen bedensel zarar vermeden onu vazgeçirmenin tek yolu bu.

Küçük pislik bu sefer daha yavaş olsa da gerçekten ayağa kalkıyor ve dövüş duruşuna devam ediyor. Gardını almış, titrek bacakları onu zar zor dik tutuyor ve yüzü kıpkırmızı.

Tekrar bacaklarına saldıracakmışım gibi bir izlenim veriyorum ve o da geri adım atıyor ama bunu yaptığında onu boğazından tutup en yakındaki duvara doğru itiyorum.

Tüm vücudu gevşedi, darbeden mi yoksa yakınlığımdan mı, bilmiyorum.

Tutuşuma karşı koymaya çalışmıyor bile, ama beni tekmelemeye çalışıyor. Boynundaki tutuşumu sıkılaştırıyorum, ona nefes alması için yeterli alan sağlıyorum, ancak bir kavgayı teşvik edecek kadar değil.

"Kendine gel. Eğer gidersen, ölürsün."

"Öyle olsun." Başını dik tutarken ses tonundaki teslimiyet kesin ve kararlı. "Kendimi ya da etrafımdakileri bile koruyamayacaksam yaşamanın ne anlamı var? Bu kadar insanı kaybettikten sonra yaşamaya devam etmem gerekiyorsa, yaşamamayı tercih ederim!"

Öfkeli gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve elime çarpmadan önce çenesine yapışıyor.

"Bırak beni, Kirill."

"Seni bizzat ölüme göndermek için kurtarmadım."

"Beni neden kurtardın?" Sesi zayıflıyor. "Kurtarmamalıydın. Kurtarmasaydın, Nadia ve Nicholas hâlâ hayatta olacaklardı."

"Bunu bilmiyoruz. Kimse bilmiyor. Ama kesin olan bir şey var. Eğer oraya geri dönersen, senin için harcadıkları onca çaba boşa gidecek." I

onu serbest bırak. "Eğer istediğin buysa, hiç durma."

Dudakları büzülüyor, sonra dişlerini gıcırdatıyor ve mutlak bir çaresizlik sesi çıkarıyor.

Bu kez, çenesini ıslatarak akan gözyaşlarını kontrol edemiyor gibi görünüyor. Onları silmeye çalışıyor ve sefil bir şekilde onlara son vermeyi başaramıyor. "Neden bu kadar zayıfım?" İki eliyle gözlerini silerken bile Bebek gibi ağlıyor.

"Zayıf değilsin." Omzunu okşadım. "Sen sadece insansın."

Kendine gelmesi için sadece basit bir jest ve birkaç kelime gerekiyor ama sanki Pandora'nın kutusunu açmışım gibi.

Sasha tüm ağırlığını bana veriyor. Başını göğsüme yaslıyor ve burnunu çekişleri havada yankılanıyor.

"Yapamıyorum... Her şeyin benim yüzümden olduğunu düşünmeden edemiyorum... Ben hayatlarında var olduğum için herkes ölüyor..."

Herkes kim?

Yine de bunu sormuyorum, cevap verecek ruh halinde olmadığını çok iyi biliyorum. Ya da sorarsam beni geri çekebilir ve bu seçenek de bana pek cazip gelmiyor.

Çenesini göğsüme koyuyor, o kadar sefil ve acı dolu gözlerle bana bakıyor ki neredeyse simsiyah görünüyorlar. "Ben lanetli miyim?"

"Sadece öyle olduğuna inanırsan. Olmadığınızı düşünmeye çalışın."

İronik bir gülümseme dolgun dudaklarının köşesini kaldırıyor. "Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Bunu kolaylaştırabilirsin."

Yüzünü tekrar göğsüme gömüyor ve burnunu kıyafetlerime sokuyor. Elim seğiriyor, ama onu çıkarmak için mi yoksa bana daha yakın tutmak için mi olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Kesin olan bir şey var ki, bana 'bilmeden' kuru mastürbasyon yaptığı günden beri yakınlığı dayanılmaz bir hal aldı.

Onu yere çivilememe, kıyafetlerini yırtmama, tenini ısırmama ve ağlayıp çığlık atana kadar sikmeme saniyeler kalmıştı.

O zamandan beri ne zaman yaklaşsa aynı görüntüleri görüyorum. Sadece, on kat yoğunlaştılar.

Şu anda olduğu gibi.

Yas tutuyor olması ya da çok nefret ettiği zayıf bir an yaşıyor olması önemli değil. Tek düşünebildiğim onun tenini ısırmak, işaretlemek ve emmek. Hatta belki de bu gözyaşlarına sadece bana ait olmaları için el koymak.

Yani benden başka kimse onu bu halde göremeyecek.

Bedenim kendime rağmen katılaşıyor. Görüntünün ağırlığı ve ona göre hareket etme ihtiyacı çatışıyor ve tek kaybeden benim kararlılığım oluyor.

Sasha değişikliği fark etse de harekete geçmiyor ve göğsümde ağlamaya devam ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı yukarı kaldırıyorum.

Sikeyim.

Bunlar hayatımın en uzun birkaç saati olacak.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Nadia ve Nicholas'ın ölümleri beni çok etkiledi.

Katliamı tekrar yaşıyormuşum gibi hissettim. Tüm o kanın içindeki bedenleri, ailemi, kuzenimi ve beni sonsuza dek terk eden herkesi acımasızca hatırlatıyordu.

Bununla başa çıkmaya yakın bile değilim, ama tam da işler daha kötüye gidemez diye düşünürken, dramatik bir şekilde gittiler.

Viktor bizi kulübeden aldıktan sonra, helikopter gönderemedikleri için üsse varmamız neredeyse bir gün sürdü.

İşte o zaman birbiri ardına gelen yıkıcı haberlerle sarsıldık.

Rulan ve tüm birliği yok edildi.

Viktor iki adamını kaybetti ve birkaç kişi de yaralandı.

Üsteki genel atmosfer o kadar gergin ve yoğun ki, bıçakla kesilebilir.

Benimkinden daha kötü bir depresif ruh hali erkeklerin ifadelerini sertleştiriyor ve onları yaşlarının ötesinde yaşlandırıyor.

Görev sırasında dışarıdayken tek düşündüğüm hedefleri ortadan kaldırmaktı. Adamlarımızın karda dağılmış kalıntılarını düşünmemeyi tercih ettim.

Ya da kan.

Ya da neden olacağı acıyı.

Ancak şimdi tüm duygular bir anda üzerime çöktü. Birlikte yemek yediğim, antrenman yaptığım ve futbol oynadığım insanları kaybettiğimizi düşünmek dayanılmaz ve gerçeküstü.

Çoğu gençti, hırslıydı ve önlerinde koca bir gelecek vardı.

Rulan... öfkeli sadakati ve inatçı kişiliği olan adam gitti. Temelli olarak.

Viktor'la birlikte yaralıların bulunduğu yere doğru yürüyen Kirill'e bir bakış atıyorum. Kıyafetlerini değiştirmek ya da görevle ilgili rapor bekleyen üstlerine cevap vermek için durmuyor. Adamlarını seçti.

Bir askerin omzuna vurup diğerine başını sallarken yüz ifadesi nötr, sakin ve kesinlikle rahatsız edilmemiş durumda.

Ya duygusuz ya da duygu kavramına aşina olmayan çelik gibi bir adam. Bu yüzden Nadia ve Nicholas'ın ölümlerine bu kadar ilgisiz kalabiliyor.

Adamlarının ölüm haberini alırken soğukkanlılığını korumasının nedeni de buydu.

Tam da bu yüzden kaptan o. Ondan başka kimse birlikten geriye kalanları bir araya getiremez.

"Sasha!"

Tam zamanında döndüğümde bir kardeş kucaklaşmasıyla karşılaşıyorum. Kolumu Maksim'in sırtına doluyorum ve kötü durumdaki omzumu sıktığında irkiliyorum.

Geri adım attı. "Ne oldu? İyi misin?"

"Sadece küçük bir kurşun yarası." Kolumu yuvarladım. "Yine de yeni gibi iyiyim." "Tanrım, dostum. Seni ve kaptanı kaybettiğimizi sanmıştım."

İkimiz de köşede kaybolduğunu düşündüğüm yere dönüyoruz. Onun boğucu ilgisine yakalandığımda nefesim kesiliyor.

Kirill bir süre öylece durur, gözleri soğuk, kapüşonlu ve küçümseme doludur. Bu ifade ortaya çıktığı anda kaybolur ve köşeyi döner.

Ancak kalbim yavaşlamıyor ya da sakinleşmiyor. Sadece az önceki bakış yüzünden desem yalan olur.

Dün kulübede ona sarılmama izin verdiğinden beri böyle kıpır kıpır ve keyifsizim. Beni fiziksel olarak rahatlatmadı ama varlığı bir güven duygusu yaratmaya yetti.

Bu sayede kendimi toparlayabildim ve kendimi tehlikeli bir durumun içine atarak intihar etme düşüncesinden vazgeçtim.

Bir şey söylemesine ya da bana dokunmasına bile gerek yoktu. Sadece sert kaslarını ve sabit kalp atışlarını hissetmek bile içimdeki şeytanları susturmaya yetiyordu. Yıllardır kendime güveniyordum ve bu da duygularımı gömmemi ve hayatta kalmak için mücadele etmemi gerektiriyordu. Ona sarılmama izin verdiği o küçük ana kadar bu duyguya çok alışmıştım. Değişiklik olsun diye yanımda birinin olması tehlikeli bir şekilde bağımlılık yapıyordu.

"Dünya'dan Sasha'ya." Maksim parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor ve ben gözümü kırpıyorum.

"Öyle mi?"

"Seni böyle kendinden geçiren neydi?" Yaklaşıyor ve etrafımda bir tur atıyor. "Kafanı mı çarptın?"

Kolunun yan tarafına şakacı bir şaplak attım. "Belki de yaptın."

"Hayır. Ben şeytan kadar iyiyim." Gülümsüyor ama arkasında her zamanki kaygısız enerjisi yok.

Maksim gibi biri bu kadar etkileniyorsa, geri kalanımız için hiç umut yok demektir.

"Rulan ve diğerleri için üzgünüm," diye alçak sesle fısıldıyorum, sanki beni duyacağından korkuyormuşum gibi.

"Neden olasın ki? Onları sen öldürmedin."

"Hayır, ama ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum... Ona çok alıştım ve onu uzun süredir tanımıyordum bile."

"O sadece bir palyaçoydu." Omuzları çöktü. "Ölümünden bir gece önce, ne olduğuna dair hiçbir fikrimiz olmadan, gelişigüzel şarkı söylediğimizi düşünmek

bizi bekliyor."

"Maks..."

"Onuruyla gitti." Kendi kendine konuşur gibi başını sallıyor. "Sorumluluk sahibi bir pislik olduğu için bir çocuğu vücuduyla koruyarak kurtardı."

Omzunu sıkıyorum ve titreyerek nefes alıyor. Keşke ona ağlamasının, çığlık atmasının ya da kederini ifade etmek için ne gerekiyorsa yapmasının sorun olmadığını söyleyebilseydim ama bu adamlar geri kafalı ve bunu bir zayıflık olarak göreceklerdir.

"Her neyse." Hayali bir kadeh kaldırıyor. "Onun yaşayamadığı tüm yılları yaşayacağıma, ikimiz için şarkı söyleyeceğime söz veriyorum."

Hayali bardağımı onunkiyle tokuşturuyorum.

"Ben de katılacağım." "İşte benim adamım!"

"Yuri nerede?" Etrafıma bir göz atarak soruyorum.

"Elini mahvetti." Maksim bir kolunu omzuma doluyor ve beni koridorun sonuna götürüyor.

Kısa bir süre sonra, birkaç askerin yataklarda yattığı bir odaya varıyoruz, bazıları bandajlı, diğerleri alçılı. Şiddet sonrasının dehşet verici bir görüntüsü.

Pencerenin yanında, Yuri'nin bizden uzağa bakan çerçevesini görüyorum, bandajlı eli yanında gevşekçe sallanıyor.

Yavaşça ona yaklaşıyoruz, ama yaklaştığımız anda Maksim ensesine bir tokat atıyor. "Hey, sikik, bak kim döndü!"

Yuri arkadaşını tokatlayıp unutturmak niyetiyle arkasını döndü ama beni görünce durdu.

"Sasha!"

Bu kez ona kardeşçe sarılan ve biraz fazla oyalanma dürtüsüne direnen benim. İkisi de hayatta ve iyi oldukları için çok minnettarım. Ben zaten kırılganım ve onlara da bir şey olsaydı, nasıl hayatta kalacağımı bilemezdim. Rulan ve adamlarının ölümü beni yeterince etkiliyor zaten.

Maksim partinin kalbi iken, Yuri ruhudur. Yüzü klasik anlamda yakışıklı. Koyu sarı saçlar, kare bir çene ve bir dizi tanıdık, misafirperver gözler. Her zaman sanki önceki bir hayatta tanışmışız gibi hissediyorum.

"Omzunu incitti." Maksim başparmağıyla beni işaret ediyor, sonra çenesini Yuri'ye doğru uzatıyor. "Sen elini incittin ama ben eskisi kadar iyiyim."

Yuri tüm avucunu Maksim'in yüzüne çarpıyor ve onu itiyor. Sonra yatağa oturmadan önce benim için bir sandalye çekiyor. "Aramızda bu oyunbozan olmadan yetişkinler gibi konuşalım."

"Seni lanet hain! Beni bu kadar kolay mı değiştiriyorsun?" Maksim ona kafa atar ve alaycı bir şekilde vurur.

Hafif bir gülümseme dudaklarımı boyuyor ve onları izledikçe büyüyor. Kafamın içindeki kaostan daha iyi bir dikkat dağıtıcı.

Yuri, Maksim'i bir sinekten farksızmış gibi uzaklaştırıyor ve bana odaklanıyor. "Kaptan'la aranızda ne oldu? Nasıl oldu da günlerce ortadan kayboldunuz?"

"Vurulduğumda Ki... yani Yüzbaşı beni küçük bir köye götürdü ve ben iyileşene kadar orada saklandık. Daha erken gelebilirdik ama fırtına vardı."

"Sinyal alamamamıza şaşmamalı." Maksim iki elini de yatağın üzerine koyup onlara yaslanıyor. "Viktor patronun yerini bulmaya çalışırken çılgına dönüyordu. Döndüğüne sevindim ama Kaptan'ın işi kolay olmayacak."

Sandalyemde biraz daha eğiliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Şu anda üst düzey yetkililerle birlikte ve şüphesiz görevin başarısızlığı için onu suçlayacaklar, oysa bunun başından beri planlandığı açık. Ne yapmış olabileceği önemli değil, en başından beri başarısızlık için ayarlanmıştı. Bütün bunları o aptal herifler planladı."

"Kapa çeneni." Yuri arkadaşının kaval kemiğine tekme atar ve arkadaşı ulur.

"Bu ne içindi? Ben burada doğruyu söylüyorum. Sasha o kurşunu neden yediğini bilmeyi hak ediyor."

Aralarına bakıyorum, bir bilgi kırıntısı yakalamaya çalışıyorum. "Neler oluyor?"

"Görev günü gelen şişman adamı hatırlıyor musun?" Maksim sorar.

"Kaptan'ın babası mı?"

"İşte o. Her zaman Patron'un New York'a dönmesini istemiş ve yıllardır onu ordudan attırmaya çalışmıştır. Başarısız olduğuna ve çoğumuz patronla kalmayı seçtiğimize göre, sizce bir sonraki hareket tarzı ne olabilir?"

"Onu zorlamaya çalış."

Parmaklarını şıklatır. "Aynen öyle."

"Kesin olarak bilmiyoruz." Yuri sesini alçaltıyor. "Ama eski patronun ayrılmadan önce kaptanın komutanlarıyla görüştüğü doğru."

"Bizim işimizde tesadüflere inanmayız," diyor Maksim.

"Kaptan da aynı şüpheleri paylaşıyor olabilir mi?" diye sordum.

"Eminim öyledir." Yuri'nin kaşları birbirine yaklaşıyor. "Eğer biz bunu görevden sonra düşündüysek, o da görev sırasında anlamış olmalı. Muhtemelen bu yüzden birimleri o depoya gönderme konusunda tereddütlüydü."

Kahretsin.

Eğer durum buysa ve öz babası tarafından sabote edildiyse, o zaman nasıl bu kadar sakin kalabiliyor? Kirill Morozov ne tür bir çelikten yapılmış?

Maksim bana odaklanmak için konuyu değiştiriyor ve içinde bulundukları gerçeklikten ve gelecekte onları nelerin beklediğinden kaçmaya çalıştıklarını fark ediyorum.

Kirill ve benim oynadığımız karı koca rollerini bir kenara bırakarak, gözyaşlarımla mücadele ederken onlara Nadia ve Nicholas'ı anlatıyorum.

"Askerleri evlerine kabul etmeleri bir mucize," diyor Yuri. "Köylülerin çoğunun bize karşı bir antipatisi var."

"Yüzbaşı sivil kıyafetler çaldı ve biz de askerler tarafından saldırıya uğramışız gibi davrandık."

"Akıllıca." Maksim sırıtıyor. "Kaptan'dan beklendiği gibi."

Yuri başıyla onaylıyor. "Önemli olan, sağ salim geri dönmüş olman."

Bundan pek emin değilim. Kanı ve yaşlı çiftin cesetlerini gördüğümden beri sanki bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum. Bir parçam onların evinde kaldı ve geri dönmeyi reddediyor.

Bu yanım kederle öylesine dolup taşıyor ki, görüşümü bulanıklaştıran kırmızı sisi kovmak mümkün değil.

Bu yüzden Maksim ve Yuri'ye odaklanmayı seçiyorum, hâlâ güvende oldukları için minnettar hissediyorum. Onlara bir şey olsaydı tüm bunlarla nasıl başa çıkardım bilmiyorum.

Kısa süre sonra diğerleri de katılıyor ve görev ile sonrasını konuşuyoruz.

Girişin eşiğinde vakur yüzlü bir Viktor belirene kadar bir saat geçmiş gibi görünüyor.

Kaptan arkadan takip ediyor, sonsuza kadar sakin ve etkilenmemiş. İnsan kıyafetleri giymiş bir canavardan başka bir şey değil.

Nadia ve Nicholas'ın yüzlerine bakarkenki pratik ve metodik ifadesini asla unutmayacağım. Ya da adamlarının ölüm haberini aldığında.

Hiçbir şey ve hiç kimse onu etkileyemez ve bunun beni neden dehşet duygusuyla doldurduğundan emin değilim.

Herkes hazırolda bekliyor ve yaralılar hazırolda durmaya çalışırken arkamızdan yatakların ve uzuvların sürtünme sesleri geliyor.

"Rahat," diyor Viktor.

Herkes itaat ettiğinde, Kirill odanın ortasına doğru adım atar ve doğal olarak herkesin dikkatini çeker. Karizmatik bir sanatçı gibi uzun ve dik duruyor. Konuşurken sesi serin bir esinti gibi yayılıyor. "Bu görev bana kaderimden kaçamayacağımı ve eğer

soru sormadan beni takip eden sadık adamlarımı kaybetmeye devam edeceğim. Bu nedenle ordudan ayrılıp New York'a dönüyorum. Burada kalmak istersen anlarım. Seçkin birimlere transfer edilmenizi bizzat sağlayacağım. Burada kalmak istemeyenler gelebilirler. Üç gün içinde ayrılıyoruz."

Ve böylece dönüp Viktor'u da yanına alarak odadan çıkıyor ve bizi karmakarışık bir duygu karmaşası içinde bırakıyor.

TEK BIR KIŞI BILE, AMA TEK BIR KIŞI BILE, BU ÜLKEDE KALMAYA KARAR VERMEDI.

Askeriye. Askeri yaşam tarzını ve şiddet patlamalarını gizliden gizliye sevenler bile.

Maksim'e göre bahaneleri basit: "New York'ta da çok şiddet göreceğiz; bu sadece farklı bir şiddet türü."

Geriye ben kalıyorum. Her zaman orduda birkaç yıl geçireceğimi, rütbemi yükselteceğimi ve komutanlara yakınlaşacağımı, böylece aileme kimin suikast emri verdiğini öğrenebileceğimi düşünmüştüm.

Ancak durumdaki değişiklik nedeniyle bir sonraki adımdan pek emin değilim.

Ben de Albert Amca ile her zamanki depoda acil bir toplantı ayarladım. Bu kez yalnız geldiğini, küçük bir çocuğun ona bir ağaçmış gibi tırmanmadığını öğrenince omuzlarım çöküyor.

Amcam zayıfladı, onu son gördüğümde olduğundan çok daha sağlıksız görünüyor. Sadece bir ay oldu ama sanki bir yıl önceymiş gibi geliyor.

Zamanın işleyişi çok garip. Üç gün önce Nadia ve Nicholas'ın cesetlerini gördüğümde, sanki kendi ailemin de benzer bir trajedi yaşadığı zamana geri dönmüş gibi hissettim.

Üsse vardıktan sonra Yüzbaşı'ya çiftin düzgün bir şekilde g ö m ü l d ü ğ ü n d e n emin olmak için köye geri döneceğimi söyledim.

çoktan halletmiş. Ne zaman vakti oldu bilmiyorum ama halletmiş.

Ancak beni etkileyen tek şey çiftin ölümü değildi. Takip eden olayların hızlı doğası, beni başka trajedilerin beklediği konusunda daha bilinçli olmamı sağladı.

Albert Amca ve ben sarıldıktan sonra ayrılıyoruz ve o beni inceliyor. "Farklı görünüyorsun."

"Kaslar yüzünden." Pazularımı esnetiyorum ve o da gülümseyerek düz, mükemmel dişlerini gösteriyor.

"Hayır, başka bir şey var ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum." Deponun girişinin yanındaki duvara yaslanıyor.

Aramıza yüklü bir sessizlik çökerken çatlaklardan dondurucu hava süzülüyor. Onu acil bir durum için aradım ve içimi dökmemi bekliyor. Ama nereden ve nasıl başlayacağımı bilmiyorum.

"Sorun nedir, Sashenka?"

Çenem titriyor ama gözyaşlarıma teslim olmuyorum. "Bir görevden yeni döndüm ve biraz acımasızdı."

"İyi misin?" Babamınki gibi şefkat ve merhamet dolu yeni gözleriyle beni inceliyor.

Başımı salladım. "Ben iyiyim ama birlik çok adam kaybetti. Bu yüzden yüzbaşı Kirill, babasının başka türlü onu rahat bırakmayacağını düşündüğü için birlikten geriye kalanları alıp New York'a dönmeye karar verdi. Ama mesele şu ki, babası sizin tanıdığınız biri."

Kaşlarının arasında bir kırışıklık beliriyor. "Tanıdığım biri mi?"

"Her şey mahvolmadan önce ana evde sizinle konuşmaya gelen adam."

"Hangi adam, Sasha?"

"Kel kafalı, kilolu bir adam. Soyadı Morozov."

Amcamın ifadesi kararıyor ve içinden dalga dalga benzersiz bir öfke duygusu yayılıyor. "O adamı nereden tanıyorsun? Onunla tanıştın mı? Onunla konuştun mu? Seni tanıdı mı?"

"Hepsine hayır. Onu sadece uzaktan gördüm. O... kaptanın babası, ama onunla pek anlaşamıyor, bu yüzden bu işe karıştığını sanmıyorum. Hayır, olmadığına eminim. Sadece kan bağı var ama bu aynı karaktere sahip oldukları anlamına gelmez..." Ben kaçıyorum. *Ne yapıyorum ben?*

Kesinlikle Kirill'i savunuyormuşum gibi geldi. Kendi amcamın önünde.

"O adamdan, oğlundan ve onların dünyasından uzak duracaksın, Sasha." "Neden?"

"Bilmene gerek yok. Başka bir birime transfer ol ve sana bakabileceğim Rusya'da kal."

"En azından bana bu adamın katliamla ne ilgisi olduğunu söyleyemez misiniz? New York'a gidip onu öldürebilirim. Yapabilirim-"

"Böyle bir şey yapmayacaksın!" Albert Amca'nın sesi bir bombanın öldürücülüğüyle etrafımda gürlüyor.

Benimle bu kadar sert bir tonda konuştuğu tek an, yarı sersemlemiş haldeyken bana koşmamı söylediği andı. Beni tehlikeden uzaklaştırmak için o kadar sert itti ki kolumu kırdı.

Tıpkı o zamanki gibi, durum feci bir yöne doğru ilerliyor gibi hissediliyor.

Amcam beni omuzlarımdan tutuyor ve gözlerimin içine bakmak için başını eğiyor, bakışları sert, bir ebeveynin sertliğiyle dolu. "Beni dinle, Sasha. Bu insanlar sadece yok etmek isteyen bir kurt sürüsü. Eğer onları görürsen, diğer tarafa yürü. Anladın mı?"

Bir an sessizce bakıyorum ve bu sefer daha yüksek sesle tekrarlıyor, "Anladın mı?" Bir kez başımı sallıyorum. "Bana daha fazlasını anlatamaz mısın?"

"Hayır. Kendi güvenliğiniz için."

"Tüm hayatımı kaybetmek zorunda kalmamın nedeni hakkında hiçbir şey bilmezken bu nasıl benim güvenliğim için olabilir? Ailemi, kuzenlerimi ve neredeyse tanıdığım herkesi kaybettim. Onların neden böyle bir kaderle karşılaştıklarını bilmeyi hak etmiyor muyum?"

"Bu sadece kötü bir ticari işlemdi."

"Ne tür bir iş bir ailenin hayatına mal olur? Sadece yatırım ve borsa işinde miydik amca? Yoksa benim bilmediğim başka bir şey mi vardı?"

"Biz yasalara saygılı bir aileyiz."

"O zaman bana böylesine yasalara saygılı bir ailenin, nihai sonlarından sadece birkaç gün önce Roman Morozov gibi bir mafya adamından nasıl yardım dilediğini anlatabilir misiniz?"

"Bırak onu,

Sasha." "Ama-"

"Morozov'u ve karanlık yöntemlerini bilen onca insan arasında hayatta kalan son kişi benim ve bunun tek nedeni saklanıyor olmam. Şimdi neden bilemeyeceğinizi anladınız mı?"

Hayır. Ama yine de başımı sallıyorum.

"Güzel." Elini cebine attı ve küçük mavi bir şeker çıkardı. "Bunu sana Mike gönderdi. Bir aydır yastığının altında saklıyormuş."

İki elimle tutuyorum. "Herkes iyi mi?"

"Evet. Dayanmaya çalışıyoruz ama bizi merak etme. Sadece kendine iyi bak."

Biraz hasret giderdikten sonra amcam bana Morozov'lardan uzak durmamı hatırlatıyor ve karda kayboluyor.

Üsse dönüş yolunun tamamını onun uyarılarını düşünerek geçirdim. Kirill'in babasının ailemin kaderiyle bir ilgisi olduğundan yüzde doksan dokuz eminim.

Orduda kalırsam, o adamla bana ne olduğu arasındaki bağlantıyı asla öğrenemeyeceğim.

Albert Amca acil bir durum olmadıkça görüşmeyeceğimizi ve konuşmayacağımızı söyledi.

Bu da demek oluyor ki muhtemelen aylarca iletişim kuramayacağız.

Üsse ulaştığımda, gerçeği keşfetmeye kararlıyım. İntikam almaktan beni alıkoyabilecek hiçbir şey yok. Amcam bile.

Nadia ve Nicholas'ın ölümlerinden bu yana yaşadığım moral bozukluğuna rağmen, herkesin bavullarını hazırladığını gördüğümde biraz daha farklı bir ruh hali hissediyorum. Şok edici bir şekilde Kirill'in kendi uçağına erişimi olduğu için ağır yaralılar da gidecek.

Çok uygun.

Maksim ve Yuri'ye katılıp yaralı askerlerin toplanmasına yardım etmek üzereyken birdenbire bir duvar beliriyor.

Pardon, Viktor demek istedim.

Tüm metanetli ihtişamıyla karşımda duruyor. "Nerelerdeydin?"

"Dışarıda."

"Dışarıda nerede?"

"Hemen dışarıda."

Gözlerinden birini kısıyor ama sonra arkasını işaret ediyor. "Kaptan seni soruyor."

"O... öyle mi?"

Neden Kirill'in artık onunla yalnız kalmaktan kaçınacağını düşündüm bilmiyorum. Ben.

Viktor'un kaşlarını çatmasına bakılırsa, benim gereksiz
Soru.

Yanından geçip ofise gidiyorum. Kapıyı çaldığım anda, gergin bir nefes beni terk ediyor.

"İçeri gel."

Onun sesinden etkilenmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Ofiste, onu masasının önüne tünemiş, bazı evrakları incelerken buluyorum ve sadece sırtı görünüyor. İnce siyah gömleğinin altından sert kasları görünüyor.

"Beni mi görmek istediniz?" Dikkatli bir ses tonuyla sordum.

Arkasını dönmüyor. "Yarından itibaren altıncı birime transfer edileceksin."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama bu duyguyu yutup sakinliğimi koruyorum. "Bu konuda söz hakkım var mı?"

"Bana aklınızdaki birimi söyleyin, ben de ne yapabileceğime bir bakayım. Altıncı ve dokuzuncu en iyileri. Hangisini istiyorsunuz?"

"Seninle New York'a gitmek istiyorum."

Elleri kâğıdın üzerinde duraklıyor ve yavaşça bana bakıyor. Odaya girdiğimden beri ilk kez buz gibi gözleri benimkilerle buluşuyor ve soğukluklarına rağmen beni tepeden tırnağa ısıtmayı başarıyorlar.

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye sormadan önce birkaç sessiz saniye geçiyor. "New York'a. Seninle birlikte."

"Hayır."

"Neden olmasın? Herkese bu seçeneği sundunuz."

"New York'tan benimle gelen herkes. Sen gelmedin." "Ama ben gitmek istiyorum."

"Ve ne olacağım?"

"Maksim ve diğerleri ne olacaksa."

"Maksim ve diğerleri benim korumalarım olacak." "Benim için sorun değil."

"Sen bir kadınsın, Sasha." Sesi alçalıyor. "Benim evim sana göre bir yer değil."

"Bu cinsiyet ayrımcılığı. Ayrıca, orduyla başa çıkabiliyorsam, bununla da başa çıkabilirim."

Hâlâ bana bakarken masayı tutuyor. Elleri kenarda sıkılaşıyor ve sanki kendini aşırı bir şey yapmaktan alıkoyuyormuş gibi pazuları gömleğinin altında şişiyor. "Bir fark var."

"Hangisi?" Sesim alçalıyor ve yine zorlukla nefes alıyorum. "Patronun ben olacağım ve tam itaat talep edeceğim."

"Anlıyorum."

"Şaka yapmıyorum, Sasha. Buradan çık, bu sıkıyönetim değil. Bu *benim* kanunum.

Hayatın benim olacak."

Tekrar başımı salladım. Evet, şu anda bulunduğum yerden daha tehlikeli bir yere gidiyor olabilirim, ama bu aynı ortamda sıkışıp kalmaktan ve hayatta kalmaktan başka bir şey yapmamaktan daha iyidir.

Eğer hayatımı bu duygusuz adamın ellerine teslim etmek zorunda kalacaksam, öyle olsun.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Ev kavramı bana çok eskiden beri yabancı.

Kendimi güvende hissettiğim, hatta sevildiğim bir yer değil. Sadece güçlü olanın hayatta kaldığı bir savaş alanı.

Babam kardeşlerime ve bana şefkat göstermezdi. Düpedüz bizi birbirimize düşürürdü ki yenilmez olalım.

Annemin tek bir amacı vardı: Ne kadar çok ipi çekmesi gerekirse gereksin, en sevdiği çocuğun aileye liderlik etmesini sağlamak.

Bu iç savaş ve hesaplaşma duygusu çocukluğumdan beri benim bir parçamdı ve yıllar geçtikçe artmaya devam etti.

Buna bir son verecek yaşa geldiğimde, şansımı denedim ve okyanusun diğer tarafına uçtum.

Her zaman geri döneceğimi biliyordum, çünkü hırsım orduda kontrol altına alınamaz, ancak bu kadar erken olacağını bilmiyordum.

İşte buradayım. New York'un dış mahallelerinde bulunan yüksek güvenlikli malikânemizin kapısındayım.

Kocaman, eski ve bir düzine şeytanın ruhu tek bir binada toplanmış. Tuğla dış cephesi donuk görünüyor, bu yerin duvarlarının arkasında gerçekte neyin gizlendiğini göstermiyor.

Üç katlı ev, etrafını çevreleyen büyük bahçeleri, ön tarafında bir havuzu, bir kliniği ve iki ek evi olan geniş bir arazi üzerinde yer alıyor.

personel, biri doğu tarafında diğeri batı tarafında.

Roma'nın aslan inine dahil etmeyi ihmal etmediği tesisleri saymak bile yorucu. Kapalı bir havuz, golf sahası ve hatta bir spa gibi.

Kendisini bir tür kral olarak görmeyi sevdiği için mülkü bir kraliyet şatosuna dönüştürdü.

Vardığımda, sadece personelin beni karşılamaya gelmesi sürpriz değil. Şu anda kimsenin yüzünü görmek istediğimden değil. Buraya sadece ve sadece tek bir amaç için geldim.

Babam.

Adamlarımı öldürdü ve bu hayatı boyunca yapacağı son hataydı. Ölümü dileyene kadar o iğrenç bedeninde çürümesini sağlayacağım.

Adamların geri kalanı, yaralıları kliniğe yerleştirmek ve burada bulunan aile üyelerini ziyaret etmek için ek binaya gitti.

Benimle kalan sadece iki kişi Viktor - bazen kendini gölgem olarak gördüğü için - ve Sasha.

Maksim ona seslenir ve Yuri'yle birlikte girişecekleri boş işlerde ona katılmasını ister ama o "Önce herkesle tanışmak istiyorum" der.

"Vay be, iyi şanslar." Maksim ona bir selam veriyor.

Yuri gereksiz yere, "Bizi nerede bulacağını biliyorsun,"

diye ekliyor.

Arkama bir bakış attım ve gülümsemesi ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde düştü. Anında, Viktor'un huysuz varlığının harika bir taklidi olan o soğukkanlı ifadesine geri dönüyor.

Herkes askeri üniformasını bir kenara atmış ama siyah pantolonu ve beyaz düğmeli bluzuyla küçük ve zayıf görünen tek kişi o.

Ya da belki de bandajların altında neyin saklı olduğunu bildiğim için bunu gören tek kişi benimdir.

Bizimle gelme kararının beni şaşırttığını söylemek hafif kalır. Her zaman kökleri Rusya'nın derinliklerine gömülmüş gibi hissettim.

toprakta ve özellikle orduda.

Başlangıçta taburcu olmasını söylediğimde neredeyse kendini kaybediyordu, bu da orada olmak için bir nedeni olduğu anlamına geliyor.

Bu güdüden ve Rusya'dan kolayca vazgeçip beni buraya kadar takip edeceğini hiç düşünmemiştim.

Ama belki de bunu Maksim ve Yuri için yapmıştır. Her zaman yalnız bir kurt olduğu düşünülürse, bu ikisine sinir bozucu derecede yakın ve onları ömür boyu yoldaş olarak görüyor olabilir.

Sebebi her ne olursa olsun, umurumda değil. Varlığını bana sunarak bir hata yaptı ve ben onu olmasını istediğim şekle sokarken çok eğleneceğim.

Genelde bu oynamaktan hoşlandığım bir oyun değil ama yine de kimse benim çelik gibi kontrolümle masum görünümlü Sasha'nın yaptığı gibi oynayamaz.

Viktor sağ tarafımdan boğazını temizliyor ve o zaman onun benim bakışlarım altında yer değiştirdiğini fark ediyorum. Çok belirgin değil ama orada.

Gözlüklerimi orta ve yüzük parmaklarımla burnuma doğru itiyorum. "Yanımdan ayrılma. Anladın mı?"

Cevap vermeden önce iki kez yutkunuyor, "Evet, efendim."

Girişe tekrar bakarken dudaklarım seğiriyor. Bana efendim demesi hoşuma gidiyor; herkesin dediğinden farklı.

"Kirochka!"

Koyu tenli, ufak tefek bir kadının sıcak kucaklamasıyla bir anda saldırıya uğradım.

Tüm gücüyle bana tutunurken sırtını sıvazlıyorum ve sadece hayvanmışım gibi sağımı solumu incelemek için geri çekiliyor.

Bana gösterdiği ilgi ve şefkatten dolayı Anna'nın annem olduğu düşünülebilir. Gerçek şu ki, o benim sahip olduğum tek anne figürü ve onu sadece ergenliğimden beri tanıyorum.

Onu son gördüğümden bu yana geçen yıllar içinde daha da zayıflamış ve kemikleşmiş. Gözlerinin etrafında ve alnında birkaç çizgi daha belirdi.

saçlarını istila etmeye başladı.

Zarif kahverengi bir etek ve ütülenmiş beyaz bir gömlek giymiş.

"Daha da büyümüşsün ve hatta daha fazla kas yapmışsın. Aman Tanrım." Kolumu okşadı. "Doğru besleniyor musun? Bundan emin misin Viktor?"

"Evet, hanımefendi." Viktor'un ses tonu bile Anna'nın önünde tam bir saygıya dönüşür.

Ne de olsa onun da tanıdığı tek anne figürü o.

Onunla yüzleşiyor. "Peki iyi besleniyor musun? Bana daha zayıf görünüyorsun."

"Ben iyiyim."

"Bana ceza verme, genç adam." Koluna vurur ve sonra ona sarılır. Adam olduğu yerde kıpırdamadan duruyor. Anna'nın sunduğu sevgi selini nasıl kabul edeceğini hiç bilememiştir.

"Evinize hoş geldiniz çocuklar. Sizi özledim."

Sonra geri çekiliyor ve sessizce alışverişi izleyen Sasha'ya kısık bir bakış atıyor. "Peki bu yetersiz beslenmiş gibi görünen çocuk kim?"

"Benim adım Aleksander. Herkes bana Sasha der."

Anna bana baktı. "Yeni birini mi getirdin?"

"Gelmek istedi."

"Sırf gelmek istedi diye onu buraya getiremezsin." Sasha'ya bakmadan parmağıyla onu işaret ediyor. "Şüpheli görünüyor."

"Aslında buradayım," diyor Sasha sakin bir ses tonuyla ama kulakları kızarıyor. Ayrıca, aslında Rus aksanı olmadan konuşuyor. Biraz sert ama kulağa doğal geliyor.

Amerika doğumlu bir Rus için bile bunu başarmak zordur. Aksan genellikle ne olursa olsun vardır. Viktor, Maksim ve Yuri'de var.

Önceki hayatında gerçekten de özel öğretmenleri varmış.

"Sus, oğlum." Anna hâlâ ona bakmıyor. "Bunu neden yapıyorsun, Kirochka? Sen böyle biri değilsin."

O haklı. Haklı değil.

Sasha birlikte gelme arzusunu dile getirdiğinde, en mantıklı çözüm reddetmek olurdu.

Ama bir sorun var. Yapamadım.

Özellikle de hayatını istediğim gibi kullanmam için avucumun içine bırakmayı kabul etmişken.

Sadizm mi? Muhtemelen. Ama bunun arkasındaki nihai amacın ne olduğunu ben bile anlayamıyorum.

Sasha'nın içinde yükselen küçümsemeyi hissedebiliyorum ama muhtemelen Anna'ya ağzının payını vermek için bir adım öne çıktığı anda, "Babam içeride mi?" diye soruyorum.

Anna'nın yüzüne karanlık bir gölge düşer ve Sasha'yı ve şüphelerini unutur gibi olur. "Neden, evet. Evin hanımı ve Konstantin muhtemelen geri gelmenizi istemedikleri için size haber vermek istemediler ama Bay Roman... pek iyi değil. Bir süredir ciddi şekilde hasta ve geçen hafta Rusya'ya gittikten sonra daha da kötüleşti."

Daha da iyi.

Eve doğru adım attığımda Anna elimi küçük ellerinin arasına alıyor. "İçerideki herkese karşı hoşgörülü ol oğlum. Her şey değişti ama bazı şeyler aynı kaldı."

"Benim için endişelenmene gerek yok."

"Saçmalık." Parmak uçlarına kalkıp saçlarıma dokunuyor ve yüzümü okşuyor. "Ben diğerlerini görmeye gidiyorum. Sen ona göz kulak ol Viktor."

"Evet, hanımefendi."

Son bir emin olmayan bakışla, korumalarımın daha önce gittiği yere yöneliyor. Anna yetimlerin annesidir. Ne zaman bir çocuk ailesini kaybetse, onları 'doğru' yetiştirmeyi kendine görev edinmiştir.

Ben yetim değilim ama o kadında kendi ailemden daha fazla şefkat buldum.

Sözde evime girdiğim anda, oturma odasının gerilim dolu, hoş karşılanmayan atmosferiyle karşılaşıyorum.

Kanepelerin, sandalyelerin ve tavanın barok tarzı, görünmez kan sıçramalarıyla lekelenmiş zarif bir hava veriyor.

İki çift göz saf bir küçümsemeyle üzerime dikildi. İlki beni doğuran kadına ait.

Hiç değişmemiş. Altın sarısı saçları her zamanki gibi spreyli bir şekilde omuzlarına dökülüyor. Altın kemerli ve uyumlu topuklu düz kırmızı elbiselerinden birini giyiyor ve tahtında bir kraliçe gibi oturuyor.

Eğer Yulia Morozova gerçek bir hükümdar olsaydı, doğduğum anda ölüm cezasına çarptırılırdım.

Birinin kazara ölümüne neden olabilecek ikinci kötü niyetli bakış, benden iki yaş küçük olan kardeşim Konstantin'e ait.

Benden daha açık renk saçları, asla dostça bakamayacak daha köşeli bir yüz yapısı ve annemin gözleri var.

Bu da onu ölüm listemin en başına koymam için ilk sebep.

"Bakın kim askerliği bırakıp geri dönmüş."

Onu ölüm listemde tutmamı sağlayacak ikinci şey ise sinir bozucu konuşma tarzı. Sanki sonsuza kadar susturulabilmek için vurulmak için yalvarıyor.

"Seni de özledim, küçük kardeşim." Onun kışkırtıcı tonuna kendiminkiyle uyarak gülümsüyorum, sonra Yulia'ya başımı sallıyorum. "Anne."

Ayağa kalkıyor, duruşu sertleşiyor ve bana doğru yürüyor. Önümde durduğunda, bir silah gibi kullanılabilecek güçlü parfümünün kokusuyla içim ürperiyor. "Neden döndün, Kirill?"

"Evet, kardeşim." Konstantin iyi bir ana kuzusu gibi Yulia'nın yanında duruyor. "Burada her şeyden vazgeçebileceğini ve yüzünü bir daha göremeyeceğimizi söylemiştin, peki seni buraya getiren nedir?"

"Baban. O sinir bozucu, ısrarcı bir adam. Beni buraya dönmeye zorlamak için adamlarımı bile öldürdü. Görünüşe göre birbirimizden o kadar kolay kurtulamıyoruz."

"Rusya'ya giden uçağa binin ve gidin," diyor Yulia, sanki bu kesinmiş gibi. "Burada ne isteniyorsun ne de sana ihtiyaç var."

Bu kadın bana sanki ayakkabılarının altındaki topraktan daha değersizmişim gibi davranıyor. Uzun zaman önce, benden neden bu kadar nefret ettiğini, bana neden bir gün beni öldürebileceğini düşündürecek kadar küçümseyerek baktığını merak ederdim.

Diğer annelerin çocuklarını sevgi ve şefkat yağmuruna tuttuğunu gördüğümde, neden benim de onlardan birine sahip olmadığımı merak ettim.

Şimdi, sikimde değil.

"Annemin dediği gibi," Konstantin tedarik ediyor. "Yaşlı adam gider gitmez Morozov'un lideri ben olacağım."

"Hayır'a ne dersin?" Soğukkanlılığımı koruyorum ve hatta sırıtıyorum. "İkinizin ne tür bir planı olduğunu bilmiyorum ama onu parçalara ayırıp kanında yıkanmak istiyorum. Bocalamanı ve olabildiğince yavaş ölmeni izleyeceğimden emin olabilirsin."

Tokadı hissetmeden önce havada yankılanıyor. Kısa süre sonra Yulia'nın elinin yanağıma değdiği yerde yanma başlıyor.

"Küstah," diye tükürdü.

"Bana söyleyip duruyorsun *anne*. Beklentilerinizi karşıladığım için mutluyum."

Elini tekrar kaldırıyor ama bu sefer yüzüme değmeden önce sıkıca kavrıyor.

Sasha tarafından.

"Lütfen onu fiziksel olarak taciz etmekten kaçının, yoksa sert önlemler alırım."

"Sen... bana dokunma cüretini gösteren kişi..." Yulia, olayların bu denli değişken bir hal almasından dolayı ne diyeceğini bilemez bir halde, Sasha'ya bir şeytanmış gibi bakıyor.

Konstantin onu itmeye başlar. "Bu pisliği öldüreceğim-"

Sasha'yı boştaki elinden tutup Viktor'a doğru itiyorum ki intihara meyilli küçük pisliği kontrol altında tutsun.

"Bana dokunmaya nasıl cüret eder?" Yulia avazı çıktığı kadar bağırır. "Onun ölmesini istiyorum. Hemen şimdi!"

"Evet, hayır." Sırıtıyorum. "Aleksander sadece koruma işini çok ciddiye alıyor. Bana zarar verildiğinde çok kötü tepki veriyor, bu yüzden onun yanında bunu yapmaktan kaçınmanı tavsiye ederim."

"Yani şimdi de sokak kedilerini mi topluyorsun?" Konstantin'in sözleri alaycı bir dille yazılmış.

"Olabilir. En azından senin paralı askerlerinden daha sadıklar." Arkamı dönmeye başladım. "Babamı görmeye gidiyorum."

"Bunu kazanamayacaksın Kirill," diye bağırıyor arkamdan. "Sen gittiğinden beri güç el değiştirdi ve top artık benim sahamda."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Sanki onu geri alamazmışım gibi konuşuyorsun."

"Er ya da geç gideceksiniz. Sana söz veriyorum," diyor Yulia kendinden emin bir şekilde ve sinir bozucu aristokrat ses tonuyla.

Ama ona hiç dikkat etmiyorum.

Ancak Sasha, Viktor ve benim kadar hızlı hareket etmiyor, muhtemelen Yulia'ya ya da aynı derecede işe yaramaz bir şeye bakıyor.

Viktor onu da kendisiyle birlikte dışarı sürüklüyor ve kısaltılmış kelimelerle ona bir şeyler fısıldıyor.

Kısa bir süre sonra üçümüz babamın ofisinin önündeydik. Ancak, kıdemli koruması bize onun yatak odasında olduğunu söyledi.

Kendimi bildim bileli annemle babam aynı odayı paylaşmadılar.

Viktor ve Sasha dışarıda kalırken ben kapıyı çalıyorum ve cevap beklemeden içeri giriyorum.

Koyu perdeler çekilmiş, geniş odanın üzerine zifiri karanlık bir gölge düşürüyor. Havaya sinmiş hastalık kokusu duvarlarla karışıyor.

Işık düğmesine bastım, ortalığı sert sarı ışıkla yıkadım.

Bir öksürük sesi geliyor ve ardından odanın köşesinden bir acı iniltisi bana ulaşıyor.

Yatak, üzerinde yatan abartılı ağırlığın altında gıcırdıyor ve küçük bir ses fısıldıyor, "Kirill, sen misin?"

Tabii ki, çok hasta olduğunda ve ölümle dişe diş mücadele ettiğinde bile, benim yolda olduğumu biliyor.

Bunu o planladı. Bunun olmasını sağladı ve bana tek bir çıkış yolu bile vermedi. Evet, adamlarımı geri dönmeye zorlayabilir ve Rusya'da kalmakta ısrar edebilirdim ama o zaman bu adamdan intikamımı alamazdım.

Bir elim pantolonumun cebinde, diğeri yanımda kayıtsızca sallanırken yatağının yanına doğru yürüyorum.

Babam her zaman hayattan daha büyüktü, bu yüzden onu eski halinin bir gölgesi olarak görmek garip. Bu gerçekten büyük Roman Morozov mu?

Yüzü zayıflamış ve hala iri olmasına rağmen kilo vermiş. Gözleri artık onları zar zor içine alan karanlık yuvalara gömülmüş.

Dudakları mavi, teni soluk, ölümün gerçek hayattaki kişileşmiş hali gibi görünüyor.

Bana bakarken zayıf eli oksijen maskesini tutuyor. İlk kez, yıllarını uygun gördüğü şekle sokmak için harcadığı varisini değil de oğlunu gerçekten görüyor gibi görünüyor.

Varisi dövdü, hücre hapsine koydu ve haftalarca dış dünyayla herhangi bir temasta bulunmasını yasakladı.

Emin olduğu varis, kendi kardeşleri tarafından sadece bir rakip ve ortadan kaldırılması gereken bir hedef olarak görülüyor.

"Kudret ne kadar da düşmüş." Başımı sallıyorum, tsking.

"Buradasın," diyor güçlükle duyulabilen zayıf bir sesle.

"Bundan emin oldun, değil mi?" Dudaklarım sırıtarak eğildi. "Seni bu şekilde görebilmem için bana ön sıradan yer verdiğin için sana minnettar olmalıyım."

"Oğlum... artık lider sen olacaksın. Konstantin'in bunu almasına izin veremezsin... o sersem... o..."

"Tıpkı senin gibi mi?"

"Hayır. *Sen* benim gibisin... Sana baktığımda kendimin daha genç bir versiyonunu görüyorum oğlum."

"Yalanlar." Sesim sertleşiyor.

"Öylesin, Kirill. Sen gerçek bir Morozov'sun. Bu... bu hırs... bu daha fazlasına olan ihtiyaç... başardığın her şeyden tatmin olmamak senin kanında var. *Bizim kanımızda.*"

"Kes şunu." Eğildim ve o sadece gülümsedi.

"Siz de göremediğiniz her şeye sahip olma... daha büyük olma... daha fazlasını yapma... ve her şeye sahip olma ihtiyacıyla boğuşuyorsunuz. Ama hiçbir şey yeterli değil... Hiç kimse yeterli değil..."

"Dedim ya. *Kes şunu*."

"Tıpkı benim gibi." Bir öksürük krizine giriyor ve gözlüklerime kan sıçrıyor.

Maskeyi tekrar takmaya çalışıyor ama çenesine düşüyor. O kadar zayıf ki ellerini bile doğru düzgün hareket ettiremiyor.

Gözlüklerimin üzerindeki kırmızı kan damlacıklarının arasından ona bakarken, elime aldım. "Adamlarımı öldürdün baba. Beni takip eden, bana güvenen ve bana körü körüne bağlı olan adamlarım öldü çünkü sen benim babamsın ve ben de bir Morozov'um. Beni geri getirmeyi başardın ama bu senin son hatan. Evet, adımıza liderlik edeceğim ama bunca yıldır yaptığın her şeyi yok edeceğim. Sana söz veriyorum."

Öksürüyor ve sıçrıyor, ölmek üzere olan bir adamın nefesi unutulmaz bir melodiyle dışarı fırlıyor.

Kafamı çevirmiyorum, kırmızının içinden izlerken gözümü bile kırpmıyorum. Babam son nefesini verirken orada duruyorum, bir yandan da maskeyi ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum.

Gözleri hiçbir şeye bakmadığında, grotesk yüzündeki maskeyi çekip çıkarıyorum ve gözlüğümdeki kanı onun çarşafıyla temizliyorum.

Onları tekrar burnuma soktuğumda, dünya başka bir sefil ruhun kaybından çok daha net ve temiz.

Şimdi. Hükümdarlığımın zamanı geldi.

Bratva'da üst düzey biri olarak durmayacağım. Er ya da geç, her şeye sahip olacağım.

Bir konuda haklıydı, babam. Dünyayı kahvaltı niyetine yiyeceğim ama yine de yetmeyecek.

Dışarı çıktığımda Viktor ve Sasha'yı bir şey hakkında tartışırken buluyorum. Ya da daha çok, kadın tartışıyor ve adam onu ölü mü diri mi gömmeyi düşünüyor gibi görünüyor.

"Annesiyse ne olmuş? Ona vurmaya hakkı yok."

"Dediğim gibi, patronun ailesiyle ilgili hiçbir şeye karışmayacaksın."

"Kim demiş? Bu kadar evcil bir kedi olduğunu bilmiyordum Viktor. Çok sert davranıyorsun ama aslında hepsi beyaz gürültü."

"Dikkat et, seni küçük saygısız herif-"

"Meh. Biz konuşurken sana olan saygımı

kaybediyorum."

Sonunda varlığımı fark ettiler ve atışmaları durdu.

Viktor'a döndüm, "Babam öldü. Bunu duyurun, ayarlamaları yapın ve avukattan vasiyeti almam için ne gerekiyorsa yapın."

Kendine gelmeden önce bir an duraksıyor. "Evet, efendim."

Ancak Sasha, Viktor köşede gözden kaybolduktan sonra bile donup kalır. Dudakları ayrılmış, duruşu sertleşmiş ve en kötü kâbusunu görmüş gibi görünüyor.

"Ne demek öldü? O... olamaz mı?"

"Ölemez mi?" Tekrar ediyorum.

Ağzını açıyor, ama tekrar kapanıyor, sonra sudan çıkmış balık gibi açılıyor.

"Dieee!" Kız kardeşim bana bıçakla saldırırken tiz bir kadın çığlığı havayı dolduruyor.

Dedikleri gibi, evim güzel evim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Sanırım burayı sevmedim.

Boşver onu. Bilmediğime eminim.

Buraya geldiğimizden beri, birbiri ardına ucube gösterileri oluyor. Ve Rusya'da arkamda bıraktığım felaketleri düşününce bu da bir şeydir. İlk olarak, duygusuz canavar Kirill'e yaltaklanan ama *bana* şüpheci diyen bir kadın vardı. Sonra, oğlunu içeri girer girmez dışarı atmaya çalışan ve sonra da onu tokatlamak için.

I değildi. Hatta aracılığıyla işleme hepsi şunlar olaylar ne zaman Kirill soğuk ve duygusuz bir şekilde babasının öldüğünü açıkladı.

Yani, aileme ne olduğunu ve neden hedef alındıklarını ortaya çıkarmak için buraya kadar geldiğim adam artık yok.

Ona yaklaşmak için aklımda tüm bu stratejiler vardı, ancak bariz nedenlerden dolayı hiçbiri artık işe y a r a m a y a c a k .

Başka bir çılgın kadın elinde büyük bir mutfak bıçağıyla Kirill'in sırtına doğru hamle yaptığında ben hâlâ bu serpintiyi düşünmeye çalışıyordum.

Genellikle insanlar bu gibi durumlarda donup kalırlar. Ben de uzun zaman önce kuzenlerim gözümün önünde katledildiğinde donup kalmıştım.

Hareket edemiyordum ve o anda ölmeyi bile düşündüm.

Ancak, şu anda durum böyle değil. Askeri eğitimden mi kaynaklanıyor bilmiyorum ama reflekslerim daha keskinleşti ve tepki sürem ortalamadan yıldırım hızına çıktı.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde Kirill'i omzundan tutup çevirmeye başladım. Çok geç fark ediyorum ki, eğer onu yolumdan itersem, bıçaklanan ben olacağım - hala iyileşmekte olan omzumdan.

Yine de bu beni durdurmuyor. Tam Kirill'i başarıyla döndürdüğümü düşündüğüm anda, beni duvara fırlatacak bir güçle zahmetsizce itiyor. Yaralı omzumda acı patlıyor ama sağlam omzum darbenin çoğunu alıyor.

Bıçak kolunun yan tarafını keser ve kan akarak beyaz gömleğini parlak kırmızıya boyar, ardından yere damlar.

Benim yaşlarımda görünen kız, hamlesinin şiddetiyle yanımdaki duvara çarpıyor. Kısa sürede ayağa kalktı, Kirill'inkinden bir ton daha koyu olan gözlerinde parıldayan bir öfke vardı. Saçları sarı ve uzun, ipek uyku gömleğinin eteklerinde duruyor ve düğmelere dolanıyor.

Kan damlayan bıçağı daha sıkı tutuyor ve dikkatle Kirill'e bakıyor.

Yarasına dikkat bile etmiyor ya da herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermiyor.

Bazen onun insan mı yoksa aslında insan kılığına girmiş bir robot mu olduğunu merak ediyorum. Olaylar karşısındaki soğuk tepkisini gördükçe, içinin o korkutucu gözlerden daha buz gibi olduğundan emin oluyorum.

"Merhaba, Karina. Bu karşılama beni özlediğin anlamına mı geliyor?"

"Seni öldüreceğim!" diye hırlıyor sıkılmış dişlerinin arasından, sonra tekrar ona doğru koşuyor.

Bu sefer onu arkadan yakalayacak kadar hızlıyım. Serbest kalan kolunu büküyorum ve çırpınmaya başladığında kolunu sırtına sabitlemek için güç kullanıyorum.

Bıçağı körlemesine havada salladı ve neredeyse beni kesiyordu. Aslında kesiyor, boynumdaki gecikmiş yanığa bakılırsa.

Ama diğer elini bükmeyi ve ters çevirmeyi başardım. Bıçak üzerindeki hakimiyetini kaybediyor ve bıçak yere düşüyor. Kız hâlâ bana karşı tekmeler savuruyor ve çırpınıyor, tüm dikkati Kirill'in üzerinde.

"Dövüş benimle, seni lanet korkak!" diye bağırıyor. "Dövüş benimle!"

Bu küçük kız gerçekten Kirill'den onunla dövüşmesini mi istiyor? Ordudakiler bile kaybedeceklerini çok iyi bildikleri için bunu asla yapmazlardı.

"Bırak onu," diyor bana aldatıcı bir

sakinlikle. "Ama seni öldürmeye çalışıyor."

"Bıçağı al ve onu serbest bırak."

Yavaşça tutuşumu gevşetiyorum, sonra hemen bıçağa yöneliyorum ve emin olmak için arkamda tutuyorum.

Karina adındaki kız, yüzü kıpkırmızı bir halde adamın üzerine atlar ve anlaşılmaz kelimelerle küfretmeye başlar.

İngilizce konuşurken sesi Amerikalı gibi çıkıyor. Kardeşi ve annesi de öyle. Hatta bazen Kirill de öyle. Amerika'da gerçekten Rus kraliyet ailesindeler.

"Büyümüşsün Kara," diyor daha önce hiç duymadığım tuhaf bir şefkat tonuyla.

Adamın göğsüne yumruk atar. "Senin sayende değil, pislik, pislik, lanet olası piç. Her gün ölmen için dua ediyordum. Neden canlı döndün?"

"Dokuz canlı kedi mi?"

"Git öl. Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum!!"

"Biliyorum," diyor insanüstü bir anlayışla ve omzunu okşuyor. "Sana babamın öldüğünü söylesem benden daha az nefret eder miydin?"

"Seni de onu da sikeyim!" Adamın bacağına tekme atıyor, sonra da geldiği yöne doğru yürüyor.

Sonra arkasını döndü ve parmağıyla önce beni, sonra da kırmızı bileğini işaret etti. "Bunu ödeyeceksin, seni aptal orospu çocuğu!"

O zaman çıktı.

O küçük-

Tam psikopata ağzının payını vermek üzereydim ki Kirill önüme geçti ve sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi başını salladı. "Akli dengesi yerinde değil. Ona aldırmayın."

"Seni öldürmeye çalıştığı kısmı unuttun mu? Eğer akli dengesi yerinde değilse, belki de bir akıl hastanesine yatırılmalıdır."

"Şiddet yanlısı değil... az önceki olay hariç." "Hadi canım."

Kolundaki kesiği inceliyorum ve ellerim kanla ıslanıyor. Dövmelerinden bazılarını kesen büyük bir yara. "Bunun kesinlikle dikişe ihtiyacı olacak. Eğer beni bu kadar kolay çıkarabilseydin, onun saldırısını da engelleyebilirdin."

"Yapabilirdim, ha?"

"Kesinlikle yapabilirdin, ama yapmamayı seçtin. Neden?"

"Bunu yapması gerekiyordu, yoksa öfkesi yatışmazdı." "Sen gerçekten... tuhafsın."

"İkimiz yaparız."

Boğazımı temizliyorum. "Burada bir doktor var mı? Bu kadar ev ve bölüm varken olmalı. Şuna bakmasını isteyemez misiniz-"

Sıcak bir parmak boğazımın nabız noktasına yakın soluk deride gezinirken sözlerim kesiliyor. Yaramı okşadığını fark ediyorum. "Bir dahaki sefere, böyle bir şey olduğunda, hiçbir koşulda hayatını benim için tehlikeye atma."

Yutkunmaya çalışıyorum ama tıpkı nefesim gibi sıkışıyor. "Bir koruma olarak yapmam gereken bu değil mi?"

"Hayır. Şehit olmayı içermeyen daha iyi çözümler her zaman vardır."

"Ben... ben olmaya çalışmıyordum." "Gerçekten mi, şimdi mi?"

Dudaklarım aralanıyor ve düşüncelerim pencereden uçup gidiyor çünkü parmağı yukarı doğru hareket ediyor. Şimdi boğazımı tamamen keşfediyor, iz sürüyor, dokunuyor ve ardında tüylerim diken diken oluyor.

Hayatım boyunca onun şehvetli ve karanlık dokunuşundan başka bir şeye odaklanamıyorum. Tenini tenimde hissetmek yasak ama bir o kadar da bağımlılık yapıyor. Çok çiğ. Çok...yanlış.

"Şehit rolü oynadığınız için yaralanan omzunuzdan bıçaklanmanıza izin vermeye hazırdınız. Bu iş bir daha olmayacak, anlaşıldı mı?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Sesindeki gerginlik ben dahil herkesin kaçmasına neden olabilirdi ama bu konuda ayak diremek zorundayım.

"Viktor ve diğerlerinin sözde aile üyelerinizin size saldırmasına izin verirken nasıl olup da sizin muhafızlarınız olduklarını iddia ettiklerini anlamıyorum. Sebep ne olursa olsun, ben onlar gibi değilim. Beni korumanız olmam için tuttunuz ve ben de işimi sonuna kadar yapmaya niyetliyim."

"Sasha..." Bu, dile getirilmemiş bir tehditle süslenmiş bir uyarı. Buz gibi gözleri, kim olduğunun bir parçası olan tehlikenin ipucuyla parıldıyor.

Evine adımını attığı anda başına açtığı tehlikeyi umursamıyor gibi görünen soğuk, duygusuz bir adam.

Bunun yerine Rusya'yı dondurmayı seçmesine şaşmamalı.

O duygusuz olabilir ama ben değilim. Kirill hayatımı birden fazla kez kurtardı ve kendi hayatı tehlikedeyken buna seyirci kalmayacağım.

"Evet, efendim?"

"Masum tonunu bırak ve benimle taşak geçme." Eli boğazımda esniyor.

Ölümcül bir örümceğin ağına yakalanmışım gibi garip bir his var içimde. Hayır, belki de aslanın ininde kapana kısıldım.

"Seni yanımda getirmeyi kabul etmeden önce sana ne demiştim?"

"Hayatım senindir." Zorlanmadan konuşuyorum ama her kelimede elini boğazımda hissediyorum.

"Bu doğru. O benim." Başparmağını nabız noktama saplıyor. "Bu yüzden sana onu atmamanı söylediğimde beni dinle."

"Yapmayacağım. Eğer tehlikede değilsen."

Yüz hatlarına düşen gölgeyi görebiliyorum ve boynumu kırıp kırmayacağından ya da sıkıp öldürüp öldürmeyeceğinden emin değilim.

Bir an için, ikinciye yöneldi. Kavrayışı sıkılaşıyor ve hızlı bir hareketle oksijenim kesiliyor.

Ama sonra beni tuttuğu gibi hızla bıraktı. "Git."

"Yaran nasıl?" Nefes nefese konuştuğumu fark ediyorum, neredeyse çok fazla.

"Şimdi doktor musun?"

"Hayır, ama sana bir tane

bulabilirim."

Gözleri normale dönmeden önce bir saniyeliğine gözlerini kısar.

"Önce kanamayı durdurmaya çalışayım. Bir yerlerde ilk yardım çantanız var mı?"

Koridorda başını sallıyor ve bana aldırmadan o tarafa doğru yürümeye başlıyor. Yine de onu takip ediyorum çünkü yarası koridordaki halıya damlıyor ve kesinlikle onu mahvediyor.

Son kapıya ulaştığımızda iterek açıyor ve içeri giriyor, sonra da ışığı yakıyor.

En-suite banyolu geniş bir oda ortaya çıkıyor. Siyah deri bir oturma alanı ve yüksek bir platform üzerinde bir kral yatak var, ancak bunun dışında çok steril görünüyor.

Kirill yatağa oturur ve çenesini yana doğru uzatır. "Banyoda. Çabuk olun."

Başımı sallayıp aceleyle içeri giriyorum, sonra seti alıp geri dönüyorum. Onu gömleğinin düğmelerini açmış, kaslarının sert çıkıntılarını yavaşça ortaya çıkarırken bulduğumda ayaklarım titriyor ve gömleği yana atıyorum.

Kirill'in fiziğinin bir tanrı tarafından şekillendirildiğine şüphe yok. Ne çok hantal ne de çok zayıf, ama mükemmel bir sekiz karnı ve boyuna uygun geniş omuzları var.

Çeşitli dövmeler pazularının ve yanlarının etrafında dönerek ona daha koyu bir kenar veriyor. Dövmelerin şekil ve biçimleri farklı; kafatasından silaha, bıçağa, kuşlara ve yılanlara kadar uzanıyor.

Sanki vücudu bu unutulmaz görüntüler için bir harita gibi.

İki elini yatağın üzerine koyuyor ve onlara yaslanıyor. "Bütün gün orada mı duracaksın?"

İki kez göz kırpıyorum, sonra ileri doğru koşuyorum ve acelemden neredeyse kiti düşürüyordum. Tüm bunlar olurken Kirill yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan, lanet bir robot gibi beni izliyor.

Yanına oturup yarasını temizlemeye başlarken fiziğine ve dövmelerine bakmamaya çalışıyorum. Sızlanmıyor, irkilmiyor ya da herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermiyor ama yine de bunu yapmasını beklemiyordum.

Son derece dikkatli hareketlerimle çıkardığım sesler dışında aramıza sessizlik çöküyor. Doğal davranmak için elimden geleni yapmama rağmen, aşırı farkındalık halindeyim. Tenim karıncalanıyor ve kulaklarım o kadar hassas ki her geçen saniye daha da sıcak hissediyorum.

Kirill ile bu ortamda bulunmaktan kaynaklandığına neredeyse eminim. Belki de bir doktor bulup yarasını kendi başına tedavi etmesine izin vermeliydim. "Aile üyeleriniz neden sizden nefret ediyor?" Aramızdaki buzları eritmek için "Tabii bana söylemenizin bir sakıncası yoksa." "Kim neden nefret eder ki? Muhtemelen bunu onlara sormanız gerekir." Yani cevap vermeyecek. Anladım.

"Baban için üzgünüm," diye fısıldıyorum, elimdeki tek ipucunu kaybettiğim için kendi boşluk hissimi tetikleyerek.

Arkasında kanıt bırakmadıysa tabii. Önemli şeyleri belgeleyen bir adama benziyordu.

"Ben değilim." Kirill tavana bakıyor, kimsenin ulaşamadığı bir dünyada kaybolmuş gibi görünüyor.

Bu dünyaya göz atmak istiyorum. Onun gibi bir insanın düşündüklerinin bir kısmına tanık olmak istiyorum. Onun beyni bizimkinden farklı çalışıyor olmalı.

"Yaşlı ve hastaydı ve bir gün ölmesi gerekiyordu. Bu da en iyi günlerden biri," diye devam ediyor.

Gerçekten umurunda değil, değil mi?

Onu Rusya'ya kadar takip ettikleri için ölen adamlardan ya da bizi evlerinde ağırlayan Nadia ve Nicholas'tan bahsetmiyorum.

Kendi babası hakkında bile.

Ailesinin her ferdinin ondan nefret etmesine şaşmamalı. Bazen ben de ondan nefret ediyorum.

Ona borçlu olmaktan da nefret ediyorum. Bunun için beni sorumlu tutacağından değil, ama bana birçok kez yardım etti ve karşılığında bir şey vermeden sadece alamam.

"Peki şimdi ne olacak?" Kanı temizlemeyi bitirdikten sonra soruyorum.

"Şimdi"- yavaş bir sırıtış dudaklarını eğiyor-"Dünyayı ele geçiriyorum, Sasha. Ve sen de benim yanımda olacaksın."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Morozov buralarda büyük bir isim.

New York'a gelmeyi seçtiğimde, onların Bratva'nın önemli bir parçası olduğunun tamamen farkındaydım. Sadece ne kadar önemli olduklarını bilmiyordum.

Görünüşe göre, tüm organizasyonun temel direkleridirler ve en tepede prestijli bir güç pozisyonuna sahiptirler. Söz konusu gücün göstergesi, Pakhan da dahil olmak üzere cenazeye katılan çok sayıda insanda kendini gösteriyor.

Roman Morozov'un ölümünün üzerinden üç gün geçti ve bu 'yas' döneminde Kirill insanlarla buluşmak için dışarı çıkıyor ve telefon görüşmeleri yapıyor.

Babası henüz gömülmemişti ve o şimdiden eski ilişkileri yeniden canlandırıyor ve kendini yeni lider olarak taçlandırıyordu.

Kirill ve aile üyeleri taziyeleri kabul ederken ben gölgede duruyordum. Karina hariç hepsi.

Onu daha önce siyah bir elbise giymiş olarak gördüm ve annesi onu aşağıya inmeye zorlamaya çalıştı, ancak kız kelimenin tam anlamıyla odasına koştu ve kapıyı kilitledi.

O zamandan beri kimse onu görmedi ve buradaki kimsenin onun yokluğunu umursadığını sanmıyorum. Belki de onun bu davranışlarına alışmışlardır.

Şimdiki ana dönelim. Güvenliğin bir parçası olarak profesyonelce dekore edilmiş bahçenin çevresinde duruyorum. Eğer bahçedeki

Siyah-beyaz kadife masa örtüleri ve merhumun resmi, buranın bir düğün resepsiyonu olduğunu düşündürüyor.

Beni durup bakmaya iten şey, bir yerde tehlikeli bir auraya sahip insanların sayısı değil. Hem Yulia'nın hem de Konstantin'in özel hayatlarındaki gaddarlıklarına kıyasla toplum içindeki davranışlarındaki yüz seksen derecelik değişim de değil.

Kirill'in her şey boyunca ne kadar sakin olduğu.

Arada sırada ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Kendimi savunmam gerekirse, öyle bir niyetim yok ve genellikle çok uzun süre baktığımı fark ettiğimde duruyorum, ancak bu son veremediğim bir dürtü.

Belki de koruma rolümü çok ciddiye alıyorum ve onu koruyabilmek için bu kadar sık izliyorum.

En azından gözlerim ona her kaydığında kendime böyle söylüyorum. Bahçenin diğer ucunda, Bratva'dan birkaç üst düzey kişiyle birlikte duruyor, bir eli cebinde, diğeri içkisini tutuyor.

Gösterişli siyah takım elbisesi, kravatı ve ayakkabılarıyla bir defileden fırlamış gibi görünüyor. Hepimiz siyah takım elbise giyiyoruz, ama bunu muhteşem gösteren tek kişi o. Siyah çerçeveli gözlükleri keskin yüz hatlarına güçlü bir zekâ duygusu katıyor.

Bu gözlükler başkasında olsa inekçe görünürdü ama Kirill'de tamamen uğursuz bir şey var. İfadesinden anlıyorum. Sakin görüntüsünün altında gizlenen, aşırı güçlü bir kontrol var. Bedeli ne olursa olsun onu daha fazlasını başarmaya iten tehlikeli bir sınır.

Adamlarının yarısını çoktan kaybetmişti ve bu bile onu durduramadı. Muhtemelen hiçbir şey durduramayacak.

Bir parmak omzuma dokunuyor ve yan tarafa baktığımda Maksim işaret parmağıyla yanağımı dürtüyor ve sonra sırıtıyor, kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor.

"Yorulmadın mı, Sasha? Gidip biraz dinlenmelisin."

"Ben iyiyim."

"Günün sonunda ölümcül derecede yorgun olduğunuzda bunu söylemeyeceksiniz. Ve bu çok uzun bir gün olacak."

"Cenaze yüzünden mi?"

"Cenazeden sonra olacaklar yüzünden." Çenesini, mafya liderleriyle kendi küçük çemberleri içinde olan Yulia ve Konstantin'e doğru uzatıyor. "Bu ikisi Morozov ailesi üzerinde güç sahibi olana kadar durmayacaklar ve bilin bakalım önlerinde kim var."

"Kirill?"

"Doğru. O keskin nişancıları son gittiğimiz göreve sırf ondan kurtulmak için göndermişlerse hiç şaşırmam. Son dönüşünün eski patronun ölümüyle aynı zamana denk gelmesi başlarına gelebilecek en büyük felaket."

"Ama babasının vasiyetinde varis olarak gösterilmemiş miydi?" Roman Morozov'un öldüğü gün avukat buraya gelmiş ve aileye vasiyeti okumuştu.

Kirill, babasının sayısız mülk, araba, uçak ve milyarlarca dolarlık hisse senedi servetini de içeren mal varlığının yüzde doksanını miras olarak alacaktır. Karina, oylarını Kirill'e devretmesi ve onu vekili olarak ataması koşuluyla yüzde onunu alır. Aslında, Karina'nın 'engelli' durumu göz önüne alındığında, Kirill onun vasisi olarak atanır ve bu ona sadece parası üzerinde kontrol sahibi olma yetkisi değil, aynı zamanda isterse onu herhangi bir akıl hastanesine atma yetkisi de verir.

Konstantin ve Yulia'nın tek bir hakkı vardı: Kirill'le aynı evde yaşama izni ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde Kirill'in otoritesine karşı gelmemeleri şartıyla. Söylemeye gerek yok, kardeşi küplere bindi ve dava açmakla tehdit etti. Ancak,
Hiç şaşırmamış görünen Yulia onu kucakladı ve birlikte ayrıldılar.

Maksim düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Kağıt
üzerinde, evet." "Bu ne anlama geliyor?"

"Gerçek dünyada kendini kanıtlayamazsa vasiyetin hiçbir anlamı kalmaz. Başka bir deyişle, Konstantin ve Yulia'nın sahip olduğu gücü geri almak zorunda.

babasının olmadığı onca yıl boyunca inşa ediyordu. Evet, Boss babasının desteğine sahipti ama herkes onun isteklerini körü körüne yerine getirmez. Bu göründüğünden çok daha zor bir psikolojik oyun."

Arkadaşıma biraz daha yaklaştım. "Kimin desteğine ihtiyacı var?"

"Ana oyuncular tabii ki. Her şeyden önce, Pakhan." Saçları beyazlamış, sakin ve bilge tavırlı yaşlı bir adamı işaret ediyor. "Sergei Sokolov, kardeşi öldüğünden beri Bratva'nın başı. Biraz rahat biri ama katı ve eski yöntemlere sahip. İkincisi, onun gibi eski kafalı arkadaşları da yanındaki iki kişi. Igor." Maksim çenesini güçlü yapılı yaşlı adama doğru uzatıyor. Bir güreşçiye benziyor ama beyaz sakalı, saçları ve gözlerinin etrafında birkaç kırışıklığı var. "Bu dört kralın ilki. Hanesi kendi kendine yetiyor ve gizemle örtülü, ancak şimdiki ve önceki Pakhan'lara yakındı. Aslında onları gençliklerinden beri tanıyor, bu yüzden söylediği ya da önerdiği her şey Sergei'nin karar verme sürecinde büyük bir etkiye sahip olacak."

Bakışlarım çemberdeki üçüncü kişiye takılıyor. O da diğerleri kadar yaşlı görünüyor ama daha zayıf, biraz kalitesiz bir işadamı görünümünde ve dik bir duruşu var.

"Bu, dostum, Mikhail, dört kralın ikincisi. Seksenlerde sıkışıp kalmış, üçü arasında en kötü huylusu ve ruh haline bağlı olarak joker olmaya eğilimli. Dürüst olmak gerekirse hala iktidarda olmasının tek sebebinin Pakhan'a olan yakınlığı ve işlerin nasıl yürütüleceğini bilen bazı iyi evlatları olduğunu düşünüyorum. Kendisinin çoğu zaman bunu yapmadığı kesin."

"Kısacası Kirill, Igor ve Mikhail'in onayını alırsa babasının yerini mi alacak?"

"Pek sayılmaz. Yanında duranları görüyor musun?" Dikkatimi tekrar Kirill'e yöneltiyor ve ona her baktığımda olduğu gibi içimden bir ürperti geçiyor.

Aslına bakarsanız, Kirill bu iki adamla diğer konuklardan daha fazla birlikte oldu. Biri Viktor kadar korkutucu görünüyor. Sadece sakalı var.

iri kaslı vücudu ve boynunda yılan gibi kıvrılan dövmeleri.

Diğer adam Kirill'in vücut tipini aşağı yukarı paylaşıyor, ancak onun kadar klasik yakışıklı değil. Yüksek elmacık kemikleri ve gri gözlerinde gizemli bir bakış var.

"Evet," diyorum Maksim'e. "Sanırım onlar da önemli şeyler?"

"Bunu nasıl anladın?"

"Durum böyle olmasaydı patron onlara bu kadar zaman ayırmazdı."

"Bu doğru. Bu ikisi dört kraldan bile daha fazla öneme sahip." Maksim sırıtıyor. "Sakallı olan Vladimir, Patron'dan birkaç yaş büyük. Katı bir otoriterdir, etrafında herhangi bir kuralı çiğnerseniz tam bir kabus olur ve bir insanın vücudundaki taşla karıştırılabilir. Aynı zamanda Pakhan'ın sağ koludur. Savaşa giden ve Bratva'nın güçlü kalmasını sağlayan kişi."

"Anlıyorum. Peki ya diğeri?"

"Şimdi, o... asıl vahşi kart o. Adı Adrian. Bratva'nın stratejisti ve Pakhan dahil herkes hakkında her şeyi biliyor. Ve her şey derken, her lanet şeyi kastediyorum. Onu geçmek imkânsız ve ona karşı çıkmak daha da beyhude."

"Yani yapılacak en iyi şey onu kendi tarafınıza çekmek."

"Teoride evet. Ancak gerçekte, kendisinden başka kimsenin tarafında değil ve sadece Bratva'ya sadakat duyuyor. Sadece Pakhan'a hesap verecek ve stratejist olarak kabul edilecek kadar güçlü. Yine de biraz münzevi ve diğer herkes kadar ortalıkta görünmüyor."

Bakışlarım tekrar adamların üzerine düşüyor. Vladimir ve Kirill konuşurken, Kirill'in göreve gelmesinin anahtarı olabileceğini düşünmeye başladığım Adrian sessiz, sakin ve mesafeli duruyor. Flütünden zar zor içiyor, arada bir başını sallıyor ve yakınındaki herhangi bir varlıktan rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

O tehlikeli bir adam.

Belki Kirill ile aynı seviyede.

Tekrar Maksim'e odaklanıyorum, mevcut ortamı anlamak için daha fazla bilgiye ihtiyacım var. "Roman Morozov'un bu liderlerden biri olduğunu ve şimdi oğullarından birinin başa geçeceğini varsayıyorum?"

"Doğru varsaymışsın. Roman dört kralın üçüncüsüydü. Boss aile içi oylamayı çoktan kaybetti. Konstantin, Yulia'nın oyuna ve ailesinin desteğine sahip."

"Ailesi mi?"

"Bankacılar. Bu enayiler Tanrı'dan daha zengin ve şeytanın ahlaksızlığına sahipler." Maksim dilini tıkırdatır. "Kocasının en başta bu kadar güçlenmesinin nedenlerinden biri de oydu. Konstantin'i desteklemek için de aynı yöntemi kullanıyor."

"Ama Kirill de onların ailesinin bir üyesi değil mi?"

"Kardeşi gibi kâr getiren biri değil. Karlı olduğu ve Yulia tarafından ailesine tavsiye edecek kadar hoş görüldüğü sürece isminin ne olduğu umurlarında değil ama..." Duraklıyor. "Ve bu büyük bir AMA. Patron hala içeriden destek almadan yönetebilir. Sadece evdeki düşmanca ortam yüzünden geceleri rahat uyuyamayacak. Her gün hayatı için bir savaş olacak."

"Peki ya... Karina? Onun oy hakkı var mı?"

"Evet, öyle ama Konstantin takımına geçmiş olabilir. Eskiden Boss'la yakındı ama o Rusya'ya gitmeden önceydi. Şimdi ise kardeşi ve annesinin anti-fan kulübüne katıldı."

Bunu görebiliyorum. Aslında, onu bıçakladığında gözlerindeki öfke ve düşmanlığı hala hatırlıyorum. Kirill'in tarafında olan birine benzemiyordu.

Beni her gördüğünde 'boğazını keseceğim' hareketi yapıyor.

Ama o yanındayken yüz ifadesinde garip bir değişim oluyor. Belki de sorunun kökenine inersem.

Bu düşünce Maksim'in, "Bir sonraki genel kurulda bir şekilde oyları alırsa bunların hiçbir önemi yok. Sergei, Vladimir, Adrian ve üç kral, Igor, Mikhail ve Damien, Konstantin'i mi yoksa Boss'u mu aralarına alacaklarına karar verecek. Bratva'nın iş dünyasından birileri de oy kullanabilir."

"Bekle. Damien kim?"

"Hiçbir fikrim yok." Arkadaşım omzunu kaldırdı. "Biz ayrıldığımızda ortalıkta yoktu. Söylentiye göre, önceki kralı öldürmüş, ailesini katletmiş ve rahatça onun yerini almış. Biz yokken burada kalan muhafızlar onu deli, dengesiz bir orospu çocuğu olarak tanımlıyor. Ancak bugün ortaya çıkmamayı tercih ettiği için bu gerçekleri kontrol etmemizin bir yolu yok."

"Bunu yapabilir mi? Yani bir liderin cenazesini kaçırabilir mi?"

"Saygıdan dolayı, hayır. Ama herkesin onu tanımladığı kadar karanlık bir atsa, muhtemelen bu gibi şeyler umurunda değildir."

Anlıyorum.

Bunun nasıl işlediğini anlamaya başlıyorum. Bir bakıma ordudan farklı değil. Davranış kuralları, hiyerarşi ve ulaşılması gereken hedefler var.

Tek fark, askeri kanun yok. Sadece doğanın kanunu, ne alırsan al sende kalır.

Tehdit oluşturanı öldürürsünüz.

En güçlü olan hayatta kalır.

Kirill'in neden Rusya'ya dönmek yerine burada kalmayı seçtiğini hâlâ bilmiyorum. Babası öldü, bu yüzden artık görevlerine müdahale edemez ve hala onu her yerde takip edecek sadık adamları var.

Dünyayı ele geçireceğini söyledi ve gözlerinde gerçek bir parıltı vardı. Karanlık ve sadist ama kesinlikle parlak.

Belki de ordu yerine, aslında yapmaktan hoşlandığı şey budur.

Bu tehlike dolu ortam onun kişiliğine daha uygun görünüyor.

"Hadi gel." Maksim omuzlarımdan tutup beni ters yöne doğru itiyor. "En azından gidip yiyecek bir şeyler al da yüzüstü düşme. Sıkıcı Yuri bile mola verdi."

"Sanırım biraz izin alabilirim."

"Şükürler olsun. Git hadi. Bir saat daha gelme."

Selam veriyorum ve o kadar çekici bir şekilde sırıtıyor ki benim de aynısını yapmaktan başka çarem kalmıyor.

Onun görüş alanından çıktıktan sonra mutfağa gitmiyorum. Bir, Anna beni sevmez. İki, Viktor huysuz bir pislik olur ve bana bir tür angarya verir. Bu adam dinlenme kavramını hiç anlamıyor.

Üçüncüsü ve en önemlisi, Maksim beni bu oyundaki tüm oyuncularla tanıştırmaya başladığından beri bir şey düşünüyordum.

Kirill benden yardım istememiş olabilir ama benim de oynamam gereken bir rol var. Ayrıca, burada kalırsa, babasının ailemin katliamıyla ilgisini ortaya çıkarmak için daha fazla şansım olur.

Ana ev insanlarla, hizmetçilerle ve genel olarak kasvetli bir atmosferle dolup taşıyor, ancak yukarı çıktığımda tam tersi oluyor.

Koridorlar sessiz ve duvarlardan daha kötü bir enerji yayılıyor, koridorda ilerledikçe daha da artıyor.

Aradığım odanın önüne geldiğimde durup derin bir nefes alıyorum. Ancak bu nafile bir çaba, çünkü kalp atışlarım hızlanıyor.

Birden kapı açıldı ve beni cehennem gibi bir kız karşıladı. Siyah, dantelli yas elbisesi ve yüzünün yarısını örten peçesiyle daha prezentabl görünse de, Karina'yı tehditkâr olmaktan başka tarif edecek başka bir kelime yok.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor psikopat bir sırıtışla. "Boğazını kestirmeye mi geldin?"

"Hayır," dedim açık açık. "Ama seninle konuşmak istedim."

"Oh, siktir git. O piç Kirill'in gölgesi falan olman gerekmiyor mu?" Kapıyı suratıma çarpmak üzereydi ama bir elimi kapıya sıkıştırdım ve zorla içeri girdim.

Odası karanlık, tüm perdeler çekili ve sağ köşede şeytani bir mum çemberi var.

Yine de onun gibi kokuyor. Lavantaması ve kız gibi bir şey.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, pislik? Bütün evi inleteceğim, seni lanet psikopat! Gözünü kırpmadan ölmüş olacaksın."

"Öyle mi?"

Yutkunuyor, boğazı aşağı yukarı hareket ediyor. "Blöf yaptığımı düşünüyorsan, bir de beni dene. Yemin ederim, ben izlerken gardiyanlara canlı canlı derini yüzdürürüm."

"Bunu söylemen komik, çünkü etrafta insanların olmasından hoşlanmadığına yemin edebilirim. Bu yüzden yemeklerini sadece odanda yiyorsun ve hatta hizmetçilerden onları kapının önüne bırakmalarını istiyorsun ki onlarla temas kurmayasın. Cenazeden yüzünü bile göstermeden kaçmanın nedeni de bu."

"Bu seni ilgilendirmez, seni aptal herif! Bu akşam yemekte taşaklarını yiyeceğim. O zaman bu ses tonunu kullanmaya devam edip etmeyeceğini göreceğiz." "Bu mümkün değil, ama şöyle bir şey olabilir." Sabırsızlığını göstermek için topuğunu yere vurmaya başlayana kadar duraklıyorum. "Peki ya sen Kirill'i desteklemek mi?"

"Cehennemde sonsuza dek yakılırken onu destekleyeceğim."

"Onu görmeye dayanamıyormuş gibi davranıyorsun ama aslında bugün seni düşünen tek kişi o. Aşçıdan odana kahvaltı ve öğle yemeği göndermesini istemekle kalmadı, aynı zamanda annene özellikle seni işlemlerin dışında bırakmasını söyledi. Annen dinlemedi ama niyeti oradaydı."

Dudakları büzülüyor ama gözlerinin köşelerinde belli belirsiz bir yumuşaklık var.

Demek haklıymışım. Karina, Kirill'i öldürmek hayatının göreviymiş gibi davranıyor, ama sık sık penceresinin perdesinin arkasından bir sürüngen gibi onu izlediğini görüyorum.

Ayrıca her gece odasına girip onu tehdit etmeyi de ihmal etmiyor ama artık silah taşımıyor.

Adam sonunda ona sarılır ve kadın da cehenneme kadar ona küfrederek odasına geri döner.

Ondan nefret ettiği için değil. Muhtemelen onun tarafından terk edilmiş hissediyor. Onun gibi münzevi ve tuhaf biri gerçeklik duygusunu kaybetmiştir. Kendi iyiliği için fazla korunaklı, fazla şımarık ve fazla zengin. Sonuç olarak dünyayla arasına mesafe koyuyor ama birine bağlandığında bu ömür boyu sürüyor.

Kirill'in o kişi olduğunu tahmin ediyorum, ama o gittiğinde bunu iyi karşılamadı.

"O bok parçasının ne yaptığı neden umurumda olsun ki?" Çenesini kaldırıyor. "Neden dünyaya bir iyilik yapıp onu bir uçurumdan aşağı atmıyorsun, böylece ikiniz de ölebilirsiniz?"

"Ne dilediğinize dikkat edin hanımefendi. Kirill çabalarında başarılı olamazsa, Rusya'ya geri dönecek."

"Hımm. Sanki Kirill bu kadar çabuk fikrini değiştirecekmiş gibi. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, pislik."

"Kesinlikle senden daha çok şey biliyorum. Seni zaten bir kez terk etti, gerçekten bunu tekrar yapmayacağını mı düşünüyorsun? Bu sefer hayatta kalabilecek misin?"

Kendini beğenmiş ifadesi düşüyor ve dehşet içinde bana bakıyor. "Sen... sen..." "Sözlerimi unutma." Onu iki parmağımla selamlıyorum ve dışarı çıkıyorum.

küfürlerinin saldırısı altında odayı terk etti.

Evet, bunu farklı bir şekilde de yapabilirdim ama zamanım yoktu.

Belki de Kirill'in kalibresinde birine dönüşüyorumdur.

Her halükarda, Karina, tuhaflıklarına rağmen burada sahip olabileceği tek müttefik. En azından bu iç savaşta onun tarafında olmayı seçmesini umuyorum.

Şimdi, Kirill'in zirveye çıkmasına nasıl yardım edeceğimi bulmalıyım. Ne kadar çok işe yararsam, bana o kadar çok güvenecektir.

Bana ne kadar güvenirse, babasının ailemin ölümündeki rolünü ortaya çıkarmaya o kadar yaklaşacağım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Bir planım var.

Bu zaman, çaba ve en önemlisi sabır gerektirecek, ancak er ya da geç sonra, işe yarayacak.

Kurumdaki herkes Rusya'da boşa zaman harcadığımı düşünüyor ama stratejik zihnimi bugünkü haline getiren ordu oldu.

Babamın acımasız i ş k e n c e s i zihnimi kırmızıyla doldururken, ordunun disiplini bu enerjiyi net bir odağa yönlendirmemi sağladı.

Planım tehlikeli ve yüzde yirmi hata payına sahip, ki bu inkar edilemeyecek kadar fazla, ancak ben yüzde seksen başarı oranına odaklanmayı seçiyorum.

Odamdan çıktığımda Viktor'u kapıda buluyorum. Yüzünde ciddi bir ifade var ama döndüğümüzden beri tavrı değişmemiş; bu da takdir ettiğim bir şey. "Pakhan bugün ilerleyen saatlerde senin ve Konstantin'in hazır bulunmanız gereken bir toplantı ayarladı."

Çok uzun sürmedi. Yaşlı adamın cenazesinden sadece bir hafta sonra. Orta ve yüzük parmaklarımla gözlüklerimi düzeltiyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey emrettiğiniz gibi."

"Güzel."

"Hanımefendi ve kardeşiniz aşağıda bekliyorlar." "Şimdi mi?"

"Bayan Morozova dedi ki, aynen aktarıyorum, *bu hakareti kabul etmeyeceğim. Ona hemen aşağı gelmesini söyleyin.*"

Dudaklarım seğiriyor ve mümkün olduğu n c a uzun süre olduğum yerde kalmayı seçiyorum. Sırf Yulia ve Konstantin'in kafasını karıştırmak için.

I döküm a bakat Viktor'un Çevre. "Nerede bu ...inatçı gölge?"

"Benden başka mı?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun Viktor."

Gözlerini devirmek üzere olduğuna yemin edebilirim ama son anda kendini durduruyor. "Bir yerlere gitti. Görünüşe göre, zarif Lipovsky Maksim, Yuri ve diğerlerinin arasında uyumaktan hoşlanmamış."

"*Sandviç* mi?" Yavaşça tekrarlıyorum.

"Kamptaki gibi." Viktor ses tonuma uyuyor ve sonra gözlerini kısıyor. "Lipovsky'nin tartışma konusu olmasının bir nedeni var mı?"

"Onu gece muhafızım olarak atıyorum." "O

düşüncesiz aptal mı?"

"Öğreniyor."

"Ama ben her zaman senin muhafızınım."

"Kıskançlık yapma. Ayrıca, her zaman uyanık kalamazsın yoksa verimsiz olursun."

"Bundan hoşlanmıyorum ve ona güvenmiyorum. Yeni biri, çoğu zaman şüpheli görünüyor ve bir şeyler sakladığından yüzde yetmiş eminim."

"Şimdi paranoyaklaşıyorsun." Onu alaycı bir şekilde omzumla itiyorum, sonra merdivenlere yöneliyorum. "Maksim'e söyle onu getirsin. Aslında, hayır. Yuri olsun."

Arkamı dönmüyorum ama korumamın gözlerinin kafamın arkasında delikler açtığını hissedebiliyorum. Viktor Sasha'dan hiç hoşlanmamıştı, doğru sebeplerden dolayı.

Onun beni koruyamayacak kadar zayıf olduğunu, bazen düşünmeden hareket ettiğini, çoğu zaman davranışlarının sonuçlarını düşünmediğini ve şüpheci davrandığını düşünüyor.

Karşılıklı konuşmak gibi sinir bozucu bir alışkanlığı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bunlar muhtemelen daha fazla dikkat etmem gereken geçerli noktalar, ama etmiyorum.

Sasha'ya güvendiğim için değil. Aksine, cinsiyetinden daha fazlasını sakladığına inanıyorum.

Ve onun hakkında şüphelerim olduğu için, şimdi onu her zamankinden daha yakın tutmak zorundayım.

"Bunu kafamızı karıştırmak için bilerek yapıyor." Merdivenlerin dibine geldiğimde ağabeyimin sesi bana ulaşıyor.

Koyu kırmızı elbisesiyle bir kraliçe gibi giyinmiş olan Yulia burnunu havaya kaldırıyor. "Ve sen de onun aklını çelmesine izin veriyorsun. Onun provokasyonlarına gelmeye devam edersen Kirill'e karşı asla kazanamazsın."

"Haklısın anne." Bir elim cebimde ve kesinlikle umursamaz görünerek içeri giriyorum. "Asla kazanamayacak. Cümlenin geri kalanı gereksiz."

Hayatını kurtarmak için öfkesini kontrol edemeyen kardeşim, gözleri alev alev yanarak koltuğunu itiyor. "Oyunlarının beni etkileyebileceğini mi düşünüyorsun?"

Zaten öyleler, aptal.

Onu görmezden geliyorum ve sakinleşmiş Yulia'ya bakıyorum. Eğer gözlerini kırpmasaydı, insan onun bir heykel olduğunu düşünebilirdi.

"Bu sabahki toplantıyı neye borçluyum?" diye sordum.

"Babanızın sizi aile reisi olarak atadığı doğru olsa da, sizi oylamadan çıkarırsak bu mümkün olmayacak." Duraksıyor. "Tam da bunu yapmak için buradayız."

"Yine de emin misiniz? Konstantin, en hafif tabirle *öfke nöbetleri* nedeniyle aileye sadece sorun getirecektir. O liderlik için uygun değil. Bunu siz de biliyorsunuz, o da biliyor ve buraya geldiğimden beri aldığım endişeli telefonlara bakılırsa ailenizdeki herkes de biliyor."

"Seni lanet olası-" Konstantin bana doğru hamle yapıyor, ama ben onu hızla kolundan tutup çeviriyorum ve sırtına doğru büküyorum.

"Aşağı, oğlum."

Bu onu sadece daha fazla çırpınmaya itiyor ama kendini tuttuğum yerden kurtarmayı başaramıyor.

"Dediğim gibi." Yulia'nın taş gibi bakışlarıyla karşılaşıyorum ve en sevdiği oğlunu ona doğru fırlatıyorum. "Liderlik için uygun değil."

Aptal kardeşim bana tekrar saldırmak üzereyken Yulia ayağa kalkıyor ve omzunu kavrayarak onu yerinde tutuyor.

"Seni oyluyoruz," diyor yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan, sanki önceki gösteride hiçbir şey olmamış gibi.

"Bunun yerine bir anlaşmaya ne dersin?" Yaklaştım ve onlardan biraz uzakta durdum. "Bu aileyi ben yöneteceğim ve karşılığında size daha büyük paylar vereceğim. Kabul etmezseniz, her şeyi alırım. Teklifi kabul etmek için yirmi saniyeniz var."

"Sen hiçbir onur kuralı olmayan lanet olası bir piçsin." Konstantin öne çıkar. "Fırsatın varken Rusya'da kalmalıydın."

"On saniye."

"İkiye bir Kirill. Oylamadan çıktın." Yulia'nın sesi buz gibi soğuk geliyor.

Ses tonumu ve tavırlarımı kesinlikle ondan aldım. Biz, herhangi bir olay değişikliğinden rahatsız olmayan iki duygusuz varlığız.

Yine de bundan nefret ediyor. Ona sevgili Konstantin'den daha çok benzediğim gerçeğinden ne kadar nefret ettiğini her zaman görebiliyorum.

"Beş."

"Siktir git," diyor Konstantin bana. "Ve

sıfır. Zamanın doldu."

Tam arkamı dönüp gitmek üzereydim ki, sarı saçları y e l e gibi olan minyon bir kızın merdivenlerden aşağı koştuğunu gördüm, kabarık bornozu arkasında uçuşuyordu.

Doğruca Yulia ve Konstantin'in yanına gider. "Benim oy hakkım yok

mu?" "Elbette." Yulia ona bakıyor, sanki bir baş belasıymış gibi.

burada ol.

Burada derken bu toplantıyı değil, genel olarak dünyayı kastediyorum. Konstantin zaferle gülümsüyor. "Artık üçe bir kardeşim."

Karina odanın karşısındaki pencereden dışarı bakarak "Benim oyum Kirill'e" diyor.

"Dediğim gibi, üç-" Konstantin sözünü keser ve Karina'yla yüzleşmek için döner. "Az önce ne dedin sen?"

"Kirill." Onun gözlerinin içine bakıyor. "Benim oyum ona."

Onu kolundan yakalıyor ve sarsmaya başlıyor. "Senin derdin ne lan? Ne var biliyor musun? Senin oyun sayılmaz."

"Annem öyle olduğunu söyledi." Yüzü buruşurken bile ona ters ters bakıyor.

Aralarına giriyorum ve adamın kız üzerindeki hâkimiyetini kırıyorum. "Onu rahat bırak."

"Başından beri bunu planlıyor muydun? Karina'yı almak mı? Önceden onu umursamıyordun bile, şimdi kardeş gibi davranıyorsun. Vay be. Sen tam bir pisliksin."

"Sana ne verdi?" Yulia kızgınlığını zar zor gizlemeyi başararak soruyor.

"Yok bir şey. Sadece öyle hissettim." Bir omzunu kaldırıyor, kollarını kavuşturuyor ve arkasına bakıyor.

Merdivenlerin tepesinde, gülümseyen Sasha'nın Karina'ya başparmağını kaldırdığını görüyorum.

Kız kardeşimin bir omzunu daha kaldırıp "Her neyse" diye mırıldandığı bir şey. Sonra merdivenlerden yukarı tırmanıyor.

Sasha'ya dönüp baktığımda çoktan gitmişti. O küçük lanet-

Anneme ve kardeşime sahte bir gülümseme sunuyorum, sonra Karina'nın peşinden gidiyorum.

Aslında kaçmaya çalışıyor ama ben onu merdivenlerin başında yakalayıp dirseğinden tutuyorum.

"Bunu neden yaptın? Şimdi onları düşman edineceksin."

Döndü ve beni itti. "Onlar zaten öyleydi, sen de öylesin. Bu lanet olası yerdeki herkes benim düşmanım."

"Kara..."

"Bana öyle deme!" Gözleri yaşarıyor. "Beni yağmurda arabanın peşinden koşarken bıraktığın gün bana öyle deme hakkını kaybettin."

Dudaklarımı büzüyorum. "Seni yanımda götüremezdim. Çok gençtin."

"Siktir git. Senden nefret ediyorum."

"Madem benden bu kadar nefret ediyorsun, neden kalmam için oy verdin?" "Şey... Burada, seni görebileceğim bir yerde acı çekmeni istiyorum."

"Sasha'nın bununla bir ilgisi olma ihtimali var mı?"

"O pislik beni hiçbir şekilde etkileyemez. Onu öldürmelisin, Kirill. İşe yaramaz görünüyor."

Ve yine de hiçbir tehdit olmadan sizi odanızdan çıkarmayı başardı.

"Bunu düşüneceğim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bana kızgın olabilirsin ama seni koruma sözümü tutacağım, özellikle de kendi adamlarımdan."

"O... *o kadar da* kötü biri değil. Sanırım onu gözetim altında tutabiliriz ve eğer şüpheli bir şey yaparsa boğazını keseriz."

Saçlarını karıştırdım. "Nasıl isterseniz leydim."

Duraksıyor, çenesi titriyor ama sonra beni itiyor ve "Seni hala affetmedim!" diye bağırarak odasına koşuyor.

Sanki hayatı buna bağlıymış gibi odasına geri dönmesini izlerken dudaklarımın kenarları yukarı kalkıyor. Dış dünyaya maruz kaldığı o n c a istenmeyen şeyden sonra muhtemelen bir hafta boyunca orada kalacak.

Karina'nın şu anda aşağı inip korktuğu annesiyle yüzleşmek için hiçbir nedeni yoktu ama bana yardım etmeyi seçti.

Sasha'nın yüzünü göstermesini bekledim ama o kaçtı.

Gerçi uzun süre kaçamaz.

Viktor bir hayalet gibi yanımda belirirken saatimi kontrol ediyorum.
"Biz hazırız."

"Git."

Tek kelime ama ne yapacağını çok iyi biliyor.

Oyun başlıyor.

İKI SAAT SONRA, BABAMIN OFISINDE OTURUYORDUM.
öldüğü gün benimkini.

Tüm dosyalarını, kayıtlarını ve arşivlerini inceliyordum. Bunu yapabilecek tek kişi benim, çünkü şifrelerini ve anahtarlarını bana bıraktı. Evet, gerçek anahtarlar. Eski kafalı biriydi.

Yaşlı aptal Morozov'un mirasını devam ettirmem için bana güvendi.

Mal varlığını, dosyalarını ve aradaki her şeyi incelerken güzel bir haberle karşılaştım.

Sevgili babamın burada, Rusya'da, Güney Amerika'da ve dünyanın dört bir yanında yüksek mevkilerdeki kişilerle yaptığı her karanlık işlemi not ettiği küçük bir kara kaplı defter var.

Bunu da ayrıntılı bir şekilde yaptı, daha önce iyilik gördüğü kişileri vurguladı ve görmediği diğerlerinin yıldızlarını koydu.

İktidara ulaşmak için işlediği iğrenç suçlar ve katlandığı büyük mesafeler bu küçük mücevherde tek tek anlatılıyor.

Gelecekteki çabalarımda kesinlikle kullanacağım bir şey.

Masamın yan tarafında yavaş yavaş büyük bir iskambil kâğıdı evi inşa ediyorum. Geometrik şekli ve bu iş için harcadığım çaba, her türlü senaryo için vizyonumu açmama yardımcı oluyor.

Telefonum masanın üzerinde titriyor ve yaratıcılığımı yok etmekle tehdit ediyor. Dikkatlice elime alıyorum ve kontrol etmek için ofis sandalyemde arkama yaslanıyorum.

Viktor: Operasyonun birinci aşaması tamamlandı.

Kirill: Bir sonraki talimata kadar beklemede kalın.

Anlaşıldı.

Telefonumu cebime koymak üzereydim ki kapı hızla açıldı ve Sasha eşikte belirdi. Gömleği dağınık ve yüzü ter içindeydi.

"Kapı çalmayı bilmiyor musun?"

"Senin... annen kaçırıldı" diye ağzından kaçırmadan önce derin bir nefes alıyor.

"Bu yüzden mi benden kaçmayı bırakmaya karar verdin?"

Kaşları çatılmış bir halde içeri girdi. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Annen... yolun ortasında kaçırıldı."

"Annemi mi takip ediyordun, Sasha?"

Yutkunuyor. "Bu şu anda önemli mi?"

"Belki."

Gözlerinin üzerine düşen koyu bir gölge onları kasvetli gösteriyor. Masamın önünde durduğunda dudakları garip bir şekilde sevimli bir surat ifadesiyle öne doğru kıvrılıyor. "Annenin dışarıdaki en iyi insan olmadığını biliyorum ama sana şu anda hayatının tehlikede olduğunu söylüyorum. Maskeli adamlar arabasına çarptıklarında, korumalarını ortadan kaldırdıklarında ve onu kaçırdıklarında bunu kendi gözlerimle gördüm. Bu yüzden bir şeyler yapmak zorundasınız. *Şimdi*."

İki kartı yavaşça evimin tepesine yerleştiriyorum. "Neden yapayım ki? Roller tersine dönseydi o hiçbir şey yapmazdı."

"O zaman senin ondan ne farkın var?"

"Farklı olduğumu kim söyledi? Ne de olsa o

benim annem."

Yüz ifadesi değişmiyor, ne şaşkınlık ne de şok. Bunun yerine sakin bir ses tonuyla "Buna inanmıyorum" diyor.

Ayağa kalkıyorum ve o hafifçe geri çekiliyor. Dışarıdan bakan biri için fark edilmeyebilirdi ama ben bu hareketin ardındaki nedeni çok iyi biliyorum.

Benden uzak durmayı tercih ediyor.

İlginç.

"Annemi neden takip ettiğini söylersen harekete geçebilirim." "Ben...

kiminle buluşacağını anlamaya çalışıyordum."

"Sana bunu yapman için emir verdim mi?"

"Hayır, ama düşündüm ki-"

"Sana düşünmeni söyledim mi?" Sesim derinleşiyor ve Sasha da bunu hissediyor olmalı.

Omuzlarında gerginlik var ve bana kapana kısılmış bir fare gibi bakıyor.

"Soruya cevap ver, Sasha. Seni buraya düşünesin diye mi getirdim?"

"Hayır."

"Doğru, *hayır*. O halde sizden harekete geçmenizi istemediğim halde işgüzarlık yapma ve sorun çözme alışkanlığınızdan vazgeçin."

"Yardım etmeye çalıştığım için özür

dilerim." "Özür reddedildi."

"O zaman geri alıyorum. İlk etapta samimi değildi."

Gözlerimi onun itaatsiz çocuklarına diktim. Başka biri olsaydı, küstahlıkları yüzünden onları ya kovar ya da vururdum.

Ama Sasha'nın meydan okumasıyla ilgili bir şey içimdeki çirkin canavarı harekete geçiriyor.

Onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Aksine, ona sahip olabileceğim kadar yakın olmak istiyorum. Onun varlığı benimkiyle birleşecek.

Gözlerim onun meydan okuyan gözleriyle buluşuyor. "Zorluyorsun."

"Neden yardım edemediğimi anlamıyorum. Bunu benim için sayısız kez yaptın. Neden ben de aynısını yapamıyorum?"

Yani yaptığım şeyi bir iyilik olarak görüyor ve bunca zamandır bana borcunu ödüyor.

İlginç.

"Karina bu oyunun dışında. Onu dahil etmek isteseydim ederdim ama etmedim çünkü durumu fazla stres ya da baskıya izin vermiyor."

"Ona baskı yapmadım."

"Kibarca sorduğunu varsaymamı mı istiyorsun?"

"Şey... neredeyse. Yine de onu tehdit etmedim. Aslında beni her gördüğünde bedensel zarar vermekle tehdit eden o."

"Bir dahaki sefere bu işe karışmayın ya da en azından karıştığınızda beni haberdar edin." "İkincisini kabul edebilirim ama ilkini garanti edemem... efendim."

Son kelimeyi sonradan eklemesini özlemiyorum. Bu kitapla çok uğraşacağım kesin.

"Bu geceden itibaren benim gece bekçim olacaksın."

Muhtemelen konunun aniden değişmesinden dolayı gözlerini kırpıştırıyor.

New York'a geldiğimizden beri bu kararı vermek istiyordum. Maksim ve Yuri'nin arasında 'sıkışmış' uyuma fikri ağzımda tuhaf bir tat bıraktı.

Başlangıçta ona tek başına bir oda vermeyi düşündüm ama bu şüpheli görünebilirdi. Küçük piç Maksim'in kişisel alan duygusu olmadığından bahsetmiyorum bile.

Bu yüzden onu adamlarımla aynı yatağı paylaşmaktan alıkoymanın en iyi yolu onu gece bekçim olarak görevlendirmek.

"Tamam. Ne yapacağım?" diye sorar. "Ben uyurken yatağımın yanında kal."

"Oh... uh, başka birini tercih etmediğinden emin misin... Viktor gibi?"

Yine kaçıyor. Bunu garip vücut dilinden ve geri adım atan konuşmasından anlayabiliyorum.

"Bu bir rica değil. Bu bir emirdir."

Tam başka bir şey söyleyecekti ki yarattığım şeyi gösterince durdu. "İskambil evlerinin neden kötü bir ünü olduğunu biliyor musun?"

"Annenizin yardıma ihtiyacı varken gerçekten iskambil kâğıtlarından bir evden mi bahsediyoruz?"

"Soruya cevap ver, Sasha. Nedenini biliyor musun?"

Ellerini öyle bir tavırla havaya kaldırıyor ki, onu duvara doğru itip bugün için yaptığım tüm planlardan vazgeçmek istiyorum.

"İnşa etmek çok fazla çaba ve konsantrasyon gerektiriyor ama kısa sürede yok edilebilir."

"Evet ve hayır. Bak." Elim en üstteki kartın üzerinde geziniyor. "Kağıttan yapılmışlar ve kağıt şekillendirilebilse de yine de kırılgan."

Parmağımın bir hareketiyle, bir araya getirmek için bir saat harcadığım eseri yuvarlıyorum.

"Beni iyi dinle, Sasha. Burası iskambilden bir ev ve ben onun içine ait değilim. Her zaman o n u bir araya getiren ya da yok eden kişi ben olacağım."

Kaşlarını çatıyor, ne demek istediğimi anlamamış gibi görünüyor ama olsun. Zamanla anlayacaktır.

Masanın etrafında dönüyorum ve o da aramızda güvenli bir mesafe bırakarak nazikçe geri itiyor. Gözlüğümü baş ve işaret parmağımla ayarlayarak onu boğmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Konstantin annemin kaçırıldığını duydu mu?"

"Sanırım öyle. Az önce arabasına giderken en kötü zamanlamadan ve bunun gibi şeylerden bahsediyordu."

"Güzel."

"Bunun neresi iyi?"

Ben ofisten çıkarken o da yanıma geliyor. "Onu kurtarmak için ondan yardım isteyecek misin?"

"Tabii ki hayır." Sırıtıyorum. "Bir kahraman pelerinini paylaşmaz, değil mi?"

"Bununla kesinlikle zaman kaybedeceksiniz. Bratva'nın sizin için özel olarak düzenlediği toplantıya geç kalmanızın bir sakıncası var mı?"

"Hayır. Ama her şey yoluna girecek."

Sasha da dahil olmak üzere her şey plana göre gidecek.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Kirill bana kurtarma operasyonu için orada olmak isteyip istemediğimi sordu. Anne.

Bu konuda o kadar rahat konuşuyor ki, biraz dehşete düşmekten kendimi alamıyorum.

Onun hareketlerine verdiğim tepki ondan çok benimle ilgili. Bunu biliyorum. Gerçekten, *gerçekten biliyorum*.

Değiştiğinden değil, belki de değişmediği gerçeğinden korkuyorum.

Aslında, çok açık bir şekilde kendisi gibi davranıyor. Ordudayken, muhtemelen sıkıyönetim nedeniyle, katı ve ulaşılmaz biriydi ama şimdi dış görünüşünden sıyrıldı ve içindeki benliği serbest bırakıyor.

Değişmesini beklediğimden değil, ama belki de aile üyelerinin yanında olmanın onu farklı davranmaya zorlayacağını düşündüm.

Onun kayıtsız tarafını ortaya çıkaracaklarını bilmiyordum.

Yuri arabayı Kirill'in annesinin olduğunu söylediği yere sürerken ben yolcu koltuğunda oturuyorum. Yuri'ye patronun annesine takip cihazı takıp takmadığını sordum, o da omzunu kaldırdı.

Hecelemesine gerek yoktu. *Bu ailede her şey mümkün.*

Dikiz aynasından Kirill'e bakıyorum. Bir kral gibi zahmetsiz bir karizma ile oturuyor. Bu kadar doğal ve sakin görünmesi korkutucu.

Tablette gezinmek gibi sıradan bir iş yaparken bile otoriterdir.

Uzun, damarlı parmakları kolay bir kontrolle cihazın üzerinde duruyor. Erkeksi ellerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Yıkım için de kullanılabilecekleri gerçeği, üzerimdeki tuhaf etkilerini azaltmıyor.

"Daha hızlı, Yuri," diyor başını kaldırmadan ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Sevgili annemi kurtarmak için geç kalmak istemeyiz."

Bu adam bir psikopat.

Otoyol kenarında tanık olduğum sahnenin etkisinden hala kurtulamadım. Bir filmden fırlamış gibiydi ama aynı zamanda o kadar gerçekçiydi ki beni geçici bir şok halinde bıraktı.

Bir minivan arabasına arkadan çarpmakla kalmamış, birdenbire onu yoldan çıkarmış.

Yulia'nın kazada öldüğünden emindim ama kısa bir süre sonra korumaları tarafından araçtan itilerek çıkarıldı ve siyah kar maskeli adamlar tarafından bayıltılarak yolun kenarına atıldı.

Her şey yıldırım hızıyla gelişti ve ben bir çözüm düşünemeden sona erdi. Onları takip etmeyi düşündüm ama bunu yaparsam ölmüş olacağımı biliyordum. Bu yüzden Viktor'u aradım, o da "Ben hallederim" dedi ve telefonu kapattı.

Maksim'e ulaşılamıyordu ve eve döndüğümde Kirill tahtında sıkılmış bir kral gibi uzanıyordu. Ayrıca annesinin kaçırılması haberinin hiçbir önemi yokmuş gibi davranıyordu.

Şehirden uzakta bir depoya varıyoruz. Görünürde sadece birkaç terk edilmiş endüstriyel bina var, eski sarı-gri renkleri öğleden sonra gökyüzüyle güzel ve ürkütücü bir görüntüde çarpışıyor.

Arabadan atlıyorum, ama Kirill kıpırdamıyor, görünüşe göre tablette yaptığı işe dalmış.

Pencereye vuruyorum ve o da bana bir baş belasıymışım gibi bakıyor. İzlediği şeye bir göz atıyorum ve yüzüm ısınıyor.

Bu.. porno.

Vay
anasını.

Tüm yolculuk boyunca odaklandığı şey bu muydu?

iPad'i kapatırken, koltuğa atarken ve arabadan ine r k e n telaşlı ya da anormal davranmıyor.

ile ve aynı soğukkanlı Enerji, o yürür içinve kapı . depoda. Ona yetiştim ve "Önce bir plan yapmamız gerekmez mi? Muhtemelen bir yerlerde keskin nişancıları vardır. Yanımızda daha fazla adam getirmeliydik. Ve Yuri'nin gerçekten arabada mı kalması gerekiyor-"

Beni sessizliğe boğan bir şey yaptığında sözlerim durdu.

Kirill eğildi ve kulağımı ısırdı. Bu bir yalama ya da kemirme değil. Omurgamdan aşağıya hem bir ürperti hem de bir acı gönderen düpedüz bir ısırık. Sonra, aynen böyle, geri çekiyor.

Saldırıya uğrayan kulağımı tutarken yanaklarımdaki sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyorum. "Ne... bu ne içindi?"

"Sessizliğiniz." Rahatça konuşuyor ama sözlerinin altında alışılmadık bir gerginlik var.

Gerçek şu ki, yaptığı şey istediği etkiyi yarattı ve ben de konuşmayı bıraktım. Yine de silahımı alıp çevremizi inceliyorum. Sanki her şeyi sona erdiren o göreve geri dönmüşüz gibi duyularım yüksek alarmda.

Ayrıca mevcut durumda olayların nasıl geliştiğini düşünmeden edemiyorum. Onu fidye için mi aradılar? Bu yüzden mi bu kadar sakin?

Kirill silahını bile çekmeden deponun kapısını iterek açar.

Girişte Yulia'nın bir sandalyeye bağlandığını gördüğümde donup kalıyorum. Ağzı koli bandıyla kapatılmıştı. Genelde zarif olan saçları dağınık görünüyor ve şakağında kurumuş kan izleri var.

Ama durup bakmama neden olan şey o değil. Y a n ı n d a k i adamlar. Viktor, Maksim ve diğer birkaç meslektaşım.

Burada ne yapıyorlar?

Kirill onları biz gelmeden önce mi gönderdi?

Hayır.

Etrafıma bakıyorum ve burada bir şeyler kesinlikle doğru gelmiyor.

Ceset yok, mücadele izi yok ve kesinlikle 'Yulia'yı kurtarma' misyonunun kalıntıları yok.

Ben orada şaşkın şaşkın dururken ve olanları yavaş ama emin adımlarla kafamda canlandırırken, Kirill annesine yaklaşıyor.

Kendini bağlardan kurtarmak için umutsuz bir çabayla omzunu geri çeker.

Kirill'in sırtı neredeyse tüm vücudunu gizliyor ve yüz ifadesini daha iyi görebilmek için yana doğru adım atmam gerekiyor.

"Çok şey atlattın anne." Korkutucu bir tarafsızlıkla konuşuyor. "Bunun için yaralandın bile. Adanmışlığını alkışlıyorum."

Bantlanmış ağzından boğuk cümleler çıkıyor ve Kirill her kelimeyi anlamış gibi başını sallıyor.

"Beni büyük bir şefkatle karşıladınız, bu yüzden evlatlık görevimi yerine getirmeli ve bu jeste karşılık vermeliyim." Koli bandını yavaşça çıkarıyor, sanki onun her saniye rahatsızlık hissetmesini istiyormuş gibi. "Aynı şey sevgili Konstantin için söylenemez. Kaçırıldığınızı biliyordu ve yine de Pakhan'ın evine gitti. Bazıları en sevdiğin oğlunun senin hayatını ya da ölüm ihtimalini umursamadığını bile söyleyebilir."

"Seni adi pislik! Sergei'ye her şeyi senin planladığını söyleyeceğim. Bana bunu yapmanın sana bir şey kazandıracağını sanıyorsan-"

Kirill koli bandını tekrar ağzına yapıştırarak konuşması gereken tüm kelimeleri öldürdü.

"Şimdi, kendini zorlama. Senin yaşında tavsiye edilmez. Ayrıca, gerçekten Sergei'nin benim yerime sana inanacağını mı düşünüyorsun? Babam hayattayken bile örgüt için bir değer olduğumu unutmuş gibisin. Biliyorum.

sınırların, anne." Maksim'e bakar. "Onu eve geri götür. Güvende ve sağlam olduğundan emin ol."

Arkadaşım başını sallıyor ve onu çözmeye başlıyor ama Kirill başını sallıyor. "Onu bu şekilde götürün. Sadece eve vardığınızda çözün. Eminim anlayacaksın anne. Dırdırın can sıkıcı ve ben adamlarımın gereksiz strese maruz kalmasını istemiyorum."

Kadından boğuk bir çığlık yükselir ama Kirill çoktan depo kapısına doğru yönelmiştir.

Yulia koli bandının arkasında çırpınıyor ve çığlık atıyor, gözleri alev alev yanıyor ve tüm asil tavrı paramparça oluyor.

Manzara karşısında donup kaldım ama sadece birkaç saniyeliğine. Viktor sessizce Kirill'i arabaya kadar takip edip Yuri'nin yanındaki eski yerimi aldığında kendime geliyorum.

Kendimi palyaço gibi hissederek silahımı sakladım. Görünüşe göre, bu durumun farkında olmayan tek kişi bendim.

"Atla." Kirill arka koltuktan bakıyor ve kendimi yakalamadan önce neredeyse tökezleyerek içeri giriyorum.

Yuri vitesi ileri alıp yüksek hızda sürerken arabanın üzerine sessizlik çöküyor. İki elimi dizlerime koyuyorum ve bir an için çok uzun süre sıkıca kavrıyorum.

Sanırım Yuri bile 'Yulia'yı kaçırma' operasyonundan ve sonrasında yaşananlardan haberdardı çünkü ona bir sonraki varış noktamız hakkında emir verilmemişti ama yine de kesinlikle nereye gittiğimizi biliyormuş gibi araba kullanıyor.

Görünüşe göre, Kirill'in bu hassas detayları açıklayacak kadar güvenmediği tek kişi benim.

Elbette birkaç aylık tanışıklığımızın, onunla birlikte büyümüş ve Anna tarafından yetiştirilmiş erkeklerle kıyaslandığında pek bir şey ifade etmediğini anlıyorum.

En yakın arkadaşlarım olan Maksim ve Yuri bile şu anda kendilerini çok uzak hissediyorlar. Onlar Kirill'e sadıklar, bana değil.

Belki de o sadakat çemberine ait olma çabalarım boşunadır.

Büyük, güçlü bir elin elimi sarmasıyla düşüncelerim aniden kesiliyor.

Kirill'in.

Ellerinin ne kadar büyük ve damarlı olduğunu hep fark etmişimdir ama bir tanesinin benimkini ezip cüceleştirmesi bambaşka bir şey.

Tıpkı daha önce kulağımı ısırdığında olduğu gibi, beni tamamen hazırlıksız yakaladı ve nasıl tepki vereceğimden emin değilim.

Yine de iç sıcaklığım yükseliyor ve kalbim göğüs kafesimin içinde gümbür gümbür atıyor.

Ancak Kirill beni görmezden geliyor. Elimi aşağı doğru iterken bile rahat ifadesiyle ön koltuklara bakıyor.

O zaman dizimin zıpladığını fark ediyorum ve yavaşça durmaya zorluyorum.

Kirill onaylayan bir tavırla elimin arkasını okşuyor. Nefesimi tutuyorum, doğru düzgün hava çekemiyorum.

"Oraya varmamız ne kadar sürer?" diye soruyor, içimde uyandırdığı karmaşık duyguların tamamen farkında olmadan.

"Yirmi dakika," diye yanıtlıyor Yuri.

"Şunu on yapalım."

"Evet, patron." Ve sonra arabayı neredeyse bir mermiye dönüştürüyor.

Yuri'nin yüksek hızda sürüş konusunda eğitimli olduğunu bilsem de, arabaların arasında zikzaklar çizerken ve neredeyse bir kamyona çarparken kaza yapacağımızı düşünüyorum.

Tüm bunlara rağmen Kirill'in eli hala dizimde. Ya da daha çok, eli dizimdeki elimi yutuyor.

Bundan daha önce de şüphelenmiştim ama artık tamamen eminim. Sadece sözleri ve varlığıyla beni bu kadar etkilemesinden gerçekten nefret ediyorum.

Ve şimdi, onun dokunuşu.

Derim karıncalanıyor ve içimdeki bir şey dışarı çıkmaya çalışıyor.

Nazikçe, diğer elimle onun elini tutup çekiyorum ve koltuğun ucuna doğru hafifçe kayıyorum.

Kirill başını bana doğru eğiyor, gözlüklerini burnundan yukarı kaydırırken yüzünü gizemli bir ifade kaplıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Bana planın ne olduğunu söyleyecek biri var mı?" Kirill, "Yakında tüm parçalar yerine oturacak," diyor.

"Anneni kaçırmak da planın bir parçası mıydı?"

"Büyük bir kısmı, evet."

"Ses tonuna dikkat et, serseri," diye uyarıyor Viktor yolcu koltuğundan, kendine özgü bakışlarıyla beni sabitleyerek.

Araba büyük bir metal kapının önünde durur. Herkes bir an hareketsiz kalır, muhtemelen kameralar tarafından inceleniyordur. Sonra kapı gıcırdayarak açılır ve Yuri hızla devasa mülkün içine girer.

Malikanenin dairesel araba yoluna vardığımızda, hareket hastalığından kusmak üzereydim.

Ve daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Bir düzine başka arabanın arkasına park edilmiş arabadan çıkıyoruz. Konstantin'in adamlarını, muhtemelen Pakhan'ın adamları olan diğer muhafızlarla mutlu bir şekilde sohbet ederken buluyoruz.

Kirill'i gördüklerinde konuşmayı keserler ve ona yol açarlar. Sadece iki muhafızın ona içeriye kadar eşlik etmesine izin veriliyor. Yuri arabanın yanında kaldığı için Viktor ve Kirill'i büyük bir salona kadar takip ediyorum.

Burası Morozov ailesinin evinden bile daha görkemli ve o malikane kraliyet gibi göründüğü için bu bir şey söylüyor.

Ancak bu daha korkunç bir havaya sahip. Giriş holünde, melekler ve şeytanlar arasındaki bir savaşı gösteren devasa bir tablo var. Eserin her tarafına kan sıçramış ve tüyler ürpertici detaylarla korkunç yüz ifadeleri çizilmiş. Efsanevi yaratıkların korkunç çığlıklarını neredeyse duyabiliyorum.

Viktor'unkine benzer bir yüz ifadesi olan iri yarı bir adam konferans odasının çift kapısını açar.

Kirill başını bile sallamadan içeri girdi.

Viktor ve ben onu takip ediyoruz, sonra duruyoruz.

Yemek odası altın temalı bir masa, büyük bir avize ve şömine üzerinde şamdanlarla dekore edilmiştir.

Ancak atmosfer ne sıcak ne de neşeli.

Cenazeye katılan adamlar masanın etrafında oturuyor. Başlarında Pakhan, büyük patron ve emirleri veren Sergei var.

Vladimir ve Adrian sırasıyla liderin sağında ve solunda oturuyor.

Bir de Igor ve Mikhail var. Eski moda ve daha yaşlı nesiller.

Mikhail'in yanında Konstantin oturuyor, kendini beğenmiş görünüyor, sanki çoktan zafer kazanmış gibi dudaklarını kaldırarak sırıtıyor.

Karşı tarafta bir kadın oturuyor. Sarışın, ciddi ve ifadesiz yüzünden zarafet damlıyor.

Onu cenazede Sergei ile gördüm. Maksim onun torunu ve önceki Pakhan'ın torunu olduğunu söyledi.

Sahadaki operasyonlar hakkında hiçbir fikri yok, ancak organizasyonun meşru cephesi olan V Corp'ta basamakları tırmandığı için oy hakkı var.

Her üyenin arkasında Viktor ve benim gibi iki muhafız duruyor.

Vladimir gür sesiyle, "Geç kaldınız," diye anons ediyor.

"Biz senin için bir şaka mıyız, Morozov?" Mikhail suçlayıcı bir tonda ekler.

Igor başını sallar. "Bu sadece bize değil, Pakhan'ın kendisine de saygısızlık. Bu masanın bir parçası olmak başvurunuz için iyi görünmüyor."

Kirill gözlüklerini orta ve yüzük parmaklarıyla burnuna doğru itiyor, hiç etkilenmiş görünmüyor. "Gecikme için özür dilerim ama geçerli bir nedenim vardı."

Telefonunu çıkarır ve onlara Yulia'nın elleri bağlı, kanlar içinde ve zar zor kendine gelirken çekilmiş bir fotoğrafını gösterir.

"Buraya gelirken annemin bu fotoğrafını aldım ve gidip onu kurtarmak zorunda kaldım. O şimdi sağ salim evine döndü." Yüzü Sergei'ye dönük. "Kendi aileme ihanet edersem Bratva'da herhangi bir mevkiye layık olacağıma inanmıyorum. Eğer ailemi koruyamazsam, daha büyük bir organizasyonu nasıl koruyabilirim?"

Igor, gülümsemesi kaybolmuş olan Konstantin'e döner. "Bu doğru mu?" "Kaçırıldığını bilmiyordum."

"Oh, evet, aldınız. Aynı resmi aldınız, değil mi?" Kirill e-postanın üst kısmındaki cc'yi gösterir. "Katılımınızı e-posta yoluyla teyit edebildiyseniz, bu resmi mutlaka görmüşsünüzdür. Tek fark sizin bunu görmezden gelmeyi seçmiş olmanız."

"Sen-" Ayağa kalkıyor ve herkesin sessiz bakışları arasında tekrar yere düşüyor.

"Kardeşim adına özür dilerim," diye devam ediyor Kirill sakin ses tonuyla. "O henüz çok genç ve ailenin değerini henüz anlamadı."

"Rusya'ya giden sensin!" Konstantin suçluyor. "Babamın emriyle. Dediğim gibi, aile."

"Roman, Kirill'i daha fazla eğitim alması için Rusya'ya gönderdiğinden bahsetti," diyor Igor.

Durumun böyle olmadığını bilmesine rağmen Kirill'in ifadesi nötr kalır.

Babasının arkadaşlarına yalan söylemesine şaşırmadım. Otoritesine meydan okunduğunu duyurmak isteyecek bir tipe benzemiyordu. Bu yüzden onlara Rusya olayının planının bir parçası olduğunu düşündürmüş olması akla yatkın.

Ne de olsa, Kirill'e bıraktığı vasiyete ve hassas malzemeye bakılırsa, onu her zaman tek varisi olarak görüyordu.

Sergei elini masaya koyar ve herkesin dikkati ona yönelir. Başka bir şey konuşulmaz ve odadaki gerginliğe ağır bir sessizlik hâkim olur.

"Yanlış davranışından dolayı hayal kırıklığına uğradım, Konstantin," diyor yavaş ve sakin bir konuşma biçimiyle.

Morozov kardeşlerden en küçüğü konuşmaya başladığında, Sergei elini kaldırarak onu susturur. "Yine de bir oylama sözü verdik ve bir oylama yapacağız. Kirill'in masamıza katılmasını isteyenler ellerini kaldırsın."

Bunu ilk yapan Igor'dur, onu Vladimir, Adrian ve kadın takip eder.

Son olarak da Sergei'nin kendisi.

O elini kaldırdığında, Mikhail de isteksizce de olsa elini kaldırır.

Konstantin'in yüzü tıpkı annesininki gibi kıpkırmızı olur. Tek yapabildiği, Kirill'in muhtemelen yıllarını harcayarak özenle kurduğu planlarını altüst edişini izlemektir.

"Damien'ı beklememize bile gerek kalmayacak," diyor Sergei. "Aramıza hoş geldin Kirill. Konstantin, senden ileride kardeşine destek olmanı bekliyorum. Artık gidebilirsin."

"Ama-"

"*Şimdi*." Sergei' n i n sesinde, genç Morozov'un takip etmekten başka çaresi olmadığı, tartışılmaz bir kalite var.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Kirill kardeşinin koltuğuna oturur. "Davranışları için özür dilerim. Hâlâ kat etmesi gereken uzun bir yol var."

"Gerçekten de öyle," diyor Vladimir. "Söz verdiğiniz gibi onu kontrol altında tutacağınıza inanıyorum."

Kirill başını sallar. "Sana söz

veriyorum." Oh, anlıyorum.

Bulmacanın parçaları yerine oturmaya başlar.

Kirill'in zaten bir A ve bir de B planı vardı. İlki, annesinin kaçırılması ve Sergei'nin sadakat ve aile duygularına hitap etmesiydi.

Ama bu bir şekilde ters giderse, zaten bir B planı vardı. Vladimir ve büyük ihtimalle Adrian ve Igor. Kardeşi yerine ona oy vermeleri için el altından bazı anlaşmalar yapmış olmalı.

Arkasındaki pozisyonumdan sırtına bakıyorum.

Bu adam... başka bir seviyede.

Ve onun tarafında olduğum için gerçekten mutluyum. Onun düşmanı olsaydım hayatta kalamazdım.

Söylediklerinde ciddi olduğuna inanmaya başlıyorum. Bu basit bir hırs değil.

Kirill dünyayı istiyor, yolunda kimi çiğnemesi gerektiğini umursamıyor.

Toplantıyı dikkatle izliyorum. Kirill onlara babasının mirasını nasıl geliştireceğini anlatıyor ve hatta gelecek yıl bu zamanlar ondan bekleyebilecekleri kâr yüzdesi hakkında onlara söz veriyor.

Yüzde yüz. Hem de hiç.

Toplantının sonunda herkes ona yeni bir gözle bakar.

Hem dikkat hem de yorgunluk isteyen tanrısal bir varlığı vardır.

Bazıları vardır endişeli-Mikhail, Vladimir, ve Rai. Diğerleri Sergei ve Igor'a minnettarız.

Tüm toplantı boyunca tarafsız kalan tek kişi Adrian.

Yemek odasından çıkıp ön kapıya yöneldiğimizde Kirill'in yüzünde zafer duygusu yoktu.

Başarı ya da kutlama duygusu yok.

Başından beri sonucun böyle olacağını biliyordu. Strateji oluşturma seviyesi bu dünyanın dışında.

Bekleyen arabaya binmek üzereyken, uzun boylu, kaslı bir adam bize yaklaştı.

Gömleğinin düğmeleri zar zor iliklenmiş ve saçları yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor. Ancak genel olarak dağınık görünümüne rağmen, hiç de öyle değil.

Gri-yeşil bakışlarında uğursuz bir kenar gizleniyor. Bu, orduya kan tutkusu için katılan askerlerin yüzlerinde gördüğüm bakış.

Dokunma mesafesine geldiğinde Kirill'in önüne geçiyorum, bir elimi göğsüne dayıyorum ve en derin, en erkeksi ses tonumla, "Geri çekil," diyorum.

Adamın ölümcül ifadesi elimin üzerine düşüyor. "Neden, sen sert bir pislik değil misin?"

Elimi kolaylıkla bükmeye başladı, ama ben elimi kaydırdım ve onun elini tutup sırtına doğru bükmeyi başardım.

Ben daha onu tutturamadan dönüp suratıma bir yumruk indiriyor ve beni sütuna doğru uçuruyor.

Nefesim ciğerlerime kaçıyor ve yüzümdeki morluğun iki katına çıktığını hissederken birkaç kez öksürüyorum.

Aslında, yüzümü hissedemiyorum. Ve dünya neden bu kadar puslu?

"Dediğim gibi." Yeni gelenin Kirill'e söylediğini duydum. "Bu kadar erken uyandırılmamın nedeni sen misin? Bana o kadar da özel görünmüyorsun. Muhasebeci olmaman gerektiğine emin misin-"

Dünyam kararmadan önce son gördüğüm şey Kirill'in yumruğunun adamın yüzüne değmesi oluyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Kafatasımın arkasında hafif bir ağrı başlıyor ve sonra tüm vücuduma yayılıyor. omurga. Ancak bu acı, önümdeki manzaranın yanında sönük kalıyor.

Uçsuz bucaksız beyaz bir tarladayım, olduğum yerde donmuşum, yoğun kar paltomun ve saçlarımın üzerinden esiyor.

Aşağı baktığımda Mike gözlerinde kanlı yaşlarla bana bakıyor. Bembeyaz çevrenin içinde korkunç bir manzara.

Küçük yüzüne uzanıp kanı silmeye çalışıyorum ama hareket edemiyorum.

Küçük elleri paltomu kavrarken korkutucu bir ses tonuyla fısıldıyor: "Kurtar beni Sasha."

İrkilerek uyanıyorum, ter tenimi kaplarken ağır ağır nefes alıyorum.

"Mishka..." Mırıldanıyorum, sonra çılgınca etrafımı inceliyorum. Bebek kuzenimin sihirli bir şekilde ortaya çıkıp bana her şeyi daha iyi yapan sakızlı gülümsemesini sunacağına dair hiçbir belirti yok.

Onun yerine kendimi tanıdık minimalist bir yatak odasında buluyorum. Yere bakıyorum ve beyaz gömlek ve ceket yerine bol bir tişört giydiğimi görüyorum.

"Kendin gibi görünmüyorsun, Sasha."

Kirill'in siyah takım elbisesi içinde beni karşılaması için yavaşça yatak başlığına yaslanıyorum. Öncekinden tek farkı ceketini çıkarmış olmasıydı.

Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırdı ve güçlü kollarından aşağı doğru kıvrılan ve damarlı ellerinin üzerinde alay eden çarpıcı dövmeleri ortaya çıkardı.

Konuşmaya başladığımda yüzümün sol tarafına güçlü bir ağrı yayılıyor ve irkiliyorum.

"Zorlama. Sana farklı göründüğünü söylemiştim." Kendine özgü rahat tonuyla konuşuyor ama sözlerinin altında anlamlandıramadığım gizli bir kenar da seziyorum.

"Yüzüme yumruk yedikten sonra... bilincimi mi kaybettim?"

Bu çok ezikçe, ben de güçlendiğimi sanıyordum.

"Sen uykusuzluk ve açlıkla boğuşurken." Komodinden bir tepsi alıp kucağıma koydu. "Ayrıca, herhangi biri tarafından yumruklanmadın. O Damien'dı."

"Örgütün son üyesi mi?" Başını sallıyor.

"Ve sen de ona yumruk mu attın?"

"Sanki o sana yumruk atmış gibi,

evet." "Ama ben hatalıydım."

"Onu durdurmuş olmanız hatalı olduğunuz anlamına gelmez."

Yatakta daha dik oturuyorum, altımdaki şiltenin kaymasının aşırı farkındayım. "Bu senin için sorun yaratacak mı?"

"Neredeyse burnunu kırdıktan sonra manyak gibi güldüğünü düşünürsek, hayır diyebilirim. Ama yine de onun gibi çılgın bir piçle kim bilebilir ki?"

"Belki özür dilersen-"

"Saçmalama," diye sözümü kesti. "Ye. Anna bunu senin için

yaptı." "O... yaptı mı? Benden nefret ettiğini sanıyordum?"

"Senden nefret etmiyor."

"Benden hoşlanmıyor mu?"

"Bu sevmemek o şu anda üzerinde duraklama beri o öğrenilmiş sen beni savundukları için bilinçlerini kaybetmişlerdi."

Eyvah. Şimdi, o ve diğer herkes beni bebek gibi davranılması gereken zayıf biri olarak etiketliyor olmalı.

"Burası senin odan değil mi?" Dikkatle soruyorum, bir kez daha etrafımın ve özellikle de yanımda duran adamın aşırı farkında olarak. Çarşafların onun gibi kokması da yardımcı olmuyor ve çarşafları yüzüme götürüp içime çekmemek için parmaklarımı çarşafların içine sokmak zorunda kalıyorum.

"Bunlar etkileyici çıkarım becerileri," diyor eğlenerek.

"Adamların beni ek binaya götürmesine izin verebilirdin."

Açık renk gözlerini bir gölge karartıyor ve ses tonu ölümcül bir hal alıyor. "Eğer bununla, *erkeklerin* gerçek cinsiyetini öğrenmelerinin senin için sorun olmayacağını kastediyorsan, o zaman bunu hemen yapabiliriz."

"Ben... öyle demek istemedim."

"O zaman minnettar ol ve çeneni kapat."

Omuzlarım dikleşiyor ve sıcaklık tenimde patlıyor. "Benimle bu tonda konuşmak zorunda değilsin. Aslında konuşmamanı tercih ederim. Sadece imajınla ilgili haklı bir endişem vardı. Odana bir muhafız aldığın için tuhaf görünmeni istemedim ama belki de fazla düşündüm."

"Öyleydin. Güç bende olduğu sürece kimse seçimlerim hakkında beni sorgulamaya cesaret edemez. O yüzden bırak da imajım ve yemeğim hakkında endişeleneyim, Sasha. Üçüncü kez sormayacağım."

Gözlerimi kısıyorum. "Peki bir şekilde karşı çıkarsam ne yapmayı düşünüyorsun?"

Hızlı bir hareketle tabağı komodinin üzerine geri koyuyor ve sonra beni kaldırıyor. Kısa bir süre içinde şiltedeki eski yerimi alıyor ve beni kucağına yatırıyor.

Kalçalarının ve göğsünün sert kasları tarafından ezildiğim için bir saniye boyunca nutkum tutuldu. Kolunu sırtıma doluyor ve kalçama yaslıyor, sonra tepsiyi alıyor.

"Ben... şaka yapıyordum. Kendi başıma yiyebilirim."

"Sen şaka yapıyor olabilirsin ama ben kesinlikle yapmıyordum. Sana bir daha sormayacağımı söyledim." Çorbadan bir kaşık alıyor ve dudaklarıma bastırıyor. "Aç."

İsteyerek yapmıyorum ama ağzım titriyor. Onun nadir sıcaklığı ve kokusuyla çevrelendiğimde içimde bir savaş patlak veriyor.

Lanet olsun, bütün gün ne kadar güzel kokuyor. Her gün.

Ve şimdi o kadar yakın ki, hava yerine onu solumak zorunda kalıyorum. "Bırak beni," diye mırıldanıyorum, kelimeleri zar zor duyuyorum.

"Aç ağzını. Üçüncü kez sormayacağım."

İstemesem de dudaklarımın ayrılmasına izin veriyorum. Aynı zamanda, itaat etmezsem ne yapacağını öğrenmemeyi tercih ediyorum.

Kirill hesaba katılmaması gereken bir doğa gücüdür. Biliyorum çünkü onu iş başında gördüm ve beni çok korkutuyor.

Yine de can sıkıcı bir şekilde, kendimi onun anormal zihninden garip bir şekilde büyülenmiş buluyorum.

Kaşığı içeri sokuyor ama ben yemeğin tadını alamıyorum. Tüm duyularım bu muamma adam tarafından rehin alınmışken bunu yapmak imkânsız.

Başka bir insanı besleme eylemi normal olmalı ya da en azından böylesine dayanılmaz bir gerilime neden olacak kadar önemli olmamalıdır. Ancak, Kirill'in kim olduğu nedeniyle, durum hiç de öyle değil.

Aynı zamanda içinde bulunduğum pozisyonla da ilgili.

Her hareketinden boğucu bir kontrol sızıyor ve ben umutsuzca onun ağına takılıyorum. Boynumu bir ilmik gibi saran gerginliği dağıtmak için umutsuz bir çabayla ellerime bakıyorum.

"Um... tebrikler," diyorum kısık bir sesle.

Kirill ağzıma bir kaşık çorba daha attı. "Ne için?" "Babanın yerine geçecek pozisyonu almak için."

"Bunu sanki yapmama ihtimalim varmış gibi söylüyorsun." Kaşlarını kaldırıyor. "Benden şüphe mi ettin, Sasha?"

Adımı her söylediğinde içimden bir ürperti geçiyor. Bunu o nadir, eğlenen ses tonuyla yaptığında özellikle sinir bozucu oluyor.

"Evet, ama sadece o pozisyona gelmek için iki planın olduğunu öğrenene kadar." "İki plan mı?"

"Birincisi, annenizi kurtardığınız için kahramanı oynamak ve Konstantin'in fili olmayan biri olduğunu ustaca vurgulamak. İkincisi ise ilk planın işe yaramaması ihtimaline karşı oy satın almak."

"İşte burada yanılıyorsun." Bir şeyi silmek için dudaklarımın kenarını okşuyor ama parmakları orada bir saniye fazla kalıyor, dayanılmaz derecede şehvetli hissediyorum. "Sadece iki plan yoktu, üç plan vardı."

"Üçüncüsü ne?"

"Konstantin'den

kurtulmak."

"Sen... öz kardeşini öldürmeyi mi planladın?"

"Ondan kurtulmak ille de onu öldürmek anlamına gelmiyor. Ben bundan daha yaratıcıyım."

Yanılmışım. Kirill sadece tehlikeli değil. O gerçek bir tehdit.

Hafifçe ona doğru dönüyorum. "Tüm bu düşmanların olması seni endişelendirmiyor mu?"

"Sadece arkadaşlara sahip olarak büyük bir şey başarılamaz." Ağzımı tekrar okşuyor ama bu sefer başparmağıyla alt dudağıma bastırıyor ve dudağım onun dokunuşuyla titreşiyor.

Sırtımdaki ve kalçamdaki kolunun ağırlığına dair farkındalığım artıyor. Ama en önemlisi, kıçımda giderek büyüyen şişkinliği görmezden gelemiyorum.

Dudağımı okşadıkça ve bastırdıkça ereksiyonu daha da büyüyor. Omurgamdan aşağıya ve kemiklerimin iliklerine kadar bir ürperti yayılıyor.

Tepkimi kontrol altında tutma çabalarıma rağmen yüzüm ve boynum ısınıyor.

Kar fırtınası sırasında yaralandığım o günden beri bana ilk kez bu kadar açık bir şekilde dokunuyor. Belki de bunun bir daha asla olmayacağını düşündüğüm içindir, ama şimdi oldu, bedenim kendime rağmen hayata diriliyor.

"Yüzün kızarıyor mu, Sasha?"

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazımın dibinde takılıyor, bu yüzden başımı bir kez sallıyorum.

"Cildin kırmızı görünüyor."

"Çünkü... ateşliyim."

"Öylesin."

Kalbim öyle sert atıyor ki, yerinden fırlayıp ayaklarının dibine serilmemesine şaşırıyorum. "Ne?"

"Ne?"

Söyleyemiyorum. İstiyorum ama *yapamıyorum*.

Az önce bana ateşli dedi. Duydum ama gerçek mi yoksa kafam bana oyun mu oynuyor emin değilim.

"Ne yapıyorsun, Kirill?" Bunun yerine, kafamdan geçen düşünceleri nihayet dile getirerek soruyorum.

Tepsiyi komodinin üzerine koydu. İşte o zaman işimin bittiğini fark ediyorum. Belki bir süre önce bitirdim ama yemekle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum.

İri elini kalçama koyarak gömleğinin ince kumaşında bir şok dalgası yarattı.

Buz gibi gözleri yüzümü bir saniyeliğine

yutuyor. İki saniye.

Üç.

"Seni becerip beceremeyeceğime karar vermeye çalışıyorum."

Kendi nefeslerimde boğuluyorum ve her türlü mantıklı düşünce pencereden uçup gidiyor.

"Sen... *ne*?"

"İşitme sorunun yok, o yüzden varmış gibi davranmayı bırak." Boştaki eli yanağımı okşuyor, sonra yavaşça ağzıma doğru ilerliyor. "O köye gittiğimizden beri seni becermek istiyordum. Seni yere atmayı, bacaklarını açmayı ve istediğimi almayı düşündüm. Bu yarı saydam tende izlerimi bırakmayı ve onların solmasına izin vermemeyi hayal ettim. Daha fazlası için yalvarırken çığlık atıp ağlayana kadar seni tekrar tekrar almayı hayal ettim."

Ateşim kaynama noktasına ulaştığında bedenim onunkine karşı gevşiyor. Kulaklarım yanıyor ve karıncalanıyor, daha fazlası için yalvarıyorum.

Ama ağzından çıkan her sakin kelimeyle titreşen tek yer orası değil. Göbeğim zonkluyor ve bacaklarımı sıkmak zorunda kalıyorum. Hafif bir kayma, kıçımın onun devasa ereksiyonuna sürtünmesine neden oluyor.

Kıpırdamadan duruyorum, nefes almaktan o kadar korkuyorum ki bunu sadece küçük adımlarla yapıyorum.

"Bacaklarını ayırıp seni becermek çok cazip gelse de yapmayacağım. Neden biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, içime yayılan ezici hayal kırıklığı duygusunu görmezden gelmeye çalışıyor ama başaramıyorum.

"Seni *henüz* çözebilmiş değilim... ve olası düşmanlara bulaşmam."

"Ben...senin düşmanın değilim." *Öyle olsaydım çoktan ölmüş olurdum.*

Gözlerini kısar. "Bir şeyler saklıyorsun - ya da muhtemelen bazı *şeyler*. Rusya'dan buraya kadar sırf koruma olarak kariyer yapmak için beni takip ettiğine bir an bile inanmıyorum."

"O zaman neden peşine takılmama izin verdin?"

"Sana söyledim. Çünkü seni parmağımın altına alabiliyorum." "Düşmanlarını daha yakın tut, ha?"

"Onun gibi bir şey." Parmak uçlarını kalçama batırıyor. "İtiraf edersen bu durumu düzeltebiliriz."

"Siz rahip değilsiniz, neden size itiraf edeyim ki?"

"Hayır, değilim. Ama cennette baban olabilirim."

"Reddediyorum." Elini itmeye başladım, ama bir dağı yerinden oynatıyor da olabilirdim.

"İnatçı olma. Beni istediğini biliyorum, Solnyshko. Bakmadığımı düşündüğün zamanlarda beni izliyorsun ve hatta tahrik olup rahatsız oluyorsun. Şu anda uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum. Bacaklarının arasına uzansam, ben de hissederim."

"Senin için çok kötü, ben de düşmanlara bulaşmam." Bu sefer elini ittiğimde beni serbest bırakıyor.

Ancak yataktan fırladığımda ve özel kıyafetler içindeki canavardan güvenli bir mesafede durduğumda düzgün nefes alabiliyorum.

"Eğer bir şeye ihtiyacın yoksa." Başımı sallayıp arkamı dönüyorum ve kapıya doğru koşma isteğime zorlukla direniyorum.

"İstediğin kadar kaç Sasha, ama günün birinde itiraf edeceksin ve ben de seni ödüllendireceğim."

Havalı görünmeye çalışmaktan vazgeçtim ve koşmaya başladım.

Beni rahatsız eden bu duygularla başa çıkmayı reddedersem, kesinlikle yok olacaklar, değil mi?

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Üç gün sonra, Damien'ın yumruğu nedeniyle solan bir çürük var ve Evdeki gerginlik bir kademe arttı.

Yulia Kirill'e her zaman onu boğmak istiyormuş gibi bakıyor - ki onu kaçırdığı düşünüldüğünde bu bir sürpriz değil.

Konstantin sinsi davranıyor ve birden fazla toplantı için dışarı çıkıyor. Yuri bana babasının gücünü kaybetmesinin oyun dışı kaldığı anlamına gelmediğini söyledi. Hâlâ annesinin etkisine sahip ve bunu sonuna kadar kullanacak.

Karina odasından çıkıp beni ya da kardeşini bir sürüngen gibi izledikten sonra kendi odasına koşup kapıyı çarpıyor.

Ben mi? Hayatım buna bağlıymış gibi Kirill'den uzak durmaya çalışıyorum.

Onun gözlerinin içine bakmak ve vücudunun benimkinin altındaki hissini düşünmemek için sahip olduğum profesyonel iradenin her zerresini kullanmam gerekiyor. Parmakları dudaklarımda. Kalçamı kavrayan eli. Kıçımın altındaki ereksiyonu.

Nefesi, kokusu, sıcaklığı. *Her şeyi.*

Unutmak mümkün değil. Doğru düzgün tadına bile bakamadım ama yine de daha fazlasını istiyorum.

Ve daha fazlası.

Ve hatta daha fazlasını. Ama yapamam.

Yapmayacağım.

Kirill beni ne kadar cezbederse cezbetsin, bu ateşli, olağandışı çekimi uzak tutmak ne kadar zor olursa olsun, yapacağım şey tam olarak bu.

İnşa etmeye çalıştığım her şey için tehlikeli. Düşmanım olmadığını söylerken yalan söyledim. Ne de olsa o Roman Morozov'un oğlu ve o adamın ailemin cinayetine karışmasına bağlı olarak düşmanım olabilir.

Son birkaç günümü aktif olarak konağın güvenlik sistemini ezberleyerek geçirdim. Maksim'i kullanmaktan nefret etsem de buradaki her şeyin nasıl çalıştığını öğrenmem gerekiyordu. Kameralar, alarmlar ve gözetimden sorumlu muhafızlar.

Bulduğum ilginç bir bilgi de yatak odalarında ya da ofiste hiç kamera olmaması. Salonun kameralarında şüpheli görünmeden bir şekilde oraya girmeyi başarırsam, bazı bilgiler edinebilirim.

Daha önce ofise gitmiştim ama sadece Kirill ve Viktor oradayken.

Çekmecelerin çoğunda Kirill'in şifre korumasına çevirdiği anahtarlar var. Kasa parmak izi korumalı, yani sadece Kirill açabilir. Yine de bunun bir önemi yok, çünkü Roman'ın ailemle olan ilişkisini kasada saklanacak kadar hassas bir sır olarak gördüğünü sanmıyorum.

Muhtemelen tüm bu olanları önemsiz bir şey olarak görmüştür. Geride hiçbir kayıt bırakmayacak kadar önemsiz olduğunu düşünmüş olma ihtimaline de hazırlıklı olmalıyım.

Deneyene kadar bilemeyeceğim.

Adımlarımı soğukkanlılıkla atarak ofise giden koridorda yürüyorum, sonra kapıyı çalıyorum ve açmaya çalışıyorum.

Kilitli.

Tabii ki öyle.

Yine de bir süre orada kalıyor, şüpheli görünmeden kilidi açmanın en iyi ve en hızlı yolunu düşünüyorum.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

İrkiliyorum ama kendimi toparlayıp Viktor'un ciddi varlığıyla yüzleşmek için arkamı dönüyorum. "Boss'u arıyordum."

Taş gibi adam kaşlarını kaldırıyor. "Kapalı bir kapının

önünde mi?" "Belki içeridedir diye düşündüm. Kapıyı

çaldım."

İfadesiz duruyor ve kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Yemin ederim sırf kıpırdanışımı görmek için bunu bilerek yapıyor.

Ama artık orduda değiliz ve o benim doğrudan amirim değil. Çenemi kaldırıyorum ama bu onun hoş olmayan yüz hatlarını değiştirmiyor.

"Patron seni eğitim alanında istiyor. Şimdi."

Viktor'un varlığını unutturmanın en iyi yolu ne? Aptal patronu. Ondan bir gün daha kaçma çabam boşa gitti.

"Nedenini söyledi mi?"

"Hayır." Sonra adımlarını hızlandırmaya başladı.

Sırtına bir surat yaptım. Aniden arkasını dönüyor ve ben de saçıma dokunuyormuş gibi yapıyorum.

"Yürü, Lipovsky."

"Sasha'yı ya da en azından Aleksander'ı tercih ederim."

"Çok gerekli olmadıkça konuşmamanızı tercih ederim ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz."

Pislik.

Onu ek evlerden birinin yakınındaki antrenman sahasına kadar takip ediyorum. Burası kapalı bir havuz, sauna ve kliniğin bulunduğu dev bir spor salonu. Muhafızlar burada her gün formda kalmak için her şeye sahipler.

Kirill'in nerede olduğunu Viktor'a sormaya gerek yok. Onu dövüş ringlerinin ortasında, eleştirel bir bakışla maçları izlerken görüyorum.

Üzerinde her zamanki siyah pantolonu ve dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz düğmeli bluzu var. Kollarını kavuşturmuş dalgın görünüyor ve burnunun üzerinde duran gözlükleri ona tehlikeli bir hava veriyor.

İşte bu yüzden o geceden beri ondan uzak durmaya çalışıyorum. Gerçek cinsiyetimi öğrendiğinden beri baş başa geçirdiğimiz zamanı en aza indirmeye çalışıyorum.

Onu gördüğüm an bakmadan duramıyorum. O etrafımdayken garip farkındalığımın sonu gelmiyor.

Kirill beni fark edince duraksıyor, ben de yutkunarak sahte bir güvenle ona doğru yürüyorum.

Diğer gardiyanların kavga seslerine ve Kirill ile yalnız olmadığımız gerçeğine sığınıyorum, bu yüzden komik bir şey olamaz.

Yerdeki bölümlere ayrılmış halkalardan birine giriyor ve ben de onu takip ediyorum.

Ayaklarım onun önünde durdu ve aptalca uzun olduğu için başımı kaldırmak zorunda kaldım. "Beni mi çağırdın?"

"Evet." Kollarını açarak iki yanına düşmelerine izin veriyor. "Bu, eğitiminin bir sonraki adımı."

"Sonraki adım?"

"Kampta aldığınız eğitimin her şeyin sonu olduğunu düşünmediniz, değil mi? O sadece kas güçlendirmeydi." Bakışlarını ateş gibi hissettiren mekanik bir tavırla üzerimde gezdiriyor. "Hâlâ kat etmen gereken uzun bir yol var."

"Damien'ın yumruğu beni bayılttığı için mi?"

"Çünkü sen onu gözaltına alman gerekirken o bir yumruk indirebildi. İyi bir keskin nişancısın ama her zaman yanında bir silah olmayacak. Göğüs göğüse çarpışma durumunda, büyük ölçüde dezavantajlı olacak ve muhtemelen saniyeler içinde öldürüleceksiniz. Bunu düzeltmemiz gerekiyor. Tetikte olun."

"Bu ne tür bir eğitim?"

"Basit." İki parmağıyla beni işaret etti. "Yumrukla beni." "Ben...

bunu yapabilir miyim?"

"Hayır, ama deneyebilirsin."

"Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki sana yumruk atabilirim."

Dudağının kenarı hafifçe seğiriyor. "Dene o zaman."

"Eğer başarırsam ne alacağım?"

"Seçtiğin herhangi bir ödül."

"Beni hafife alıyorsun, değil mi?"

"Belki de kendini abartan sensindir." Beni tekrar çağırıyor. "Bir yumruk, değil mi? Herhangi bir yere?"

"Suratına."

"Yakışıklı yüz hatlarınızı mahvetmek istemem."

Dudaklarında nadir bir gülümseme beliriyor. "Beni yakışıklı mı buluyorsun?"

Kahretsin. "Bu... sağduyu."

"Uh-huh. Merak etme, Sasha. *Yakışıklıma* hiçbir şey yapmayacaksın Özellikler. Şimdi, bütün gün orada mı duracaksın?"

Zaman kaybetmedim ve ona doğru hamle yaptım. Sadece eğilmekle kalmıyor, aynı zamanda sırtıma vurarak beni zahmetsizce yere seriyor.

Karnımın alt kısmında ve sırtımda ağrılar zonkluyor ama tekrar ayağa kalkmayı başarıyorum. Kirill olduğu yerde duruyor, yüz ifadesi bir keşiş kadar sakin.

Tamam. Bunun kolay olacağını düşünmemiştim, ama yine de Kirill'in mükemmel bir keskin nişancı olduğuna şahsen tanık olsam da, savaş becerileri hakkında pek bir şey bilmiyorum. Onu Karina'dan korumaya çalışırken beni duvara fırlattı. Ayrıca Damien'a vurdu ve hasar verdi, bu da güçlü olduğu anlamına geliyor.

Sadece bunu göstermemeyi seçiyor.

"Tekrar." İki parmağıyla bir işaret daha. Bu hareket beni kızdırmaya başladı.

Tüm gücümü topluyorum ve son sürat ona doğru koşuyorum. Ayaklarım altımdan kayıp gidiyor ve öncekinden daha acı verici bir gümbürtüyle yere çakılıyorum.

Bu sefer yaklaşmama bile izin vermedi. Yüzündeki nötr ifadeye dik dik baktım ve şimdi o yüz hatlarına zarar vermek istiyorum.

"Tekrar."

Titrek ayaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum ve ceketimi çıkarıp ringin dışına fırlatıyorum, ardından gömleğimin kollarını kıvırıyorum.

Kirill'in yüzü aynı kalıyor. Zamansız ve duygusuz. Hiç değişmiyor. Ne bir savaş çığlığı atıp yumruğumu kaldırdığımda, ne ona yumruk atmaya çalıştığımda, ne de o beni yere fırlattığında. Tekrar ve tekrar ve *tekrar*.

Bir saat sonra, bırakın yumruk atmayı, ona dokunmayı bile başaramadım.

Tişörtüm terden sırtıma yapışıyor. O kadar yoğun nefes alıyorum ki neredeyse hırıltılı soluyorum ve aldığım darbeler yüzünden organlarım yeniden düzenlenmiş gibi hissediyorum.

Bunu kalıcı hasar verecek şekilde yapmıyor, ancak bastırma yöntemlerinde o kadar kararlı ki her birini hissediyorum.

Bireysel eğitimlerini tamamlamış olan diğer muhafızlar etrafımızı sarıyor. "Bunu yapabilirsin, Sasha!" Maksim'in sesi arkamdan geliyor.

Ona doğru bakıyorum ve baş parmağımla onaylıyorum. Yanında duran Yuri'nin yüzünde aynı cesaretlendirici ifade yok.

Bana pes etmemi söyler gibi başını sallıyor. Buradaki hiç kimse Kirill'i alt edemez. Ama mesele de bu. Pes etmeyi reddediyorum.

"Yine." Kirill'in ses tonunda bu kez bir sertlik var. Her zamankinden daha fazla.

Ona doğru hamle yaptığımda, beni ringin diğer tarafına uçurdu. Acı her yanımda patlarken meslektaşlarımdan toplu bir "Ahh" sesi geliyor.

Kahretsin.

"Tekrar."

Dengesiz ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum ama ben bile zar zor dik durabildiğimin farkındayım. Dövüşmek ve yumruk atmak imkânsız. Uzun zamandır bu işi yapıyoruz ve yumruğum bırakın yüzünü, vücudunun herhangi bir yerine bile değmedi.

Yorgun ya da enerji harcamış gibi bile görünmüyor.

Lanet olsun. Bu çok utanç verici.

"Efendim, içeri giremezsiniz." Viktor'un acil sesi boşlukta yankılanıyor.

Bu kesinti için telaşlanmalı mıyım yoksa şükretmeli miyim emin değilim. Rulan ve adamlarının öldüğü zaman dışında, şu anda hissettiğim gibi bir aciliyet havası hissetmemiştim.

Beni spor olsun diye dövdüğü süre boyunca yüz ifadesini değiştirmeyen Kirill bile daha uzun, daha heybetli ve hayattan daha büyük görünüyor. Nefesimi tutarken yeni gelene bir göz atıyorum.

Damien'dan başkası değil. Tek başına.

Maksim'in de belirttiği gibi, Bratva liderlerinden herhangi birini tek başına bulmak neredeyse imkansız. Birincisi, suikast girişimleri gerçek.

İkincisi, genellikle ölmek istemezler.

Üçüncüsü ve en önemlisi, koruma bulundurmak yapılacak en mantıklı ve güvenli şeydir.

Damien'ın bir yerlerinde bir sorun olduğuna gerçekten inanmaya başlıyorum çünkü tek başına. Viktor ve diğerlerinin gelselerdi korumalarını durdurabileceklerinden şüpheliyim. Genelde korumalar, özellikle de iç çemberdekiler, patronları için ölmeye hazırdır.

Damien Viktor'la yüzleşmek için döner. "Sen. Seni tekmelemeden önce kayıp bir köpek yavrusu gibi beni takip etmeyi bırak."

Viktor cevap vermez ama Kirill'e bakar. "Özür dilerim patron. Onu durduramadım."

"Bla bla bla." Damien manik bir sırıtışla Kirill'in önüne kayar. "Selam, orospu çocuğu."

"İstenmeyen varlığınızın ardındaki nedeni açıklamak ister misiniz?" Kirill doğrudan sorar.

"Şimdi muhafızlarınıza misafirperverlik anlayışını kimin öğrettiğini anlıyorum. Söylemeliyim ki, beş üzerinden sıfır, kesinlikle tavsiye etmiyorum."

"Yine de soruma cevap vermiyor."

Damien beni yolumdan itti. "Sen, güzel çocuk, defol buradan." Az önce bana güzel çocuk mu dedi?

Kirill kıpırdamıyor ama sanki sadece sert bakışlarıyla daha da korkutucu hale geliyor. Yine de konuştuğunda sesi kesinlikle sakin çıkıyor. "Damien. Seni dışarı atmadan önce neden burada olduğunu söylemek için tam üç saniyen var. Bir...üç."

Damien sırıtıyor ve gözlerini büyütüyor. "Neden başka? Dövüşmek için tabii ki." "Seninle dövüşerek zamanımı harcamak istediğimi nereden çıkardın?"

"Benimle dalga geçiyor olmalısın. Hayatını kurtarmak için bir yumruk bile atamayan işe yaramaz güzel çocukla dövüşüyordun ve benimle dövüşmenin zaman kaybı olduğunu mu söylüyorsun? Neyin peşindesin, bunu ne kadar vurgulasam az, amına koyayım?"

"Reddediyorum." Kirill onu iterek geçer ve eve doğru yönelir.

Damien da onu takip eder. "Hadi, istediğini biliyorsun."

"Hayır, istemiyorum."

"Ya sana ödeme

yaparsam?"

"İlgilenmiyorum."

"Peki ya bir şey üzerine bahse

girsek?" "Hala ilgilenmiyorum."

"Kâr bile mi?"

Kirill ona yan gözle bakar. "O kelimenin anlamını nereden biliyorsun ki?"

"Dürüst olmak gerekirse umurumda bile değil ama bu işte iyiyim ve değerini anladığınızı biliyorum."

Kirill hiçbir şey söylemeden yürümeye devam eder. Damien onu içeri kadar takip eder, halinden çok memnun görünmektedir.

"İyi misin, Sash?" Maksim elini omzuma dolayarak kardeşçe sarılıyor ve beni eve bakmayı bırakmaya zorluyor.

"Uh, evet. Sayılır."

"Eğer teselli olacaksa." Yuri diğer tarafıma geçip sırtıma vuruyor. "Hiçbirimiz Boss'a karşı kazanamayız. O sadece... taştan yapılmış."

Başka bir muhafız, "Evet, dert etme Sasha," diyor.

"Onun uzaylı dayanıklılığı karşısında oldukça iyi dayandın," diyor bir başkası.

Hepsi ya omzumu sıvazlıyor, ya saçımı karıştırıyor ya da sırtıma vuruyor. Sonuncusu ağrıyan bedenime daha çok zarar veriyor ama ben yine de gülümsüyorum.

Birdenbire, daha önce hissettiğim tüm utanç ve zayıflık yavaş yavaş kayboluyor. Bu adamları uzun zamandır tanımıyorum ama yavaş ama emin adımlarla benim için bir aile gibi oldular.

"Hadi sana yiyecek bir şeyler alalım." Maksim ve Yuri beni mutfağa doğru sürüklüyorlar.

"Damien gerçekten sadece dövüşmek için mi burada?" Maksim'e soruyorum. "Yoksa gizli bir amacı mı var?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum," diyor Yuri düşünceli bir şekilde. "Diğer Bratva üyelerinden biri olsaydı, casusluk yapmak için burada olduklarından emin olurdum ama Damien hakkında topladığım verilere göre, geçen gün Boss'un gücünü tattıktan sonra gerçekten savaşmak için burada olduğundan eminim."

"Evet," diye ekliyor Maksim. "Çılgınca bir tahminde bulunacağım ve onun casus olacak kadar sofistike olmadığını söyleyeceğim."

"Bunu bilmeden de yapabilir," diyor Yuri, ses tonu değişiyor. "Organizasyonda kesinlikle güvenilir insan yok. Hepsi ne pahasına olursa olsun en tepede olmak istiyor."

Kirill de dahil.

Hedefine ulaşmak için her türlü yöntemi kullanacak insanlar listesinin başında yer alıyor.

Belki bana da bulaşmaya başladı, çünkü onu yumruklamamı istediğinden ve beni her şeyle ödüllendireceğini söylediğinden beri önemli bir pozisyon düşünüyorum.

Ana ofise Viktor kadar erişebileceğim ve sonunda Roman'ın geride bıraktıklarını araştırabileceğim bir yer.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Hedeflere ulaşmak rastgele gerçekleşmez.

Sadece bunları gerçekleştirmem gerekmiyor, aynı zamanda karşı tarafın izlediği her yol hiç şüphesiz bana geri dönmeli. Yüzde sıfır hata payım var ve hatalara karşı toleransım yok.

Adamlarımın benim hakkımda bildiği bir gerçek bu, bu yüzden hala ordudaymışız gibi tüm gün, her gün makineler gibi eğitim yapmaktan memnunlar.

Onları Rusya'ya götürmemin nedenlerinden biri de buydu. Bazılarının disipline, bazılarının da sert bir yaşam tarzıyla tanışmaya ve yoksunluk duygusuyla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye ihtiyacı vardı.

Düşündüklerinin aksine, hayatım boyunca orduda kalmayı hiç planlamadım. Çok yavan, çok katı ve hiçbir anlamlı ilerlemeye izin vermiyor.

Ancak, buna inanmak zorundaydılar, aksi takdirde her şeylerini ortaya koymazlardı.

Bu bir zihniyet değişikliği olduğu kadar bir eğitim meselesi de değildir.

Yine de babamın beni New York'a geri getirme konusundaki çaresizliğini yanlış hesaplamışım. Tüm yapışkanlığına ve sinir bozucu varlığına rağmen, beni ait olduğumu düşündüğü yere geri dönmeye zorlamak için *adamlarımı -kendi* adamlarını- öldüreceğini hiç düşünmemiştim.

Kayıtlarını ve belgelerini inceledikten sonra, bunu tam olarak neden yaptığını öğrendim. Gücü azalıyordu ve hesapları zarar görüyordu.

Birincisi, birkaç hata yapması ve diğer suç örgütlerinin iç savaşlarında yanlış kişilerin tarafını tutması nedeniyle oldu. Sonuç olarak Pakhan'ın güvenini yavaş yavaş kaybetti. İlginçtir ki, tüm doğru seçimleri yaptığı için bunu kazanan kişi Adrian'dan başkası değildir.

Kusursuz bilgi toplama becerilerine, gizli bir çalışma yöntemine sahiptir ve kurum içinde bile düşük bir profil çizer.

En önemlisi de doğru kararlar veriyor. Her zaman. Her zaman.

Geri döndüğümden beri müttefikimin kim olacağını çok iyi biliyorum ve onun adı Adrian Volkov. Hayır, kabul etmedi ve sadece beni görmezden geldi, ama zaten benim tarafımda.

Sadece henüz bilmiyor.

Finansal açıdan babamın yaptığı ikinci hata ise Yulia'nın boktan listesine girmek oldu, çünkü Yulia babamı yavaş ama emin adımlarla bankadaki adamlarından uzaklaştırmaya başladı. Ailesinin ona düşük faizli kredi vermesini yasaklamayı ve onlarla ilişkisini yavaş yavaş kesmeyi kendine görev edinmiş.

Bu onun en iyi zamanlarında olmadı, hayır. Yulia öldürülmesine neden olabilecek amatör bir hata yapmayacak kadar akıllı. Yıllarca bekledi, zamanını bekledi ve çok sabırlıydı.

Hastalıklar onun üzerine çullanmaya başlar başlamaz, bir yılan gibi saklandığı yerden çıktı, onunla uğruna evlendiği gücü kaptı ve yavaş yavaş işe yaramaz Konstantin'e aktarmaya başladı.

Diğer insanların düşündüğünün aksine, kardeşimden nefret etmiyorum. Sadece onu son derece düşüncesiz buluyorum. Eğer dizginleri tamamen eline alsaydı, kendisini, Yulia'yı ve Karina'yı er ya da geç öldürtebilirdi.

Muhtemelen bu yüzden babam ne olursa olsun onun iktidarda olmasını istemedi.

Mirasını yaşatmak ve küçük Karina'sını korumak için benim daha uygun olduğumu biliyordu. Babam ne kadar pislik olsa da, benim üzerime titrerdi.

küçük kız kardeşi. Hayatını mahvettikten sonra yani.

Benim daha uygun olmamın nedenlerinden biri de, ne isterlerse yapmalarına izin veren o aptal Konstantin'in aksine, adamlarım üzerinde sağlam bir kontrolüm olması.

Bu aynı zamanda bir saygı duygusu. Rusya'dan önce benden daha çekingen ve korkuyorlardı. Ancak birlikte yürüttüğümüz askeri ve sayısız görevden sonra bana bir lider olarak saygı duyuyorlar ki bu da Rusya'nın gerçekleşmesinin bir başka nedeni.

Bu manipülatif mi? Olabilir. Ancak zirvede olmak için doğru insanların yanınızda olması şarttır.

Kendime bu yüzden eğitimde Sasha'ya işkence ettiğimi de söylüyorum. Başlayalı bir ay oldu ve hâlâ çoğu zaman yerde yatıyor.

Başka biri çoktan pes etmiş olurdu. Ordudayken bu teste başladığımda gardiyanlarımın çoğu kesinlikle pes etmişti. Yenilgiyi kabul edip hayatlarına devam ettiler.

Sasha değil.

Her gün antrenman sahasına, kalça ve karın çizgilerini gizlemekte büyük ölçüde başarısız olan eşofmanlarla geliyor.

Bazen, onun kadınsı özelliklerini fark eden tek kişi ben miyim yoksa hepsi tamamen habersiz mi diye merak ediyorum.

Kum saati gibi bir beli var, Tanrı aşkına. Evet, saklıyor ama yine de Maksim ve Yuri denen o iki şerefsiz ona sürekli dokunuyor.

Ayrıca Viktor'a, Sasha'nın biraz uyuyabilmesi için gece nöbetini devralıp alamayacaklarını sorma cüretini de gösterdiler.

Viktor'a onları o kendine özgü hoş olmayan ses tonuyla kovdurttum. Siktir et o ikisini. Sasha süresiz olarak gece nöbetinde kalacak.

Geceyi odamın hemen dışında geçiriyor. İçeride olmasını tercih ederdim ama o bunu reddediyor. Çünkü mesafesini özenle koruyor.

Savaşma zamanı hariç.

İşte o zaman içindeki ateş alevlenir ve tamamen farklı bir yaratığa dönüşür.

Dikkat süresi yirmi saniye olan bir kedinin kararlılığına sahip. Her gün yenildiğini unutuyor ve daha fazlası için ringe geri atlıyor.

İlerleme kaydediyor mu? Evet. Yakın zamanda beni yenebilecek mi? Muhtemelen hayır.

Bu artık her şeyden çok rutin bir hal almaya başladı. Günümün en önemli olayı herhangi bir ittifak kurmaya çalışmak ya da Konstantin'in bazı kulüpler üzerindeki kontrolünü yavaş yavaş ortadan kaldırmak değil.

O ringde olmak, Sasha'nın meydan okuyan ifadesiyle ortaya çıkmasını beklemek.

Oraya gitmek üzereydim ki Viktor lanet bir hayalet gibi ofis kapısının önünde belirdi.

"Biraz gürültü yap, olur mu?" Koridorda ilerlemeye başlıyorum ve o da yanıma geliyor.

"Igor sizinle görüşmek istiyor." "Neden?"

"Söylemedi. Seni bu gece evinde istiyor." "Hmm.

Ona orada olacağımı söyle."

O yaşlı adam, Konstantin yerine benim başa geçmemi en çok isteyenlerden biriydi. Eminim bunun, en büyük oğlun babasının mirasını devralması gerektiği şeklindeki eski moda kurallarla bir ilgisi vardır.

"Anlaşıldı. Bu gece toplantıyla meşgul olacağınıza göre, şimdi kulübe gidelim mi?"

"Hayır, antrenmanım var."

"Lipovsky ile mi?"

"Cevabını bildiğin halde neden bunu bir soru olarak dile

getiriyorsun?" "Ona güvenmiyorum, Patron."

"Neden olmasın?"

"O sadece... şüpheli."

"Ne kadar büyük bir argümanınız var, Viktor."

"Sen de biliyorsun. Genç hanımla yakınlaşıyor." Koridorun ortasında durdum. "Karina?"

"Evet. Onu odasına alıyor ve Anna'dan onlar için atıştırmalıklar hazırlamasını istiyor."

"Bu neden kötü bir haber olsun ki? Aslında korku odasına herkesin girmesine izin vermesi iyi bir şey. *Benim* bile çoğu zaman oraya girmeme izin verilmiyor."

"Ciddi misin?"

"Ne?"

"Ondan faydalanabilir, Patron."

Gülüyorum ve o beni bir uzaylıymışım gibi izliyor, bu yüzden duruyorum ve ciddi ifademi öne çıkarıyorum. "Eğer böyle bir şey olursa kafasını keserim."

"Bu onu durduracağı anlamına gelmez. Bu durumu gerçekleşmeden önce önlemek daha iyi olmaz mı?"

"Karina'dan faydalanmayacak. Söz veriyorum." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"O... diyelim ki, erkeklere ilgi duyuyor." "Eşcinsele benziyor."

"Öyle mi?"

"Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok."

"O zaman neden kız kardeşimden faydalanacağını düşündün?"

"İşlevsel bir aleti olduğu gerçeği."

Tekrar gülme isteğimi bastırıyorum ve Viktor gözlerini bana dikiyor. "Bir süre önce ofisinizin önünde garip davranıyordu."

"Garip mi?"

"Kapıyı çalmak ve seni aramak için oradaymış gibi davrandı."

"Peki bu nasıl garip?"

"Geçen hafta onu aynı şeyi yaparken tekrar yakaladım. Ve bu sabah bir kez daha. Güvenlik kamerasını izliyordum ve gitmeden önce iki saniye boyunca kilide bakarken yakaladım."

"Onu izliyor musun Viktor?"

"İzlenmesi gerekiyor."

İlginç. Bu demek oluyor ki Sasha'nın ofisinde bir şey var. Ya da belki *bir şey* arıyordur.

Bu ne olabilir ki?

"Bırak onunla ben ilgileneyim. Bu işe karışma ve onu izlemeyi bırak." "Ama, efendim-"

"Bu işe karışma Viktor. Bu bir emirdir."

Dudaklarını onaylamadığını belli edercesine büzüyor ama zorlamıyor.

Bununla birlikte, sözleri kesinlikle aklıma birçok fikir getiriyor. Sasha'nın New York'a gelmek için gerçek nedenleri gibi.

BUGÜNKÜ ANTRENMAN SIRASINDA SASHA GÖĞSÜME DOKUNMAYI BAŞARDI. DOKUNDU. yumruk değildi ve hemen ardından yere yığıldı ama yüzünde muzaffer bir gülümseme vardı.

Sanki başından beri yapmak istediği şeyi yapmış gibi.

Böbürlenmedi, bu teması bir puan olarak saymaya bile çalışmadı, ama beni tamamen sertleştiren o meydan okuyan gözlerle bana baktı.

Hayır. Beni sertleştiren o gözlere nasıl bakabileceğim fikri.

"Hadi gidelim. Yapılacak en doğru şeyi biliyorum, böylece rahatlayabilirsin." Maksim onu omzundan tutuyor ve yürümek için ondan destek alıyor. Gözlerim kısılıyor ama kısa sürede gizliyorum.

Rahatlamasına yardımcı olmak için yapılacak en doğru şey.

Söylediği buydu, tabii ben bir şeyler duymuyorsam. Tam peşinden gidecektim ki telefonum çaldı.

Onu görmezden gelmeye tamamen hazırım, ama kız kardeşimin beni araması nadirdir.

Ben telefonu açarken dikkatim Maksim'le birlikte ek bina d a kaybolan Sasha'da. "Senin için ne yapabilirim, Kara?"

"Bana öyle demeyi kesmeni söylemiştim!"

"İyi, iyi. Sorun nedir?" "Sizi aramam için bir

sorun mu olması gerekiyor?"

"Hayır, ama bir nedeni olmalı." Ve henüz beni uykumda öldürmekle tehdit etmedi.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var, hayır, benim için bir şey

yapmanı istiyorum." "Reddediyorum."

"Ne... ama neden? Ne soracağımı bile bilmiyorsun." "Sasha'yı

kişisel koruman olarak istiyorsun, değil mi?"

"Sen nasıl...? Her neyse, evet ve onu bana vereceksin." "O bir oyuncak

değil, Kara."

"Umurumda değil. Onun benim korumam

olmasını istiyorum." "Cevabım hala aynı."

"Ama... ama sende onlardan bin tane falan var. Neden Sasha'yı bağışlayamıyorsun?"

Keşke bunun cevabını bilseydim. "Hâlâ hayır."

"Geçen gün sana oy verdim. Bana bir iyilik borçlusun, seni piç kurusu!"

"Senden bir iyilik istemedim ve kesinlikle sana borçlu olmayı kabul etmedim."

"Seni lanet olası manipülatif, Makyavelist, ahlaki pusulası o l m a y a n psikopat pislik. Yemin ederim-"

"Anna'dan sana biraz bitki çayı getirmesini isteyeceğim. Ajitasyona iyi gelir." Sonra telefonu kapatıyorum.

Neredeyse en yakın nesneyi duvara fırlattığını hayal edebiliyorum ve kendini yaralamasını istemesem de onu kontrol etmeye de gitmeyeceğim.

Karina'nın sorunu şımarık, korunaklı ve dış dünyadan kopuk olması.

Daha önce onu kendi haline bırakmış olabilirim ama artık sırf o istedi diye istediğini almak yok.

Roman'ın acımasız ebeveynlik yöntemleri nedeniyle kronik anksiyete geliştirdikten sonra, muhtemelen suçluluk duygusuyla onu çok şımarttı. Ayrıca bir kız olduğu için onun büyük şemada önemli olduğunu düşünmüyordu.

Onun hatasını yapmayacağım.

Masamın üzerinde incelenmeyi bekleyen binlerce belge olmasına rağmen, Sasha ve Maksim'i takip etmek gibi çok 'mantıklı' bir seçim yapıyorum.

Ordudan beri bu kadar yakınlaşmalarını hiç sevmedim. Yuri de öyle, gerçi o herif daha akıllı ve ne zaman nasıl mesafesini koruyacağını biliyor.

Maksim'in kendini koruma duygusu yok denecek kadar az. kazara çok yakında kesik bir kafa ile sona erer.

Diğerlerini denetlemekle meşgul olduğu için Viktor'un sürekli gölgelemesinden kaçmayı başarıyorum ve eve giriyorum.

Çok geçmeden Maksim'in koridorda koştuğunu görüyorum, "İçecek bir şeyler getireceğim. Sen önden git."

Önümde.

Maksim mutfağa doğru gözden kaybolduktan sonra birkaç dakika bekliyorum, sonra ters yöne doğru ilerliyorum.

Maksim'in Sasha'nın kendisinden önce gitmesini istediği yerin sauna olduğu ortaya çıktı.

Durup bir elimi cebime sokuyorum, ardından gözlüklerimi burnuma doğru kaydırıyorum.

Bu kadın saunada Maksim'le birlikte terlemeyi mi planlıyor?

Göğsümde yükselen ateşi dindirmeye çalışmam birkaç dakikamı alıyor. Kısmen başarısız oluyorum, çünkü Maksim elinde iki içkiyle yeniden ortaya çıktığında, neden boynunu kırmamam gerektiğini gerçekten merak ediyorum.

"Patron," diyor şaşkınlıkla. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Evet. Gidip Igor ve adamlarını araştırmanı istiyorum. Yuri'yi de yanına al."

"Şimdi mi?"

"Başka ne

zaman?"

"Uh... en azından bunları Sasha'ya götürmeme ve gitmem

gerektiğini söylememe izin verin." İçkileri çaktırmadan elinden

alıyorum. "Ben yaparım. Sen git."

Siparişten memnun görünmüyor, ama biraz zaman alsa da gidiyor ve sanki birinin beni taklit edip etmediğini düşünüyormuş gibi bana bakıyor.

Maksim hayatı boyunca benimle birlikte oldu ve asla içki getirmediğimi, tutmadığımı, hatta servis bile yapmadığımı biliyor. Dolayısıyla bu sahne ona yabancı geliyor olmalı.

Gittiğinden emin olduktan sonra saunanın soyunma odasının kapısını iterek açıyorum, ardından içecekleri bankın üzerine koyup kilidi içeriden çeviriyorum.

Soyunma odası boş görünüyor, ama sonra banyolardan birinde bir kargaşa oluyor - kıyafetlerin hışırtısı ve alçak sesle bir küfür.

"Bir dakika, Maks!" diye sesleniyor. "Bir saniye içinde çıkacağım."

Maks.

Yalnız kaldıklarında ona böyle sesleniyor.

Siktiğimin Maks'ı.

Banyo kapısını kırıp açmamamın tek nedeni daha iyi bir planımın olması.

Gömleğimi, ayakkabılarımı, pantolonumu ve boxer külotumu çıkarıp dolaplardan birine asıyorum. Belime bir havlu sardıktan sonra saunaya gidiyorum ve çukura daha fazla kömür ekleyerek dayanılmaz derecede sıcak hale getiriyorum.

Sonra tahta banka uzanıp girişi izliyorum. Birkaç dakika sonra Sasha bornozuyla kapıda beliriyor. Saçları artık daha uzun, ensesine dökülüyor. Genelde küçük bir at kuyruğu şeklinde bağlardı ama şu anda öyle değil.

Kemeri bağlamaya odaklanırken başını eğdiğinde bile, saklamak için çok zaman ve çaba harcadığı kadın g i b i görünüyor.

"Bunu ilk kez yapıyorum. Çok sıcak olmayacağına söz verir misin?" "Korkarım verememem."

Başını kaldırıyor ve dudaklarının ayrılıp teninin bir saniyeden kısa bir süre içinde koyu kırmızı bir tona dönüşmesinin keyfini çıkarıyorum.

Sabır benim en güçlü özelliğimdir, ancak bu kadın söz konusu olduğunda durum böyle görünmüyor.

Benimle neden uğraşmaması gerektiğini öğrenmesinin zamanı geldi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Dayanılmaz bir kaos içinde tüm tenim ürperiyor.

İlk aklıma gelen kaçmak oldu.

Tüm seçenekler beni önümdeki yarı çıplak muammaya götürecekken diğer seçenekleri düşünmenin hiçbir faydası yok.

Kirill ahşap banklardan birine uzanmış, beline gevşekçe sarılmış bir havlu, mürekkepli V çizgisini ima ediyor ve karnının tonlanmış kaslarıyla alay ediyor.

Cildi nemden parlıyor ve kaygan, belirgin karın kaslarına daha fazla dikkat çekiyor. Saunadaki düşük turuncu ışığa rağmen, onunla ilgili her şey göze çarpıyor - dövmeleri, kas üstünlüğü ve canavarca gücü.

Artık daha uzun olan saçlarının telleri güçlü alnının üzerine gelişigüzel düşüyor, bazıları buz gibi soğuk gözlerinin insanlık dışı rengini kamufle ediyor.

Tehlikeli, ruhani gözler.

Her ne kadar rahat duruşu beni buna ikna etmeye çalışsa da Kirill'in boş bir yanı yok.

O hafife alınacak ya da kolay kabul edilecek biri değil. Onu aylardır tanıyorum ve hala onunla tanıştığım ilk günkü gibi onun yanında kendimi son derece yetersiz hissediyorum.

Dirseklerine yaslanarak başını bana doğru eğiyor. "Bütün gün orada mı duracaksın?"

"Maks nerede?"

"*Maksim'in yapması* gereken bir iş var."

"Ben... işiniz bittikten sonra geri

geleceğim." "Saçmalama. İçeri gel."

Ayaklarımın üzerinde kıpırdanıyorum, ne ona doğru ne de dışarıya doğru hareket etmek istiyorum. Zihnimin ve bedenimin hakimiyet için savaştığı ve ikisinin de galip gelmediği bir yerde sıkışıp kaldım.

"Bu bir emirdir, Sasha. Buraya gel."

Seçme şansımı elimden aldığında göğsümdeki ağırlık kalkarken bile dudaklarımı büzüyorum. Bunu istemediğimi düşünmek hoşuma gidiyor ama yapmak zorundayım.

Artık tamamen kontrolüm dışında.

Ve nedense bu, hareketlerimi daha hafif ve rahat hale getiriyor.

Kapıyı kapattıktan sonra Kirill'in bir adım aşağısına oturuyorum ve onun istikrarsızlaştırıcı bakışlarına doğrudan maruz kalmamak için elimden geleni yapıyorum.

Sıcaklıktan mı yoksa bana eşlik etmelerinden mi bilmiyorum ama saniyeler içinde aşırı terlemeye başlıyorum. Bornoz kalın bir battaniye gibi nefes almamı engelliyor. Ama altında sadece boxer külot giyiyorum, bu yüzden hiçbir koşulda çıkaramıyorum. Göğüs bandajlarımı da çıkarmayacaktım ama bunun rahatsız edici olacağını düşündüm. Boxer külotlar zaten acı veriyor. İnsanlar saunada iç çamaşırı giymek zorunda mı?

Hava gerginlik ve sessizlikle yoğunlaşıyor, her ikisi de hakimiyet için birbirini alt etmeye çalışıyor. Tenim lav haline geliyor ama kıpırdamıyorum, diri diri yanmaktan çok statükonun değişmesinden korkuyorum.

Bir anlamda, mevcut duruma verdiğim dramatik tepkinin onunla bir odada mahsur kalmamla ilgisi var, ancak bunun tek neden olduğunu düşünmek saflık olur.

Kirill manipülatif, duygusuz ve çarpık bir ahlak anlayışına sahip bir canavar ama yine de başka hiçbir insana ona olduğum kadar bağlanmamıştım.

Bu mantıksız, bu delilik, ama korkarım artık bunu inkâr edemem.

"Burası çok sıcak değil mi?" Sessizliği öldürmek için yarım yamalak bir çabayla soruyorum.

"Rusya'da doğup büyüdüğünüz halde neden bu kadar iyi İngilizce konuşuyorsunuz?"

"Özel bir Amerikalı öğretmenim vardı." Alt dudağımı ısırıyorum.

Çok mu şey anlattım? Bu orduda edindiğim bir alışkanlık. Kirill saygıya layık gördüğüm tek üstümdü ve bu nedenle onun sorularını yanıtlamak doğal hale geldi. Ama genellikle, geçmişimle ilgili herhangi bir şeyi açıklamaktan kaçınmak için dikkatlice düşünürdüm.

Belki sıcaktan ya da arkamda onun varlığını hissedebildiğimden, ama bir şey şu anda ciddi bir muhakeme hatası yapmama neden oldu.

Belki fark etmedi ya da saunanın tadını çıkarmakla çok

meşguldü- "Demek zengin bir genç bayandınız."

Bunu dile getirme şekli, başından beri şüphelendiği anlamına geliyor. Kahretsin.

Lanet olsun.

"Ben...değildim."

"Elbette, Sasha. Diyelim ki sıradan bir Rus soylular gibi konuşuyor ve özel öğretmenleri var."

"Rus soylularından çok tanıdığın var mı?" Korkuyor olmama rağmen rahat görünmeye çalışıyorum. Yeterince dikkatli değil miydim? Orduya katılmadan önceki yıllarda eski tavırlarımdan kurtulduğumu sanıyordum.

Ama yine de, Kirill herhangi biri değil. O kadar gözlemci ki, korkutucu.

"Yulia ve geniş ailesi Rus soylularıdır. Onunla tanıştığınıza eminim."

"Ben... annen gibi davranmıyorum ya da konuşmuyorum."

"Hayır, ama eskiden öyleydin ve ne kadar kamufle etmeye çalışsan da özelliklerin hala orada. Peki neden bana gerçek soyadını söylemiyorsun?"

Vücudum kaskatı kesiliyor ve midemin dibini yırtan sinirler yüzünden kusacağımı sanıyorum. Aklıma gelen ilk şey

ama bu Kirill'e beklediği fırsatı vermekten farksız olurdu.

Bu yüzden sakinleştirici nefesler alıyorum ve mümkün olduğunca kendimden emin bir şekilde konuşuyorum. "Haklısın, ailem zengindi ve işlerimiz de iyiydi ama on altıncı yaş günümde iflas ettik ve hayatta kalmak için orduya katılmak zorunda kaldım."

Bu sadece yarım bir yalan, ama Kirill'in araştırmaması için yeterince inandırıcı.

Yine de sessizlik göğsümde bir ağırlık gibi hissediyorum. Sadece rahatsız edici değil, aynı zamanda Kirill'in bunu en derin, en karanlık sırlarımı dökmem için kasıtlı olarak yaptığını hissedebiliyorum.

"Böyle bir yere ilk kez geliyorum. Peki ya siz? Sık sık saunaya gelir misin?" Ağzımdan kaçırdım.

"Hmm." Sesi dalgın, neredeyse uykulu geliyor.

Arkama baktığımda onu iki dirseğinin üzerine yaslanmış, gözleri kapalı ve bacaklarını soğukkanlılıkla ayırmış, havlunun açıklığından sikinin bir anlık görüntüsünü sunarken buluyorum.

Ve o... sert. Ya da en azından oraya gidiyor.

Bu, başka tarafa bakmam gereken anlardan biri. Ama bir sorun var, kendimi buna zorlayamıyorum. Aslında, daha iyi g ö r e b i l m e k için başımı yana eğiyorum.

Buraya girdiğim andan beri yanıyor olmamın bir faydası yok. Manzara havayı daha da ısıtıyor, hatta kaynatıyor. "Gördüklerini beğendin mi?"

Sesinin hırıltılı niteliği beni tamamen hazırlıksız yakalıyor ve yutkunuyorum, kendi nefeslerimde boğuluyorum. "Hayır, hayır."

"Hâlâ sikime bakıyorsun, Sasha."

Önüme bakıyorum, yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyorum. Lanet olsun. Neden bu kadar açık olmak zorundaydım?

"Rahatsız görünüyorsun." Günahkâr sesi havaya karışıyor. "Sıcaktan bunalmış olabilir misin?"

Ben patlama noktasındayken sesinin bu kadar rahat olmasından nefret ediyorum. Sadece günahkâr sesiyle bile üzerimde bu etkiyi yaratmasından nefret ediyorum.

Cehennemden sürünerek çıkan bir iblis gibi yanımda belirmeden önce arkamdan bir hışırtı geliyor. Kıpırdamadan duruyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Soğuk bir şey aşırı ısınmış tenimle buluşuyor ve Kirill'in yanağıma bir bardak alkol koyduğunu görmek için dikkatlice yana bakıyorum.

Ama sorun bu değil. Çok yakın, hem de *çok* yakın. O *kadar* yakın ki, ter damlacıklarının köprücük kemiğinden göğsüne, oradan da aşağıya kayışını takip edebiliyorum...

Damlacığın durduğu yere dokunmadan önce kendimi yakalıyorum. Büyük bir sapık gibi davranıyorum ve en kötüsü de bunu durduramıyorum.

Sıcak beynimi kaynattığı için olmalı.

Genelde libidomu daha iyi kontrol ederim. O köydeki gibi. Onu o zaman ve iki hafta önce tekrar reddettim.

Ama neden bunun yerine kendimi reddediyormuşum gibi hissediyordum? Ve belki de, sadece belki de, tüm bu reddedilmeler bana zarar veriyor ve beni uçurumun kenarında sallanıp durduğum bu duruma getirdi.

"Bir içki ister misin?" Sesi alçalıyor, o kadar uğursuz ki yutkunuyorum.

Bardağa uzanıyorum, ama onu uzanamayacağım

bir yerde tutuyor. "Bedava olacağını hiç

söylemedim."

"Gidip kendi içkimi alabilirim."

"Yapabilirsin, ama yapmayacaksın, çünkü sana izin vermeyeceğim."

Boştaki eli bornozumun yakasından yukarı kayıyor ve parmaklarını göğüs kemiğimin derisine hafifçe sürtüyor. Ürperiyorum, tepkimi bastırmaya çalışırken dudaklarım aralanıyor ve başarısız oluyorum.

Sonra tek bir hamleyle bornozu aşağı itti. Göğüslerim hapsedildikleri yerden sıçrıyor ve kemer açılarak siyah boxer külotumu ortaya çıkarıyor.

Durumun gerçekliği ortaya çıktıkça nefesim kesiliyor.

Sadece yarı çıplak değilim, aynı zamanda hareket etmiyorum ya da kendimi örtmeye çalışmıyorum. Neden hareket etmiyorum?

Kirill parmağını boynumun nabız noktasından köprücük kemiğime, oradan da göğüslerimin eğimine doğru kaydırıyor.

Havada garip bir ses yankılanıyor ve büyük bir dehşetle sesin benden geldiğini fark ediyorum. Daha önce hiç bu seviyede kör edici bir kontrolden etkilenmemiştim.

Lisedeki erkek arkadaşımla yaşadığım gibi bir tereddüt ya da yavaş bir keşif yok. Ve Kirill kesinlikle bir erkek değil.

Ne yaptığını çok iyi bilen ve beni tartışılmaz bir sertlikle idare eden bir adam.

Onun deliliğinin yolunda felç olmuş durumdayım. Bir parçam bunu durdurmam için bana bağırıyor. Bu adamı istememem için bir sebep var ama bu sebebin ne olduğunu anlamak için beynime erişemiyorum.

Kaçamadığım bir sisin içinde kayboldum. Kalbim ve bedenim bir adam şeklindeki canavara uyum sağladı.

Karşı koyamadığım bir canavar.

Parmakları gergin meme ucumu sarıyor ve çimdikliyor. İçimden bir zap geçiyor ve zevk ile acının karışımı karşısında nefesim kesiliyor.

"Çok güzelsin amına koyayım." Meme ucumu tekrar, daha sert bir şekilde, ağlamak istememe neden olan kesin bir niyetle büküyor. "Baştan çıkarıcı." Bir çimdik daha ve daha fazla işkence. "Dayanılmaz." Bu sefer çekiyor, meme uçlarımdan başlayıp bacaklarımın arasında biten çıldırtıcı bir sürtünme ekliyor. "Ve en kötüsü de, öyle olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Bu yüzden herkesin görmesi için kendini bu kadar masumca sergilemeye devam ediyorsun, ama şimdi buna sahip olamayız, değil mi? Senin ne kadar güzel olduğunu bilen tek kişi benim, değil mi?"

Göğsümden tutarak beni aşağı itiyor, böylece bankın ve artık açık olan bornozun üzerine uzanıyorum.

Bayılacakmışım gibi hissediyorum ama bunun sıcaklıkla ilgisi yok, daha çok üzerimde bir tanrı gibi duran adamla ilgisi var. Dizleri iki yanımda ve yüzü bu açıdan çok daha yakışıklı.

"Cevap ver, Solnyshko."

Bu kelimeyle içimde bir ateş yanıyor ve başımı sallarken bacaklarımı sıkıyorum.

Gözleri daha koyu bir maviye dönüşüyor, ruhani bir renk, erimiş bir görünüm. İçkinin yarısını göğüslerimin üzerine dökerken dikkati benden hiç ayrılmıyor. Soğuk sıvı sıcak tenime değip yanlardan aşağı damladığında ürperiyorum.

"Bu muhteşem göğüsleri gören tek kişi benim, değil mi?"

Küçük bir gerçek yüzünden ne diyeceğimi bilemiyorum. *Az önce bana muhteşem mi dedi?*

"Bu sessizlik başka bir piçin göğüslerini gördüğü anlamına mı geliyor, Sasha?" Parmakları göğüslerimin hassas etine saplanıyor.

Başımı salladım.

"Hayır." "Sadece ben mi?"

"Sadece... sen." Bazen, hayır, hiç kimseye açıklamadığım ve açıklamayacağım yönlerimi bilmesinden *her zaman* nefret ediyorum.

Ama aynı zamanda, bu yakınlık hissini seviyorum. Sadece ikimizin bildiği bir şey var ve bu sonsuza kadar böyle kalacak.

Kirill'in başı göğüslerimin arasına giriyor ve bir meme ucunu ağzına alıyor. Düşmemek için ellerimle bankın kenarlarını kavrıyorum.

Dizleri yanlarıma doğru geriliyor ve beni büyük, kaslı kalçalarının arasına hapsediyor. Başım dönüyor ama aynı zamanda... garip bir şekilde korunuyorum.

Hâlâ diğer meme ucumu kıstırıp bükerken, sıcak ve hınzır ağzındakini ısırıyor, emiyor ve onunla oynuyor. Bu döngü, ezici hislerden bayılacağımı düşünene kadar tekrar tekrar tekrarlanıyor.

"Tadın afrodizyak gibi," diyor meme ucumun etrafında, sonra dili alkolü mideme kadar kovalıyor.

Bacaklarımı sıkmaya çalışıyorum ama Kirill zahmetsizce ayırıyor ve boxer külotumu indirip bir kenara fırlatıyor.

Aklımdaki ilk düşünce saklanmak, ama yüzündeki şehvetten başka bir yere bakamıyorum. Ya da beni çıplak gördüğünde çenesinin sıkışma şeklinden.

Genelde kendini çok uzakta hisseden bu adam, şu anda ona en yakın olan kişi ve beni istiyor. Benden başkasını değil.

Bu bilgi boğazımdaki hayali düğümün kaybolmasını sağlıyor. Ama tam rahatlamaya ya da en azından bu çılgınlığa teslim olmaya başladığımda, Kirill içkinin geri kalanını amımın üzerine döküyor.

Sıcaklık farkından dolayı tıslıyorum, ama bacaklarımı omuzlarına atıp göbeğime daldığında bu bir nefese dönüşüyor.

Isırmıyor ya da emmiyor, doğrudan dilini içime sokuyor.

Tüm vücudum geri çekiliyor ve eğer beni tutmasaydı banktan düşecektim. Kirill beni diliyle beceriyor, her girip çıkışında beni parçalıyor.

Birikim beni ürkütüyor. İstesem de yetişemem ve bana nefes alacak zaman bile vermiyor.

Hızını artırırken parmakları kalçalarıma saplanıyor. Gözlerim bulanıklaşıyor ve dilinin üzerinde parçalanırken inliyorum. Bacaklarım titriyor ve yanağımdan aşağı nem akıyor ama çığlık atıyorum ve kalçalarımı itiyorum.

Kirill benim orgazmımla durmuyor. Ağırdan da almıyor. Aslında, kıvrımlarımdaki ve klitorisimdeki her damla alkolü yalıyor. İç kalçalarımı ısırıyor ve şimdiden oluştuğunu hissedebildiğim izler bırakıyor.

Gelişmeler beni olacaklara hazırlayamadı. Bu kez, aniden güçlü bir dalga çarpıyor ve bayılacağımı sanıyorum.

Bu bir patlama.

Bu tam bir *çılgınlık*.

Kirill'in kafası bacaklarımın arasından görünüyor ve dudaklarında parlayan uyarılmışlığımı yalıyor.

Neden hiç şu an olduğu kadar güzel olmadığını düşündüğümü bilmiyorum. Hepsi dövmeli, uzun boylu ve yakışıklı.

O da bir canavar ama belki de canavarlar bunu diğerlerinden daha iyi yapıyordur. "Neden... ağlıyorsun?" diye soruyor karanlık bir notayla.

Yanağımı kuruluyorum ve işte o zaman hissettiğim nemin ter değil, aslında gözyaşı olduğunu anlıyorum.

"Ben...

bilmiyorum."

"Bundan nefret mi

ediyorsun?"

"Nefret ettiğimden değil..." *Daha çok onu çok seviyorum.*

Ama Kirill ikinci kısmı dinlemek için beklemiyor. Bacaklarımın arasına geri döndü, uzman dili beni unutturana kadar becerdi.

Ben daha fazla dayanamayana kadar bunu tekrar tekrar yapıyor. Ben gerçekten bayılana kadar.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Mike'ın küçük yüzü yavaşça önümde beliriyor. Genç, tatlı, ve gözyaşlarıyla dolu.

"Mishka, sorun ne?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Bana yardım et, Sasha," diye fısıldıyor. "Bize yardım et..."

Bir elimi uzattım. "Yavaşla. Nefes al. Bana sorunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Ona dokunduğum anda yere düşüyor ve gözlerinden, kulaklarından, burnundan ve ağzından kan fışkırıyor.

Dört yıl önceki korkunç sahne yavaş yavaş netleşiyor. Mike'ın cesedi diğerlerinin ortasında yatıyor.

Altlarında kan birikiyor ve cesetler teker teker teşhis edilebilir hale geliyor. Babam, annem, kuzenlerim, amcam ve hatta kardeşim.

Anton yan yatmış, Mike gibi tüm deliklerinden kanlar akmaktadır. Albert Amca tüm bu kanın ortasında yürüyor, yüz ifadesi aşağı doğru ve gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor.

Adını söylüyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Ne bir ses ne de bir çığlık.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, kanlı yaşlar onları ıslatıyor. "Mutlu musun, Sasha?"

Başımı tekrar tekrar sallıyorum. Mutlu olamayız. Herkes yerin iki metre altına gömülmüşken benim mutlu olmaya iznim yok.

Ve sonra amcam yere düşüyor, yerdeki herkese katılıyor, tüm deliklerinden kanlar akıyor.

Kan havuzu daha da derinleşiyor ve soğuyor ama ben onlara doğru koşuyorum. Ayağımı kaybediyorum ve doğruca havuza düşüyorum. "Hayır."

Beyaz ışık tüm kırmızıyı bastırıyor ve irkilerek oturur pozisyona geçiyorum. İşte o zaman bir yatakta olduğumu fark ettim.

Bir anlığına, çok kısa bir süreliğine, eve döndüğümü sanıyorum. Sadece bir kabus gördüm ve annem okula geç kalacağım için beni uyandırdı.

Ama burası ev değil. Ve kabus tamamen yanlış değildi. "Saat sabahın 10'u."

Başım kadınsı sesin geldiği yöne doğru savruluyor. Anna. Panjurları çekerek balkonun yanındaki devasa ağacı ortaya çıkaran ve bana asla güvenmeyen o yargılayıcı gözlerle bana bakan kişi.

Bakışları benimle yatak-Kirill'in yatağı arasında gidip geliyor.

Kahretsin.

Saunadaki anılar yavaş yavaş g ö z ü m ü n ö n ü n e geliyor, yanaklarıma ve kulaklarıma sıcaklık yayılıyor.

Vay anasını.

Ne yaptım ben?

Kendimi bunu düşünmekten alıkoyuyorum ya da daha doğrusu Anna'nın s a r s ı l m a z ilgisi beni buna zorluyor.

Sanki bu aile için en büyük tehdit benmişim gibi beni izliyor.

Kirill'in bana bir tişört ve eşofman giydirmesine minnettarım. Ama değiştiremeyeceğim küçük bir gerçek var.

Kirill'in yatağında ben.

Benim hakkımda ne düşünüyordur?

"Uh, ben..." Bacaklarımın arasındaki ağrıdan irkilerek yataktan fırlıyorum ama battaniyeyi üzerime sarıyorum. Çıplak değilim, ama üzerimde

İkisinde de göğüs bandajı var.

Anna, ceza vermekten hoşlanan diktatör bir müdür gibi yerinde duruyor.

"Kendimi iyi hissetmiyordum, o yüzden Boss beni... buraya taşımış olmalı." *Aptal gibi konuşuyorum.*

Küçük kadının ifadesi değişmiyor. Onaylıyor ya da tam tersi. Tek amacı beni yargılamak olan bir heykel gibi.

"Ben... Ben duş alacağım."

"Önce ye." Yiyeceklerle dolu bir tepsiyi işaret ediyor. "Kirill ona kahvaltı hazırlamamı söyledi ve ancak buraya getirdikten sonra senin yediğinden emin olmam gerektiğinden bahsetti."

Oh.

Bu yüzden o lüks kahvaltılardan birine benziyor olmalı. Kirill, benim için olsaydı yemek için hiç çaba göstermeyeceğini biliyor olmalı, bu yüzden onu kendisi için olduğunu düşünmesi için kandırdı.

Dürüst olmak gerekirse, çıkarcı olmak bu adamın göbek adı olmalı. "Teşekkürler," diyorum.

Cevap vermiyor, onun yerine başını sallıyor.

"Patronun nerede olduğunu biliyor musun?" En dostane ses tonumla soruyorum.

"Koruma olduğunuzu düşünürsek, bunu bilmesi gereken kişi siz olmalısınız."

Ahh. Tamam.

Kanepeye oturdum ve iç çektim. "Bak, Anna. Benden neden nefret ettiğini bilmiyorum..."

"Senden nefret etmiyorum. Sadece sana güvenmiyorum," diyor basitçe. "Kirill bu aileye liderlik edebilecek tek kişi ve bunu yapmak için yanında yetkin insanlara ihtiyacı var. Her bir şey olduğunda kurtarması gereken insanlara değil."

Yine ah.

Cevap olarak bir şey bile söyleyemiyorum çünkü o haklı. Kirill'in hayatını kurtarmam gerekiyordu, tam tersi değil.

"Ona kahvaltını yaptığını söyleyeceğim," diyor ve odadan çıkıyor.

Tosttan bir ısırık alıp biraz portakal suyu içiyorum, sonra yer değiştirirken irkiliyorum. Amım ağrıyor ve sızlıyor ama nedense Kirill'in dün gece yaptığı işkencenin daha fazlasını yapmak için yanıp tutuşuyorum.

Bir kez daha yanaklarım ısındı.

Bayıldığıma inanamıyorum.

Ama yine de saunanın içi çok sıcaktı. Buna bir de onun dokunuşu eklenince ayak uydurmak imkânsızdı.

Ayrıca, o sırada içimden geçen tüm şifreli duygularla boğulmuş olmam da yardımcı olmuyor. Şimdi bile bu duygulara bir isim koyamıyorum.

Ama muhtemelen olması gerekenden daha fazla keyif aldım.

Belki de bu yüzden o kâbusu gördüm. Albert Amca bana kendim için seçtiğim yeni hayattan ve ortamdan memnun olup olmadığımı sordu.

Bu aynı zamanda Mike'ın benden ikinci kez yardım istemesiydi ve ben onun ricasına cevap vermek için orada değildim.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor ve ayağa kalkmadan önce ağzımdakileri yutmayı başarıyorum, battaniyenin üzerinde tökezliyorum, sonra bırakıyorum ve mesaja bakmaya gidiyorum.

Ekranda Kirill'in adını bulamadığımda midemde bir şeyler düğümleniyor.

Bu gece kulüpte gece vardiyasındasın. O zamana kadar emir almayacaksın.

Yazıyorum.

Aleksander: Şimdi Patron'un yanında bana ihtiyaç yok mu?

Adamın kendisine de sorabilirdim ama dün gece olanlardan sonra onunla konuşmaya çok utanıyorum. Özellikle de önce benimle iletişime geçmediği için.

Viktor: Hayır.

Aleksander: Nerede olduğunu biliyor musun?

Viktor: Endişelenmen gereken hiçbir yer yok.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Gelmiş geçmiş en yararsız insan olmayı Viktor'a bırakın.

Ben de arkadaşıma mesaj

attım. **Aleksander:** Günaydın,

Maks! Cevap hemen geldi.

Günaydın, Sash**.** Ek binaya dönmeni bekliyordum ama sonra gece nöbetinde olduğunu hatırladım. Dün her şey yolunda mıydı?

Aleksander: Evet, neden olmasın ki?

Maksim: Patron biraz kızgın ya da sinirli görünüyordu. Emin olamadım ve çoğu zaman böyle görünmediği için bir şey olduğundan endişelendim.

Aleksander: Hiçbir şey olmadı. Her zamanki gibi sanırım.

Mesajlarda çok iyi bir yalancıyımdır. Bu gerçek hayattaki etkileşimler için söylenemez, çünkü daha önce beni birazcık sıkıştırsa Anna'ya her şeyi anlatmaya çok yakındım.

Tanrıya şükür**.** Boss'un radarında olmak hiç iyi değildir.

Bir de bana sor.

Aleksander: Biliyorum, değil mi? Patron'dan bahsetmişken, nerede olduğunu biliyor musun?

Öyle mi?

Maksim: Dün gece Viktor ve Yuri ile dışarı çıktı ve hala gelmedi.

Geri gel.

Boyum uzuyor, nefesim kesiliyor.

Tehlikede olamazlar, yoksa Viktor bir şey söyler ya da destek çağırırdı. Ama bazı nedenlerden dolayı, tüm bu olanlar hakkında hala iyi hissetmiyorum.

Bu bilgiyi düşündükten sonra, geçici göğüs bandajı olarak kullanabileceğim bir şeyler aramak için Kirill'in dolabına giriyorum.

Köşede kıyafetlerimi bulduğumda çenem neredeyse yere çarpacaktı - tüm takım elbiselerim, gömleklerim ve eşofmanlarım. Sadece bu da değil, altlarında, içinde bandajlarımın olduğu bir spor çantası var.

Neden onları buraya getirdi...?

Mantıklı bir cevap bulamayınca göğsüme bir bandaj sarıyorum ve takım elbisemi giyiyorum.

Bu Kirill'in eşyaları arasında bir şeyler bulmak için mükemmel bir fırsat olduğundan, benim durumumdaki biri için en mantıklı şeyi yapıyorum - dolabını karıştırıyorum. Özel dikim takımlarının yüzde doksanı siyah ama farklı kesimleri var.

Kalan yüzde 10'luk kısım ya lacivert ya da koyu gri, ama bunları giydiğini çok nadir gördüm.

Çekmeceler dolusu lüks ve özel üretim saatleri var. Aynı siyah çerçeveli gözlükten on tane var. Neredeyse hiç takmadığı birkaç güneş gözlüğü. İtalyan ayakkabıları ve deri kemerleri, ama hepsi bu kadar.

Aramama yardımcı olacak hiçbir kişisel eşya ya da herhangi bir şey yok.

Bir çantayı üst çekmeceye geri koymak üzereydim ki bir resim düştü. Çerçeveyi kaptım ve durdum.

İçinde resim yok, sadece... köşesinde adı işlenmiş bir mendil var.

Parmaklarım çerçevenin etrafında sıkılaşıyor ve midemin dibine yabancı bir his düşüyor. Kirill duygusal bir insan değil. Metodik, pratik ve manipülatif biri.

Aslında, insanların duygularını onlara karşı kullanıyor, bu yüzden bir mendili saklaması, hatta çerçeveletmesi, onun hakkında bildiğim her şeye aykırı. Bunu belli ki bir kız yapmış. Ama kim? Eski sevgilisi mi?

"Sasha! Burada mısın?"

Karina'nın ani sesi neredeyse mendili düşürmeme neden oluyordu. Çerçeveyi aceleyle bulduğum yere geri koyuyorum ve dolaptan çıkıyorum.

Karina odanın ortasında duruyor, üzerinde siyah rengi teniyle kontrast oluşturan bol tüllü bir elbise var.

Yüzünde biraz makyaj var ve parlak sarı saçlarını sırtının ortasına kadar dökmüş. Kollarını kavuşturmuş ve Louboutin topuklu ayakkabılarını yere vuruyor. "Neredeydin sen? Son on dakikadır seni arıyordum."

"Ah, pardon." Komidinden telefonumu aldım. "Burada bırakmışım."

"Her neyse. Hadi gidelim."

"Nereye gideceksin?"

"Odamda kahvaltı etmek için tabii ki." "Ben

zaten kahvaltı yaptım."

"O zaman bana eşlik edebilirsin. Bunda bu kadar zor olan ne?"

"Çok isterdim ama yapacak işlerim var." Ya da daha doğrusu Kirill'i bulmaya çalışmam gerekiyor. Bazen kulüpte gecelediğimiz oluyor ama genelde ben orada oluyorum, bu yüzden güvende olduğunu biliyorum.

Şimdi, emin değilim. Viktor ve Yuri yanında olsa bile.

Onun güvenliğini gerçekten önemsemeye başlamam garip mi? Ama bunu yapıyorum çünkü ölürse bilgi alamam, babasının geride bıraktıklarına erişimi olan tek kişinin o olduğunu düşünürsek.

...değil mi?

"Yalancı, yalancı. Bugün izinli olduğunu ve akşama kadar çalışman gerekmediğini biliyorum."

"Şey..."

"Hayır, duymuyorum. Benimle geliyorsun."

Beni sürüklüyor ve kahvaltı tepsisini de taşımamı söylüyor, çünkü görünüşe göre onunkinden daha iyi.

Odası her zamanki gibi karanlık ve kasvetli. Yine de mumlar yanıyor ve bazı loş ışıklar açık.

"Kahvaltı, hanımefendi. Belki de balkonda yemeliyiz."

"Bana bayan dememeni söylemiştim. Benim adım Karina." Kızardı. "Ya da istersen Kara. Ve hayır, dışarı çıkmamızın imkanı yok."

"Balkon hâlâ odanıza bağlı. Tam olarak dışarıda değil." "Hala hayır.

Hayır. Seni duymuyorum."

"Seni zorlamayacağım ama bugün çok güzel görünüyorsun ve güneş ışığının seni daha da güzel göstereceğini düşündüm."

"I..." Dudaklarını büzüyor ve bana söylediği gibi kendi yaptığı mükemmel manikürlü tırnaklarını inceliyor. "Tamam, sanırım. Sadece on beş dakika!"

Korunaklı bir prensese göre, gerçekten çok sevimli. Ve Kirill haklı, ne saldırgan ne de dağınık. Sadece dünyadan korkuyor ve küçük kozasını tercih ediyor.

Fikrini değiştirmeden önce perdeleri geri çekiyorum ve ışıktan fiziksel olarak irkiliyor. Sandalyeleri ve dışarıdaki masayı temizledikten sonra tepsiyi masanın üzerine yerleştiriyorum.

Karina, ben onu nazikçe dışarı çekene kadar odasının gölgelerinde kalıyor. Terli elleriyle elimi tutuyor ve kapana kısılmış bir hayvan gibi etrafını izliyor.

"Yemekler çok güzel. Anna kesinlikle yetenekli." Ona nerede olduğumuzu unutturmaya çalışarak tostu tutkuyla ısırıyorum.

Bacakları yerde zıplıyor ama ona tercih ettiği gibi kremalı ve şekerli bir fincan kahve ikram ettiğimde Karina kabul ediyor, duruşu rahatlıyor.

"On beş dakika bitti mi?"

"Sadece üç dakika oldu, Bayan... Yani, Karina."

Yüz ifadesi aydınlanıyor ve gülümsüyor. "Kesinlikle benim korumam olmalısın, ama o cimri Kirill *olmaz dedi,*" diyerek onun kayıtsız tonunu taklit ediyor.

"Ondan beni koruman yapmasını mı istedin?"

"Soruyu bitirmeme bile izin vermedi ve açıkça reddetti."

Bunu bilmiyordum.

"Ama bir korumaya ihtiyacınız yok, çünkü her zaman odanızdasınız."

Dudaklarını büzüyor. "Tabii ki var. İnternetten sipariş ettiğim kıyafetleri deneyebilirim ve sen de bana ne düşündüğünü söylersin. Tırnaklarını yapabilirim ve bu şekilde birlikte yemek yeriz."

Bu aslında bir korumanın işi değil, ama bunu ona söylemedim.

Karina fincanının kenarına vuruyor ve iç geçiriyor. "Ailece hiç yemek yemedik, biliyorsun."

"Neden olmasın?"

"Annem ve babam birbirlerini sevmezlerdi ve üçümüzün de nefretle dolmasını kendilerine görev edindiler." Ağız dolusu kahveyi yudumluyor. "Bizi sürekli birbirimize karşı yarıştırdılar."

Koltuğuma yaslandım. "Nasıl yarışacaksın?"

"Kirill ve Konstantin ben gelmeden çok önce bu işi yapıyorlardı. İlk başta yarış ve notlar gibi çocukça şeylerdi ama sonra dövüş sanatları, atış dersleri ve baskı altında nasıl performans gösterileceği gibi şeyler oldu."

"Baskı altında performans mı?"

Kahve fincanı elinde sallanıyor, bazı damlacıklar masanın üzerine düşüyor. "Zihinsel dayanıklılıkla ilgili aptal psikolojik testler."

"Sen... bunu yaptın mı?"

"Başka seçeneğim yoktu! Bu zorunluydu çünkü babam bir pislikti." Gözleri yaşlarla parlıyor. "Ben on üç, Konstantin on dokuz ve Kirill yirmi bir yaşındaydı. Issız bir adaya bırakıldık ve ne pahasına olursa olsun hayatta kalmak zorundaydık. Kirill'in yanına yapışmıştım ama korkunç maskeli adamlar tarafından kaçırıldım. Kirill beni kurtarmaya geldi ama çok kalabalıklardı. Yere itildi, dövüldü, yakıldı, elektrik verildi ve ben tüm işkenceleri gerçek zamanlı olarak izlemek zorunda kaldım. Ağlıyor ve çığlık atıyordum.

Yüksek sesle, bayıldım. Konstantin bir tekne bulup kaçtığı için bu sınavı geçen tek kişiydi. Kirill ve ben başarısız olduk çünkü bizim de Konstantin gibi bağımsız olmamız ve hareket etmemiz gerekiyordu. Ondan sonra odamdan hiç çıkmadım. Annem ya da babam beni ne zaman dışarı çıkmaya zorlasa kusuyor, nöbet geçiriyor ya da bayılıyordum, bu yüzden vazgeçtiler ve beni dünyadan saklamanın daha iyi olacağını düşündüler. Birkaç yıl sonra Kirill de beni terk etti ve Rusya'ya gitti."

Bir insan kendi çocuklarına bunu yapacak kadar nasıl canavarlaşabilir? Karina akli dengesi yerinde olmadığı için böyle davranmıyor. Buna travma neden oldu. Bu yüzden dışarı çıkmaktan korkuyor ve fiziksel olarak dış dünyayla başa çıkamıyor.

Karina'nın başına gelen en travmatik şey buysa, Kirill'in bu hale gelebilmesi için babası tarafından kaç kez sınandığını merak ediyorum.

Yirmi bir yaşında dövüldüyse, yakıldıysa ve elektrik verildiyse, babası bundan önce ona başka ne yaptı?

"Çok üzgünüm, Karina."

Başını sallıyor ve gözlerinden kaçan yaşları siliyor. "Ailemi zaten uzun zaman önce kaybettim ama en azından Kirill'e sahip olduğumu düşünmüştüm. Ama o da gitti."

"Bu yüzden mi geri geldiği gün onu öldürmeye çalıştın?"

Burnunu çekiyor ve uzaklara bakıyor. "Onu yine de öldüreceğim."

Gülümsüyorum. Kesinlikle öyle demek istemiyor. Aslında, sanırım bir parçası onun tekrar gideceğinden korkuyor.

"Eğer onu öldürürsem, benim korumam olabilirsin!" Sanki çok dahiyane bir plan bulmuş gibi ellerini çırpıyor.

"O olmadan da senin koruman
olacağım." "Gerçekten mi?"

"Evet, ama dediğim gibi, önce senin dışarı
çıkman gerekiyor." "Hayır, teşekkürler."

"Sadece balkondan başlayabiliriz." "Sadece
balkon mu?" diye soruyor masum gözlerle.

"Sadece balkon iyi." "Balkondan nefret etmiyorum." "Etmediğine sevindim."

"Teşekkürler, Sasha."

Gülümsüyor. "Ne için?"

"Sen gelmeseydin balkonun o kadar da kötü olmadığını bilemezdim."

"Ne zaman istersen."

Bir parça kızarmış ekmeğin üzerine biraz reçel sürüp bana uzatıyor. "Buna inanamıyorum Anna. Kirill'in tabağını benimkinden çok daha iyi yaptı. Her zaman kayırma sorunları vardı."

"Yine de onu seviyor gibi görünüyor."

"Öyle." Gözlerini uzaklara dikiyor. "Biliyorsun, Kirill ile aynı yaşlarda olan oğlunu boğulma nedeniyle kaybetti. Ondan sonra hayatı raydan çıkmış ve bir köprüden atlamak üzereymiş. Viktor, Kirill'le birlikte oradan geçerken onu gördüklerini söyledi. Kirill onu son anda yakalamış ve eğer hayatının bir anlamı yoksa ona bir amaç verebileceğini söylemiş. O zamanlar on beş yaşındaymış. Onu buraya geri getirdi ve ne babam ne de annem onu sevdi. Annem onun sokaklardan evsiz insanları topladığını söyledi. Ama onu kabul etmeleri için onları nasıl zorladı biliyor musun? Görevlerinden birini tamamladıktan sonra babamdan ödülünü istedi ve ödülü Anna'ya sahip olmak ve onu elinde tutmaktı."

Karina genişçe gülümsüyor, sık sık öldürmekle tehdit ettiği kardeşiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. Onun gülümsemesini taklit etmekten kendimi alamıyorum. Anna'nın Kirill'e karşı aşırı korumacı olmasına şaşmamalı. Onu buraya getirdiğinden beri kendi oğlu gibi büyütmüş olmalı.

"Her gün Kirill'in kahvaltısını çalmak zorunda kalacağız!" diye kararlılıkla duyuruyor. O kahve fincanını kaldırdığında ben de benimkini tokuşturuyorum.

Kirill'i bulmaya gitmek istesem de kahvaltı için acele etmiyorum. Karina ve ben bir saatten fazla balkonda kaldık ve o bir kez bile

on beş dakika sınırından bahsedin.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Ofisimden ayrılmadan önce Igor ve oğluyla tokalaşıyorum.

Alt kattan gelen yüksek sesli müzik, Igor'un küçük zaman diliminde erkekler benim alanımı terk eder.

Bu, aralıksız pazarlık yaptığımız ikinci geceydi. Dün gece başladı ve tam bir anlaşmaya varamadığımızda Igor pes etmedi.

Onun yerine oğlu Alexei'yi ve daha fazla adamını getirerek beni birbirimize yardım edebileceğimize ikna etti.

Yuri kapıyı arkalarından kapatıyor ve kollarını kavuşturmuş öylece duruyor. Viktor nihayet duvar dibindeki heykel gibi duruşundan kalkıp masamın önünde duruyor.

"Bu iyi bir anlaşma," diyor.

"Ben olsam bu kadar çabuk sonuca varmazdım." Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Igor ve özellikle Alexei, sebepsiz yere iyilik yapmazlar."

"Igor babanın arkadaşıydı."

"Bunun hiçbir anlamı yok. O benim arkadaşım değil ve eğer bana destek olmayı teklif ediyorsa, bunun bir bedeli var. Şimdi değilse bile, ileride bir yerde."

"O zaman onun etkisini kullanabilir ve daha sonra onu ıskartaya çıkarabilirsiniz."

Bunca zamandır sessiz kalan Yuri, "Bu tehlikeli bir yol," diye araya giriyor. "Igor'un birimi Damien'ınki gibi zaferler göstermiyor diye ya da

Mikhail'inki zayıf olduğu anlamına gelmiyor. Aslında, organizasyondaki en güçlülerden biri. Onunla düşman olmak hem aptallık hem de intihar olur."

"Doğru." Parmaklarımı ona doğru şıklatıyorum. "Ama bu hiçbir şey yapmadan oturacağım anlamına gelmiyor. Eğer istediği şey bir ittifaksa... elde edeceği şeyin bu olduğunu düşünecektir."

Ancak en büyük müttefikim her zaman Adrian olacak. Masamın üzerine kartları yığıyorum ve telefonumu çıkarıp onun numarasını çevirirken evimi inşa etmeye başlıyorum.

Birkaç zil sesinden sonra telefonu açıyor. "Volkov."

"Morozov." Onun kapalı tonuna alaycı bir dokunuşla karşılık veriyorum. "Eğer bu da senin boş sohbetlerinden biriyse..."

"Şimdi, Adrian. Neden bu kadar kalpsizleştin? Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık, zalim babalarımızı devirdik ve miraslarını devraldık. Bundan daha yakın olmalıydık, sence de öyle değil mi?"

"Kapatıyorum."

"Ya sana kartellerle bir ilişkim olduğunu söylersem?" Eğlenen tonumu bırakıyorum.

Uzun bir duraklama oldu, sonra "Konuşmaya devam et." dedi.

"Ortaklık için bana söz vermezseniz yapamam."

"Önce sonuçları görmeliyim. Hangi kartel ile bağlantın var?"

"Karteller dedim, *çoğul olarak*. Oraya gittiğimde seçerim."

"Kartellerle seçim yapabileceğinizi düşünüyorsanız ya intihara meyilli bir aptalsınız ya da akli dengesi yerinde olmayan bir dahisiniz."

Gülüyorum, evimi yıldırım hızıyla inşa ediyorum. "İlk sevkiyatı getirdiğimde bana maestro diyeceksiniz."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Yakuza ile anlaşma yaptığımda da bana aynı şeyi sormadın mı? Artık sadece müttefikimiz değiller, aynı zamanda kârlılar da."

"Bu bir şans eseriydi."

Evin daha zor kısımlarına odaklanabilmek için telefonu hoparlöre alıyorum. "Buna sen bile inanmıyorsun, Adrian. Ama dışarıdan bakanların kolay olduğunu düşünecekleri kadar çok çalış demiyorlar mı?"

"Yani bir kez doğru bir şey yaptın. Şimdi ne olacak? Bu kadar kısa sürede başka bir canavarla başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Ve bir tane daha ve bir tane daha." İki kartı daha mükemmel bir şekilde ters diziyorum.

V. "Ve bir başkası."

"Seni uyarıyorum çünkü bir şekilde öldürülürsen kardeşinle uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum, o yüzden beni iyi dinle."

"Benim için mi endişelendin, Adrian? O küçük siyah kalbinde benim için bir yer olduğunu biliyordum."

"Eğer çeneni kapatıp dinlemezsen, telefonu kapatırım." Duraklıyor, bir nefes alıyor ve devam ediyor: "Karteller şimdiye kadar uğraştığımız her şeyden farklı. İtalyanlar, İrlandalılar, Triadlar ve Yakuza ile her zaman bazı ilişkilerimiz oldu, ancak kartellerle yapılan bir anlaşma her zaman uygulama aşamasından önce yetersiz kalır. Yeni gelenlerle ya da yabancılarla araları iyi değil ve siz de Hispaniklere yakın görünmüyorsunuz."

"Öyle bir şey yok. Ama kendi yöntemlerim var. Yakında istihbarat için seni arayacağım." "Planın mı?"

"Sana nasıl bilgi edindiğini sormuyorum, sen de bana planlarımı nasıl yaptığımı sorma. İkimiz de kendi işimizi yapalım."

Başka bir şey söylemiyor ve Adrian'dan gelen soğuk bir notla telefonu kapatıyoruz, çünkü o bir pislik.

Ama yine de bu bir başlangıç.

"Bir kartelle ilişkimiz mi var?" Viktor soruyor. "*Karteller,* çoğul mu? Ne zaman oldu bu? Lanet Rusya'da mı?"

"Elbette bilmiyoruz Viktor. Ama yapacağız. Yakında."

"Az önce Adrian'a öyle olduğunu söyledin," diye aptal gibi işaret ediyor.

Yuri öne çıkar. "Eğer Igor'a yalan söylemek tehlikeliyse, bunu Adrian'a yapmak öldürülmek için yalvarmaktan başka bir şey değildir."

"İçeri gireceğim için yalan söylemiyordum. Sadece zaman çizelgesinden bahsetmeyi unuttum."

Babamın üç kartelle ilişkisi vardı ama kötü kararları yüzünden her zaman işleri batırdı. Organizasyon için şanslıyım ki, insanları seçme konusunda ondan daha iyiyim.

Son iki kartı en üste diziyorum ve tatmin olmuş bir gülümsemeyle eserime bakıyorum.

Her şey ve herkes plana uygun gidiyor. Organizasyon bunu bilmiyor ama yakında elime düşecekler.

Dışarıdan bir kargaşa duyuyorum; bazı tartışmalar ve şakalaşmalar. Sonra tüm gürültü kayboluyor ve kapı çalınıyor.

Kim olduğunu tahmin etmeme gerek yok.

Yuri kapıyı açtığında Maksim ve Sasha'yı görür. Şu anda ciddi görünüyorlar ama bu, az önce şakalaştıkları gerçeğini gizlemiyor.

"Gece nöbeti için rapor veriyorum," diyor Maksim, sanki hedef listemin en tepesine yıldırım hızıyla tırmanmıyormuş gibi rahatça.

Gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum ve Sasha'nın gözlerini yere bakmadan önce hareketi takip ederken yakalıyorum.

Tepkisini gizlemekte hızlı ama boynunu ve kulaklarını kaplayan kırmızı tonu gizleyecek kadar hızlı değil.

Çok güzel.

Pozisyonumu ayarlamak zorundayım çünkü sikim pantolonuma karşı sıkılaşmak için tam bu anı seçti.

Vücudunun benim için ortaya serilmiş, açık, uysal ve sahiplenilmeye hazır görüntüleri zihnimin arkasında oynuyor.

Eğer beni bayıltmasaydı bütün gece devam edebilirdim. Buna Igor'la olan toplantımı ertelemek de dahil.

Aylardır Sasha'ya dokunmayı düşünsem de, bunu gerçekten yapana kadar onun ne kadar bağımlılık yapıcı olduğunu fark etmemiştim.

Artık tadına baktığıma göre, beni durduramazlar.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir kıça dokunmak içimdeki her şeye aykırı. Başka biri için buna değmezdi ama Sasha için... Bu mantık işe yararsa lanet olsun.

"Herkes dışarı," diye kesik bir ses tonuyla anons ediyorum.

Yuri ve Viktor boyun eğmeden önce başlarını sallarlar. Maksim'in kaşları çatılır ama Yuri onu da kendisiyle birlikte dışarı sürükler.

Sasha başını eğip onları takip etmeye başlamadan önce bana bakıyor, daha doğrusu ters ters bakıyor.

"Sen değil, Sasha."

Olduğu yerde durur, omuzları gerilir.

Kapı kapanır kapanmaz bana bakıyor ama tek kelime etmiyor. İki

parmağımla onu çağırıyorum. "Buraya gel."

"Ben senin köpeğin

değilim." "Buraya

gel dedim."

Neredeyse bana doğru yürüyor ve ben gülümseme dürtüsüne direniyorum. Onun ateşi çok tahrik edici ve bu ateşe sahip olmak ve onu sadece benim erişebileceğim bir yere hapsetmek istiyorum.

Ulaşabileceği bir yere geldiğinde onu bileğinden tutup öne doğru çekiyorum, böylece omzuma çarpıyor ve bacaklarımın arasına sıkışıyor.

Geri çekiliyor ama kolumu beline doladığım için kaçamıyor.

"Ne yapıyorsun?" Korku dolu gözleri kapıya kaydı. "Herkes içeri girebilir."

"Benim iznim olmadan olmaz."

Kokusunu içime çekiyorum; sabun ve biraz da

parfüm. "Kız kardeşimle birlikte miydin?" diye

sordum.

Gözleri büyüdü. "Bunu nereden

biliyorsun?" "Üzerinde onun kokusu var."

"Ah, doğru. Birlikte yemek yedik. Onu balkonda kahvaltı etmeye ikna ettim. Ama öğle ya da akşam yemeği yemedik. Bir gün için çok fazla olacağını düşündüm."

"Karina balkona mı çıktı?"

"Evet, bunu kanıtlayacak selfie'lerim bile var."

"*Selfie'ler,*" diye tekrarlıyorum. "Çok rahatlamıyor musun?"

"Yalnız ve arkadaş istiyor. Onun duygularını anlıyorum, bu yüzden yardım etmeye çalışıyorum. Bunda yanlış bir şey mi var?"

"Başlangıç olarak ses tonunuz."

"Senin hoşuna gidecek kadar robotik olmadığım için üzgünüm."

Bir elimi uzatıp alt dudağının kenarını okşuyorum. "Bu ağız sikilmek için yalvarıyor."

"Sen..." Sıcak nefesleri tenimde geziniyor. "Sana bir şey verene kadar beni sikmeyeceğini söylemiştin."

"Belki de fikrimi değiştirdim." Parmağım deriyi ileri geri okşuyor, nefesi kesiliyor. "Kesinlikle sahiplenilmeye ihtiyacın var, böylece etrafta gösteriş yapmayı bırakacaksın."

"Kendimi göstermiyorum..." Başparmağımı ağzına soktuğumda sözünü kesiyor.

İlk başta bana gözlerini kocaman açarak bakıyor, dudakları birkaç saniye boyunca tenimde titreşiyor ama sonra dilini parmağımın etrafında gezdirmeye başlıyor.

"Düzgün yap," diye emrediyorum, parmağımı diline doğru daha da iterek. "İçinden geldiği gibi em."

Şimdi canlı bir orman renginde olan gözleri, yalayıp emerken benimkilerden hiç ayrılmıyor, kararlılığı dikiş yerlerinde patlıyor.

Neredeyse bu dudakları sikimin etrafında hayal edebiliyorum, ki bu çok kötü bir fikir çünkü pantolonumdan fırlamak üzere.

O emmeye heveslendikçe ben de ergen gibi boşalmaya yaklaşıyorum.

Parmağımı çekiyorum. "Dizlerinin üzerine
çök." "Ne...?"

"Dizlerinin üstüne çök dedim, Sasha."

Dudakları ayrılıyor ama yavaşça pozisyonunu alıyor ve bunu o kadar doğal yapıyor ki daha da sertleşiyorum.

Sasha deneyimsiz görünse de, doğal bir itaatkârdır. Bazen bir velet gibi davranabilir, ancak ne zaman geri çekileceğini ve kendisinden isteneni yapacağını tam olarak bilir.

Önce kemerimi sonra da pantolonumu çözerken gözleri ellerimi takip ediyor. "Emirlere uymuyorsun Sasha ve bunun cezalandırılması gerekiyor."

"Ne..." Yutkunuyor, gözlerini hâlâ ellerimden ayırmıyor. "Ne emri?"

"Sana bu kadar arkadaşça davranmamanı
söylemiştim, değil mi?" "Ama öyle değildim."

"Peki ya Maksim?"

"O... benim arkadaşım."

"O *hiçbir şey.*"

Ağzını açıyor ama ben sikimi serbest bırakıp kemeri boynuna dolayarak onu öne doğru çekerken ağzından tek kelime çıkmıyor.

Dudaklarına sikimle vuruyorum ve o da mümkün olan en geniş şekilde açarak bana uyuyor. Boğazının arkasına kadar itiyorum, ama hala tüm uzunluğumu içeri alamıyorum.

Sasha boğuluyor, soluk teni kızarıyor ve boynundaki damarlar patlıyor. Aletimi yerinde tutuyorum ama o karşı koymuyor ya da beni itmiyor.

Ancak yaptığı şey gözlerimin içine bakmak. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken bile.

Sanki bana güveniyor gibi.

Sikeyim. Güvenmesi gereken son adam benim.

Geri çekiliyorum ve tekrar sokmadan önce derin nefes alıp veriyor. Sürtünme için dilini kullanıyorum ve ağzını beceriyorum.

Hayır, aslında boğazını sikiyorum.

Boynundaki kemerim onu hareketsiz tutuyor ve benim zevkim için bir araç haline getiriyor. Ne kadar ileri ya da sert gidersem gideyim, benimle savaşmaya kalkışmıyor.

Ritmi yükseltip onu cezalandırır gibi ağzını siktiğimde bile. Tükürük, gözyaşı ve prekum yüzünü kapladığında ve kendi yaptığım bir tabloya dönüştüğünde bile.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye homurdanıyorum zirveye yaklaşırken.

Bana doğru biraz daha sürünüyor ve iltifattan hoşlanmış gibi ağzını daha da açıyor.

"Beni çok iyi karşılıyorsun. Bu küçük güzel dudaklar benim sikim için yaratılmış Solnyshko."

Gözleri parlıyor ve ben de sırıtıyorum.

"Sana böyle hitap etmem hoşuna gidiyor, değil mi Solnyshko?"

Kelimelerle cevap vermiyor, ama sikimi yalamaya çalışıyor, beni sınırın ötesine iten ek sürtünme sunuyor.

Genelde hızlı boşalan bir tip değilimdir ama sikim Sasha'nın ağzındayken bir rekora ulaşıyorum. Yine de herkesin kaldırabileceğinden daha fazla zaman, özellikle de onun kadar masum ve saf görünen birinin.

Boğazından aşağı boşalıyorum ve o hala bana bakarken mümkün olduğunca çok yutmaya çalışıyor.

Benimkini.

Bu kadın tamamen benim.

Çekildiğimde, dölümün bir kısmı dudaklarını ve çenesini süslüyor ve hala bana bakarken onları yalıyor.

Ah, lanet olsun.

Şimdi tekrar sertleşiyorum.

Kemerle onu tutuşumu kullanarak ayağa kalkmaya zorluyorum ve o da bunu dengesiz ayakları üzerinde yapıyor. Etkileyici gözleri beklentiyle parlıyor, bekliyor

ve bir sonraki adımda ne olacağını bilmek istiyor. Harekete geçmeden onu izlemeye devam ettiğimde, kayıyor ve bacaklarını birbirine sürtüyor.

Islak ve azgın.

Bunu gözlerinin koyulaşan renginden anlayabiliyorum. Vücudunun canavarıma gönderdiği sinyalleri saklamaya bile çalışmıyor.

Benim onu kullanma şeklim yüzünden bu hale gelmiş olması daha da heyecan verici.

"Görünüşe göre seni becermek zorunda kalacağım."

Onu masaya doğru itiyorum ve kartları her yöne gönderiyorum. Sasha nefesini tutuyor, sonra arkasına geçip ereksiyonumu örtülü kıçına sürttüğümde inliyor.

"Benim tarafımdan kullanılmak hoşuna gidiyor, değil mi?" "Hayır, hoşlanmıyorum."

"Sikim için sırılsıklam olduğunda bana yalan söyleme." Sözlerimi parmaklarımı kapalı amının üzerinde gezdirerek vurguluyorum.

İniltisi etrafımızda yankılanıyor ve ben gülümsüyorum. "Çok iyi bir kızsın Solnyshko'm."

Bu bana boğuk bir inilti kazandırıyor. Ne de olsa evcil hayvan ismini seviyor, Sasha'm.

Pantolonunun paçasından tutup aşağı indirmek üzereydim ki kapı açıldı ve beklediğim son kişi içeri daldı.

Rai Sokolov.

Ve durumu tam olarak görüyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Sasha'nın donmuş olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yok.

Tüm vücudu kaskatı kesilir ve sanki bir yılana dönüşmüş gibi olur. Ellerimde taş.

Rai ayaklarının üzerinde sallanırken odaklanamadığı gözlerini bize dikiyor, topuklarının yere sürtünme sesi heybetli sessizlikte on kat artıyor.

Bu Sasha'yı sersemletmiş gibi görünüyor, çünkü belini sıkıca tutmama tepki veriyor ve aniden eğilip masanın altına giriyor.

Siktiğimin sik engelleyicisi Rai yarı çıplak halime bakmıyor, bu yüzden bir sik olmak için - kelime oyunu yapmıyorum - onun şaşkın gözlerinin içine bakıyorum ve kendimi içeri sokmak için zaman ayırıyorum.

Yine, sıkıntısını hissetmek için Sasha'nın yüzüne bakmama gerek yok. Ondan akıyor ve tenime yansıyor.

Birinci seçenek: Rai'yi gözlerinin ortasından vurun ve cesedini ve kulübüme geldiğine dair her türlü kanıtı saklamanın bir yolunu bulun.

İkinci seçenek: O bok parçasına işkence eder ve ancak tatmin olduğumda onu öldürürüm.

Seçimler, seçimler...

"Bu..." Rai parmağıyla benimle masa arasını işaret ediyor, sesi zafer törenindeki bir denizciden daha sarhoş geliyor.

Onun dayanılmaz varlığını görmezden geliyorum ve kendimi kalçalarımın üzerine bırakıyorum. Sasha masanın altına saklanmış, bacaklarını yana açmış ve yüzü o kadar solgun ki hastalıklı görünüyor.

Ayrılmış dudakları kuru, gözleri kaygılı ve korkmuş.

Hayır, korkmuş değil. Sanki sonsuza dek ona musallat olmuş bir hayalet görmüş gibi dehşete düşüyorlar.

"Kadın olmak istemediğimden değil, olamadığımdan" demişti Rusya'dayken. Diğer erkeklerle arasına mesafe koymak için elinden geleni yapmasının nedeni de buydu.

Sasha'da bu korkuyu uyandırdığım için birinci seçeneği seçip Rai'yi vurmak istiyorum. Onun Pakhan'ın torunu olduğu ve değerli akrabasına zarar verdiğimi öğrenirse derimi canlı canlı yüzeceği gerçeğini siktir et.

Parmaklarım Sasha'nın yanağını bulup onu sakinleştirmeye çalışıyor. Ama sadece irkilmekle kalmıyor, vücudu da titreyerek dağılıyor.

Sinirli bir iç çekişle elimi yanıma bırakıyorum.

"Ben hallederim," diyorum yumuşak bir tonda ama yine de sert bir ses tonuyla. "Burada kal."

Başını sallamıyor ya da beni duyduğuna dair herhangi bir işaret vermiyor ama buna odaklanacak vaktim yok çünkü Rai bize doğru yaklaşıyor. Adımları yürümeyi yeni öğrenmiş bir çocuğunkinden farksız ve umarım topuklarına takılıp ayak bileklerini kırar.

Ya da daha iyisi, kafasını vurur ve ölür. Bu şekilde, bunu yapanın ben olmadığımı rahatlıkla söyleyebilirim.

Ne yazık ki düşme gerçekleşmiyor ve Sasha'nın durumuna tanık olmaması için onu durdurmak zorunda kalıyorum.

Masanın etrafında dönüp Rai'yi dirseğinden tuttum. "Benimle gel."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye bağırıyor ve bana ters ters bakıyor. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Sizi temin ederim ki, hemen beni takip etmezseniz ölecek olan siz olacaksınız."

Beni itmeye çalışıyor ve hatta topuğunun sivri kısmını ayakkabıma sokmaya çalışıyor, ama olabildiğince sarhoş, bu yüzden onu başarıyla ofisten dışarı sürüklüyorum.

"Patron." Viktor geniş gözlerle sahneyi izliyor. "Ona dokunursak Pakhan'a bizi öldürtmekle tehdit etti, bu yüzden Bayan Sokolov'u durduramadım.
-"

"Belli ki." Ona ters ters baktım. "Ben dönene kadar kimsenin ofise girmesine izin yok."

Yuri bir şeyler söylemeye başladı ama ben bakışlarımı ona yönelttim. "Ciddiyim. Eğer oraya birinin girdiğini öğrenirsem, bir daha onları görmeme izin vermesinler."

"Bu da ne demek oluyor?" Rai şımarık bir zengin çocuğu gibi homurdanıyor, ki aslında öyle.

Cevap vermeden onu yanıma alıp ikinci bir ofise götürüyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Rai'yi yanlışlıkla ya da kasıtlı olarak içeride gereğinden fazla itmiş olabilirim çünkü masaya çarptı ve başını lambaya vurdu.

Kendini kenara dayayıp ölümcül bir bakışla bana bakıyor, sarı saçlarının altındaki alnında kırmızı bir morluk oluşmaya başlamış bile.

Bir kulüpten çok bir cenaze için uygun olan diz boyu siyah bir elbise giyiyor. Boynunda beyaz inciler var ve bir başkan eşinin makyajını yapmış. Olduğundan daha yaşlı görünmek için çok çabaladığını biliyorum ve dışarıdan birini kandırmayı başarabilir, ama beni değil.

Ayrıca, onu büyükbabası, önceki Pakhan, onu daha küçük bir çocukken örgüte getirdiğinden beri tanıyorum. Hiç anlaşamadık.

Yulia'nın kibrinin bir kısmını taşıyor ve anneme zerre kadar benzeyen herkesin ölüm listemde özel bir yeri var.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Kirill?"

Kapıya yaslanıp bacak bacak üstüne atarak tek çıkışı engelliyorum. "Kulübüme zorla girmeyi seçtiğin düşünülürse, bunu sana benim sormam gerekir."

O kıvrımlar onu kollar üzerinde onu Göğüs. "The kulüp düşer altında kuruluşun yetki alanına girmektedir."

"*Benim* yetki alanım."

"Mali rapor ekibinin bir üyesi olarak, gelir kontrolü için buradayım."

"Peki bunu ne zaman yapmayı planlıyorsun? Akşamdan kalma olmadan önce mi, sonra mı?"

"Ben sadece... biraz kendimi kaptırdım." "*Biraz* mı?"

"Tamam, çok." Bir nefes bırakıyor, sonra ölmüş büyükbabasınınkine fazlasıyla benzeyen gözlerini kısıyor. "Ama burada önemli olan bu değil, değil mi?"

Çenemde bir kas kasılıyor ama yüz ifadem aynı kalıyor. "Detaylandırmak ister misin?"

"Az önce gördüğüm şey neydi?"

"Bir şey mi gördün? Sadece alkolün etkisi olmadığına emin misin?"

"Halüsinasyon görmeye başlayacak kadar sarhoş değilim. Belki de... eşcinselsin?" *Hmm.*

Onun bakış açısından, masamda takım elbise giymiş bir adamın üzerine eğilmiştim. Rai'yi deli olduğuna nasıl inandıracağımı düşünmekle o kadar meşguldüm ki bu açıyı hiç düşünmemiştim.

Onu delirtmek neredeyse imkansız olurdu, çünkü bu çaba, dikkatli bir planlama ve en önemlisi benim sahip olmadığım bir zaman gerektirirdi.

"Ya öyleysem?" Kayıtsızca soruyorum.

"Bir şey yok sanırım." Omuzlarını kaldırıyor, sonra sırıtıyor. "En azından ben böyle düşünüyorum. Ancak organizasyondaki diğer herkes

eski kafalı ve dar görüşlüler. Bu bilgiye benim kadar tarafsız yaklaşacaklarından emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

Kollarını açıyor ve kendinden emin 'bu durumun kontrolü bende' adımlarıyla bana yaklaşıyor, sonra birkaç adım ötede duruyor. "Benim için bir şey yaparsan bunu sır olarak saklayabilirim."

Gözlüklerimi düzeltiyorum. "Hangisi?"

"Önümüzdeki toplantıda V Corp'un icra direktörü olmam için bana oy verin."

Bir kahkaha patlattım. Ses o kadar rahatsız edici ve yüksek ki Rai rahat bir özgüvenden sinirli bir öfkeye geçiş yaptı.

"Bunda komik olan ne?"

Bir elimi kaldırıyorum ve gülmemek için gereğinden fazla çaba sarf ediyormuşum gibi yapıyorum. "Sen. V Corp'un başkanı. Komik olan da bu, Rai."

"Büyük amca başkan. Ben sadece yönetici müdür olacağım."

"Bu da kararları veren kişi için kullanılan başka bir kelime. Bu sen olamazsın."

"Nedenmiş o? Kadın olduğum için mi?"

"Çünkü hala duygu patlamalarını kontrol etmekte zorlanıyorsun ve diğerleri sana saygı duymuyor."

"Bunun tek nedeni bacaklarımın arasında bir alet olmaması."

"Bu nedenin bir parçası, ama hepsi bu değil. Hala hayali bir penisiniz ve taşaklarınız olabilir."

"Bu da ne demek oluyor?"

Onu en yakın duvara fırlatma ya da ondan sonsuza dek kurtulmak için onu vurma dürtüsüne direniyorum.

Diğer alternatif ise, tüm bu durumu gizli tutmam karşılığında bu kadının hırsına ulaşmasına yardımcı olmam.

Rai'den hoşlanmıyorum bile, kimseden hoşlandığımdan değil, ama onu çoğu kişiden daha fazla sevmememin nedeni, kendini beğenmiş tavrı ve bir dal gibi kırılabilecek bükülmez kişiliğidir.

Çok fazla ahlaki 'prangası' olması da yardımcı olmuyor ve neredeyse her konuda aynı fikirde olmadığımız için onu bir müttefik olarak görmem mümkün değil.

Yani şimdi, V Corp'taki önemli bir pozisyonu, daha değerli bir müttefik kazanmak için koz olarak kullanabilecekken ona bırakmak zorundayım.

Sasha resimde olmasaydı, bu aşırı önlemleri almak zorunda kalmazdım, ama o resimde ve istesem bile onu çıkaramam.

Rai'nin beklentili yüzüne odaklanıyorum. "Deneyim ve müttefik eksikliğiniz var, sırasıyla. Oy istemeden önce bunun üzerinde çalışmalısın. Seni temin ederim ki bu sefer sana oy versem bile Sergei dahil diğer herkes seni reddedecektir. Mikhail'in adamlarından biri olan şu anki icra müdürü üç yıldır yüzde beş büyüme sağlıyor. Onu yenmenin bir yolunu bulursanız, elbette oylama isteyin ve atanmanızı talep edin. Bu işin yürümesinin tek yolu bu."

"Eğer bunu yaparsam, bana oy vereceğine dair söz verir misin?" Başımı salladım.

"Eğer yapmazsan, az önce gördüklerimi herkese anlatırım." "Elbette."

Elini uzatıyor. "Seninle iş yapmak güzeldi Kirill." Gerektiğinden daha sert sıkıyorum. "Aynı şey senin için söylenemez."

Gitmesini bekledim ama daha fazla içki için bara yöneldi, ben de önünde Viktor, Yuri ve Maksim'in bulunduğu ana ofise gittim.

Onlara "Rai'yi izleyin" dedim. "O gidene kadar gözünüzün önünden ayrılmasına izin vermeyin."

"Evet, Patron," diyorlar hep bir ağızdan.

Onlar gittikten sonra ofise giriyorum. Sasha'dan hiçbir iz bulamayınca aklıma en kötü senaryo geliyor.

Kimliğinin ortaya çıkma ihtimalinden o kadar korktu k i kaçtı.

Ama durum böyle olsaydı, Viktor bana söylerdi. Belki de...

Masaya yöneliyorum ve kendimi kalçalarıma doğru indiriyorum. Yeterince eminim, Sasha hala masanın altında. Ancak şimdi dizlerini göğsüne çekmiş, yüzü kıpkırmızı ve gözleri akmamış yaşlarla dolup taşıyor.

"Neden saklanıyorsun?"

"Bana burada kalmamı söylemiştin," diyor kolayca.

"Seninle ne yapacağım ben?" Ondan çok kendime söylüyorum. Sonra yüzündeki beklenti dolu ifadeyi görünce ekliyorum: "Her şey halledildi."

"Nasıl?"

"Rai benim eşcinsel olduğumu düşünüyor. Muhtemelen yüzünü bile görmemiştir, yani sorun yok."

Akmayan gözyaşları korkutucu bir şekilde art arda yanaklarından aşağı dökülüyor ve hıçkırıklara boğuluyor. Ses o kadar yüksek ve ürkütücü ki donup kalıyorum.

İnsanların ağlamasını hiçbir zaman önemsemediğimi söylemek hafif kalır. Babam her duyguyu olduğu gibi bu duyguyu da içimden söküp atmayı başarmıştı.

Ancak nadiren döktüğü gözyaşlarını görmek bana Rusya'daki yaşlı ölü çiftten ayrıldığımızda yaşadığı çaresizliği ve derin kederi hatırlatıyor. Benden nefret etmeye başladığı, aramıza mesafe koyduğu ve beni yakın çevresinden tamamen sildiği zamanı hatırlatıyor.

Beni New York'a kadar takip etmiş olabilir ama bu benim için değil, başka bir amaç içindi. Dokunuşumu arzulayabilir ve onunla istediğimi yapmama izin verebilir, ama bizi ayıran bir duvar var.

Bu gözyaşları o duvarı hatırlatıyor. Bu kadının aklından neler geçtiğine dair hiçbir fikrim olmadığına dair *çok* acımasız bir hatırlatma.

"Halledildiğini söyledim," diye tekrarlıyorum daha az nazik bir tonda. "Neden ağlıyorsun lan?"

Masanın gölgeleri solgun teninde koyu kenarlar oluşturuyordu. "Rai senin eşcinsel olduğunu düşünüyor ve bunu kesinlikle sana karşı kullanacaktır, değil mi? Seni bununla tehdit edecek ve hatta uğruna çalıştığın her şeyi tehlikeye atabilir. Bu nasıl halledilir?"

"Bu olayın benim üzerimdeki etkilerinden dolayı ağlıyor olabilir misin?"

Yavaşça göz kırpıyor. "Başka neden olayım ki?"

"Gerçek cinsiyetini açıklayamayacağını söylememiş miydin?" "Ah, evet. Bu."

"Bu neden sonradan söylenmiş bir söz gibi geldi?"

Omuzlarını kaldırıyor ve burnunu çekiyor. "Sanırım öyle. Başkalarının kadın olduğumu bilmesini istemiyorum ama daha çok senin durumun hakkında endişeleniyorum. Pakhan bir kadın korumayı erkek gibi gösterdiğini ya da homoseksüel olduğunu öğrenirse muhtemelen bu işin peşini bırakmaz, değil mi?"

"Bırak onu ben düşüneyim."

"Ama... Seni koruyan kişi ben olmalıyım, tam tersi değil."

"Haklısın ama her zaman fiziksel bedenimi korumak zorunda değilsin. Viktor ve diğerleri bununla ilgilenebilir."

"O zaman neyi koruyabilirim?"

"Rai'nin maviye boyayacak kadar sert bloke ettiği sikim mi?"

Gözyaşlarının arasından gülümseyerek homurdanıyor ve yanakları kırmızının koyu bir tonuna dönüşüyor. Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Parmaklarım yüzünü buluyor ve yanaklarına, burnuna, dudaklarına ve çenesine yapışan gözyaşlarını silmek için zaman harcıyorum.

Elimde titriyor ve yanaklarından aşağı daha fazla gözyaşı süzülüyor. Onu öne doğru çekiyorum, sonra yanaklarında ve dudaklarının kenarında bir çizgi oluşturan gözyaşlarını yalamak için dilimi dışarı çıkarıyorum.

Dudakları titriyor ve ben onu tahrip etme isteğime karşı koyamıyorum. Gözlüklerimi çıkardım ve ağzımı onunkine bastırdım. Dilim onu karşılayan sıcaklığının içine giriyor ve onu bir hayvanın vahşiliğiyle öpüyorum.

Sasha beni belli belirsiz vuruşlarla öpmeye çalışıyor ama hızıma ayak uydurması imkânsız, hele ki ben onu bütünüyle yutmaya niyetliyken.

İçimdeki her zerre onu tamamen özümsememi talep ederken değil, işim bittiğinde ondan geriye hiçbir şey kalmayacak.

Ağzıma karşı inliyor, kalp atışları benimkilerle çarpışıyor ve vücudu elimde uysallaşıyor.

Onu öpmeyi hiç bırakmayacakmışım gibi öpüyorum, o da beni bu çarpık bağı koparmak istiyormuş ama koparamıyormuş gibi öpüyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

"Asha, sen misin?"

Kulübün merdivenlerinin dibindeki duvarın arkasına saklanıyorum ve kullan-at telefonumu daha sıkı kavrıyorum. "Benim, Albert Amca."

"Aklından ne geçiyordu?" Sesi endişeyle sertleşiyor. "Bana haber vermeden Rusya'dan nasıl ayrılırsın?"

"Özür dilerim ama acil ve kesinlikle gerekli olmadıkça sizinle iletişime geçmememi söylemiştiniz, bu yüzden..."

"Demek Morozovlardan uzak duracağına söz verdikten sonra bana haber vermeden gitmeye karar verdin."

Kıpırdanıyorum, her geçen an omurgamdan aşağı daha fazla ter damlıyor. Sesi sakin geliyor ama sözlerinin arkasında bir hayal kırıklığı var, sanki bana bir konuda güvenmiş ama ben onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi.

"Sadece Roman Morozov'un ailemizin ölümüyle ilgisinin ne olduğunu bilmek istedim. Göz açıp kapayıncaya kadar neden herkesi kaybettiğimi bilmeyi hak ediyorum."

"Ve? Cevabını aldın mı?"

"Hayır. Buraya gelir gelmez öldü ama Kirill'e yaklaşıyorum. Eğer kendimi kanıtlarsam, babasının dosyaları tuttuğu ofise girmeme izin verecek ve-"

"Faydası yok, Sasha. Burada umutsuz bir savaş veriyorsun."

"Ama neden? Deneyene kadar bilemeyeceğim."

"Ya da mafyaya karşı geldiği için öldürülür." Uzun bir iç çekiş salıveriyor. "Bu düzenlenmiş bir askeri hayat değil, Sasha. Kendini ihanete sıfır toleransı olan kanunsuz bir dünyanın içine soktun. Bu Kirill'le yakınlaştığını düşünebilirsin ama yanlış bir şey kokladığında seni kimsenin bulamayacağı bir yere gömecek."

Nefesim kesiliyor ve kendimi toparlamak için duvara yaslanıyorum. Evet, buraya gelmeye ilk karar verdiğimde bu olasılığı düşünmüştüm ama bu Kirill'le olanlardan önceydi.

Gerçek şu ki, küçük ve muhtemelen aptalca bir parçam iş ile zevki kesinlikle birbirinden ayırabileceğimi düşündü. İkimiz de birbirimizin bedenini cinsel bir ihtiyacı gidermek için kullanıyoruz, hepsi bu.

Ona karşı bir şey hissetmiyorum ve Tanrı korusun o da kimseye karşı bir şey hissetmiyor. Bazen kendinden bile hoşlanmadığını düşünüyorum.

Rai bizi ofisinde yakalayalı bir hafta oldu. Her gece, manipülasyonu için uygun gördüğü insanlarla buluştuğu kulübe geliyoruz ve sonra malikaneye geri dönüyoruz, orada beni yiyor ve sonra beni horozunda boğuyor. Dün, bu aynı anda oldu.

İşimiz bittikten sonra, yatağın karşısındaki kanepede daha fazla iş yaparken beni yatağında uyumaya bırakıyor. Bazen, o aptal iskambil evini inşa eder.

Asla yanıma uzanıp uyumuyor. Zaten pek uyumaz.

Keşke ben de uyumasaydım, çünkü bütün gecelerim Mike'ın yardım istediği ve sonra öldüğü, ardından Albert Amca ve Babushka'nın geldiği aynı kabusla geçiyor.

Albert Amca'nın New York seyahatime vereceği tepkiden korksam da onu arayıp her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıydım.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Benim için endişelenmeyin," diyorum hissetmediğim bir güvenle. "Babuşka ve Mişka nasıl?"

"Onlar iyi, Sasha. Hepimiz iyiyiz. Kendini vahim bir duruma sokan sensin."

"O kadar da kötü değil, ben..." Arkadaşlarım olduğunu söylemeden önce sözümü kesiyorum.

Albert Amca buna iyi tepki vermeyecektir. Arkadaşlarımın olması, gerçek kimliğimi ve dolayısıyla hepsini tehlikeye atmaktan farklı değil.

"Neyiniz var?" diye soruyor.

"Buraya iyi entegre oldum. Kimse benden şüphelenmiyor." Kirill ve Viktor dışında. Anna, Yulia ve Konstantin de benden hoşlanmıyor ama amcamın bunu bilmesine gerek yok.

"Böyle bir yerde asla çok dikkatli olamazsınız."

"Biliyorum, biliyorum. Aslında Kirill'e yaklaşıyorum."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Yaptığım işte iyi olmalıyım, değil mi?"

"O bir Morozov, Sasha. Yerinde olsam ona yakın olmak konusunda o kadar emin olmazdım."

"Oraya varmak üzere olduğumu biliyorum. Neyse, Babushka nasıl?" "Konuyu değiştiriyorsun."

"Bana söyleyebilir misin?" Masum bir ses tonuyla soruyorum.

Diğer uçtan uzun bir iç çekiş geliyor. "Yaşlanıyor ama acı falan çekmiyor. Aslında benden daha enerjik."

İçim rahatlarken gülümsüyorum. "Bunu öğrendiğim iyi oldu." "Beni ara sıra ara."

"Bunun tehlikeli olduğunu sanıyordum?"

"Öyle, ama arada bir hâlâ hayatta olduğunu duymayı tercih ederim." "Olur. Mike'la konuşabilir miyim?"

"Bir dakika." Sesi telefondan çok uzaklardan geliyor. "Mike, ben Sasha."

Kısa nefesleri takip etmeden önce telefondan çocuksu bir ciyaklama geliyor. "Sasha, Sasha, gerçekten sen misin, Sasha?"

Omuzlarım gevşiyor ve sesimi yumuşatıyorum. "Merhaba aşkım. Seni özledim."

"Seni aydan daha çok özledim ve sonra tekrar yukarı çıktım, seni özledim, seni özledimuu, Sasha."

"Benden daha fazla değil. Seni yemek istiyorum."

"Ne demek istiyorsun? Ben şeker değilim!" O gülüyor, ben de gülüyorum. "Ne zaman dönüyorsun?"

"Üzgünüm ama şu anda gelemem, Mishka. Uzak bir yerdeyim ve bir süre eve gelemeyeceğim."

"Ay'a kadar mı?"

"Hayır, ama şu anda geri dönmek zor."

"Ama bir gün olacaksın, değil mi?" Küçük sesinde bir titreme var ve onu oraya koyduğum için kendimi tekmelemek istiyorum.

"Tabii ki! Bunu seni güvende tutmak için yapıyorum ama bir gün geri döneceğim ve asla ayrılmayacağım, tamam mı?"

"Tamam," diyor biraz enerjiyle. "İşte babam."

Gözyaşlarımla savaşmak için başımı kaldırıyorum ve gözlerim buz gibi gözlerle karşılaşıyor.

Kirill merdivenlerin başında duruyor, bir eli cebinde korkuluğa yaslanıyor.

Kahr
etsin.

Sikey
im.

Lütfen bana her şeyi duyduğunu söyleme.

Hayır, amcayla konuşmaya başladığımda orada kimsenin olmadığından emin oldum.

Kullan-at telefonu kapatıp silah kılıfıma yerleştirirken sarsılmamaya çalışıyorum. "Beni mi arıyordunuz?"

Yüz ifadesi nötr, ama bu kesinlikle iyi bir şey değil. Kirill'in duygularını ya da geriye kalan duygularını korkutucu derecede iyi gizlediğini öğrendim.

Öfkesini ya da düşüncelerini kimsenin göremeyeceği bir yere başarıyla gizlediğini asla göremezsiniz.

Cevap vermeyince, midemi düğümleyen endişenin tam tersi bir rahatlık hissi uyandırarak merdivenlere doğru yürüyorum.

Her adımda sanki bir cesedi sürüklüyormuşum

gibi hissediyorum. "Patron..."

"Kiminle konuşuyordun?" Sorusu yeterince sıradan, ama altında bir sınır yatıyor.

"Hayır bir-"

"Bana yalan söyleme."

Sesinin emredici tonu beni suskunlaştırdı.

Cesaretimi toplayıp "Ne zamandan beri beni dinliyorsun?" diye fısıldamam birkaç dakikamı aldı.

"Aradığınız kişinin kimliğini ifşa etmek açısından bu neden önemli?" Bana doğru bir adım atıyor. "Kendi başıma öğrenemeyeceğim için sormuyorum. Bana kendin söylemen için sana bir şans vermek için soruyorum."

Kalp atışlarım düzensiz aralıklarla gümbürdüyor, düzgün düşünmeme izin vermiyor. Kirill'in bana düzgün, sabit adımlarla yaklaşması da düşünme şeklimi bozuyor.

Uzun zamandır ilk kez ne kadar büyük ve heybetli olduğunun farkındayım. Yürüyüşünde yırtıcı bir nitelik var. Etrafındaki her şeyi yakmak üzere olan bir ateşe benziyor.

Önümde durduğunda, bu başka birinin yörüngesine çekilmekten ve havamın çalınmasından farksızdır.

Donuk gözleriyle bana bakıyor ve aramızdaki boy farkından dolayı çarpılıyorum. Ama şimdi daha da büyümüş ve uzamış gibi görünüyor.

Göz

korkutucu.

Tehlikeli.

"Kimdi o, Sasha?"

Onun acımasız gözlerine b a k t ı k ç a ağzım kuruyor.
Daha sert ve daha derinden yutuyorlar beni derinliklerine.

"Son şansın."

Bir saniye geçti.

İki.

Üç.

Bana doğru uzanıyor ve kolunu belime doladığında ciyaklıyorum. Başlangıçta sözlü korkutmayı bırakıp fiziksel korkutmaya geçtiğini düşünmüştüm ama beklediğim gibi beni kendine çekmiyor ya da sarsmıyor.

Onun yerine eli silah kılıfıma uzandı. Ne yaptığını ancak çok geç olduğunda fark ediyorum. Kirill kullan-at telefonumu şaşırtıcı bir kolaylıkla tutuyor, sonra incelemek için geri çekiliyor.

Vücudumdaki her hücre alarma geçiyor ve onu yakalamak için sıçrıyorum, ama o zahmetsizce onu ulaşamayacağı bir yerde tutuyor.

Telefon havada, soğuk bakışlarıyla bana bakıyor. Örgütün her üyesinin ve hatta ev halkının görmekten korktuğu bakış.

"Lütfen onu geri ver," diye yalvarıyorum, sesim titriyor.

"Benden ne sakladığınızı açıklamanız için size birçok şans verdim. Sabrımın kendisi bile bir şanstır. Ama sen bunu kabul etmediğin için bu yönteme başvurmak zorundayım."

"Yani mahremiyete iznim yok mu?" Isırgan bir ses tonuyla soruyorum.

"Hayır, şaka yapmıyorsun. Sana hayatının benim olduğunu söyledim ve şaka yapmadığımı özellikle belirttim, ama görünüşe göre sen tam tersine inanmayı seçtin."

Durumu düzeltmek için son bir girişimde bulundum ve silahımı çektim.

Kirill duruşunu değiştirmiyor ve başından beri olduğu gibi sadece bana bakıyor. "Beni vuracak mısın, Sasha?"

Nişan alırken ve ateş ederken düşünmeme izin vermiyorum.

Telefon Kirill'in elinden fırlar ve tam ortasında bir delik açılarak yere düşer.

Nefesimi bırakıyorum. Albert Amca'nın telefon numarası artık güvende. Kirill hiçbir koşulda hayatımın o kısmına ulaşamaz.

Kendisinden başka kimseye sadakati olmadığı gibi, hâlâ babasının oğlu. Açıkça görülüyor ki babasının başaramadığını başarıyor, peki ya babasının istediği gibi geri kalanımızı da yok etmeye karar verirse?

Bir an ayaktayım, sonra Kirill boynumu tutarken ayaklarım yerden kesiliyor.

Parmakları hassas etime batıyor ve o tutuşunu sıkılaştırdıkça nefes alamıyorum. Bileğini tırmalayarak çırpınıyorum ama ona dokunmasam da olur.

Sesi koyulaşıyor, kulaklarımdaki uğultu nedeniyle yeraltındaymış gibi geliyor. "O kim ki onu korumak için bu kadar ileri gidiyorsun, hmm?"

Bileğini okşuyorum, gözlerim beni bırakması için ona yalvarıyor. "Ki...rill..." "O da kim Aleksandra?"

Sesi kulaklarımda gümbürdüyor. Dağları yerle bir edebilecek bu öfkeli, korkutucu sesi ilk kez duyuyorum.

Gözlerim yaşarıyor ve bunun bana bağırma şeklinden mi yoksa boğuluyor olmamdan mı kaynaklandığından emin değilim.

Tam bilincimi kaybedeceğimi düşündüğüm anda Kirill beni serbest bırakıyor. Yere yığılıyorum, öksürüyorum ve boğazımda bıraktığı el izlerine masaj yapıyorum.

Omzum duvara çarpıyor, devrilirken ve öksürükten neredeyse kusacakken destek için şükrediyorum.

Daha sakin olduğumda ve daha rahat nefes aldığımda, tepemde dikilen canavara bakıyorum. Gözleri beni boğmaya çalışan fırtınalı bir denizi andıran öfkeli bir renkte.

"Bir isme ihtiyacım olacak."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ben... yapamam." "Yapamaz mısın yoksa yapmayacak mısın?"

Tam boyuma kadar yükseldim. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorken neden sana bir şey söylemek zorunda olayım ki?"

"Ben sana sahibim, tam tersi değil."

"Kimse bana *sahip değil."*

Yaklaşıyor, ifadesi öncekinden daha korkutucu. Geri çekiliyorum.

İsteyerek yapmadım. Birden oluverdi.

Kirill korkutucu bir adam. Bazıları onun bir insan değil, yarı insan, yarı canavar olduğunu iddia edebilir. Şu anda tam bir canavar gibi görünüyor.

Bu, savaş alanındaki ya da bir şeyler planladığı zamanlardaki gibi metodik değil. Ne sakin ne de aklı başında.

Bu kişisel bir şey.

Attığı her adımda bu durumun benim için kötü sonuçlanacağı açıkça görülüyor. Sorun şu ki, beni yutmak üzere olan azgın volkanı dağıtmak için yapabileceğim hiçbir şey yok gibi görünüyor.

Tek çıkışı kapattığı için kaçamıyorum bile. Belki

dikkatini dağıtırsam-

Merdivenlerden bir gürültü geliyor ve ben donup kalıyorum. Kirill donmuyor; tüm dikkati benim üzerimde. Avını yakalayana kadar durmayan dev bir kara kedi gibi.

"Patron!" Maksim yukarıdan sesleniyor. "Bir izinsiz giriş oldu."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Olağanüstü duruma rağmen, Maksim'i böldüğü için kucaklayabilseydim Kirill'in yıkıcı planı, ben olsam yapardım.

Ama yine de, bu tam tersi bir etki yaratabilir ve Maksim'in hayatını tehlikeye atabilir, bu yüzden bu dürtüyle hareket etmekten kaçınıyorum.

Bu ve kulübün güvenliğinin tehlikede olabileceği gerçeği.

Bu gibi durumlarda herkes kaos çıkmasını bekler, ancak Kirill tarafından yönetilen bir kurumda bu imkansızdır.

Kulüpteki insanların dışarı çıkmasını isteyen bir alarm bile yok. Müzik devam ediyor ve herkes durumun ciddiyetinin tamamen farkında olmadan dans etmeye ve içmeye devam ediyor.

Kirill doğruca kontrol odasına yöneldi. Peşinden gitmeden önce kendimi toparlamak için birkaç dakikamı ayırıyorum.

Ancak bölgeye ulaştığımda bile, hala onunla aynı odada dururken gölgelerde, en uzak noktada kalıyorum.

Hayatta kalmam için mümkün olduğunca onun ilgi odağı olmaktan kaçınmalıyım.

Yuri'yi diğer bazı gardiyanlarla birlikte güvenlik görüntülerini izlerken buluyoruz. Ekranlardan birinde Viktor, personel girişinin kapı eşiğine bırakılmış bir paketi inceliyor. Özellikle de büyük bir spor çantasını.

Kirill, "Görüntüleri olayın başlangıcına geri sar," diye emrettikten sonra dışarıdaki hoparlöre bağlanan dahili telefona tıklar. "Ona henüz dokunma Viktor."

"Evet, efendim," diye cevap veriyor muhafız.

Yuri birkaç düğmeye tıklar ve görüntüler beş dakika öncesine döner. Siyah bir minibüs kulübün yakınında gıcırdayarak aniden durur, ardından girişe doğru hızlanır. Birkaç koruma ateş ediyor ama hiçbiri aracın içine giremiyor. Bu da aracın kurşun geçirmez olduğu anlamına geliyor.

Minibüsün içindekiler kendi kurşunlarını sıkar ve yan kapı açılıp spor çantası dışarı atılmadan önce iki fedaiyi vururlar. Sonra yüksek hızla caddede ilerliyorlar.

Kirill, Yuri'nin yanına tüner ve görüntüyü birkaç saniye geri sarar, sonra kapının açıldığı anda duraklar. Bunu birkaç kez yapar, spor çantasının dışarı atıldığı anı izler ve yeniden izler.

Tekrar çalmasına izin verir ve kendisini kıdemli korumasına bağlayan dahili telefona tıklar. "Spor çantasının içinde bir kişi var Viktor. Eğer ölmediyse, öldür onu."

"Evet, efendim." Viktor yavaşça fermuarı açıyor ve ben dahil herkes Yuri'nin üç büyük monitöre yansıttığı resme odaklanıyor.

Viktor kişinin görüntüsünü aldığında duraklar. Kameranın açısından gördüğümüz tek şey bir kafa ve kısa kanlı saçlar.

"O öldü mü?" Yuri

sorar. "Hayır," diye

yanıtlar Viktor.

"O zaman neden ateş etmiyorsun?" Kirill sorar.

Viktor kameraya şaşkın bir ifadeyle bakar. "Bu Bay
Konstantin, patron. Onu öldüreyim mi?"

Kirill gerçekten de küçük kardeşinin hayatını bitirmeyi düşünüyormuş gibi duraklar. Sonra kayıtsızca şöyle der: "Gerek yok. Onu ofisime götürün ve ben oraya vardığımda bilincinin yerinde olduğundan emin olun."

Viktor'un cevap vermesini beklemez ve gözlerini Yuri'ye diker. "O minibüsün arkasında kimin olduğunu bulurken güvenliği güçlendirmeni istiyorum."

"Geri döneceklerini sanmıyorum..." Kirill ona dikkatle baktığında Yuri sözünü keser. "Hallediyorum patron."

Kontrol odasından çıkmaya başlar ama kapıda durur. "Benimle geliyorsun, Lipovsky."

Kalbim garip bir acı hissiyle sıkışıyor. Bana böyle seslenmeyeli yıllar oldu - daha açık olmak gerekirse ordudan beri. Viktor'un bunu yapması umurumda değil ama Kirill'de durum farklı.

Sahte soyadımla çağrılmaktan hoşlanmıyorum. Uzak hissettiriyor. Sanki yabancıymışız gibi.

Yine de mesafeyi koruyarak peşinden gidiyorum. Kirill'in kaldığı yerden devam etmesini bekliyorum ama güvenlik odasından ofisine yürürken benimle konuşmuyor bile.

Görebildiğim tek kısmı sırtı; geniş, heybetli ve... uzak.

Şu anda çok uzakta görünüyor. Aramızda hep bir duvar vardı. Yıkıcı olmasa da orada duruyor ve aramızdaki farkı vurguluyor.

Kirill Morozov ahlak yoksunu bir adam. Sınırları olmayan bir canavar. Sofistike bir beyefendi görünümünde bir canavar.

Duvarın küçüldüğünü düşündüğüm zamanlar oldu, özellikle de Kirill'in nazik davrandığını düşündüğüm nadir zamanlarda. Beni kurtardığında ve benimle ilgilendiğinde. Kimliğimi koruduğunda. Bana sanki gördüğü en güzel şeymişim gibi baktığında.

Bana muhteşem olduğumu söylediğinde ona gerçekten inanmıştım.

Şimdi, tüm bu anların, kendim için kazdığım çukuru rasyonalize etmeye çalıştığım, sadece kendimi ondan farklı olduğuma inandırmaya çalıştığım anlar olabileceğini fark ediyorum.

Belki de onun acımasız hayatında benim özel bir yerim vardır.

Ama şu anda, o duvar yükselmeye devam ediyor, beyhude umutlarımı ve sahip olduğum her pembe düşünceyi eziyor.

Ofise vardığımızda Viktor'u baygın haldeki Konstantin'i sandalyelerden birine yatırırken buluyoruz. Şakağından aşağı kan damlıyor. Genelde kusursuz olan koyu kahverengi takım elbisesi buruşmuş ve beyaz gömleği kanla ıslanmıştır.

Sağ gözü ve dudakları şişmiş, ayakkabılarından biri yok ve göğsü sigara yanıklarıyla dolu.

Hiç şüphe yok ki işkence görmüş.

Güce olan açlığına ve pratik karar verme becerilerinden yoksun olmasına rağmen, Konstantin aslında kötü bir insan değil. Bence sadece Kirill'i kıskanıyor ve onun akıl oyunlarından nefret ediyor. Ayrıca Yulia'nın nefretinden etkilenerek doğruları göremiyor.

Pakhan'ın evinde Kirill tarafından kovulduğu ve iyice aşağılandığı o olaydan beri ya ondan kaçıyor ya da uzaktan ona ters ters bakıyordu.

Biraz Karina gibi.

Yulia onu ailesinin kongrelerine götürüyordu, muhtemelen gücünü yeniden inşa etmeye çalışıyordu. Viktor dikkatini çektiğinde Kirill bu gerçeği tamamen görmezden geldi.

"Onlar zayıf ve hiçbir şey başaramayacaklar. Bırakalım deneyerek kendilerini eğlendirsinler," diye cevap verdi.

Ancak şu anda Konstantin'in durumu kritik görünüyor. "Doktor

çağırayım mı?" diye sordum.

"Hayır," diyor Kirill. "Onu uyandır Viktor."

"Ama enfeksiyon kapmış olabilir," diye itiraz ediyorum. Ne *de olsa onun kardeşi, değil mi?*

Beni tamamen görmezden gelerek Viktor'a hitaben, "Bütün gün bekleyemem," dedi.

İri yarı muhafız başını sallar ve Konstantin'in kafasına bir şişe su döker.
Birden irkilerek uyanır, keskin bir nefes alır ve ardından öksürmeye başlar.

Kirill'in karşısında durduğunu görünce iyi olan gözü açılır ama diğeri yarı kapalı kalır.

"Bunu kim yaptı?" Kirill soruyor. "Kim senin işe yaramaz hayatın aracılığıyla bana bir mesaj göndermeye çalışıyor?"

Konstantin'in gözleri öylesine büyük bir öfkeyle parlıyor ki, tüm bedenini yakıyor. "Neden... umurunda olsun ki?"

"İstemiyorum." Kirill onu kana bulanmış saçlarından yakaladı ve başını geriye doğru çekti. "Ama soyadımı paylaşıyorsun ve insanların hayatımdaki zayıf halkalar aracılığıyla bana mesaj göndermesinden hoşlanmıyorum."

"*Siktir git*."

"Bu benim soruma cevap değil." Yanağına iki tokat atar, sonra da saçlarından yakalar. "Odaklan."

Bunu nasıl ve neden yaptığımı bilmiyorum ama onun yanına gidiyorum. "Lütfen kes şunu. Gözleri odaklanamıyor ve muhtemelen ateşi var. Tıbbi yardıma ihtiyacı var."

"Bu seni ilgilendirmez. Geri çekil." Bana bakmıyor bile. "Kimdi o, Konstantin?"

Kardeşi sertçe nefes alıyor ama düzensiz ve dili damağına yapışıyor. "Siktir git... seni lanet olası piç."

Kirill onu iter, ama o yumruk atmak için yumruğunu kaldırır.

Önünde duruyorum, kollarımı iki yanıma açıyorum ve başımı sallıyorum. "Yapma."

"Geri çekilmenin hangi kısmını anlamıyorsun, Lipovsky?"

Normalde bu yoğun gözler karşısında yaprak gibi titrerdim ama kendimi onlara bakmaya zorluyorum. "Kardeşlerin birbirlerinden nefret etmemesi gerekir."

"İstenmeyen tavsiyelerinize ihtiyacım olduğunda size haber veririm."

"Lütfen..." Ses tonumu yumuşattım çünkü sertleştirmek tam da umduğum etkinin tersini yarattı. "Cevap istiyorsun, değil mi? Senin için onları bulacağım. Eğer

beni onunla yalnız bırakırsan..."

"Seni onunla *yalnız mı* bırakayım?" Sesi korkutucu bir aralığa düşer.

"Tamam, beni onunla yalnız bırakma. Ama en azından biraz geri çekilebilir misin?

Bir dakika?"

"Hayır."

"Sadece..." Soğukkanlılığımı kaybetmemek için sert bir nefes veriyorum. "Sadece on dakikaya ihtiyacım var."

"Beş."

"Yedi."

"Beş."

"Tamam." Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Hâlâ burada duruyorsun." Bir adım geri atıyor. Şaka yapmıyorum, sadece bir adım.

"Daha uzağa gitmelisin."

"Hayır."

"En azından Viktor'un yanında dur."

Gözlerini kısar ve nedense her zamankinden daha soğuk görünür, bu da başlı başına dehşet vericidir, ama Viktor'un yanında durmaya gider.

O kadar uzakta değiller ama en azından Konstantin'in arkasındalar, bu yüzden onları göremiyor. Yine de muhtemelen onlardan yayılan düşmanca enerjiyi hissedebilir.

Yavaşça yüzümü ona dönüyorum ve o da tek sağlam gözüyle bana bakıyor. "Her ne yaptığını sanıyorsan-"

Kirill bir adım öne çıkıyor, ben de yüzüm Konstantin'inkiyle aynı hizaya gelecek şekilde kendimi alçaltıyorum. "Sorun değil, bana bir şey söylemek zorunda değilsin."

Sehpadan bir kutu mendil alıp şakağındaki kanı siliyorum. Kirill'in bakışını hissedebiliyorum -daha çok parıltısını- ama onu görmezden gelip Konstantin'e odaklanıyorum.

Her bakımımda nefesinin altında küfrediyor ve nefes alış verişi daha sığlaşıyor. Kesinlikle ateşi de var.

"Sana gerçekten çok zarar vermişler," diyorum endişeli görüne c e k kadar soğukkanlılıkla ama ona acıyormuşum gibi değil.

"O orospu çocuklarını elime geçirene kadar bekle." Öksürüyor ve hırıldıyor. "Beyinlerini delik deşik edeceğim, yemin ederim-"

"Seni yakaladıktan sonra çok geç değil mi?"

"Sen ne bilirsin ki, göt herif? Orada mıydın?"

"Hayır, ama orada olsaydım, bunların hiçbiri başına gelmezdi."

"Kendini bir şey mi sanıyorsun?"

"Hayır, ama muhtemelen bunun olmasına izin veren işe yaramaz muhafızlarınızdan daha iyiyim."

Dudaklarını büzüyor. "Vuruldular. Pusuya düşürüldük, bu yüzden bir şey yapmış olamazlar."

"Bundan şüpheliyim. Eğer doğru güvenlik planına sahip olsalardı-"

"Bu bir tuzaktı!" diye geriliyor. "Chicago şubesinden bir bağlantıyla buluşmamız gerekiyordu, ama benim için dışarıda oldukları ortaya çıktı."

"Beni kastediyorsun." Kirill yanıma geldi. "Senin tek gücün benim kardeşim olman."

"Siktir git, orospu çocuğu."

Kurmaya çalıştığım anlaşma görüntüsünü bozduğu için Kirill'e ters ters bakıyorum ama o beni görmezden geliyor. "Buluşman gereken kişi kimdi?"

"Ivanov," diye tükürdü.

Bacaklarım güçsüzleşti. Az önce Ivanov mu dedi? Hayır, kesinlikle bu bir tesadüf. Bizim soyadımızı taşıyan bir sürü Rus insan var. Hatta belki başka milletlerden de, yani bu kişi benim akrabam değil.

Ayrıca, tanıdığım tek Ivanov'lar evde. "İlk adın?"

Kirill soruyor.

"Bilmiyorum."

"Açıklama?"

"İşkenceyi seven iri yarı sarışın bir adam."

"Yok artık." Bakışlarını Konstantin'in çok sayıdaki yarasının üzerinde gezdiriyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bilmiyorum. Dalga geçmem gereken bir şey mi yaptın? Geçmişini bile kontrol etmediğiniz bir adam tarafından pusuya düşürülmek kulağa amatörce geliyor."

"Seni lanet-"

"Ona bir doktor bulalım," diye araya giriyorum her ne savaş başlayacaksa önlemek için.

Kirill önerimi dikkate alma zahmetine girmeden gitmek için döndü. "Patron!" Sesleniyorum.

"Viktor, onu başka bir yere götür de yerimde kanaması dursun," der ve gider.

"O... çocuğu..." Konstantin hırıldıyor, sesi ateşten sayıklıyor gibi geliyor.

"Onu bir doktora götürelim," diye yalvarıyorum Viktor'a.

"Patron öyle demedi."

"Onu ölüme terk etmemizi de söylemedi. Hadi, bana yardım et."

Homurdanıyor, zorba patronunun yanında olmak istercesine kapıya bakıyor ama sonra telefonu eline alıyor.

"Doktoru eve götürün. Yirmi dakika içinde Konstantin. Yaralı ve tıbbi bakıma ihtiyacı var."

Sonra Viktor yarı baygın haldeki Konstantin'i arabaya taşımama yardım ediyor. Tamamen şeffaf olmak gerekirse, ağırlığın çoğunu o taşıyor.

Dışarı çıkarken, koridorlarda ya da kulübün VIP kabininde Kirill, Yuri ya da Maksim'den iz yok.

Planlanan saatten beş dakika sonra eve varıyoruz ve bizi volta atan bir Yulia karşılıyor. Üzerinde sofistike saten bornozu var. Sarı saçları ilk kez topuz yapılmış ve yüzünde makyaj yok, yaşının verdiği kırışıklıklar belli oluyor.

Bizi görünce yüzü asıldı ama bize doğru hızla ilerlerken yüz ifadesi değişmedi. "Ne... ne oldu? Oh, Kostenka! Bunu sana kim yaptı?"

Beni itiyor ve neredeyse oğlunu düşürüyordum. "Sen... ve sen!" Viktor'un göğsünü yumrukluyor. "Bunu yapmanı Kirill mi söyledi? O... o şeytan yaptığı her şeyden memnun değil, bu yüzden şimdi oğlumu benden mi alıyor?"

"Öyle değil," diyorum nazik bir ses tonuyla. "Bay Konstantin işkence gördü ve kulübün önüne atıldı, biz de-"

"Anne..." diye mırıldanıyor, sesi kırılıyor.

"Evet, canım? Annem şimdi burada. Her şey yoluna girecek." Ses tonu anne şefkatine dönüşüyor. Ne Kirill'e ne de Karina'ya karşı kullandığını hiç duymadığım bir ton.

Onu kliniğe götürebilmemiz için bizi itmeyi ve yumruklamayı bıraktı. Doktor geldiğinde bizi dışarı attı.

Yine de dışarıda kalıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen, Lipovsky?" Viktor onu takip etmediğimde soruyor.

"Doktorun bir şeye ihtiyacı olursa diye ben burada kalacağım."

"Kimsin lan sen? Rahibe Theresa mı?" Yaklaşıyor. "Ona yardım bulduk. İyileşecek. Bunun dışında ne onunla ne de annesiyle görüşüyoruz."

"O da Kirill'in annesi."

"Sence annesine benziyor mu?" "Şey-"

"Siktir git buradan." "Ama-"

"*Dışarı* dedim. Git, gece nöbeti için Patron'u odasının önünde bekle."

Viktor'un soğukkanlı suratının ortasına bir yumruk atmak istiyorum ama içimden bir ses bunun pek de iyi gitmeyeceğini söylüyor.

İstemeye istemeye hizmetçilerden birine Konstantin'in durumunu bana bildirmesini söyledim, sonra da majesteleri zorba Kirill'i beklemek üzere merdivenlerden yukarı çıktım. Belki de onunla aynı odada kapana kısılmamak için hasta numarası yapmalıyım.

Maksim'den yardım istemeyi düşünüyorum ama şüphelenmesini istemiyorum-

"Sasha!" Merdivenleri çıkar çıkmaz tanıdık bir ses beni çağırıyor.

Karina bileğimden tutup beni odasına sürüklüyor ve kapıyı kapatıyor. Her zamanki gibi mumlar ve tuhaf büyülerle dolu ama en azından perdeleri arkaya çekmiş.

"Ne oldu?" diye soruyor telaşlı bir sesle. "Hizmetçilerin doktor ve tıbbi bakım hakkında konuştuklarını duydum. Kirill iyi mi? Giysilerindeki onun kanı mı?"

"Şeytan kadar iyi." Aslında onun kız kardeşiyle konuştuğumu unutarak dudaklarımı kenetliyorum.

"Oh, Tanrıya şükür." Bir nefes bırakır.

"Bu Konstantin. Yaralanan oydu." Omuzları
düşüyor ama hiçbir şey söylemiyor. "Nasıl
olduğunu görmek istemiyor musun?" diye
soruyorum.
Omuz silkiyor. "Yulia muhtemelen onun
yanındadır, değil mi?" "Evet."

"Sorun değil o zaman. Sadece hizmetçilerden duyacağım."

"O senin kardeşin, Karina. Bunu hizmetçilerden duymaman gerekiyor."

"Yulia'nın ona yaltaklandığını görmektense bunu yapmayı tercih ederim." Dudaklarını büzüyor. "Yulia'nın önemsediği tek çocuk o, biliyorsun. Kendi çocuğu gibi davrandığı tek çocuk. Ona bir şeyler aldı, gezilere götürdü ve onu onaylayan sözler söyledi. Ona sevgiyle baktı, onun için endişelendi ve ona tüm ebeveynlik paketini sundu. Kirill'e ve bana sadece tiksintiyle baktı. Hatta küçümseyerek. Panik atak geçirmeye başladığımda ve

Endişeyle ağlayarak yanına gittim ve her korkmuş kız çocuğunun annesinden isteyeceği gibi yardım istedim. Ama ona sarıldığımda, sanki iğrenç biriymişim gibi beni itti ve tam da hak ettiğim şeyi aldığımı söyledi. O bizim üvey annemiz gibi."

"Çok üzgünüm, Karina."

Gözlerine yapışan yaşları siliyor. "Aptal su gerekmediği halde akıyor. Merak etme. Bunu tamamen aştım."

"Tamam."

"Korktuğum falan yok ama ne olur ne olmaz, ben uyuyana kadar burada kalabilir misin?"

"Elbette."

Bana hikayeler ve internetten öğrendiği güzel bilgileri anlatırken başucundan ayrılmıyorum. Seri bir çizgi roman yazarı ve belki bir gün bana takma adını söyleyeceğini söyledi. Dünya ile mücadele ederken, kendini daha rahat hissettiği kendi minyatür dünyasını kurmayı başarmış.

Uykuya daldıktan sonra onu bir battaniyeyle örtüyorum ve sessizce odadan çıkıyorum.

Bir hizmetçiden Konstantin'in tehlikeyi atlattığını ve uyuduğunu bildiren bir mesaj alıyorum. Yulia bu gece onun yanında kalacak.

Rahat bir nefes alarak Kirill'in odasına gidiyorum. Daha önce onu taşıdığım için üzerimde Konstantin'in kanı var ve gece nöbetine gitmeden önce üzerimi değiştirmem gerekiyor.

Kapıyı açtığım anda, bir el ağzımı sarmadan önce siyah enerji beni yakalıyor. İçeri sürüklenirken boğuk bir çığlık atıyorum.

Karanlık, uğursuz bir ses kulağıma fısıldıyor, "Şşş. Çeneni kapatmanı istiyorum, Sasha."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Zihnim bomboş.

En kötüsü tepki vermememem ya da düşünmememem değil. Vücudumun aniden durumun kontrolünü ele geçirmesi.

İçeri çekildiğim anda hiper farkındalık moduna geçmiyorum ya da kavga için gerilmiyorum. Bundan çok uzak.

Dokunuşu tanıyorum ve denesem bile bağışıklık kazanamayacağım tanıdık erkeksi kokuda boğuluyorum.

Kapı sessiz bir tıkırtıyla kapanıyor ve sonra beni içeri itiyor. Gücünün vahşiliği beni nefessiz bırakıyor ve adımlarına ayak uydurmaktan başka çarem kalmıyor.

Ya da dene.

Çok hızlı, ne yapacağı belli olmuyor ve bu da içimde uyuyan bir canavarı uyandırıyor.

Baldırım sert bir kenara çarpıyor ve yatağın yumuşak yüzeyine doğru tökezlerken nefes nefese kalıyorum.

O zaman peşimde.

Elleri bileklerimi başımın üzerine hapsediyor ve dizleri karnımın iki yanında uzanıyor.

Beni pusuya düşürdüğünden beri yüzüne ilk kez bakıyorum ve keşke bakmasaydım diyorum.

Sıkı ama boş. Karanlık ama duygusal.

Sakin bir Kirill'den daha korkutucu bir şey yoktur. Herhangi bir kısıtlama veya ahlaki kurallardan yoksun, hesaba katılması gereken bir güç haline gelir. Bunlardan herhangi birine sahip olduğundan değil, ama en azından öyleymiş gibi davranmak için çaba sarf ediyor. Peki ya şimdi?

Onun bu yönüne dair hiçbir ipucu yok. Tamamen yıkıma odaklanmış durumda ve ben de yanlış zamanda yanlış yerdeyim.

"Ne..." Başını bir kez salladığında sözümü kesiyorum.

"Şşşt, konuşma. Saf bir hayvana dönüşmeme çok az kaldı ve eğer konuşmaya devam edersen bu durum çok hızlı bir şekilde çirkinleşecek."

Yutkunuyorum ama boğazımın arkasına bir top takılıyor. Bu alçak ses tonunu kullandığını ilk kez duyuyorum. Sert ve ağırbaşlı, ama yüzeyin altında korkutucu bir kasırga gizleniyor.

"Şimdi, Sasha..." Sesi daha da derinleşerek ince bir tehdide dönüşüyor. "İyiliksever biri olmayı ve Konstantin'in güvende olduğundan emin olmayı bitirdin mi?"

"Evet, var aslında." Bu şartlar altında sesimin nasıl bu kadar nötr çıktığına dair hiçbir fikrim yok. "Kardeşin olduğu için ikimizden biri yapmak zorundaydı."

"Senden kardeşime göz kulak olmanı istedim mi?" Tehditkâr sesi beni derinden sarsıyor.

Muhtemelen sessiz kalmalıyım, ama bu onun bunu durduracağını garanti etmez. Ne yaparsam yapayım, Kirill'in aklında bir şey varsa, onu yapacaktır.

Bu yüzden bu kaotik duyguları içimden atabilirim.

"Yaptığım her şey için senin iznine ihtiyacım yok." Bileklerimi serbest bırakmaya çalışıyorum ama demir gibi tutuşunu gevşetmek imkânsız. "İnanmak istediğinin aksine, sen benim koruyucum değilsin, Kirill."

Zalim bir gülümseme dudaklarının kenarını kaldırıyor. "Eğer bu hayallerle teselli buluyorsan, o zaman, elbette, onlara inanmaya devam et, ama gerçek şu ki: sen benim istediğim her şeyi yapmak için benimsin. Sen benim malımsın, Sasha. Anlaşıldı mı?"

Gözlerimin kenarları sıcaktan nemleniyor ama sözlerinin bende yarattığı hasarı ona göstermeyi reddediyorum. Kirill'in metodik, soğuk kalpli bir canavar olduğunu hep biliyordum ama ilk kez buna bizzat şahit oluyorum.

Geçmişte olan her şey ve onun kollarında hissettiğim güven duygusu benim hüsnükuruntumdan başka bir şey değildi. Beni sadece sahip olabileceği bir şey olarak düşündü. Koleksiyonuna ekleyeceği bir şey. Ben hiçbir şekilde onun hırsının bir parçası değilim. Elde etmeye çalıştığı pozisyonu ele geçirene kadar vakit geçirdiği bir oyuncak da olabilirim.

"Ben senin *hiçbir şeyin* değilim," diyorum hissetmediğim bir sakinlikle. "Ve ben kesinlikle senin değilim."

Çenesinde bir kas kasılıyor ve gözlüğünün arkasındaki gözleri kararıyor. "Bunun nedeni zaten başka birine ait olman mı?"

"Başka biri mi?"

Loş komodin ışığı keskin yüz hatlarının üzerinde gölgeler oluştururken aramızda uzun bir duraksama geçiyor. "Daha önce bıraktığım yerden devam ediyorum. Bir isme ihtiyacım var."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Daha önce telefonda konuştuğunuz adamın adını istiyorum."

Kalbim çarpıyor ve Kirill'in cevaplarını almak için derimi yüzebileceğini düşünüyorum. Ne kadar dindar olursa olsun, bunun gerçekten yapabileceği bir şey olmadığını kendime sürekli hatırlatmak zorundayım.

"Hayatımın bu kısmı seni ilgilendirmiyor," diyorum basitçe, kelimelerin bir yalvarış gibi çıkmasına yetecek kadar yumuşak bir sesle.

"Bir isim, Sasha. Kendimi bir daha tekrar etmeyeceğim." Dudaklarımı büzüyorum.

Kirill'den dalga dalga gerginlik yayılıyor, bileklerimi sıkıca kavramasıyla daha da belirginleşiyor. Bir an için onları kıracağını falan düşünüyorum ama sonra beni onlardan tutup kaldırıyor.

Ellerimi bırakıp ceketimi çıkardığında ve gömleğimi yırtıp açtığında sessizliğe gömülüyorum. Düğmeler yatağa saçılıyor ve yere yuvarlanıyor.

Göğüs bandajlarımın altındaki göğüslerim karıncalanıyor ve meme uçlarım acı veren tomurcuklar halinde sertleşiyor.

Bende bir sorun olmalı, çünkü deli olduğunu bildiğim halde yine de onun sert yanını seviyorum. Bir yanım bunu arzularken, diğer yanım bundan korkuyor.

Gerçek şu ki, eğer bu onun aklını mevcut konudan uzaklaştıracaksa, o zaman yapabileceğim tek şey bunun olmasına izin vermektir.

Kısa süre sonra güçlü, damarlı ellerinin hızlı bir manevrasıyla bandajlarım çıktı. Göğüslerim serbest kalıyor ve meme uçlarım ihtiyaçla titriyor.

Daha sonra kemerimi çözüyor ve pantolonumu ve boxer külotumu itiyor, böylece yatakta tamamen çıplak oturuyorum.

Bu onun önünde ilk kez çıplak kalışım değil, ama yine de onun yanındayken içimi bir kuşku kaplıyor. Her zaman birinin, *herhangi birinin* beni kadın olarak görmesini istedim. Elbette, bu duygusuz canavara kaydolmadım ama kimliğimi keşfeden tek kişi o oldu.

Ve nedense onun için güzel olmak istiyorum. Geçen gün ofisinde yaptığı gibi, beni doyamıyormuş gibi öpmesini istiyorum.

Kirill'in beni öpmesine bayılıyorum. Bir canavardan çok bir erkek gibi hissettiği tek an o an.

Beni bileğimden tutup yataktan kaldırdığında düşüncelerim dağılıyor. Tökezliyorum ve neredeyse düşüyordum ama tutuşu beni dik tutuyor. Beni en-suite banyoya götürürken geniş adımlarına ayak uydurmak için koşmam gerekiyor.

Pırıl pırıl mermer tezgah ve dev ayna göründüğünde güçlü beyaz ışık beni kör ediyor.

Beni lavaboya doğru itiyor ve Azrail'in ürkütücülüğüyle arkamda duruyor.

Gözleri kızgın bir okyanusu andıran korkutucu bir maviye dönüşüyor. O tamamen giyinikken benim çırılçıplak olduğum gerçeğine odaklanmıyorum bile. Aynada gördüğüm tek şey şiddet dolu bir varlık.

Elini arkadan boğazıma dolamak için bileğimi bırakıyor. Kavrayışı parmak uçlarıma çıkmamı sağlayacak kadar sert ama nefesimi çalmak için değil.

Bu bir kontrol tutuşu. Bu yüzden bu durumdan kimin sorumlu olduğunu biliyorum.

Diğer eli kalçamın üzerinde gezinerek tüylerimi diken diken ediyor, sonra zonklayan kalçalarımın arasında kayboluyor. İki parmağını içime sokuyor ve ben hareketsiz kalıyorum.

Tenim kızarıyor ve utancımın her ayrıntısını karşımızdaki aynada görmek zorunda kalıyorum.

Katliamdan dolayı yan tarafımda beyazlaşan iki yara izini ve vurulduğum zaman omzumda açılan çirkin deliği görmeliyim.

Dikkatimi yere vermeye çalıştığımda Kirill boynumu kavrıyor ve yukarı kaldırıyor.

"Her parçana sahip olmamı izleyeceksin, böylece tamamen benim olduğunu anlayacaksın."

Üçüncü bir parmağını sokuyor, beni o kadar geriyor ki onun dokunuşundan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Parmaklarını içimde makaslıyor ve içimde bir zevk patlaması yaşanıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki korkuyorum.

Kirill'in hızı deliliğe varıyor, parmaklarını artan bir yoğunlukla içime sokuyor. Gözlerim yarı yarıya kapanıyor ve beni ele geçirmek üzere olan fırtınadan başımı çevirmek istiyorum ama yapamıyorum.

Buz gibi gözleri beni yuttukça başım daha da dönüyor. İki ustaca vuruşla klitorisimi okşuyor ve ben gidici oluyorum.

Derin bir iniltiyle boşalıyorum ve Kirill'in tutuşu olmasaydı öne doğru düşecektim.

"İşte bu, Solnyshko. Beni ne kadar istediğini göster." Etimi ısırmadan önce sesi bir homurtuyla kulağıma çarpıyor.

Kalçalarım titriyor ve orgazm hem uzunluğu hem de yoğunluğu artıyor ve uzuyor gibi görünüyor. Sanki sözleri afrodizyak etkisi yapıyor.

Ve belki de, sadece belki de, bana güneşim demesine çok fazla şartlandım.

Neden bir canavarın güneşe ihtiyacı olsun ki?

Eli bacaklarımın arasından kayboluyor ve ben bu kaybın yasını tutamadan kemerini çözüyor ve ereksiyonunun arka tarafıma sürtündüğünü hissediyorum.

Aleti kıç yanağıma sürtündüğünde içimden bir ürperti geçiyor. Bir kere, iki kere.

Sonunda söneceğini düşündüğüm zevk yükseliyor ve büyüyor. Nefesim kesildi. "Kirill..."

"Sikimi bu deliğe sokmak için çok istekliyim." Kocaman sikini tekrar kıçıma doğru itiyor. "Her parçanın bana ait olduğunu anlayana kadar seni beceririm. Başkasına değil. *Bana.* Bu benim kıçım, benim malım. Benim malım."

Elim kalçasını buluyor ve onu itmeye çalışıyorum ama o bileklerimi arkadan tutuyor ve iki eliyle kalın deri kemerini bileklerime doluyor. Tamamen hareketsizim ve istesem de hareket edemiyorum. Sonra parmakları tekrar boğazıma gidiyor.

"Ama bu gece..." Sikini bacaklarımın arasına kaydırdı. "Amımdan başlayacağım."

İçime doğru itiyor ve acı tüm göbeğimde patlarken nefes nefese kalıyorum. Kirill çok büyük ve az önce yaşadığım orgazma rağmen, onun tamamının içimde olması canımı yakıyor.

"Çok sıkısın. Mmm. Çok doğru." Homurtuları kulaklarımı dolduruyor ve acımasına rağmen ritme kapılmaya çalışıyorum.

Uzun süre uğraşmama gerek yok.

Birkaç itişten sonra, zevk acıyla savaşmaya başlıyor ve inlemelerim havada yankılanıyor. Kirill boynumu tutarak aynaya bakmamı sağlıyor.

Önümdeki manzara karşısında irkildim. Arkamda hayattan daha büyük görünüyor ve beni canlı canlı yiyen bir canavardan farkı yok. Tenim terli, kızarmış ve onun ritmine göre şekillenmiş.

Elleri boğazımda ve bileklerim bağlıyken, tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

"Sana kimin sahip olduğuna bak, Solnyshko. Vücudunun sanki benim için yaratılmış gibi bana nasıl boyun eğdiğine bak. Sen benimsin ve her zaman benim olacaksın. Asla benden başkasına ait olmayacaksın."

Sözlerindeki karanlık sahiplenme duygusu beni korkutmalı ve bir dereceye kadar korkutuyor da ama o beni can evimden vururken doğru düzgün düşünemiyorum.

Ritmi de kendisi kadar yoğun. Her zamanki kontrolüyle sikişiyor ama bazen o kadar hızlı ve sert oluyor ki kendisi bile kontrol edemiyor. Gözlükleri terden ve efordan buğulanıyor ve onları bir kenara atıp yoğunluğu artırıyor.

Göğüslerim uyarılmanın etkisiyle zıplıyor ve ağrıyor, kalçalarım mermer tezgâha birkaç kez çarpıyor. Acının verdiği sızı, içimde oluşan vahşi zevke ekleniyor.

Birdenbire boğazımı sıkıyor ve oksijenimi kesiyor.

Nefes alamıyorum.

Yapamam.

Tam öleceğimi düşündüğüm anda geldim.

Sonra hava ve coşku aynı anda içime doluyor. Düşmeye başlıyorum ama Kirill beni tezgâha doğru itiyor. Soğuk şoku ısınmış tenime çarpıyor ve sert meme uçlarım mermere sürtünüyor.

Ama beni ensemden kavrayıp orgazmım boyunca siktiğinde bu rahatsızlık patlamaları unutuluyor. Daha derine iniyor, geri çekiyor, sonra tekrar tekrar sokuyor.

Sonra bir hayvanın ölümcüllüğüyle üzerime atladı. O bir hayvan.

Doymak bilmeyen bir canavar.

Ne kadar yoğun olursa olsun ağlamaya başladığımda bile. Gerçekten bayılacağımı düşündüğümde bile.

Kirill durmuyor ya da yavaşlamıyor ve kesinlikle bitirmiyor. Zevk acıyla karışmaya başlayana kadar beni sikmeye devam ediyor. Ta ki ben onun durmasını isteyip istemediğimi bilene kadar.

İstediğini alma ve beni kendi zevki için kullanma şekli, kalçalarımı dağınık ve uyarılmayla yapışkan hale getiriyor. Bir orgazm daha içimde oluşuyor ve tüm vücuduma yayılıyor.

İşte o zaman Kirill homurdanıyor, birkaç vuruş için daha sert vuruyor ve sonra içimi bir sıcaklık dolduruyor.

Beni boğazımdan tutup yukarı çekiyor, böylece sırtım onun giyinik göğsüne yapışıyor. "Benim" diye homurdanmadan önce sıcak nefesi kulağıma doluyor.

Bunu kastettiğini ve muhtemelen beni gerçekten kendisinin yapmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini anladığımda içimden korkutucu bir ürperti geçiyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Gözlerimi açtığım anda iki şeyin farkına vardım.

Birincisi, uyuyakalmışım.

Babam işkence seanslarına başladığından beri uyku türüm sadece gözlerimi dinlendirmek oldu. Etrafımın her zaman tamamen farkındayım ve her an harekete geçmeye hazırım.

Yirmi yıldır falan derin bir gece uykusu çekmedim, öyle ki nasıl bir his olduğunu unuttum. Ordu uyku alışkanlıklarımı daha da düzensiz hale getirdi. Bu zamanı yapıcı bir şey yapmak için kullanabilecekken gözlerimi dinlendirmenin ne anlamı var?

Sonuç olarak, uyku sürem yıllar geçtikçe daha da kısaldı. Bunun tek istisnası köydeki o geceydi. O zaman bunu endişe verici bulmuştum ve altı saatten fazla derin bir uykuya daldığımı düşünürsek şimdi daha da endişe verici.

Bu da beni fark ettiğim bir sonraki şeye

getiriyor. Sasha gitti.

Yatak uyuduğu yerde buruşmuş ve kokusu havada asılı kalmış, ama burada olduğuna dair tek kanıt bu.

Yere bakıyorum ve üzerime bir battaniye atıldığını görüyorum, şaşırtıcı bir şekilde neredeyse tamamımı örtmeyi başarıyor.

Onu yatırdıktan sonra kanepede her zamanki yerime oturdum, biraz iş yapmak istiyordum ama görünüşe göre uyuyakalmışım. Uyandığını, giyindiğini ve gittiğini fark etmediğim gibi, bana dokunduğunu da hissetmedim.

Lanet olsun.

Ayağa fırlıyorum ve orada olmadığını hissetmeme rağmen orada olup olmadığına bakmak için banyoya gidiyorum. Eşikte durduğumda dün geceki anılar aklıma geliyor. Sikişmeler, inlemeler, tokatlamalar, homurdanmalar ve ağlamalar.

Sasha daha fazla sikilmeye dayanamadığında çok ağlıyordu, ama bazen yalvarıyordu da, ben de boşalmasına izin verdim.

Gözyaşları yanaklarından süzüldükçe ben daha da sertleşiyordum. O yalvardıkça, ona öyle bir sahip olmak istiyordum ki, kimse onu benden alamayacaktı.

İlk seferden sonra durmak istedim çünkü açıkça bitkin ve muhtemelen ağrıyordu, bu yüzden bir beyefendi olmaya çalıştım ve onu duşa götürdüm. Ama düzgün duramadığı için vücudu benimkine sarıldığı an, tüm centilmenlik düşünceleri pencereden uçup gitti. Zaten bu rol bana doğal olarak gelmemişti.

Doğamın emrettiği gibi, bana tutunmaktan başka seçeneği kalmayana kadar onu duş duvarına karşı becerdim. Kaç kez boşaldığı için neredeyse bayılana kadar ve bitirmek için ağzını kullanmak zorunda kaldım.

Belli belirsiz de olsa gülümsedi ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandı. Şimdi, ne için minnettar olduğundan emin değilim, ama yine de bana minnettar olduğu gerçeğinden zevk aldım.

Biri bana ne olduğunu soracak olsa, verecek bir cevabım yok.
Sasha etraftayken bana ne olduğunu ben bile bilmiyorum.

Başlangıçta, neden erkek gibi davrandığını merak ediyordum, ama sonra onun kararlılığını ve azmini tanıdım ve bu bir tür saygıya dönüştü.

Bu bir şey ifade ediyor çünkü sadece birkaç kişiye saygı duyuyorum ve onların da bunu kazanması uzun zaman aldı.

Kısa bir süre sonra, ben onun hayatının sahibiyken benden sır saklama cüretini göstermesine sinirlendim.

Şimdi, bu berbat bir arzu. Onu ne kadar uzun süre ya da ne kadar sert sikersem sikeyim, tatmin edilmesi imkânsız bir arzu. Sanki sözlerimi kanıtlamak istercesine, sikim eşofmanıma sürtünüyor ve dar amcığında bir tur daha atmayı talep ediyor.

Hayır, *onun* amı değil. *Benimki*.

Sasha'nın vereceği her şey benimdir, o ne derse desin.

Dolaba gidip üzerime bir takım elbise geçiriyorum ve hâlâ neden uyuyakaldığımı düşünüyorum. Ve ben uyurken Sasha'nın neden ortadan kaybolduğunu.

Kaçtı ve bunu biliyorsun.

İçimi küle çeviren ateşe rağmen kontrollü hareketlerle gömleğimin düğmelerini ilikliyorum. Arzularıma ters düşen durumlarda her zaman daha sakin ama daha ölümcül olan bir tip olmuşumdur.

Resmi tüm açılardan görmemi ve sorunu ortadan kaldırmak için mükemmel bir plan yapmamı sağlıyor.

Şu anda bu sorun, yavaş ama emin adımlarla mezarlarını kazdığım organizasyondaki pislikler değil. Aptal kardeşim ya da işe yaramaz annem de değil.

Karina'nın boşa giden hayatı bile değil.

Sasha'nın bir yerlerde bir erkeği olduğunu hatırlatıyor.

Dün geceki konuşmanın tamamını duymadım ama onu özlediğini, daha çok sevdiğini ve yakında temelli olarak eve döneceğini bilecek kadarını duydum. Bir de aptal gibi gülümsüyor ve ayağıyla hayali taşları tekmeliyordu.

Onu ilk kez bu kadar mutlu görüyorum. Aynı zamanda ilk kez birini telefonun diğer ucundan çekip gözlerinin ortasından vurma gücüne sahip olmayı diledim.

Ama kim olduğunu bile öğrenemiyorum, çünkü telefonu vurdu. Onu korumak için.

Benden.

Parmaklarım düğmenin etrafında sıkılaşıyor, ama o şeyi kırmadan önce bırakıyorum.

Onu saklamaya çalışabilir ama aklıma koyduğum kişiyi bulma konusundaki yeteneklerimi hafife alıyor.

Giyinmeyi bitirdikten sonra odamdan çıkıyorum ve ona bir mesaj gönderiyorum.

Kirill: Ofisime. Şimdi.

Okumuyor. Sanki bu onu sihirli bir şekilde ortaya çıkaracakmış gibi telefona bakıyorum.

"Patron."

Başımı kaldırdığımda Viktor'un merdivenlerin yanında durduğunu ve tuhaf bir şekilde beni izlediğini görüyorum. "Ne oldu?"

"Durum biraz karışık."

"Çıkar ağzındaki baklayı Viktor. Orada öylece durup aptal gibi bakma." "Muhtemelen bundan hoşlanmayacaksın."

"O zaman detayları anlatma." Durakladım. "Sasha nerede?" "Lipovsky, muhtemelen senin de bilmeyeceğin bir olaya karıştı. gibi."

Gözlerimi kısıyorum. "Şimdi ne yaptı?"

"Kendiniz görseniz iyi olur. Her şey Bay'ın çalıştığı klinikte oluyor. Konstantin dinleniyor-"

O daha cümlesini bitirmeden ben dışarı fırladım bile. Konstantin'in boynunu kıracağım ve Sasha'yı içeri tıkacağım. Dün onu kurtarma numarası yaptığı yetmiyormuş gibi, bu sabah ilk iş ona gitmek için benden kaçma cüretini de gösterdi.

Kliniğe vardığımda hemşirelerden biri başını eğerek beni selamlıyor. "Bay Konstantin soldaki ikinci odada."

Başımla onaylıyorum ve o da yoluna devam ederken gülümsüyor. Buraya işe yaramaz kardeşimi ziyarete geldiğimi düşünüyor olmalı ki durum hiç de öyle değil.

Onu dün gece kaçtığı mezara göndermeye hazırım-

Odasının kapısına ulaştığımda düşüncelerim durma noktasına geliyor. Konstantin yatakta oturuyor, normal teninden daha mavi ve mor olan iğrenç görünümlü bir yüzü var, ama kulaktan kulağa sırıtıyor.

Karina'dan başkası gülümseyerek ona çorba yedirmeye yardım etmiyor. Bunu yapmıyor ya da yıllardır yapmıyor ve yanaklarında derin gamzeleri olduğunu neredeyse unutuyordum.

Münzevi kız kardeşimin evden çıkıp bahçeyi boydan boya yürümesi bile başlı başına bir başarı. Sadece bu da değil, Konstantin'i de ziyaret ediyor. Onu kanatları altına alma çabalarına rağmen, her zaman ondan hoşlanmadığı izlenimini edinmiştim.

Bir başka şaşırtıcı gerçek de Yulia'nın başucunda olmaması. Geçmişte Yulia düşüp dizini sıyırsa günlerce altın oğlunun üzerine titrer ve beni 'kardeşime' bakmadığım için suçlardı.

Yulia ile ilgili komik olan şey, işine geldiğinde Konstantin'in benim kardeşim olması. İşine gelmediğinde ise ben sadece oğlunun yerini alan bir şeytan oluyorum.

Sasha, Karina'nın yanında durup usulca gülümsüyor ve tüm resim netleşmeye başlıyor. Kız kardeşimi Konstantin'i ziyaret etmeye ikna etmiş ve evden buraya kadar olan yolculukta ona eşlik etmiş olmalı.

Karina'nın uzun kollu elbisesine ve botlarına bakılırsa, zihinsel olarak dışarı çıkmaya hazırdı.

"Dün gece gelmek istedi," diyor Sasha kardeşime. "Ama annenin varlığından çekiniyordu."

"Anlıyorum," diyor. "Bana mesaj atman iyi oldu. Anneme başka bir doktora ihtiyacım olduğunu söyledim ve o da en iyisini aldığından emin olmak için bizzat gitti."

Az önce mesajlaşmaktan mı bahsetti? Sasha'nın ona *mesaj atması* gibi mi?

Dün gece Viktor'un onu o lanet spor çantasında vurmasına neden izin vermediğimi ciddi ciddi düşünüyorum.

Sasha başını sallıyor. "Annen yokken Karina'yı buraya getirmeyi çok istedim, böylece onun işini kolaylaştırmayı umuyordum."

"İyi karar," diyor Konstantin.

"Teşekkürler, Sasha." Karina onun elini tutuyor ve ona gamzeli bir gülümseme sunuyor. "Bunu sensiz yapamazdım."

"Ne kadar güzel, değil mi?" İçeri giriyorum. "Tek eksiği pasta ve şampanya olan bir aile toplantısı."

"Kirill!" Karina heyecanla ayağa fırlıyor ve neredeyse kasenin içindekileri döküyor. "Bak, dışarıdayım! Bahçeden geçtim ve sadece bir panik atak geçirdim ve..."

Benden sonsuza dek nefret edeceğine yemin etmişken benimle konuştuğunu fark ederek susuyor. Sonra tekrar Konstantin'in yanına uzanıyor, kâseye sarılıyor.

"Rüya mı görüyorum, yoksa ziyarete mi geldin?" diye soruyor kardeşim sinir bozucu bir böbürlenmeyle.

"Kesinlikle rüya görüyorum. Buraya durumu incelemek için geldim, ziyaret için değil." Dikkatim Karina'nın başının üst kısmını ilginç bulan Sasha'ya kayıyor.

"Bir kez olsun düzgün bir insan olsan ölür müsün?" Ses tonundan bir parça zehir akıyor.

"Döndüğüm anda benden nasıl kurtulmak istediğini düşünürsek, senden gelen bu sözler çok zengin, Konstantin. Aramızdaki alt insan kim acaba?"

"Seni lanet olası-" İleri atılmaya başladı ama durakladı, sonra irkildi ve öksürmeye başladı.

Karina hareketsiz kalır, gözleri kayar. Stresli durumlarla ya da doğadaki duyusal şeylerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Onu nazikçe yerine oturtan Sasha'dır. "Hâlâ iyileşiyorsun. Kendini zorlama."

Çenem geriliyor ve onu belinden tutup kaldırma ya da omzuma atma isteğime direniyorum. Yine de yapmadım. Basit bir nedenden dolayı Konstantin'in işime karışmasını istemiyorum. Sasha'nın beni ne kadar sinir bozucu bir şekilde etkilediğini öğrenirse, bunu kendi lehine kullanır. Buna hiç şüphe yok.

Konstantin hâlâ güçlükle konuşarak, "Bu işe bulaşma," diye beni uyarıyor. "Bunu bana kimin yaptığını bulacağım ve onlara ödeteceğim. Bu benim kavgam, bundan uzak dur."

"Yapamam. İkimiz de bu darbenin sana değil bana yönelik olduğunu biliyoruz. O yüzden olduğun yerde kal ve altın çocuk gibi annenin kucağında uyu."

"Kirill, yemin ederim-"

"Kesin şunu," diye fısıldıyor Karina, sesi titriyor ve zar zor duyuluyor. "Kesin şunu, lütfen, ikiniz de. Kendi isteğimizle aynı odada bulunmayalı yıllar oldu, o yüzden kavga etmeyelim. Lütfen?"

Kardeşim bana ters ters bakıyor ama çenesini kapalı tutuyor. Yulia'nınkinin karbon kopyası olan gözleriyle karşılaşıyorum.

Onun görünüşü vardı. Ben onun karakterine sahiptim.

Bir zamanlar onu ailemizin iç savaşlarından korumaya çalıştım. Onu ailemizin çirkinliklerinden korudum ve cezalarını üstlendim.

Onu zihinsel olarak Roman'ın insanlık dışı testlerine hazırlamaya çalıştım ve ona en iyi arkadaşım gibi davrandım. *Tek* arkadaşım gibi.

Ama sonra aramızda bir duvar oluştu ve o duvarın adı Yulia Morozova'ydı.

O adadan çıkmasına yardım ettiği gün, beni ve Karina'yı terk etmeyi seçtiği gün, ona olan tüm sevgimi kaybettiğim gündü.

Bu olay Karina'yı tamamen mahvetti ve o da bunu biliyor. Durdurabilirdi ya da annesine yalvarıp *diğerini* kurtarmasını isteyebilirdi.

ama o yapmadı.

Bunun için onu asla affetmeyeceğim. Bana yalvardığı halde Rusya'da askere yazılmadığım için beni asla affetmeyecek.

Şimdi, biz sadece düşmanız. Bu kadar basit.

"Gidiyoruz Sasha," diye anons ediyorum ve kapıya doğru dönüyorum.

"Bayan Karina'yı odasına geri götürdükten sonra size katılacağım," diyor küçük pislik, sanki doğrudan bir emir vermemişim gibi.

Ama konu Karina olduğu için sorun

yok. Sadece bu seferlik.

Viktor'u kliniğin önünde beklerken buluyorum, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını kaldırmış.

"Yapma," diyorum o da yanıma gelirken.

"Bir şey söylemeyecektim." Sert yüzünde bir gülümseme yakaladığımdan neredeyse eminim ama sessizliğini koruyor ve bana o günkü planlarından bahsediyor. Sözlerini şöyle bitiriyor: "Damien beni aradı. Telefonlarına cevap vermediğini ve ona hâlâ bir dövüş borçlu olduğunu söyledi."

"Aldırma ona."

"Geçen seferki gibi ortaya çıkabilir." "Onu

görmezden gelmeye devam edin."

Damien'ın kuduz bir köpekten farkı yok. Yeterince değerli gördüğü herkesle dövüşme saplantısı var ve o sefer ona yumruk atmayı başardığımdan beri o kişi ben oldum. Onunla bir çeşit ilkel dövüşe girene kadar durmayacak.

Viktor günlük raporunu bitirdikten sonra arabaya gidiyoruz. O önde Yuri ile gidiyor, ben arkaya biniyorum ama onlara beklemelerini emrediyorum.

Ve Sasha sonunda yüzü kıpkırmızı, koşarak bize doğru gelene kadar on beş dakikadan fazla böyle yaptık.

Nefes nefese yanıma kayıyor ama bana bakmıyor. "Geciktiğim için özür dilerim. Bayan Karina sakinleşene kadar yanında kalmamı istedi."

"Git, Yuri," diye emrediyorum, sonra da siyah izolasyon ekranını aşağı indiren düğmeye tıklıyorum. "İncelemem gereken dosyalar var, bu yüzden yolculuk boyunca hiçbiriniz benimle konuşmayacaksınız."

Viktor ve Yuri ekran kapanırken başlarını sallarlar.

Araba garaj yolundan çıkarken Sasha'nın kaskatı kesildiğini hissedebiliyorum. Ona baktığımda, teninin doğal olmayan solgunluğu beni şaşırtıyor. Yüzü yumuşak ve çok güzel. Artık daha uzun olan saçları bile ona belli bir parlaklık veriyor. Belki bu yüzden, belki de o kötü takım elbisenin altında aslında ne kadar güzel göründüğünü bildiğim için, ama şu anda çok kadınsı görünüyor.

Sanki bu mucizevi bir şekilde ilgimi kaybetmemi sağlayacakmış gibi kucağında birleştirdiği ellerine bakıyor.

"Artık kaçacak bir yeriniz olmadığına göre, bu sabah neden ortadan kaybolduğunuzu açıklamak ister misiniz?"

Başını bana doğru çeviriyor ve "Yuri ve Viktor burada" diye tıslarken tenini kırmızı lekeler kaplıyor.

"Ekran kapalıyken duyamazlar. Soruma cevap verin."

Sanki sözlerime inanmıyormuş gibi ön tarafa bir göz atıyor, sonra mırıldanıyor: "Gerçekten ortadan kaybolmadım. Sadece... uyandım ve kahvaltı için Karina'yı görmeye gittim."

"Saçmalık." Onu bileğinden ve belinden tutup kucağıma çekiyorum. Yerine yerleşmeden önce başı tavana çarpıyor, elleri göğsümde ve gözleri kocaman.

Ama orada başka bir bakış daha var. İnce, neredeyse fark edilmiyor, ama görünen dehşetin altında bir parça heyecan gizleniyor.

"Kirill... ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Kaçışınızın ardındaki nedeni itiraf etmenizi sağlamaya çalışıyorum."

"Ama... biz arabadayız. Adamlarınız hemen diğer tarafta. Her an perdeyi kaldırabilirler."

"O zaman konuşmaya başlasan iyi olur,

değil mi?" "I..."

"Evet?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor, keskin, çoğunlukla yeşil ve ışık dolu. "Sorunun ne olduğunu anlamıyorum. Birbirimizi kullandık, hepsi bu."

Elim kalçasında sıkılaşmaya başlıyor ama kemiklerini kırmadan önce kendimi durmaya zorluyorum. Ses tonum sakin ve hafif, neredeyse lakayt çıkıyor. "Demek birbirimizi kullanıyoruz, ha?"

"Öyle değil mi? Herhangi bir ilişki içinde değiliz. Bunun sadece fiziksel olduğundan emin oldun."

"Tam tersi olması gerekmez mi?" Yüzüm onunkine çok yaklaşıyor, dudaklarım ayrılmış ağzının üzerinde geziniyor. "Sevgilisini benden saklayan sensin."

"Sevgilin mi?" diye soruyor alçak ve şaşkın bir ses tonuyla ve ben neredeyse onun muhteşem oyunculuk becerilerine kanıyorum.

"Benimle taşak geçme, Aleksandra. Telefonu vurdun, bu yüzden kim olduğunu öğrenemedim. Ama sözümü unutma, onu saklandığı kuytudan çıkaracağım."

Gözlerinde ateş parlıyor, vahşi ve ölümcül. Bu onu gördüğüm en öfkeli haliydi. Nadia ve Nicholas öldüğündeki ifadesi bile onunla kıyaslanamaz.

"Eğer onun peşinden gidersen, senin düşmanın olurum, Kirill. Ve seni hiç düşünmeden öldürürüm."

Çenem gerildi. Mesele tehdit değil, mesele *onun* yüzünden beni tehdit etmiş olması.

"Bana yumruk bile atamıyorsun ama beni öldürebileceğini mi sanıyorsun?" Konuştukça daha da ürkütücü bir şekilde sakinleşiyorum. "Benim hakkımda yanlış bir fikre sahip gibisin, yoksa bu sözleri söylemezdin. Seni hiç var olmamışsın gibi ezebilirim ve ezerim."

"O zaman neden yapmıyorsun?" Gözleri doğal olmayan bir parlaklıkla parlıyor. "Neden benden kurtulmuyorsun, Kirill?"

"Çünkü, senin de çok güzel ifade ettiğin gibi, birbirimizi kullanıyoruz." Pantolonunun düğmesini çektiğimde hareketsiz kalıyor, teni kıpkırmızı oluyor.

Kendi kemerimi çözüyorum ve bu sabah uyandığımdan beri sertleşmiş olan sikimi serbest bırakıyorum ve o orada değildi.

Onu kaldırıyorum, pantolonunu yere düşene kadar indiriyorum, sonra sikimi boxer külotuna sıkıştırıyorum. Sürtünme beni şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha fazla tahrik ediyor.

"Bekle..." Elleri ceketimin içine kıvrılıyor.

"Eğer durmamı istiyorsan, söyle. Aksi takdirde kıpırdamadan dur."

Yutkunuyor ama konuşmuyor. Omuzlarımda sabit duran parmaklarını da açmıyor.

Amcığına erişebilmek için boxer külotunu yana kaydırmak istedim ama sonunda yırttım. Parmaklarım onun uyarılmasıyla kaplanıyor ve aletimin tepesi de öyle.

"Seyirci istemediğini iddia ediyorsun ama bu fikir seni sırılsıklam ediyor." Parmaklarım klitorisiyle oynarken nefesi kesiliyor ve dişlerini alt dudağına gömüyor. "Sen benim pis küçük sikiş deliğimsin, değil mi?"

Bir şeyler söylemeye başlıyor ama onu kaldırıp sikimin üzerine indirdiğimde bir inlemeyle bitiyor. Başı geriye düşüyor ve sesi kesmek için elini ağzına götürüyor ama bu çıkardığı erotik sesleri gizlemeye yetmiyor.

"Gördün mü? Amın geriliyor ve beni eve davet ediyor." Onu kalçalarından kavrıyorum ve dün geceden daha vahşi ve çılgınca bir hızla içine giriyorum. "Amcığın ona kimin sahip olduğunu çok iyi biliyor, sen de onu örnek almaya ne dersin?"

G noktasına her vurduğumda Sasha'nın tek cevabı inlemek ve ara sıra nefes almak oluyor. Bu yüzden, amcığı daha da sıkılaşana ve sikimi boğana kadar tekrar tekrar yapıyorum.

Etin ete çarpması arabanın içinde yankılanıyor ve onun inlemeleri de öyle. Dengesini kaybedip düşmek üzereyken kollarını boynuma doluyor ve o yarı kapalı sik beni gözleriyle bana bakıyor.

Çılgına dönüyorum, acımasız bir acelecilikle içine giriyorum. Aletimin üzerinden sıçrıyor, sonra kalçaları bana doğru sallanırken dudakları bir *O harfi* oluşturuyor.

Ama durmuyorum.

Ve kesinlikle kolay lokma değilim.

Kalçasını serbest bırakıyorum ve parmaklarımı boğazına doluyorum. Onu boğarken amının sikimin etrafında sıkılaşmasını seviyorum. Beni daha derine ve daha sert almasını, onun en gizli kısmına erişmeme izin vermesini.

"Demek böyle olmaktan hoşlanıyorsun, Solnyshko? Benim küçük sikiş oyuncağım?"

Gözlerinde yaşlar parlıyor ve bunun benim sözlerimden mi yoksa devam eden orgazmından mı kaynaklandığından emin değilim. Çok yoğun olduğunda ağlama eğiliminde oluyor.

"Sikimi bu amcığa sokmama ve seni ne zaman ve nasıl istersem kullanmama izin vereceksin, değil mi? Sen de benim için boşalacaksın, çünkü birbirimizi *kullanıyoruz*."

Vuruşlarım hızlanıyor ve kısalıyor, başını arabanın tavanına çarpmasına neden oluyor. Devam ederken onu kendime doğru çekiyorum. Vahşi kalp atışları benimkilere çarpıyor ve burnunu çekişleri kulaklarımı dolduruyor ve sonra ruhumun en karanlık kısmına yayılıyor.

Yüzünü boynumun kıvrımına sakladığında, onun sıcak amına boşalıyorum. Boşalmam uzun ve sert oluyor ve döllerim kalçalarına bulaşıyor.

Sasha hareket etmiyor. Çelimsiz ellerini omuzlarıma atıyor ve ağlamaklı yüzü boynuma saklanıyor. Birkaç dakika öyle kaldık. Ben şimdiye kadar yaşadığım en güçlü boşalmayla nefesimi tutuyorum. Ve o... Ne yaptığını çok iyi biliyor.

Birkaç dakika sonra geri çekiliyor, yüzü gözyaşlarıyla dolu, gözleri kırmızı ve ışıltılı, ama ifadesi okunamıyor. Beni çekebilmek için beceriksizce kendini kaldırmaya çalışıyor.

Ona yardım ettim ve yüzünü buruşturdu, muhtemelen ağrıyordu. Daha önce gayet iyi hareket ettiği için dün geceden dolayı ağrıyor olabileceğini düşünmedim.

Yanımdaki koltuğa yerleşmeye çalışırken döllerim kalçalarına bulaşıyor. Birkaç mendil alıp onu silmeye başladım ama Sasha mendilleri almaya çalıştı.

Ona bir bakış attım ve durdu, ama en sevdiği yavru köpeğini öldürmüşüm gibi bana ters ters bakmadan önce değil.

Onu temizlemeyi bitirdikten sonra pantolonunu düzeltiyor, ben de aynısını yapıyorum, sonra kemerimi bağlıyorum.

Ona tekrar baktığımda, kollarını göğsünde kavuşturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Elimi bir süreliğine kalçama dayıyorum ve az önce olanlardan neden tatmin olmaya yakın olmadığımı ciddi ciddi düşünüyorum.

Tekrar, tekrar ve tekrar yapmak istiyorum.

Daha da iyisi, onu sadece benim erişebileceğim bir yere kilitlemek istiyorum ve bu çok tehlikeli bir düşünce.

Daha önce hiç kimseyi tutmak istememiştim. İşim biter bitmez onları tekrar becermeyi hiç düşünmedim.

"Prezervatif kullanmadın," diye mırıldanıyor, hâlâ sokaklara bakarak. "Dün gece de kullanmadın."

"Ve?"

Başını bana doğru çeviriyor, kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor. "Beni hamile bırakma ihtimalini hiç düşündün mü? Orduya katıldığımdan beri regl dönemim çok değişken ve iğnenin işe yaradığından emin değilim."

"Muhtemelen öyledir."

"Muhtemelen mi? Bu kulağa pek inandırıcı gelmiyor."

İçimde tamamen duraksarken bile bir omzumu kaldırıyorum. Daha önce hiç prezervatifsiz ya da hemen sonrasında bir profesyonel tarafından temizlenmeden seks yapmamıştım.

Bu, bir servet avcısının neredeyse onu hamile bırakmamı sağlamasından ve bir başkasının döllerimi satmaya çalışmasından sonra başladı.

Peki bu kadını becerirken neden bu açıyı tamamen unuttum?

Kaşları çatılıyor. "Yine de güvenlik için prezervatif kullanmalısın."

"Ben temizim. Eminim sen de öylesindir, ilk seferinde ne kadar sıkı hissettiğini düşünürsek. Muhtemelen uzun zamandır seks yapmamışsındır."

Yanakları kızarıyor ama yine pencereden dışarı bakıyor.

"Uzun zamandır seks yapmadın, değil mi?" Tekrar soruyorum. "Bu neden önemli ki?"

Parmaklarımı bileğine doluyor ve sonunda bana dönene kadar sıkıyorum. "Bakire olabilir misin?"

Boynundan yanaklarına ve kulaklarına yayılan kırmızı, ihtiyacım olan tek cevap.

Hay sikeyim.

Dün gece onu inanılmaz derecede sıkı bulduğumda, dürüst olmak gerekirse bir süredir bekar olduğunu düşündüm. Ayrıca kanaması da yoktu, ama yine de her kadın kanamaz.

"Ben senin ilkin miyim?"

Gözle görülür bir şekilde titriyor ve bunun sesimi düşürmemden mi yoksa sorunun kendisinden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

"O kadar da önemli değil, tamam mı? Ayrıca, gençken bir erkek arkadaşım vardı ve bir şeyler yaptık ve-"

"Yapma. Bir kelime daha edersen eski erkek arkadaşını bulup hayatını mahvetmeyi kendime görev edinirim."

Omuzları düşüyor. "Böyle olmak zorunda mısın?" "Böyle mi?"

"Sebepsiz yere düşmanca."

"Belli ki bir nedeni var, ama şu anda bunun bir önemi yok, değil mi? İlk olarak beni seçmiş olman."

"Seni ben *seçmedim*. Sadece uygun oldu."

Uygun. Hmm.

Yani artık elverişli hale geldim. İlk defa biri benim için bu kelimeyi kullanıyor. Ben birçok şeyim ama lanet olası *uygunluk* bunlardan biri değil.

Önemli değil.

Eğer birbirimizi fiziksel olarak kullanmak, onu benim yanımda ve koruduğu orospu çocuğundan uzak tutmak için gereken şeyse, o zaman tam olarak ne olacak.

Onu öyle bir tuzağa düşüreceğim ki, çıkış yolu olmayacak.

Er ya da geç, sevgilisini unutup benimle birlikte olmaktan başka çaresi kalmayacak.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Bir ay sonra, herkese söz verdiğim şeyi yaptım.

Şu anda Bratva'da iki kötü şöhretli kartelle ilişkisi olan tek kişi benim. Sergei benim adıma bir parti verdi. Adrian, Igor ve sıkıcı Vladimir bana ateşle oynadığımı söylediler. Bir gün bu alışılmışın dışındaki ilişkinin geri tepeceğini ve onlardan biriyle takılmak zorunda kalacağımı söylediler.

Damien, onunla dövüşmeyi kabul edersem benim için birkaç kişiyi yumruklayacağını söyledi. Mikhail bana yeni keşfedilmiş bir saygıyla bakıyor.

Rai bana karşı daha temkinli, olması gerektiği gibi.

Mesele şu ki, hiçbirinin başaramadığını ben başardım. İki sevkiyat geçti ve bu gece adamlarımın çoğuyla üçüncüsü için buradayım.

Adrian bana bu emin olmadığım yolda ilerlemeye devam edersem her şeyimi kaybedebileceğimi söyledi. O orospu çocuğu benim güvenliğimi önemsiyor. Sadece bunu yüksek sesle itiraf etmeyi reddediyor.

Her halükarda, bu kartelleri kaybetsem bile, diğerlerini güvence altına almam gerekecek. İçlerinden birinin lideri Karina'yı oğluyla evlendirerek ilişkimizi güçlendirebileceğimi söyledi ve ben de kafasını kırma isteğime direndim.

Onun varlığından haberdar olması bir yana, onu bunun için evlendireceğimi düşünmesi bile hoşuma gitmiyor. Kimsenin kız kardeşimi hak etmediğini düşünmek hoşuma gidiyor ama

Eğer böyle bir orospu çocuğu varsa, bizim dünyamızda olmayacaktır.

Yaşadığı onca pislikten sonra normal bir hayata ihtiyacı var.

Ama konudan biraz sapıyorum.

Viktor, Yuri, Maksim ve Sasha, diğer adamların yerlerini aldığından ve konteynerlerin arasında herhangi bir sürprizin gizlenmediğinden emin olmak için rıhtımın etrafını kolaçan ediyor.

Arabanın penceresinden bulutlu gökyüzüne bakıyorum, sonra saatimi kontrol ediyorum. Sasha'ya arabaya dönmesi için mesaj atalı tam üç dakika olmuştu. Kıçını buraya getirmek için kullanabileceği dakikalar.

Ona doyamadığımı söylemek çok hafif kalır. Sırf ona erişebilmek için kendimi sık sık mümkün olan her yerde onu köşeye sıkıştırırken buluyorum.

Amcığı bağımlılık yapıyor mu? Evet.

Üzerimde bu tür bir etkisi olmasını hala sinir bozucu buluyorum, özellikle de başka bir kadının bedenine ya da ihtiyaçlarına onunkine olduğum kadar uyum sağlayamadığım için.

Onu becermeyi bitirdiğim an, tam olarak onu tekrar istediğim andır. Aramıza biraz mesafe koyabilmek için bütün gece boyunca ona çakılmamak için kendimi fiziksel olarak zor tutuyorum.

Sonra sadece seks arkadaşı olduğumuzu söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden onu acımadan kenara çekiyorum.

Şimdi, sevkiyatın gelmesine yaklaşık iki saatimiz olduğu için, herkes işini yaparken onu arabada becerebiliyorum. Bazen Viktor, "Ben varken Lipovsky'ye neden ihtiyacın olsun ki?" diye soruyor ve ben de suratını dağıtma isteğime direniyorum.

Sasha nihayet uzaktan göründü, saatini kontrol etti ve adımlarını hızlandırdı. Saçlarını tekrar kestirdi çünkü uzunluğu onu o kadar 'kız gibi' yapıyordu ki diğer muhafızlar bile bu konuda onunla alay etmeye başlamıştı. Bunu yapmaktan nefret ediyordu. Bunu söyleyebilirim çünkü bütün gün suratı asıktı.

Nefes nefese arabanın kapısını açtı. "Beni mi çağırdınız?"

Kucağıma oturması için onu içeri çekiyorum, sonra kapıyı çarpıyorum ve kolumu kıvrak beline doluyorum. "Bir dakika çok uzun sürdü."

"İskelenin diğer tarafındaydım, pozisyonumu iki kez kontrol ediyordum." İtmeye çalışıyor ama beline sarılmam kurtulmasını engelliyor.

"Kıpırdamadan dur." Pantolonunun fermuarını açmaya başlıyorum ama sarsılarak elimden kurtuluyor ve oturmadan önce kendini koltuğun üzerinden kapıya doğru fırlatıyor.

Onu ait olduğu yere geri çekmenin en iyi yolunu düşünürken ellerim bir esneyip bir çözülüyor. "Ne halt ettiğini açıklamak ister misin?"

"Önemli bir sevkiyatı beklerken seks yapmayacağız, Kirill. Böyle bir şey olmayacak." Kendinden emin konuşma tarzı sikimi sertleştiriyor.

"Neden yapmayalım ki? Daha iki saatimiz var."

"Konsantrasyonumu kaybederdim," diye itiraf ediyor daha düşük bir tonda. "Ve bacaklarım titrerdi, ki bu da keskin nişancı olmam gereken bir durumda hiç yardımcı olmazdı."

"O zaman burada dinlenebilirsiniz. Biz görevle ilgileneceğiz."

"Yani şimdi sen ve diğerleri görevle *ilgilenirken* ben sadece seks için mi işe yarıyorum?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ben de bunu alıyorum. Sana söylüyorum Kirill, işim seksten daha önemli."

Bu lanet kadın az önce koruma olmanın sevişmekten daha önemli olduğunu mu söyledi? Eğer bu şekilde benim 'uygun' olduğumu ima etmeye çalışıyorsa, yemin ederim-

"Şey, daha önemli değil," diye ağzından kaçırıyor, yanakları kızarıyor. "Sanırım karşılaştırılamazlar. Tek söylediğim seks yapamayacağımız. Bu dikkatimi dağıtıyor ve odaklanmaya çalışıyorum."

Bu beni sırıttırdı. "Dikkatini mi dağıtıyorum?"

"Tabii ki öylesin."

Dikkat dağıtmak uygun olmaktan iyidir, bu yüzden boşverdim. Şimdilik.

"Beynini sikmeyeceksem iki saat boyunca ne yapmam gerekiyor?" Ben soruyorum.

"Bir kez olsun uyuyabilirsin." Bana bir bakış fırlattı. "Haftalardır bunu yapmıyorsun."

"Ben uyumam."

"Yaptın... diğer sefer."

"Konstantin'le buluşmak için kaçtığın zamanı mı kastediyorsun?" "Karina'yı Konstantin'i görmeye götürdüğümde, evet."

"Bu bir anomaliydi."

"Nadia ve Nicholas'ın evinde olduğumuz zamana ne dersin? O zaman uyumuştun."

"Başka bir anomali." Gözlerimi kapatıyorum ve azgın ereksiyonumu yatıştırmak için umutsuz bir çabayla başımı cama yaslıyorum. Tek yapmamız gereken şu lanet olası sevkiyatı yoldan çekmek ve sonra da onu gönlümce becermek.

Yine de bu açlıktan ölmek üzere olan sikimi teselli etmiyor.

"Yardım etmemi ister misin?" Yumuşak sesi arabanın içinde bir ninni gibi dolaşıyor.

Sadece ikimiz olduğumuzda bir kadın gibi konuşmasını seviyorum. Dışarıda ne kadar erkek gibi davranırsa davransın, benim yanımda o kişiliğini tamamen kaybediyor.

"Zamanını boşa harcama. Uyuyamamakla barıştım.
Böylesi daha iyi."

"Hayır, öyle değil. Uzun vadede seni kötü etkileyecek. Bir şey deneyebilir miyim?"

"Misafirim ol."

Nazik bir el benimkini sarıyor ve yukarı kaldırıyor. Avucumu göğsüne koyarken gözlerimi açıyorum.

Sırıtıyorum. "Fikrini mi değiştirdin? Göğüslerine daha fazla ilgi göstererek başlayayım mı?"

"Hayır," diyor sert bir öğretmen gibi. "O

zaman sikimin üzerine oturmayı mı

tercih edersin?"

"Hayır dedim. Şimdi gözlerini kapat ve odaklanmaya çalış."

"Tek düşünebildiğim küçük pembe meme uçlarını bükmekken bunu yapmak çok zor."

"Sen imkansızsın." Başını sallıyor. "Sadece dediğimi yap."

İsteksizce gözlerimi kapatıyorum ve koltuğa yaslanıyorum. "Bu yaptığın şaklabanlıktan başka bir şey değil. Eğer bu işe yaramazsa, sözlerimi bir kenara yaz, seni beceririm."

"Anlaştık. Şimdi, kirli düşüncelerin yerine kalp atışlarıma odaklan. Ve cidden, sıkmayı kes!"

"Tamam."

Parmaklarımın altındaki ritim de sakin, düzenli ve narin.

Nefesleri kulağımı okşuyor ve burun deliklerim açılıyor.

"Bunun bir çeşit ön sevişme olmadığına emin misin, çünkü beni sadece sertleştirmeyi başarıyor."

"Şşş." Alçak sesi kulağıma doğru kayıyor, ardından yavaş bir mırıltı geliyor.

Sonra Sasha hiç beklemediğim bir şey yaptı. Yumuşak, melodik bir sesle şarkı söylemeye başladı. Annelerin çocuklarına söylediği Rus ninnisi kulaklarımdan süzülüyor ve içimde var olduğunu bilmediğim bir yere ulaşıyor.

Sesi dondurucu bir kış gecesinde ılık bir esintiyi andırıyor. Bu garip çekim, fiziksel varlığımı gerçek dünyadan koparıp efsanevi bir boyuta taşıyan büyülü bir enstrüman gibi beni çağırıyor.

Sonra birden ses kesiliyor ve gözlerimi açtığımda Sasha'nın omzumu salladığını görüyorum. Göğsünde olan elim şimdi koltuğun üzerindeydi.

yanımda ve gülümsüyor. "Gitme vakti geldi. Sevkiyat on beş dakika sonra geliyor."

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Neden erken geldiler? Hâlâ iki saatimiz var." "Hayır, yok." Yüzünü gururlu, geniş bir gülümseme kaplıyor. "Bir saattir uyuyorsun.

yaklaşık iki saat. Gördün mü? Sana yardım edebileceğimi söylemiştim."

Bu bir çeşit şaka mı? Gözlerimi sadece bir dakikalığına kapattım.

Saatime baktım ve yaklaşık iki saat geçmişti.

Hay sikeyim.

Onun yanında uyuyakalmışım. Tekrar.

Etrafımda olan biten hiçbir şeyi hissetmiyordum. *Tekrar.*

O sırada biri beni vurabilirdi ve benim bundan hiç haberim olmazdı. Beni vurabilirdi ama yumuşak şarkıları ve kalp atışı büyüsüyle beni uyutmayı başardığı için daha gururlu görünüyor.

Daha da kötüleşmeden bu duruma bir son vermeliyim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

"Eğer bu Kirill'in zayıf koruması değilse."

Tanıdık derin sesi duyunca doğrulup arkamı dönüyorum ve başımı sallıyorum.

Damien, her zaman bir şeylerin peşindeymiş gibi görünen o hesapçı tavrıyla beni inceliyor. Kirill'le dövüşme niyetini sürekli dile getiriyor, ana evdeki akşam yemeklerini basmaya, Pakhan'ın önünde ölümüne bir dövüş ilan etmeye ve aradaki her şeye kadar gidiyor.

Kirill'den hala onay alamadı ve bu başka birinin pes etmesine neden olsa da, Damien için durum böyle değil.

Aksine, 'haklı mücadelesi' olduğunu düşündüğü şeyi elde etme konusunda daha da ısrarcı hale geldi.

Bu sabah, haftalık toplantı için Pakhan'ın evindeyiz; Damien'ın hiç umursamadığını duyduğum ama Kirill ile hayali rekabeti başladığından beri dini olarak katıldığı bir olay.

Toplantıdan herkesten önce çıktı, gerçi bu tür şeylerden sıkıldığı için benimle konuşuyor.

Bir sigara alıp ağzına atıyor, sonra da beni ölçüp biçerken yakıyor. "Gerçi ilk tanıştığımız zamanki kadar zayıf değilsin. O kasları çalıştırıyor musun, Sasha?"

Dudaklarım ayrılıyor. Bir beden büyük kıyafetler giydiğimde bunu nereden biliyor?

Altı ay önce arabasında iki saat kestirdikten sonra Kirill bire bir eğitim seanslarını aniden durdurdu. Ama ben her gün, bazen Maksim ve Yuri ile bazen de tek başıma antrenman yapmaya devam ettim.

"Yine de hâlâ zayıfsın," diye devam ediyor Damien tek taraflı monologuna. "Zayıflık güçleniyor, yani bir gelişme var. İşte sana bir tavsiye."

Yaklaşıyor ve sigara kokusunun saldırısına uğruyorum. "İyi bir keskin nişancısın, ha? Kollarını çalıştır ve buna devam et."

Kirill de bana uzun zaman önce aynı şeyi söylemişti. Gerçekten fiziksel olarak güçlenemeyeceğimi mi düşünüyorlar? Bu durumda, yapacağım son şey olsa bile, yanıldıklarını kanıtlamaktan mutluluk duyarım.

"Şimdi bu tavsiye için bana ödeme yap," diyor farklı koşullar altında büyüleyici görünecek bir sırıtışla.

Damien siyah saçları, kara kaşları ve delici yeşil-gri gözleriyle çok çekici bir adam ama cazibesi burada bitiyor. Kişiliği bunu telafi etmiyor ve görünüşe göre kırıldım, çünkü her erkeğin görünüşünü Kirill'inkiyle karşılaştırmaya devam ediyorum.

Kimse o canavarın yoğun çekiciliğinin yanına bile yaklaşamaz.

"Ödeme mi?" Onun sözlerini yankılıyorum.

"Evet, tavsiye verdim ve ödeme bekliyorum."

"Hiçbir zaman tavsiye istemedim ve bu nedenle herhangi bir ödeme yapmayı reddediyorum."

"Şimdi, şimdi." Bir kolunu omzuma doladı. "Bu kadar katı olma, Sasha. Bu senin sorunun, biliyorsun. Her şeyi çok fazla ciddiye alıyorsun. Patronun gibi ol ve biraz rahat davranmaya başla."

Kirill rahat biri değil. Acımasızdır. Hesapçı. Ve en önemlisi, acımasız.

İnsanları hiç düşünmeden öldürdüğünü ve adamlarına bunu onun için yapmalarını emrettiğini gördüm çünkü canı *sıkılmıyor*.

Ancak metodik olması ve kamuoyuna şakacı, biraz soğukkanlı bir kişilik yansıtması nedeniyle, organizasyondakiler de dahil olmak üzere herkes ona yaklaşmanın ve onunla başa çıkmanın kolay olduğunu düşünüyor.

Eminim ki bu, onların gardını düşürmek ve hiç beklemedikleri bir anda onları vurmak için kullandığı bir taktiktir. Damien ve Mikhail buna kolayca kanan tek kişiler. Diğerleri belli etmese de Kirill'e karşı temkinliler. Özellikle Rai, Kirill'in kafasında bir 'sır' tuttuğu için endişe verici.

Damien omzumdaki tutuşunu sıkılaştırdığında dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Ödeme için fazla bir şey istemeyeceğim. Sadece Kirill'in bu haftaki programını bana ilet."

"Tüm saygımla, reddediyorum."

"Hadi ama, bu size hiçbir şeye mal olmaz."

"Patron'un programı hakkında bir şey söylemem yasak. Ayrıca" -ona yan gözle bakıyorum- "sence de bu biraz aşırı ve sapıkça değil mi?"

Bu çok sapıkça bir davranış, ama onun konumuna saygı duyduğum için bunu söylemekten kaçınıyorum.

"Lanet olası patronunu suçla. Normal bir insan gibi kabul etseydi, bunu yapmak zorunda kalmazdım."

Konferans odasının kapısı açılıyor ve önce Kirill çıkıyor, Adrian'la konuşuyor. Bize doğru sadece bir bakış atıyor, ama bu benim derin bir nefes almama yetiyor.

Zaman geçtikçe Kirill'in üzerimdeki etkisine karşı bağışıklık kazanacağımı düşünmüştüm. Onun yanında daha az utangaç olmayı öğreneceğimi ve sadece bir bakışıyla beni etkilemeyi bırakacağını düşünmüştüm ama fena halde yanılmışım. Etki sadece orada değil, aynı zamanda büyüdü de.

Beni arabasında becerdiği gün aptalca söylediğim gibi, aylardır birbirimizi *kullanarak* cinsel bir ilişki içindeydik. Bunu yapmak istememiştim ama ilk seferinde yatak yerine kanepede uyumayı tercih etmesi beni incitmişti.

Ondan önce, gerçekten bütün gece çalıştığını düşünüyordum, ama gayet iyi uyuyordu, sadece yanımda değil.

Bu yüzden birbirimizi seks için kullandığımızı düşündüm ve görünüşe göre doğru düşünmüşüm. Beni her gün deli gibi beceriyor, bazen günde birkaç kez - ofisinde, arabada ya da ilaç sevkiyatını beklerken. Nereyi uygun görürse.

Ama hala yatakta yanımda hiç uyumadı. Bir kere bile. Uyumasına yardım edeceğimi söylemeyi denedim ama şiddetle reddediyor. İlaç sevkiyatından önce uykuya dalmasına yardım ederek bir şeyler başardığımı düşündüğüm için gururum biraz incindi.

Ancak o zamandan beri nedense kendini biraz daha mesafeli hissediyor.

Ona kıyafetlerimi neden kendi dolabına taşıdığını sorduğumda, bu şekilde daha 'uygun' olduğunu söyledi. Bazen konuştuğu kayıtsız tondan gerçekten nefret ediyorum.

Bu yüzden, bir intikam biçimi olarak, çocuklarla geç saatlere kadar kalma ve ne zaman şımarıklık yapmak istesem onların evinde yatma alışkanlığı geliştirdim.

Ama bu genellikle onun zaten doymak bilmeyen cinsel iştahını daha da artırır.

Ve bu şekilde, cinsel haz, fiziksel cazibe ve çılgın şehvet dolu bir hayatın içine düştük. Eninde sonunda sona erecek, bunu biliyorum. Ama yine de henüz bitmesini istemiyorum.

Belki işe yaramaz bir bencillik ama Kirill, daha doğrusu ona karşı duyduğum bu efsanevi çekim, çok uzun zamandır kendim için yaptığım tek şey. Eğer onu bırakacak olsaydım, eski hapishanemin parmaklıklarının ardına geri dönmeye zorlanıyormuşum gibi hissederdim.

Hapishane tamamen ortadan kalkmış değil ama artık daha az kısıtlayıcı geliyor. Sadece ailemin intikamını almak için var değilim. Kendim için de bir şeyler yapıyorum.

Onun kollarında bir kadın gibi hissediyorum. Güzel, arzulanan ve doğru hissediyorum.

Garip ama doğru.

Adrian ve Kirill girişte ayrılırlar. Bir tanrıdan daha muhteşem görünen canavarım geri çekiliyor ve başını Damien'a doğru eğiyor.

"Yine halkımın başının etini mi yiyorsun?"

"Hadi ama. Sasha ve ben arkadaşız." Damien sanki bir noktaya değinmiş gibi omzumu daha sıkı sıkıyor.

"Şimdi mi?" Kirill'in sakin sesi nedense beni geriyor. Bu kadar ifadesiz olmasından hep nefret etmişimdir. Ne yaparlarsa yapsınlar, kimsenin göremeyeceği katmanların altında kendini nasıl gizleyebildiğinden.

"O zaman onu almak istiyor musun?" diye sorar Damien'a. "Arkadaş olduğunuza göre, onu işe alabileceksiniz, değil mi?"

Kalbim sıkışıyor ve ona bakıyorum. Beni gerçekten Damien'a doğru mu itiyor? Bu şekilde mi?

Benden bıktığı ve beni mümkün olan en pratik şekilde bertaraf etmek istediği zaman geldi mi?

"Onu işe alırsam programını nasıl bilebilirim?" Damien dilini şaklatarak beni serbest bırakıyor. "Şu lanet kavgayı bana versen de şu işi bitirsek nasıl olur?"

"Sinir bozucu olmayı bıraksan ve tüm bunlar sona erse nasıl olur?" diye tersledi yüzüne, "işte böyle."

"Reddediyorum." Damien çıkarken Kirill'in omzunu iter. "Yemin ederim, bugünlerde seni yakalayacağım."

Kirill hafif bir sırıtışla arkasından sesleniyor: "Yapışkan bir eşe benziyor," diyor. "Siktir git." Damien arkasını dönmeden onu tersler.

Kirill'in sırıtışı bana bakarken aniden kayboluyor. Hayır, tek kelime etmeden arabaya yönelmeden önce ters ters bakıyor.

Kısmen nefessiz, kısmen de ne yapacağımı bilemez halde orada kalakaldım. Bu da neydi böyle?

Peşinden gitmeden önce kendimi toparlamam birkaç dakikamı alıyor. Yuri'yi arabanın yanında beklerken buluyorum, kaşları çatık.

"İçeride bir şey mi oldu?" Yuri fısıldar.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Neden?"

"Patron hoşnutsuz görünüyordu ama Viktor toplantıda ters giden bir şey olup olmadığını sorduğumda omuz silkti."

Yutkunarak yolcu kapısına gidiyorum ve Viktor'un çoktan orada oturduğunu görüyorum.

Kahretsin.

Şimdi, açıkça sinirlenmiş bir Kirill'in yanında olmalıyım. Açıkça değil, çünkü iPad'inde bazı dosyalar arasında geziniyor. Ama yine de onun sakinliği asla iyi haber değildir. Ayrıca çenesi gergin, bu da genellikle kötüye işarettir.

Koltuğun yan tarafına geçip sessizce bir sonraki durağımıza varana kadar geçen saniyeleri sayıyorum.

Birkaç dakika sonra, neden gergin olduğumu hatırladım ve bana davranış şekline kızmaya başladım.

Tabletinden başını kaldırmadan, "Bu öğleden sonraki programda ne var?" diye soruyor.

"Emin değilim. Damien'a transfer edildiğimi düşünerek sildim."

Yoğun bakışları üzerime düşerken gözlüklerini düzeltiyor. "İğneleme miydi o?"

"Damien isterse beni almasına gerçekten izin verecek miydin?"

"Bilmiyorum. Sen söyle. Arkadaş olduğunuza göre, size ortam değişikliği yapmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündüm."

"Bunu istemem ve bu kararları vermeden önce bana danışırsanız çok memnun olurum."

Gözleri kısılıyor ama dikkatini tekrar tabletine veriyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Daha iyi bir ruh halinde göründüğü için doğruluyorum. Aslında bunu bu gece daha sonra, belki seksten sonra sormayı planlamıştım, çünkü o zaman daha cana yakın görünüyordu, ama uykuya dalmayacağıma güvenmiyorum.

Ayrıca, bir izleyicimiz olursa daha iyi olur, böylece beni uzun süre sorgulamaz.

"Patron..." Ben

başlıyorum. "Hmm?"

"Üç gün tatil yapabilir miyim?"

Bunun üzerine iPad'inden başını kaldırıyor ve hatta yana yatırıyor.

"Neden?" "Bu... özel."

Bir saniyeliğine sessizlik çöktü aramıza. İki

saniye.

Üç.

Sonra, ifadesinde bir değişiklik olmadan, "İyi" dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Gözlerimi kısıyorum. Bunun son derece şüpheli olduğunu söylemek hafif kalır. Onun acımasız sorgulamasına maruz kalırken zihinsel olarak bunun için dişe diş mücadele etmeye hazırdım. İşkence altında her şeyi anlatırsam nasıl hayatta kalacağımı bile düşündüm.

Doğru, Kirill bir keresinde konuştuğumu sandığı 'adam' hakkında bir daha soru sormadı ve ben de bir şekilde tehdidimi ciddiye almış olabileceğini düşündüm. Ama bu onun tarzı değil.

Eve gitmem gerektiği gerçeği beni daha da geriyor. Neredeyse yakalandığım o günden beri amcamla nadiren konuşuyorum ve sadece görevde olmadığım ve evden uzakta olduğum zamanlarda. Kirill'e yakınlaşmak için görevime son vermemi istemeyi bıraktı. Hatta ona artık Kirill'in yakın çevresinin bir parçası olduğumu söylediğimde sevinmiş görünüyordu.

Sonunda ofise erişim sağlamak için yavaş yavaş ilk planım üzerinde çalışıyordum. Oraya birkaç kez yalnız gittim, ancak Kirill güvenliği güncelledi, bu nedenle tüm kritik dosyalar artık onun parmak iziyle korunuyor. Hâlâ onun şüphelerini tetiklemeden bu sorunu aşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

Öte yandan, ne Albert Amca ne de ben kardeşimden haber alamadık. Bazen onun çoktan öldüğünü düşünerek gözlerim yaşlı uyuyorum ama çoğu zaman buna inanmayı reddediyorum.

Dün Babushka'nın hasta olduğunu ve durumunun kötü olduğunu öğrendim. Albert Amca onunla ilgileneceğini söyledi ama her ihtimale karşı eve gitmem gerekiyor. Bu onu canlı görmek için son şansım olsaydı ve gitmemeyi seçseydim kendimi asla affetmezdim. Bu yüzden amcama önümüzdeki birkaç gün içinde Rusya'ya döneceğimi söyledim.

Bu yüzden bu tatil talebiyle geldim. Kirill de bunu hemen onayladı.

Muhtemelen beni takip etmesi için birini gönderecektir.

Ama sorun değil. Bu sefer onu kendi oyununda yenmem gerekecek.

"BENI HAVAALANINA GÖTÜRMEK ZORUNDA DEĞILSIN," DIYORUM KIRILL'E. şahsen arabayı kullanıyorum.

Bunu asla yapmaz.

Yüzü okunmuyor, zaten çoğu gün okunmuyor ama tatile çıkmam gerektiğini söylediğimden beri daha da gizemli bir hal aldı.

Hemen kabul etmesine rağmen, tavrı değişti. Zamanının çoğunu dışarıdaki işlerle uğraşarak geçiriyor ve sık sık Karina için evde nöbet tutmamı emrediyor.

Geçmişte olduğu gibi bir odada yalnız kalmadık. Odasını ise sadece duş almak ve kıyafet değiştirmek için kullanıyordu.

Sonuç olarak, üç gündür seks yapmıyoruz. Ki bu

aylardır olmamıştı.

Kirill beni karanlık bir köşeye çekip ayakta durmakta zorlanana kadar sikmeden bir gün bile geçirmedi.

Bu yüzden son zamanlardaki tutum değişikliği beni şaşkına çevirdi. Tüm bunların arkasındaki anlamı düşünmekten ne doğru düzgün uyuyabildim ne de yemek yiyebildim.

Doğası gereği Kirill hiçbir şeyi amaçsız yapmaz. Herkes ve her şey onun için daha büyük bir planın parçasıdır.

Belki de benden bıktı ve şimdi beni bir kenara atıyor. Ama...

Eğer öyle olsaydı, neden beni şahsen götürsün ki?

"Uçacağımı nereden biliyordun?" Bir önceki soruma cevap vermeyince soruyorum.

Yine cevap yok.

Ellerim kucağımda sıkılaşıyor ve karanlık duygulardan oluşan bir karışım -acı, acı ve tatminsizlik- dikiş yerlerinden patlamaya başlıyor.

"Madem bu kadar sessiz olacaktın, en azından Maksim ya da Yuri'nin de gelmesine izin verebilirdin."

Sıfır. Zilch. Nada.

Kendimi aşırı duygusal olmaktan ve muhtemelen söylememem gereken şeyleri söylemekten alıkoymak için pencereden dışarı bakıyorum.

Araba havaalanının önünde durduğunda, son bir saattir beni boğan çılgın gerginliği öldürmeye hazırım.

"Ben gidiyorum." Ona bakmıyorum, çünkü bu bende ona sarılma ya da onu öpme isteği uyandıracak ve biz bu tür bir ilişki içinde değiliz.

Güçlü bir el bileğimi kavrayıp beni geriye çekiyor ve dönüp onunla yüzleşirken nefes nefese kalıyorum.

Yüzünü bir gölge kaplıyor ve daha önce hiç görmediğim tuhaf bir ifade keskin yüz hatlarını ele geçiriyor. Bileğimdeki ölümcül tutuşla vurgulanan bir acı ve öfke karışımı.

"Ne?" Daha yüksek sesle konuşmaktan korktuğum için kısık bir sesle soruyorum.

"Gitme." İki kelime ama o kadar yüklü ki göğsümden vurdular.

"Ben... üç gün içinde geri geleceğim. Söz veriyorum."

"Gitme. Gitme." Bu kez Kirill'in sahip olduğu otoritenin her zerresiyle kaynaşmış bir emir.

"Mecburum," diye fısıldıyorum.

Beni kucağına yatırıyor, gözlüklerini çıkarıyor ve beni öpüyor. Hayır. Beni sadece öpmekle kalmıyor. Beni yutuyor, dili benimkiyle ziyafet çekiyor ve dişleri kemirip ısırıyor. Son üç gün boyunca aklımdan geçen tüm karanlık düşüncelerin geçersiz olduğunu söylemek yerine bana gösteriyor.

Bana olan arzusunu kaybettiğinden ya da artık bana dokunmak istemediğinden değil.

Çünkü hâlâ orada. Benimkini yansıtan çaresizliğini hissedebiliyorum ve hiç şüphesiz onun da beni en az benim onu istediğim kadar istediğini söyleyebiliyorum.

Beni kendisine yabancı gelen ateşli bir tutkuyla öpüyor. Kaotik, plansız ve ne yaptığını bile bilmiyormuş gibi hissettiriyor. Ama hepsi onun.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında, onları geri istiyorum.

Hayır, ağzım çok şişmiş ve ağrıyor olsa bile onları geri istiyorum.

"Gitme Sasha," diyor bu kez, yumuşakça, hatta yalvarırcasına.

Ve eriyorum.

İçimdeki her lif kopuyor, kendini isteyerek bu canavara sunuyor.

Benim canavarıma.

Başımı sallamak, ricasını kabul etmek istiyorum. Hayatımın diğer kısmını bir kenara atmak ve sadece burada kalmak istiyorum.

Kollarında.

Buz gibi gözlerine bakmaya devam etmek ve bir gün onları yumuşatmayı hayal etmek istiyorum.

Ama yapamam. Çünkü bu sadece benimle ilgili değil. Bu ailemle ilgili.

İnsanüstü bir çabayla Kirill'in elinden kurtuluyorum, tutkulu öpücükten hâlâ başım dönüyor ve başımı sallıyorum. "Üç gün içinde döneceğim."

Yüz ifadesi değişmiyor ama çenesindeki bir kas geriliyor.

Fikrimi değiştirip gerçekten kalmadan önce sırt çantamı kapıp arabadan atlıyorum.

Girişin önüne geldiğim anda, Kirill'e doymak için arkama bakıyorum ama o ve araba gitmiş.

Havaalanında gözden kaybolurken omuzlarım kamburlaşıyor. Uçuş rahatsız edici, uzunluğundan değil ama aklımı kurcalayan düşüncelerden dolayı.

Bana üçüncü kez teklif ettiğinde kalmayı reddettiğimde Kirill'in yüz ifadesini düşünmeden edemiyorum.

Ayrıca... o öpücük. Düşüncesi bile başımı döndürüyor.

Rusya'ya ulaştığımda, havaalanının tuvaletinde kıyafetlerimi değiştiriyorum, böylece ayrıldığımdan farklı görünüyorum. Kapüşonlu bir tişört giyiyorum ve silahımı belime saklıyorum. Sonra sırt çantamı ters çeviriyorum, böylece koyu turuncu yerine mavi oluyor.

Kirill beni bıraktığında bana kızmış olsa da, beni takip etmesi için birini göndermiş olabileceğinden çok dikkatli olamam.

Telefonumu havaalanındaki bir dolaba bile saklıyorum çünkü üzerinde bir çeşit takip cihazı olduğundan eminim.

Binadan çıkmam gerekenden daha fazla zamanımı alıyor ama kimsenin beni takip etmediğinden emin olarak çıkıyorum. Takip ediyor olsalar bile onları çoktan kaybettim.

Yine de dikkatli bir rota izliyorum, ailemin bulunduğu uzak köye varana kadar bazı büyük kamyonlara otostop çekiyorum.

Son kamyonu bırakıyorum ve arkamda hiçbir araç ya da insan olmadığından emin olmak için yoğun kar ve dondurucu soğuğun ortasında yaklaşık beş mil yürüyorum.

Albert Amca'nın bana verdiği yere ulaştığımda duraksıyorum. Bir köy olmasını bekliyordum ama sadece bir depo vardı.

Bir tepe tarafından gizlenmiş, buradaki son görevimizdeki depoya çok benziyor...

Bu doğru olamaz.

Duyu organlarım alarma geçiyor ve adımlarım daha dikkatli atarken silahımı geri alıyorum. Albert Amca Babushka'yı buraya getirmezdi. Burası yaşlı bir kadına ya da Mike gibi bir çocuğa uygun bir yer değil.

Bana verdiği koordinatlarda bir hata olmalı-

"Sasha."

Etrafımda dönüyorum ve eminim ki amcam karların içinde duruyor. Ama farklı görünüyor.

Huzurlu amcam savaş botları giymiş ve omzuna bir silah asmış.

Ve yalnız değildir. Hepsi dövüş kıyafetleri giymiş ve siyah maskeler takmış birkaç adam daha belirir.

Paralı askerler mi?

"Neler oluyor?" Parmağım hâlâ tetikte, soruyorum. "Babushka nerede? Kim bu insanlar?"

"Her şeyin zamanı var, Sasha." Amcam kolunu omzuma doluyor. "Çok iyi iş çıkardın."

"Hâlâ hiçbir şey yapmadım." Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Oh, ama var. Al, bunu tak." Bana diğerlerinin taktıklarına benzer bir maske uzatıyor.

"Albert Amca, bana neler olduğunu anlatabilir misin? Babushka için geldiğimi sanıyordum."

"Oh, onu eninde sonunda göreceksin." Maskeyi bana taktı, sonra kendi maskesini taktı ve bana sarıldı. "Seninle çok gurur duyuyorum, Sasha. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Her geçen saniye göğsüm sıkışsa da başımı sallıyorum.

Çok iyi iş çıkardığımı söylüyor, ama neden buraya gelmekle korkunç bir hata yapmışım gibi hissediyorum?

Bir kar arabası görünmeden önce havada bir ses yankılanıyor. Albert Amca'nın arkadaşlarından biri olduğunu düşünerek geri çekiliyorum.

Albert Amca gururlu bir sesle, "Onu yalnız gelmeye ikna etmeyi başardın," diyor.

"Kim..." Kar motosikletinin sürücüsü görüş alanıma girdiğinde geri çekiliyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bacaklarım titriyor ve dünya dönmeye başlıyor.

Bu yapıyı her yerde tanırım. Kalabalıkta. Hatta kar kıyafetleri içinde bile.

"Albert Amca," diye fısıldadım. "Ne... ne planlıyorsun?"

"İntikam, sevgilim. O adam ailemizin katledilmesinin arkasındaki beyindi."

Amcamın Kirill'e ateş açmasını dehşet içinde izliyorum.

DEVAM EDECEK...

Hikaye Canavarımın Yalanları'nda devam ediyor.

Bu kitapta yer alan karakterlerin kitaplarına göz atabilirsiniz: Adrian Volkov: Aldatma Üçlemesi.

Rai Sokolov: Taht Düeti.

OceanofPDF.com

SIRADA NE VAR?

Canavarımın Kanı'nı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmaya susadıysanız, *Rina Kent'in Spoiler Odası* adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz.

Sırada Canavar üçlemesinin ikinci kitabı Canavarımın Yalanları var.

OceanofPDF.com

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

Rina Kent Kitapları

Okuma Sırası

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, USA Today ve uluslararası çok satan, düşmanlardan aşıklara romantizm kitaplarının yazarıdır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve kıvrımlar beyninin gıdası. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden henüz umutlarını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin desteklemediği adamlara aşık olan tuhaf biriydi. Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Londra'da geçiriyor, bir sonraki komplo fikrini hayal ediyor ya da bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi gülüyor.

Rina'yı aşağıda bulabilirsiniz:

Web Sitesi
Bülten
Okuyucu Grubu

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Rina Kent
Yazar Notu
Oynatma Listesi

1. Sasha
2. Sasha
3. Kirill
4. Sasha
5. Sasha
6. Kirill
7. Sasha
8. Sasha
9. Kirill
10. Sasha
11. Kirill
12. Sasha
13. Kirill
14. Sasha
15. Kirill
16. Sasha
17. Sasha
18. Kirill
19. Sasha
20. Sasha
21. Sasha
22. Kirill
23. Sasha
24. Sasha
25. Kirill
26. Kirill
27. Sasha
28. Sasha
29. Sasha
30. Kirill
31. Kirill
32. Sasha

Sırada ne

var?

Ayrıca Yazan:
Rina Kent Yazar
Hakkında

OceanofPDF.com